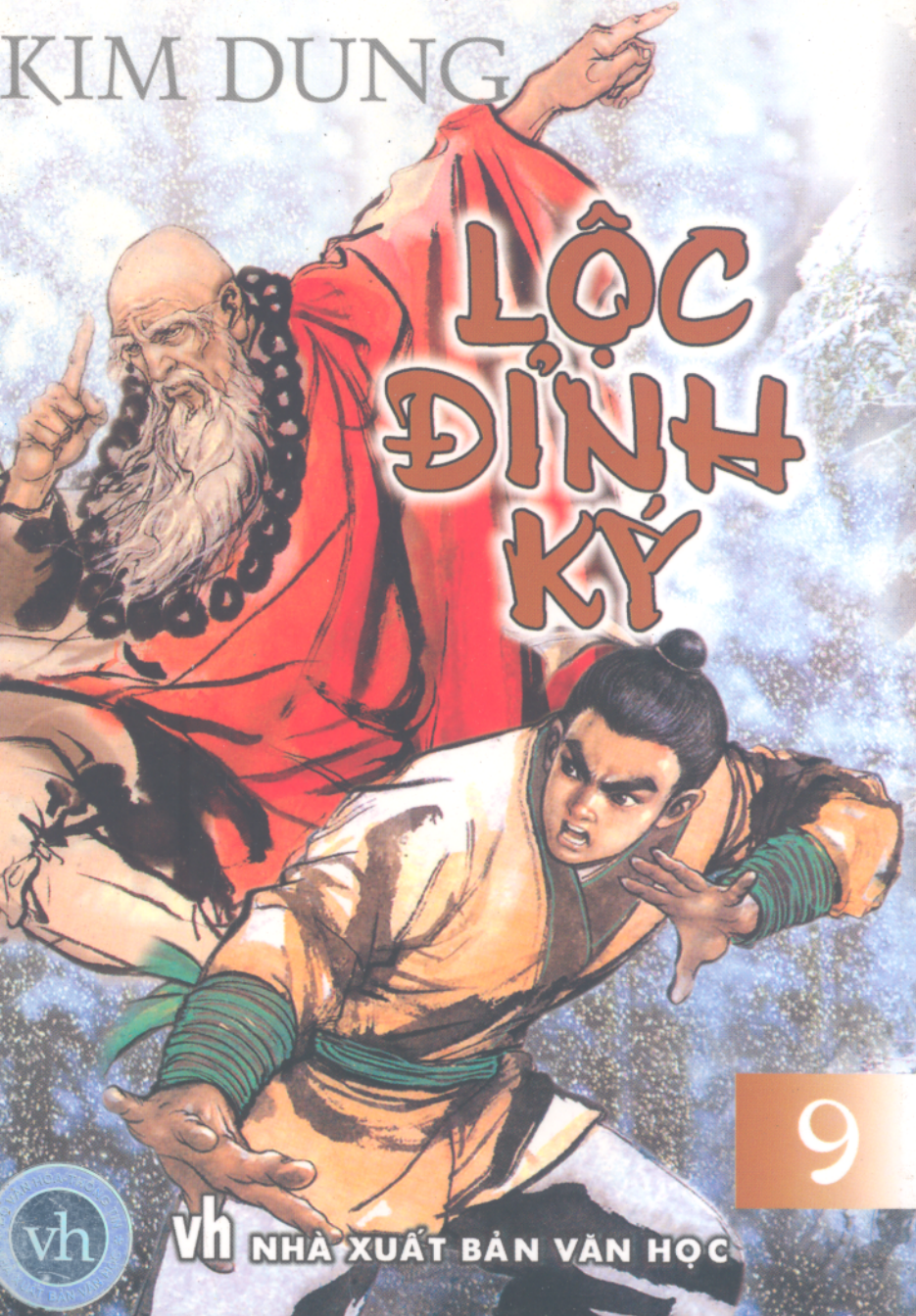

KIM DUNG

LỘC ĐỈNH KỶ

9

vh

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Lộc Đỉnh ký

Tập 9

Original Chinese Edition Written by JIN YONG (Real name: LOUIS CHA).

All Rights Reserved © LOUIS CHA

Original Chinese Edition Published by MING HO Publications Corporation Limited, HK, Vietnamese Translation Right Arranged with JIN YONG and Phuong Nam Corporation Manufacturing & Trading Cultural Goods

*Nguyên bản tiếng Hoa của Kim Dung (tên thật: Tra Lương)
Đã đăng ký bản quyền © TRA LƯƠNG
Nguyên bản tiếng Hoa do Công ty Minh Hà - Hồng Kông
xuất bản. Được sự đồng ý của Kim Dung, bản dịch tiếng
Việt do Công ty Văn hóa Phương Nam giữ bản quyền.*

KIM DUNG

Lộc Đĩnh ký

Tập 9

Cao Tự Thanh
dịch

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC
Hà Nội - 2002

Hồi 41

*Ngư Dương trống động ngàn phương rộn
Đốc Kháng mưu cùng hồi đã chầy*

Hôm sau Vi Tiểu Bảo đem tùy tùng xe ngựa áp giải Ngô Chi Vinh và Mao Đông Châu rời Dương Châu về kinh. Thượng dụ của Khang Hy tuyên triệu rất gấp, đoàn người trên đường không dám dừng lại, không khỏi bỏ qua rất nhiều cơ hội nhận tiền biếu xén hối lộ.

Đọc đường được tin sau khi Ngô Tam Quế dấy binh, bọn Đề đốc Vân Nam Trương Quốc Quế, Tuần phủ Quý Châu Tào Thân Cát, Đề đốc Quý Châu Lý Bản Thâm đầu hàng, Tuần phủ Vân Nam Chu Quốc Trị bị giết, Tổng đốc Vân Quý Cam Văn Côn tự sát. Hôm ấy tới Sơn Đông, quan địa phương sao để báo trình lên Khâm sai đại thần, là tờ chiếu thư của Khang Hy kết tội Ngô Tam Quế. Vi Tiểu Bảo bảo sư gia đọc lên và giải thích, viên sư gia bưng chiếu thư đọc :

“Nghịch tặc Ngô Tam Quế cùng đường về theo, Thế tổ Chương hoàng đế ta nghĩ y thành thật, trao cho quân lữ, phong cho vương tước, thế với núi sông, tướng sĩ bộ thuộc được nối đời giữ chức, ân sủng ban thêm, mở vương phủ ở Điền Nam, dốc lòng giao quyền giữ đất. Đến khi trẫm lên ngôi, đặc biệt ban ơn, thăng tước thân vương, gởi gắm làm can thành, thật coi như gan ruột, ơn nặng lễ hậu, xưa nay chưa có”.

Vi Tiểu Bảo nghe viên sư gia giải thích, không ngừng gật đầu, nói “Hoàng thượng đối đãi với thằng phản tặc ấy quả thật không tệ, không hề bới móc lỗi lầm. Như Vi Tiểu Bảo ta đối với hoàng thượng lòng trung rõ rõ mà chẳng qua cũng chỉ được phong tước bá, muốn được phong là thân vương thì còn lâu lắm”.

Viên sư gia đọc tiếp :

“Nhưng Ngô Tam Quế tính nết vô lại, tâm địa độc ác, được sủng ái sinh kiêu căng, ngầm mưu tính việc bất pháp, tháng bảy năm nay tự xin giải nhiệm. Trẫm cho là Ngô Tam Quế thành tâm, lại nghĩ tuổi già sức yếu, coi quân ngoài biên đã lâu, bèn theo lời xin, cho về nghỉ ngơi. Lại sức các ty sở thu xếp chu đáo, cốt cho yên ổn, lại đặc biệt sai đại thần tới tuyên dụ ý trẫm. Trẫm đối đãi với Ngô Tam Quế có thể nói là thể trọng chí tình, không thể hơn được nữa. Gần đây bọn Tổng đốc Xuyên Hồ Thái Hàng Vinh tâu : Ngô Tam Quế làm việc phản nghịch, phụ ơn triều đình, một sớm giương cánh cú điều, gieo mầm phản loạn, làm hại bách tính, theo phép khó dung, thần người cùng giận”.

Vi Tiểu Bảo nghe giải thích một câu, khen một câu “Hoàng thượng khoan hồng đại lượng, không chửi con bà Ngô Tam Quế, tính ra cũng còn khách khí đấy”.

Bọn Trương Dũng, Triệu Lương Đông, Vương Tiến Bảo, Tôn Tư Khắc cho tới bọn Lý Lực Thế bên cạnh nghe thấy đều nghĩ thầm “Trong thánh chỉ chỉ nói hoàng đế đối xử với y tốt tới mức không thể tốt hơn, kết án Ngô Tam Quế vong ân phụ nghĩa, chứ không nói nửa câu phân biệt người Hán người Mãn, cũng không nói tới việc y giết hại vương thất nhà Minh thế nào, quả vô cùng cao minh, để thiên hạ đều cảm thấy Ngô Tam Quế làm phản là rất không nên”.

Viên sư gia kia đọc tiếp đoạn dưới, trong tờ sắc chỉ khuyên dụ quan dân các địa phương không được giúp đỡ kẻ phản nghịch, nếu đã lầm theo đảng giặc thì chỉ cần hối hận quy thuận cũng không truy cứu chuyện cũ, tất cả thân tộc làm quan hay cư trú ở các tỉnh đều không bị liên lụy, không cần ngờ sợ. Trong chiếu thư lại viết :

“Nếu ai bắt được Ngô Tam Quế dâng nộp trước quân thì được phong tước của y, ai bắt được tướng soái dưới quyền y hay đem quân mã thành trì về với triều đình thì sẽ luận công ban thưởng, trăm không nuốt lời đâu”.

Vi Tiểu Bảo nghe viên sư gia giải thích “Hoàng thượng ung thuận là chỉ cần ai bắt được Ngô Tam Quế dâng nộp trước quân, hoàng thượng sẽ phong làm Bình Tây thân vương”, bất giác trong lòng ngứa ngáy, quay nhìn bọn Lý Lực Thế nói “Chúng ta đi bắt Ngô Tam Quế, làm Bình Tây thân vương cũng vẻ vang lắm”. Mọi người đồng thanh khen phải. Bọn Trương Dũng là võ tướng

thì đều nghĩ “Ngô Tam Quế quân đông tướng mạnh, muốn bắt y đâu phải dễ?”. Bọn Lý Lục Thế nghĩ thầm “Bọn ta muốn giết Ngô Tam Quế là vì y làm nghiêng đổ giang sơn của người Hán, chứ chẳng lẽ lại ra sức cho hoàng đế Thất Đất sao? Nhưng nếu Vi Hương chủ làm Bình Tây thân vương, dấy quân Vân Nam làm phản cũng không phải dở”.

Vi Tiểu Bảo nghe chiếu thư xong, ra lệnh lập tức lên đường, muốn về tới Bắc Kinh thật mau, kiếm một chức sai sử đem quân xuất chinh, để khỏi bị người ta giành mất, bắt được Ngô Tam Quế trước, cướp mất tước phong Bình Tây thân vương.

Hôm ấy tới Hương Hà, đã gần kinh đô, Vi Tiểu Bảo sai Trương Dũng suất lãnh đại đội nhân mã chờ ở đó, canh giữ khâm phạm Mao Đông Châu cẩn thận, mình thì dẫn Song Nhi và quần hùng Thiên địa hội áp giải Ngô Chi Vinh rẽ về hướng tây nam, tới nhà Trang gia, muốn đích thân giao y cho tam thiếu nữ Trang gia để báo đáp hậu ý đã tặng một a hoàn giỏi giang như Song Nhi.

Xế chiều tới một thị trấn, còn cách Trang gia hơn hai mươi dặm, đoàn người vào một quán cơm. Lúc ấy mọi người đều đã thay đổi y phục dân thường, điếm vào Á huyết và mấy chỗ huyết đạo trên người Ngô Chi Vinh, chứ không trối y để khỏi bị người ta dòm ngó. Mọi người ngồi quanh hai cái bàn. Không ai muốn ngồi chung với Ngô Chi Vinh, Song Nhi sợ y chạy trốn nên ngồi với y ở một bàn riêng, giám sát nghiêm ngặt.

Cơm rượu đưa lên, mọi người đang ăn uống thì có mười mấy binh sĩ bước vào, người cầm đầu là một viên Thủ bị, ngoài cửa tiếng ngựa hí ran, hai tên binh sĩ tự đi múc nước cho ngựa uống. Một viên Bả tổng cao giọng quát tháo, sai mau giết gà làm cơm, nói có việc công khẩn cấp, phải về kinh báo tin ngay. Chuông quỹ luôn miêng vâng dạ, giục già điểm tiểu nhị hầu hạ các lão gia quan quân, đích thân ra lau bàn cho viên Thủ bị.

Đám quan binh vừa ngồi yên chỗ, bên ngoài lại vang lên một tràng tiếng bánh xe vó ngựa, tới ngoài cửa quán thì dừng lại, mấy người bước vào. Đi đầu là hai đại hán khỏe mạnh, người thứ ba là một hán tử trung niên dáng vẻ như bị bệnh lao, vừa thấp vừa gầy, hai má lõm xuống, lưng quyền nhô cao, sắc mặt vàng vọt không có chút huyết sắc, thấp thoáng có làn hắc khí, đi được vài bước lại ho một tiếng. Sau lưng y có một ông già, một bà già sống vai bước vào, xem tuổi tác đều đã hơn tám mươi. Ông già vóc dáng cũng gầy nhỏ, nhưng tinh thần quắc thước, bộ râu bạc buông xuống tới ngực, sắc mặt hồng hào. Bà già hơi cao hơn ông già, lưng còn rất thẳng, ánh mắt có thần. Sau cùng là hai thiếu phụ khoảng hai mươi tuổi. Trong bảy người thì hán tử bệnh hoạn ăn mặc sang trọng nhất, giống một viên ngoại nhà giàu, hai nam hai nữ là bộc dịch, bộc phụ. Hai ông bà già mặc quần áo vải xanh, chất vải hơi thô nhưng mười phần sạch sẽ, không đoán được là hạng người nào.

Bà già nói “Trương má, lấy nước nóng hầu thiếu gia uống thuốc”. Một người bộc phụ vâng dạ, lấy trong giỏ tre ra một cái bát sứ, nhắc cái bình đồng trong quán lên rót đầy một bát nước nóng, trắng trắng mấy cái đồ đi,

lại rót nửa bát nước nóng đặt trước mặt hán tử bệnh hoạn. Bà già kia lấy trong bọc ra một cái bình sứ, mở nút lấy một viên thuốc màu đỏ đưa tới miệng hán tử bệnh hoạn. Hán tử bệnh hoạn há miệng ra, bà già đặt viên thuốc lên lưỡi y, bung chén nước lên cho y uống thuốc. Hán tử bệnh hoạn uống thuốc xong thở hổn hển, ho hắng không ngừng.

Ông già, bà già đều nhìn chăm chăm vào hán tử bệnh hoạn, dáng vẻ vừa quan tâm vừa lo lắng, thấy y dần dần bớt ho rồi ngừng lại không ho nữa, đều thở phào một hơi. Hán tử bệnh hoạn cau mày nói “Cha, mẹ, các người nhìn gì thế? Con không chết đâu”. Ông già hừ một tiếng quay đầu đi. Bà già cười nói “Nói cái gì mà chết với sống, con trai ta là sống lâu trăm tuổi”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Thằng tiểu tử này cho dù uống linh đan của Ngọc Hoàng đại đế cũng không sống được mấy hôm nữa đâu. Té ra ông già bà già này là cha mẹ y, nhất định con quý họ lao này từ nhỏ đã được chiều nên sinh hư, cha mẹ nhìn thêm một cái cũng nổi giận”.

Bà già nói “Trương má, Tôn má, các người đi nấu sấm thang cho thiếu gia trước, rồi nấu thức ăn”. Hai người bọc phụ vâng dạ, mỗi người cầm một cái giỏ tre bước ra phía sau.

Viên Thủ bị trong bọn quan quân hỏi chuồng quĩ đường về Bắc Kinh. Chuồng quĩ nói “Hôm nay các vị lão gia cứ đi thêm hai ba mươi dặm nữa, tới thị trấn trước mặt nghỉ ngơi. Sáng mai đi sớm, sau giờ Ngọ sẽ tới kinh thành”. Viên Thủ bị nói “Bọn ta phải đi luôn trong đêm, nghỉ ngơi cái gì? Chuồng quĩ, từ hôm nay trở đi trong

vòng một năm nữa đảm bảo người sẽ làm ăn rất khá, cứ chuẩn bị nhiều rượu ngon nhắm tốt, để đến lúc cần thì không phải cố gắng lên". Chuông quỹ cười nói "Lão gia cứ nói đùa, trước nay tiểu điểm buôn bán cũng bình bình, được như hôm nay thì một tháng chỉ có vài ngày, đây là các vị lão gia và khách quan chiếu cố, làm sao mà ngày nào cũng được bấy nhiêu quý khách quang lâm?".

Viên Thủ bị cười nói "Chuông quỹ, ta bảo người cứ nghe theo đi. Ngô Tam Quế làm phản đã đánh tới Hồ Nam, bọn ta là dưa vắn thu trong quân về Bắc Kinh. Trận này đánh nhau rất lớn, ít nhất cũng phải năm ba năm. Bấm báo quân tình thì ngày nào cũng phải đi qua đây, phen này người phát tài rồi". Chuông quỹ luôn miệng cảm ơn, trong lòng không ngừng kêu khổ "Mới làm ăn bọn tổng gia các người thì có gì hay? Ăn to uống lớn, nghênh ngang tùy tiện đưa cho vài đồng bạc, hung dữ đánh người chủ người xong, vớ đit là đi. Đùng nói năm ba năm, chỉ cần sáu tháng một năm thì ta cũng phải treo cổ rồi".

Vi Tiểu Bảo và bọn Lý Lực Thế nghe nói Ngô Tam Quế đã đánh tới Hồ Nam, đều thâm hoảng sợ "Thằng khốn này tiến nhanh thật". Tiên Lão Bản hạ giọng nói "Để ta qua hỏi thăm nhé?", Vi Tiểu Bảo gật gù đầu.

Tiên Lão Bản bước tới trước mặt viên Thủ bị, miệng cười toé toét, ôm quyền nói "Mới rồi nghe tướng quân đại nhân nói Ngô Tam Quế đã đánh tới Hồ Nam. Tiểu nhân có gia quyến ở Trường Sa, trong lòng lo lắng, không biết ở đó chiến trận ra sao? Trường Sa có bị nguy hiểm không?".

Viên Thủ bị nghe y gọi mình là "Tướng quân đại nhân", trong lòng vui vẻ, nói "Trường Sa có nguy hiểm

hay không thì không biết. Ngô Tam Quế phái đại tướng thủ hạ là Mã Bảo từ Quý Châu đánh tới Hồ Nam, Nguyên Châu thất thủ, Tổng binh Thôi Thế Lộc bị bắt. Bách tính ở một dải Nguyên Tương đều đang chạy nạn”.

Tiền Lão Bản vẻ mặt lo lắng, nói “Thế... thế thì không hay rồi. Có điều quân Đại Thanh rất lợi hại, Ngô Tam Quế làm sao thắng được?”. Viên Thủ bị nói “Vốn mọi người cũng nói thế, nhưng trong trận Nguyên Châu thì quân mã của Ngô Tam Quế quả rất không dễ đối phó, ờ, cục diện khó nói lắm”. Tiền Lão Bản chấp tay cảm ơn, quay về chỗ ngồi. Quân hùng Thiên địa hội có người nghĩ “Đừng để thằng Hán gian Ngô Tam Quế làm hoàng đế”, người thì nghĩ “Tốt nhất là Ngô Tam Quế đánh tới Bắc Kinh, đánh nhau với quân Thất Đát Mãn Châu tới mức lưỡng bại câu thương”.

Bọn quan quân vội vã ăn uống xong, viên Thủ bị đứng lên nói “Chuông quỹ, bọn ta báo tin tốt cho người, bữa cơm này người mời khách đi”. Chuông quỹ khom lưng cười lấy lòng, nói “Dạ, dạ. Được mà, được mà. Các vị đại nhân khoan đi đã”. Viên Thủ bị cười nói “Khoan đi à? Vậy thì ngồi lại ăn thêm vậy”. Chuông quỹ vẻ mặt nhăn nhó, chỉ đành gượng cười.

Viên Thủ bị bước ra cửa, lúc đi ngang bàn của ông già, bà già và hán tử bệnh hoạn, hán tử bệnh hoạn đột nhiên vươn tay trái ra chụp vào ngực y, nói “Người đưa công văn gì lên Bắc Kinh thế, lấy ra xem nào”. Viên Thủ bị cao lớn khỏe mạnh, nhưng bị y chụp một cái lập tức ngồi thụp xuống. Hán tử bệnh hoạn tay phải soạt một tiếng đã xé toạc vạt áo viên Thủ bị, lấy ra một cái phong

bì lớn. Hán tử bệnh hoạn tay trái khê xô ra một cái, viên Thủ bị ngã chúi ra, hất đổ hai cái bàn, loảng xoảng loảng xoảng một tràng, bát đĩa rơi xuống đất vỡ tan nát.

Bọn quan quân la lớn “Làm phản rồi, làm phản rồi!”, rồi nhao nhao cầm thương rút đao sấn vào hán tử bệnh hoạn. Hai tên bộc dịch của hán tử bệnh hoạn tay đánh chân đá, ai chống là ngã, trong giây lát bọn quan quân đều đã nằm lăn dưới đất.

Hán tử bệnh hoạn xé phong bì lấy tờ công văn ra. Viên Thủ bị run lên la lớn “Đây là tấu chương gởi cho hoàng thượng, người... người dám lớn mật bóc ra, thế... thế... thế không phải là tạo phản sao?”. Hán tử bệnh hoạn đọc công văn xong, nói “Tuần phủ Hồ Nam xin hoàng đế Thát Đạt phái thêm quân tới đánh Bình Tây vương, hừ, cho dù phái một trăm vạn quân tới cũng lại không... khắc khắc... cũng lại không bị Bình Tây vương quét sạch hết à”. Vừa nói vừa vo tờ công văn lại thành một nắm trong bàn tay, nói xong mấy câu ấy xòe bàn tay ra, vô số mảnh giấy vụn lả tả rơi xuống.

Quân hùng Thiên địa hội thấy nội lực của y như thế, ai cũng biến sắc, đều nghĩ thầm “Nghe lời lẽ của y thì dường như là thủ hạ của Ngô Tam Quế”.

Viên Thủ bị bò dậy, rút yêu đao ra, nói “Người hủy hoại công văn, dù sao lão tử cũng không sống được rồi, phải liều mạng với người!”, nói xong liền vung đao sấn tới chém thẳng xuống đầu hán tử bệnh hoạn. Hán tử bệnh hoạn vẫn ngồi, vươn tay trái ra khê đẩy vào bụng dưới viên Thủ bị một cái như bảo y dùng tới quấy rầy. Viên Thủ bị cánh tay cầm đao đột nhiên từ từ rủ xuống, kể đó

thân hình nhũn ra ngồi phệch xuống đất, miệng há hốc, chỉ có thở ra không có hít vào. Bọn quân sĩ bị đánh ngã đã bò dậy, đứng ở xa xa, có khí không lực quát tháo vài câu, nhưng không ai dám bước tới cứu trưởng quan.

Một bọc phụ bung một bát thang nóng ra, nhẹ nhàng đặt xuống trước mặt hán tử bệnh hoạn, nói “Thiếu gia, mời dùng sâm thang”.

Ông già, bà già đối với trường não nhiệt mới rồi hoàn toàn như không nhìn thấy, không đếm xỉa gì tới, chỉ để ý nhìn xem thần sắc của con trai.

Từ Thiên Xuyên hạ giọng nói “Mấy người này rất tà môn, chúng ta đi thôi”. Cao Ngạn Siêu bước ra tính tiền, cả bọn ra cửa. Chỉ thấy bà già bung bát sâm thang, khê thổi cho bớt nóng, kê vào miệng hán tử bệnh hoạn cho y uống.

Bọn Vi Tiểu Bảo ra khỏi thị trấn mới nhao nhao bàn bạc về công phu của hán tử bệnh hoạn. Từ Thiên Xuyên nói “Thằng khốn ấy xé rách áo của tên võ quan kia, công lực ghê gớm như thế, thật là... thật là hiếm thấy”. Huyền Trinh, đạo nhân nói “Y đẩy vào bụng tên võ quan kia một cái, trông rất tâm thường, nhưng né tránh đỡ gạt cũng đều rất không dễ. Phong huynh đệ, người nói nên làm thế nào?”. Phong Tế Trung nói “Không được đúng cách y ba thước”. Quân hùng ngầm nghĩ đều thấy có lý, đối với một cái đẩy ấy bất kể là né tránh hay đỡ gạt thì ít nhất cũng phải đúng cách y ngoài ba thước mới làm được, chứ đúng gần hơn thì tránh không thoát, đỡ không nổi.

Từ Thiên Xuyên chợt nói “Ta chụp vào cổ tay y...”, nói chưa hết câu đã lắc lắc đầu, biết với nội lực cao cường của đối phương thì cho dù có chụp trúng cổ tay y, y lật tay chuồng lại nắm một cái thì xương ngón tay cổ tay của mình khó mà giữ được không gãy.

Mọi người biết rõ hán tử bệnh hoạn ấy là cùng bọn với Ngô Tam Quế, nhưng thấy y hung dữ đánh người lại không ai dám ra tay cản trở, tuy người bị đánh là quan quân Thất Sát, nhưng rốt lại như thế cũng không phải tác phong nghĩa hiệp hàng ngày của mọi người, trong lòng xấu hổ, không khỏi cụt hứng, bàn tán một lúc, ai cũng im lặng. Đi được vài dặm, chợt phía sau có tiếng vó ngựa vang lên, hai con ngựa phóng mau tới. Chỗ ấy đã là con đường nhỏ dẫn tới nhà Trang gia, không thể hai ngựa cùng chạy song song, quần hùng đang bực bội, tuy nghe tiếng vó ngựa rất gấp, nhưng ngoài Phong Tế Trung và Song Nhi thúc ngựa vào vệ đường thì những người còn lại không ai chịu nhường đường.

Trong chớp mắt hai con ngựa đã phóng tới sau lưng, quần hùng nhất tề quay đầu, chỉ thấy trên ngựa là hai người bọc dịch của hán tử bệnh hoạn kia. Một tên bọc dịch kêu lên “Thiếu gia bọn ta xin các vị đợi một lúc, có câu muốn thỉnh vấn các vị”. Câu này tuy không có gì vô lễ, nhưng ý tứ trong mắt không người không gì rõ hơn. Quần hùng vừa nghe, ai cũng nổi giận. Huyền Trinh đạo nhân quát “Bọn ta có việc gấp, không rảnh đâu mà chờ. Mọi người vốn không quen biết nhau, có gì hay mà hỏi?”. Tên bọc dịch kia nói “Là thiếu gia ta dặn như vậy, các vị cứ chờ một lúc là hay, tránh cho mọi người gặp điều bất tiện”, trong lời lẽ đầy vẻ uy hiếp.

Tiền Lão Bản nói “Chủ nhân của ngươi là thuộc hạ của Ngô Tam Quế phải không?”. Tên bộc dịch kia nói “Phì, chủ nhân bọn ta thân phận thế nào, làm sao có thể làm thủ hạ của Bình Tây vương được?”. Quần hùng đều nghi “Y không nói Ngô Tam Quế mà gọi là Bình Tây vương, nhất định là có uyên nguyên với Ngô tặc”. Đúng lúc ấy tiếng bánh xe vang lên, một chiếc xe lớn theo đường phóng mau tới. Tên bộc dịch kia nói “Chủ nhân bọn ta tới rồi”, quay ngựa lại đón. Lúc ấy nếu quần hùng thúc ngựa phóng đi thì giống như sợ hán tử bệnh hoạn kia, nên đều kìm ngựa lại chờ.

Chiếc xe lớn phóng tới gần, một bộc phụ đánh xe, một bộc phụ khác vén rèm xe, chỉ thấy hán tử bệnh hoạn kia ngồi giữa, cha mẹ y ngồi phía sau. Hán tử bệnh hoạn kia trừng mắt nhìn quần hùng một cái, hỏi “Tại sao các ngươi điếm huyết người kia?”, nói xong chỉ Ngô Chi Vinh một cái, hỏi tiếp “Các ngươi là ai? Định đi đâu?”, thanh âm rín rít, giọng nói mười phần ngạo nghễ.

Huyền Trinh đạo nhân nói “Tôn giá cao tính đại danh là gì? Chúng ta vốn không quen biết nhau, nước sông không phạm nước giếng, sao lại quản chuyện không đâu?”. Hán tử bệnh hoạn hừ một tiếng, nói “Bằng vào ngươi thì chưa xứng đáng hỏi tên họ ta đâu. Ta hỏi hai câu mới rồi, ngươi đã nghe chưa?”. Huyền Trinh tức giận nói “Ta chưa xứng đáng hỏi tên họ ngươi, thì ngươi cũng chưa xứng đáng hỏi chuyện của bọn ta đâu. Ngô Tam Quế tạo phản tác loạn, là một thằng gian tặc lớn, mà ngươi cứ luôn miệng gọi y là Bình Tây vương, nhất định là đồng đảng. Ta thấy tôn giá đã bệnh vào tới xương, nên về nhà sớm mà chết cho yên lành, khỏi phải cảm lạnh, trúng gió ho hắng, một mạng ô hô”.

Trong tiếng hô hô cười rộ của quần hùng Thiên địa hội, đột nhiên bóng người chớp lên, chát một tiếng, Huyền Trinh má trái đã bị tát một chuồng rất nặng, ké dó nách trái trúng chuồng, ngã lăn xuống ngựa. Hai đòn này mau lẹ vô luân, đến khi y ngã xuống, quần hùng mới nhìn thấy rõ người xuất thủ nguyên là bà già, bà ta hai chuồng đánh ngã Huyền Trinh xong, hai chân điểm xuống đất một cái, thân hình bắn lên lại nhảy trở về ngồi lại trong xe.

Quần hùng quát tháo âm ỉ, cùng xông vào chiếc xe lớn. Hán tử bệnh hoạn chụp vào lưng người bộc phụ đánh xe khẽ nhấc lên một cái đã đổi chỗ cho nàng, đặt người bộc phụ vào trong xe, mình thì ngồi trên càng xe.

Đúng lúc ấy Tiên Lão Bản đã vọt tới song chuồng đập xuống, hán tử bệnh hoạn một quyền đẩy ra chạm vào song chuồng của y, nhưng không có tiếng động nào. Tiên Lão Bản chỉ cảm thấy một luồng cương kinh xô tới, thân hình không tự chủ được lộn nhào hai cái lật ra ngoài, lúc hai chân chạm đất định đứng xuống đột nhiên hai gối nhún ra lại suýt quỵ xuống, vội dùng sức ngã ngửa ra phía sau, mới tránh được cái nhục quỵ xuống trước mặt địch nhân.

Tiên Lão Bản vừa ngã ra, Phong Tế Trung đã xông tới, hán tử bệnh hoạn kia lại một quyền đẩy ra. Phong Tế Trung không đón đỡ phát quyền của y, chuồng phải giữa đường đổi hướng, đột nhiên chém xuống cổ y. Hán tử bệnh hoạn ủa một tiếng, thấy đối phương võ công cao cường, vô cùng bất ngờ, ngón cái tay phải bấm vào ngón giữa búng tới chuồng tâm của y. Phong Tế Trung lập tức thu chuồng, cước phải đập lên lưng con lừa kéo xe.

Cao Ngạn Siêu và Phàn Cương chia nhau tấn công hai người bộc dịch. Hai người bộc dịch thúc ngựa lùi lại, kêu lên “Để thiếu gia thu xếp các người”. Hai người Cao Phàn đều nghĩ động thủ với bộc dịch của đối phương thì có thắng cũng bất võ, thấy hai người lui ra, chính hợp ý mình, lập tức quay người song song vọt tới tấn công bên trái hán tử bệnh hoạn. Đột nhiên con lừa hí dài một tiếng đổ vật xuống đất, kéo chiếc xe ngã xuống. Nguyên là Phong Tế Trung đạp lên lưng con lừa, dưới chân đã ngấm vận kinh lục, đạp xuống một cái, đã đạp gãy xương sống con lừa.

Hán tử bệnh hoạn kia chân không nhún, người không vươn, trong tiếng ho khúc khắc đã đứng trên mặt đất. Ông già, bà già trong xe mỗi người nhắc một bộc phụ vọt ra. Ba người này hành động tựa hồ không nhanh lắm, nhưng đều rời khỏi xe trước, chiếc xe mới ngã xuống.

Tiền Lão Bản và Từ Thiên Xuyên xông vào ông già, bà già. Bà già xua xua tay trái, chỉ qua hán tử bệnh hoạn cười nói “Các người qua bên kia mà chơi đùa với con ta”, ý tứ trong câu nói là bảo hai người qua ăn đòn của con trai bà ta cho y vui vẻ.

Từ Thiên Xuyên quyền phải đập xuống đỉnh đầu ông già, chỉ là thấy y tuổi tác đã lớn, tuy biết y võ công không kém, vẫn sợ một quyền ấy đánh chết y, bèn quát lớn “Xem quyền!”, trên tay cũng chỉ dùng ba thành công lục. Y sau khi lỡ tay đánh chết Bạch Hàn Tùng, gây ra chuyện rắc rối với Mộc vương phủ, đã rất tự kìm chế mình.

Ông già kia vươn tay chụp tay quyền của y, ông già tuy thân hình thấp nhỏ nhưng bàn tay cực kỳ lớn, chụp được tay quyền của y xong, bèn nói “Qua bên kia mà

chơi!”. Từ Thiên Xuyên tuy tuổi tác nhỏ hơn ông già nhiều, nhưng cũng đã là một lão già râu bạc, mà câu ấy của ông già lại như nói với trẻ con. Từ Thiên Xuyên tay phải dùng sức kéo về, quyền trái đẩy ra. Chiêu Thanh long bạch hổ vốn là chiêu thức hỗ trợ cho nhau, quyền trái không có ý đánh trúng đối phương thật, chỉ là bức bách địch nhân phải buông tay, còn nếu đối phương không chịu buông tay, quyền ấy sẽ đập trúng sống mũi.

Ông già vươn tay đẩy ra một cái, buông tay Từ Thiên Xuyên ra. Từ Thiên Xuyên chỉ cảm thấy một luồng lực đạo rất mạnh xô tới, lại đúng lúc quyền trái đang dùng sức đánh ra, lực bên phải kéo về phía sau, lực bên trái đẩy về phía trước, lập tức thân hình xoay mau như con ốc chuyển tới bên cạnh hán tử bệnh hoạn.

Hán tử bệnh hoạn đang đánh nhau với bốn người Phong Tế Trung, Cao Ngạn Siêu, Phàn Cương, Lý Lực Thế, thấy Từ Thiên Xuyên xoay tới, vỗ tay cười nói “Thú thật, thú thật”. Quyền cước của bốn người đang như mưa gió đánh tới mà y vẫn còn có thể thông thả vỗ tay reo cười, kể giờ tay hất một cái. Từ Thiên Xuyên đột nhiên thay đổi phương hướng, vốn đang xoay về bên phải, chợt lại đổi xoay về bên trái, lại xoay mau chuyển về phía ông già. Hán tử bệnh hoạn cười nói “Cha, chơi thế này vui lắm, cha lại xoay con ốc ấy qua đây đi”. Huyền Trinh cố gắng xông vào. Hán tử bệnh hoạn lập tức cúi tiện tay một kéo một đẩy, một kéo một đẩy khiến bọn Huyền Trinh, Cao Ngạn Siêu, Phàn Cương, Lý Lực Thế bốn người đều xoay tròn như con ốc. Chỉ có Phong Tế Trung không bị xô đi, nhưng cũng đã khí huyết nhộn nhạo, vội nhảy lui ra ba bước, song chuồng giữ kín môn hộ.

Năm vị hào kiệt Thiên địa hội xoay tròn không ngừng, định vận kinh đứng lại, nhưng nói thế nào cũng không đứng lại được. Người nào thế chuyển hơi chậm lại, hán tử bệnh hoạn lại một kéo một đẩy, thế chuyển lại lập tức tăng nhanh lên. Tình hình này giống đũa nhỏ xoay đồng tiền trên bàn, năm đồng tiền xoay tròn trên bàn, đứng thẳng không đổ xuống, đồng nào xoay chậm lại sắp đổ xuống, đũa nhỏ lại dùng ngón tay khều một cái.

Vi Tiểu Bảo nhìn thấy chỉ trợn mắt há miệng, kinh hãi không thôi. Song Nhi đứng trước mặt y, lo lắng che chở cho y. Vi Tiểu Bảo hạ giọng nói “Chúng ta chạy thôi”. Song Nhi nói “Mau chạy tới Trang gia”*. Vi Tiểu Bảo nói “Đứng, tới Trang gia rồi thì đại cát đại lợi. Làm nhà cái (*) thì có thể ăn tất, giết cả ba phương”, rồi xoay người chạy đi. Song Nhi kéo Ngô Chi Vinh chạy theo sau.

Hán tử bệnh hoạn xoay con ốc đang đến lúc say sưa. Hai ông bà già trên mặt thoảng nét tươi cười đứng nhìn con trai, bốn người tôi tớ vỗ tay khen hay, đứng ngoài trợ hứng cho thiếu gia.

Hán tử bệnh hoạn thấy Phong Tế Trung mã bộ trầm ổn, chuồng trái cao, chuồng phải thấp ra thế Cổ tùng kiêu lập, lập tức nghiêng người xông vào, vung tay hất vào vai y. Phong Tế Trung lui một bước, nghiêng vai tránh qua nhưng không dám ra tay đánh trả. Hán tử

(*) Ở đây có chỗ chơi chữ không dịch được, “Trang gia” trong Hán tự còn có nghĩa là người làm cái trong sông bạc.

bệnh hoạn tức giận nói “Người là người xấu, không chịu xoay à?”, rồi lại vung tay hất vào vai y. Phong Tế Trung lại lui lại, không ngờ sau vai trái đột nhiên bị một luồng kinh lực mạnh mẽ xô tới, lập tức thân hình không tự chủ được, trong tiếng cười vang của hán tử bệnh hoạn lập tức xoay tròn, vừa định dùng công phu Thiên cân trụ đứng lại, lại bị hán tử bệnh hoạn hất mạnh vào lưng một cái, lại xoay nhanh hơn.

Ngô Chi Vinh thấy hán tử bệnh hoạn làm khó kẻ đối đầu của mình, đột nhiên xuất hiện sinh cơ, lúc ấy bước một bước vấp một cái đi được vài bước, giả bị trặc chân, ngã lăn ra đất. Song Nhi dùng sức kéo dậy, y cứ không chịu đứng lên. Vi Tiểu Bảo cuống lên, sợ y nói ra chân tướng với địch nhân, tay trái nắm vào hàm y sử dụng bóp mạnh, Ngô Chi Vinh liền há miệng ra. Vi Tiểu Bảo rút thanh chủ thủ trong ống giày ra, rạch vào miệng y một nhát, cắt đứt nửa tác đầu lưỡi của y, Ngô Chi Vinh đau quá ngất đi luôn.

Song Nhi chỉ cho là Vi Tiểu Bảo đã giết chết tên gian tặc này, kêu lên “Tướng công, chạy mau !”, hai người chạy mau về phía trước.

Hai người chạy được một dặm, nghe tiếng vó ngựa vang lên sau lưng, có người cưỡi ngựa đuổi theo. Vi Tiểu Bảo chỉ lên gò núi đá mọc ngổn ngang bên trái, hai người rời khỏi đường mòn, chạy vào giữa đồng đá lởm chởm.

Hán tử bệnh hoạn và một tên bộc dịch cưỡi ngựa đuổi tới, nhìn thấy ngựa không thể chạy vào giữa đồng đá mọc ngổn ngang, tên bộc dịch nhảy xuống ngựa, kêu lên “Hai đứa nhỏ đừng sợ, thiếu gia bọn ta chỉ gọi các

người tới chơi với y thôi, quay lại mau đi". Vì Tiểu Bảo nói "Chuyện xoay như con ốc thì lão tử không làm", lại càng chạy mau. Tên bộc dịch kia đuổi vào gò đá, Vì Tiểu Bảo và Song Nhi bước chân rất nhanh, tên bộc dịch đuổi không kịp. Hán tử bệnh hoạn kêu lên "Chơi cú bắt à ? Thú vị thật, thú vị thật !", rồi nhảy xuống ngựa, ho hắng không ngớt, từ phía nam đuổi lên.

Vi Tiểu Bảo và Song Nhi xoay người chạy về phía đông bắc, lại chạy về phía tên bộc dịch. Tên bộc dịch nhảy xổ tới định bắt Vi Tiểu Bảo. Vì Tiểu Bảo sử dụng công phu Thần hành bách biến Cứu Nạn dạy cho, thân hình nghiêng đi một cái, tên bộc dịch chụp vào khoảng không. Song Nhi lật tay lại đánh vào lưng y một chưởng. Tên bộc dịch thấy nàng nhỏ tuổi, không coi ra gì, không thèm đỡ gạt, vung tay chụp tay phải nàng. Song Nhi tay trái hạ xuống, bốp một tiếng đã chém trúng lưng y. Tên bộc dịch kia bị đau, a lên một tiếng, đúng lúc ấy Song Nhi đã chụp cổ tay phải y, vặn lại một cái, cách một tiếng đã bẻ gãy xương khuỷu tay y.

Hán tử bệnh hoạn ủa một tiếng, nhảy từ tảng đá này qua tảng đá khác, tung người xuống trước mặt Song Nhi, vung tay trái ra, cái mũ trên đầu Song Nhi rơi xuống, mái tóc trên đầu xỏa tung. Hán tử bệnh hoạn cười nói "Là một cô nương", vươn tay chụp vào tóc nàng. Song Nhi la lớn một tiếng, ra chiêu Song vĩ long, hai khuỷu tay thúc mạnh ra phía sau. Hán tử bệnh hoạn cười nói "Giỏi lắm !", tay trái quét từ trái qua phải, nắm được hai tay nàng bẻ quặt ra sau lưng, kế đó kéo mái tóc dài của nàng quấn vào cổ tay nàng hai vòng, thắt lại một cái nút, hô hô cười rộ.

Song Nhi cuống quá bật khóc, kêu lên “Tuống công, chạy mau đi, chạy mau đi!”. Hán tử bệnh hoạn vươn ngón tay khê xĩa vào lưng nàng một cái phong tỏa huyết đạo, cười nói “Y chạy không thoát đâu!”, rồi bỏ Song Nhi ở đó đuổi theo Vi Tiểu Bảo, trong khoảnh khắc đã tới gần.

Vi Tiểu Bảo trốn đông lủi tây trong đám loạn thạch, hán tử bệnh hoạn mấy lần định chụp nhưng bị y dùng công phu Thần hành bách biến tránh được. Hán tử bệnh hoạn cười nói “Bản lĩnh chơi cút bắt của ngươi giỏi lắm”. Vi Tiểu Bảo nội lực không đủ, chạy nhanh một lúc đã thở hồng hộc, biết nếu chạy thêm lúc nữa không bị y bắt không xong, liền kêu lên “Ngươi đuổi ta không kịp, bây giờ tới lượt ngươi chạy ta đuổi. Ngươi chạy cho mau, ta đuổi ngươi đây”. Nói xong xoay người lại nhảy xổ vào hán tử bệnh hoạn.

Hán tử bệnh hoạn cười hì hì một tiếng, quả nhiên xoay người bỏ chạy thật, cũng chuyển lui chuyển tới trong đám đá ngổn ngang. Vi Tiểu Bảo đã sớm nhận ra y tuy võ công cao cường nhưng ngây ngây ngốc ngốc, bốn mươi tuổi mà hành sự như trẻ con, nhưng y chạy qua chạy lại trong đám loạn thạch, vừa thấy y ở phía đông, chớp mắt một cái đã thấy y xuất hiện ở phía tây, mau lẹ như quỷ my. Vi Tiểu Bảo vừa ngạc nhiên hoảng sợ vừa khâm phục, kêu lên “Nhất định ta sẽ bắt được ngươi, ngươi chạy không thoát đâu”. Y giả như đuổi theo nhưng chạy tới cạnh Song Nhi, bế xốc nàng lên cao giọng gọi lớn “Này, cho dù ta bế thêm một người cũng đuổi kịp ngươi”.

Hán tử bệnh hoạn hô hô cười rộ, kêu lên “Tu tu tu, thôi tù và, khắc khắc... ồ ồ ồ, thối da bò!”.

Vi Tiểu Bảo bế Song Nhi, làm ra vẻ đuổi theo hán tử bệnh hoạn, nhưng càng đuổi càng tụt lại phía sau. Hán tử bệnh hoạn nói “Đồ vô dụng, ngươi vẫn bắt không được ta... khắc khắc...”, rồi sấn về phía y vài bước. Vi Tiểu Bảo kêu lên “Lần này mà còn không bắt được ngươi à ? Ngươi bị ho thì không chạy được đâu”, nói xong làm ra vẻ nhảy xổ vào y.

Bà già kia ở xa xa tức giận nói “Thằng tiểu quỷ ! Ngươi dám lớn mật dụ cho con ta ho !”, vù một tiếng, một viên đá xé gió bay tới. Viên đá tuy nhỏ nhưng tiếng rít ghê người, Vi Tiểu Bảo kêu lên “Ồi chao !”, ngồi thụp xuống tránh, nhưng đã chậm mất một bước, viên đá đã trúng vào khuỷu chân, ngã vật xuống đất, cùng Song Nhi nằm thành một đống. Bà già kia nói “Bắt y lại đây !”. Một tên bộc dịch khác tung người vọt tới, nắm lung Vi Tiểu Bảo và Song Nhi mang tới trước mặt bà già, ném xuống đất.

Hán tử bệnh hoạn cười hì hì, vỗ tay hát “Đồ vô dụng, ăn hành cọng, khắc khắc..., ngã một cái, kêu oai oái !”. Vi Tiểu Bảo vừa sợ vừa giận, chỉ thấy bọn Từ Thiên Xuyên, Phong Tế Trung đều đã bị trói thành một xâu, một người bộc phụ nắm đầu dây, cả Ngô Chi Vinh cũng bị trói ở cuối. Người nào cũng đầu rủ xuống trước ngực, hai mắt nhắm nghiền, tựa hồ không còn hay biết gì nữa.

Bà già nói “Con nhóc này cải dạng nam trang, hừ, Phân cân thác cốt thủ của ngươi là học được ở đâu ? Còn thằng nhỏ này, công phu Thần hành bách biến của ngươi là học được của ai thế ?”.

Vi Tiểu Bảo giật nảy mình, nghĩ thầm “Bà già này nhãn quang lợi hại thật, biết được cả tên công phu của

mình". Nghĩ tới người ta đã nhận ra được, vậy thì rõ ràng công phu Thần hành bách biến của mình đã luyện được tới mức cao cường, lại không kìm được có chút đắc ý, cười nói "Cái gì mà Thần hành bách biến? Người nói ta biết công phu Thần hành bách biến à?". Bà già nói "Phì! Mấy chiêu chó chạy không ra chó chạy, cua bò không ra cua bò của người cũng gọi là Thần hành bách biến sao?". Vì Tiểu Bảo ngồi lên, nói "Là người nói là Thần hành bách biến, chứ không phải là ta nói. Ta làm sao biết đây là Thần đào bách biến hay Thần bà bách biến?".

Hán tử bệnh hoạn vỗ tay cười nói "Người biết Thần đào bách biến, lại biết Thần bà bách biến, hô hô, thú vị thật", rồi khom người xuống điểm vào lưng Vi Tiểu Bảo một chỉ. Vi Tiểu Bảo chỉ cảm thấy một luồng khí nóng xuyên thấu vào người, tứ chi tê dại lập tức linh hoạt, đứng lên nói "Bản lĩnh giải huyết của người thật là cao minh". Hán tử bệnh hoạn nói "Người bò mau đi, bò một trăm kiểu biến hóa, vừa giống rùa bò, vừa giống cóc bò, như vậy mới gọi là Thần bà bách biến".

Vi Tiểu Bảo nói "Ta không biết Thần bà bách biến, người biết thì người bò cho ta xem". Hán tử bệnh hoạn nói "Ta cũng không biết. Cha ta nói bậc đại sư võ học không chỉ học người ta, mà còn phải có thể suy nghĩ sáng tạo ra cái mới, mới xứng đáng là đại sư. Cha, trong võ học có công phu Thần bà bách biến không?". Ông già cau cau mày, lắc đầu.

Vi Tiểu Bảo nói "Người là bậc đại sư võ học, thiên hạ đã không có môn võ công ấy, người cứ tự mình sáng tạo ra, lập ra Thần Bà môn...", chưa dứt lời thì miệng đã

bị bà già đá một cước, chỉ nghe bà ta quát “Đừng ăn nói bậy bạ!”. Bà già liếc con trai một cái, trên mặt đầy vẻ lo lắng, tựa hồ sợ con mình nghe thiếu niên này xúi giục, lại đi sáng tạo ra công phu mới Thân bà bách biến thật. Bà ta không muốn con trai nghĩ nhiều tới chuyện ấy, lại hỏi Vi Tiểu Bảo “Người tên gì? Sư phụ người là ai?”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Hai con yêu quái già, một con yêu quái nhỏ..., không phải, một con yêu quái vừa này võ công rất cao cường, lão tử đánh không lại. Hảo hán không chịu thiệt trước, chỉ đành đánh lừa họ. Nếu lão tử giả làm bạn bè của Ngô Tam Quế thì chắc họ không dám làm khó mình”. Rồi nhìn Ngô Chi Vinh một cái, linh cơ nhất động, nói “Ta họ Ngô, tên Ngô Chi Vinh, tự Hiên Dương, người Cao Bưu Dương Châu. Bà già độc ác, Bình Tây vương bác ta không bao lâu sẽ đánh tới Bắc Kinh, nếu các người đắc tội với ta, thì Bình Tây vương sẽ không khách khí với các người đâu”.

Bà già và hán tử bệnh hoạn đều vô cùng kinh ngạc, nhìn nhau một cái. Hán tử bệnh hoạn nói “Bịa đặt! Bình Tây vương làm sao có cháu như người?” Vi Tiểu Bảo nói “Tại sao là bịa đặt? Người cứ hỏi chuyện trong nhà Bình Tây vương xem, chỉ cần ta nói sai chuyện gì thì người cứ giết ta là được”. Hán tử bệnh hoạn nói “Được! Bình Tây vương thích nhất là gì?”. Vi Tiểu Bảo nói “Người nói là đồ vật hay người? Người mà y thích nhất, trước kia là Trần Viên Viên, về sau Trần Viên Viên lớn tuổi, y lại thích một người đẹp là Tứ diên Quan Âm, bây giờ người đẹp mà y thích nhất là Bát diên Quan Âm”.

Hán tử bệnh hoạn nói “Người đẹp thì có gì hay mà thích? Ta hỏi y thích nhất vật gì”. Vi Tiểu Bảo nói “Bình

Tây vương có ba vật quý mà y thích nhất. Thứ nhất là một tấm da hổ trắng, thứ hai là một viên bảo thạch đỏ to như quả trứng gà, thứ ba là một tấm bình phong đá Đại Lý có hoa văn hình con cạp”. Hán tử bệnh hoạn cười nói “Hô hô, đúng là người biết thật, người nhìn đây!”. Rồi cởi cúc áo, tay trái kéo vạt áo trường sam bên ngoài lên, để lộ ra tấm áo da bên trong, tấm áo ấy lông trắng vằn đen, chính là da cạp trắng chế thành.

Vi Tiểu Bảo rất ngạc nhiên, nói “Ủa, ủa! Đây là bộ da cạp trắng mà Bình Tây vương thích nhất, sao... sao... người ăn trộm được?”. Hán tử bệnh hoạn đắc ý nghênh ngang nói “Cái gì mà ăn trộm được? Là Bình Tây vương tặng cho ta”.

Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói “Chuyện này thì ta không tin. Ta nghe anh kể ta là Hạ Quốc Tướng nói...”. Hán tử bệnh hoạn nói “Hạ Quốc Tướng là anh kể người à?”. Vi Tiểu Bảo nói “Đúng, là anh kể họ. Chị họ ta là Ngô Chi... Ngô Chi Phương lấy y. Anh kể ta giỏi đánh trận, là một trong mười đại Tổng binh dưới trướng Bình Tây vương”. Hán tử bệnh hoạn gật đầu nói “Chuyện đó thì đúng. Bình Tây vương mời cha mẹ và ta uống rượu, cha mẹ ta không đi, chỉ một mình ta đi. Bình Tây vương đích thân ngồi tiếp, mười đại Tổng binh thủ hạ của y đều tới. Anh kể người ngồi ghế đầu”. Vi Tiểu Bảo nói “Đúng rồi. Còn có Mã Bảo Mã đại ca, Vương Bình Phiên Vương đại ca, Trương Quốc Trụ Trương đại ca, đó đều là các chiến tướng hàng đầu, rất oai phong, rất sát khí!”. Hán tử bệnh hoạn nói “Anh kể người nói tấm da cạp trắng của ta thế nào?”.

Vi Tiểu Bảo dốc ý lấy lòng y, thuận miệng bịa đặt “Anh kể ta nói năm xưa lúc Trần Viên Viên rất được

sủng ái, bị nhiễm phong hàn, có ho chút ít, nghe người ta nói chỉ cần đắp tấm da cạp trắng này ba hôm sẽ khỏi lập tức. Bà ta hỏi xin Ngô... hỏi xin Bình Tây vương tấm da này, Bình Tây vương nói : Cô muốn đắp vài hôm thì được, nhưng ban cho cô thì không được. Đây là bảo bối may mắn nhất thiên hạ, tám trăm năm chỉ sinh ra một con cạp trắng, mà cho dù sinh ra cũng không sẵn được, không lột da được. Tấm da cạp trắng này đặt trong phòng, tà ma ác quỷ nhìn thấy là lập tức bỏ chạy thật xa. Trong người có bệnh cũng không cần uống thuốc, chỉ cần lấy tấm da cạp trắng này làm chăn đắp, đắp vài hôm là khỏi bệnh. Người ta chơi bài cầu, của trên là Thanh long, của dưới là Bạch hổ, da Thanh long, da Bạch hổ đều là vật báu vô giá”.

Bà già nghe y nói rất sống động, con trai mình có bệnh, đó là chuyện duy nhất mà bà ta lo lắng, nghe nói đắp tấm da cạp trắng có thể chữa bệnh ho, tuy không tin lắm, nhưng rất mong đúng là như thế, liền nói “Con, Bình Tây vương tặng con vật báu này thì con rất có thể diện đấy. Con may làm áo mặc rất là thông minh, nhưng nếu tấm da cạp trắng này có thể chữa bệnh...”. Hán tử bệnh hoạn cau mày nói “Con không có bệnh, mẹ cứ nói gì thế?”. Bà già cười nói “Phải, phải, con như sinh long hoạt hổ, bấy nhiêu giang hồ hảo hán cũng bị con xoay con ốc, múa lưu tinh, chơi đùa rất vui”. Hán tử bệnh hoạn hô hô cười rộ, trong tiếng cười kèm tiếng ho khúc khích. Bà già nói “Buổi tối lúc con đi ngủ, chúng ta cứ nhớ đắp tấm áo da lên trên chăn”. Hán tử bệnh hoạn quay đi không đếm xỉa gì tới.

Ông già chỉ bọn Phong Tế Trung hỏi “Những người này đều là thủ hạ của Bình Tây vương à?”. Vì Tiểu Bảo

nghe thầm “Mình giả mạo cháu của lão Hán gian cũng không hề gì. Nhưng muốn bọn Từ tam ca nhận là thủ hạ của Ngô Tam Quế, thì đó là chuyện họ ngàn vạn lần không muốn. Họ tính nét cứng cỏi, đừng để họ lộ ra trong lời lẽ”, liền nói “Họ đều là thủ hạ của ta. Bọn ta nghe nói Bình Tây vương khởi nghĩa, nhưng phò mã và công chúa đang ở kinh thành, không trốn ra được. Ngô Ứng Hùng ca ca rất tốt với ta, giao tình thân thiết, ta dắt các bằng hữu này lên kinh để cứu phò mã. Chuyện này tuy nguy hiểm, nhưng mọi người nghĩa khí là trọng, cái này gọi là lợi qua nước sôi đạp lên lửa bỏng cũng không từ chối, biết rõ là rừng đao núi kiếm cũng phải băng qua”, mấy câu này nói ra vô cùng khảng khái hiên ngang.

Ông già gật gật đầu, bước qua đưa hai tay bứt mấy cái, lập tức bứt đứt dây trói cho bọn Phong Tế Trung, kẻ khề vồ vào lưng mỗi người hai cái, xô đẩy vài lần, giải khai huyệt đạo cho mọi người. Một bọc phụ cỡi cái nút tóc trói tay cho Song Nhi. Ông già hỏi Vi Tiểu Bảo “Nếu chỉ bằng vào lời lẽ của một mình ngươi thì không thể tin hết. Chuyện này quan hệ trọng đại, ngươi nói là cháu của Bình Tây vương, thì có chứng cứ gì không?”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Lão gia, chuyện đó thì khó đấy. Cha mẹ thì ta lại không có mang theo bên người. Thế này đi, chúng ta tới Bắc Kinh gặp phò mã, nếu y đã bị hoàng đế bắt rồi thì chúng ta tới gặp công chúa Kiến Ninh, nhất định công chúa sẽ nói với người ta là Ngô Chi Vinh hàng thật giá đúng, già trẻ không lừa”. Nghĩ thầm tới Bắc Kinh rồi, lẽ nào còn sợ các người làm bậy, mà cho dù có phải dắt họ tới gặp công chúa Kiến Ninh

thật, thì mình có giả mạo là Ngọc Hoàng đại đế trên trời công chúa cũng sẽ nhất định gặt đầu nói phải.

Ông già và bà già nhìn nhau một cái, trầm ngâm chưa quyết. Vi Tiểu Bảo chợt nghĩ ra, cười nói “A, có rồi, trong người ta có một lá thư của Bình Tây vương, lá thư này mà để cho người ngoài nhìn thấy thì ta không khỏi bị cả nhà chết chém, tịch biên gia sản. Nhưng các người đã là bằng hữu của Bình Tây vương, thì có xem qua cũng không sao”. Nói xong đưa tay vào bọc lấy ra lá thư giả do Tra Y Hoàng viết đưa cho ông già.

Ông già đón lấy lá thư, dưới ánh chiều mở ra xem. Vi Tiểu Bảo còn sợ y không hiểu, liền giải thích “Chuyện chém răn trắng, ca bài Đại phong gì đó là nói Chu Nguyên Chương...”. Y không giải thích còn tốt, chứ vừa giải thích là sai, đem chuyện Lưu Bang nói thành chuyện Chu Nguyên Chương. May mà ông già và bà già đang chăm chú đọc thư, không để ý y nói gì. Bà già đọc thư xong, nói “Thế thì không sai rồi. Bình Tây vương muốn làm Hán Cao tổ, Minh Thái tổ, mời y tới làm Trương Tử Phòng, Lưu Bá Ôn. Nhị ca, Bình Tây vương nói khỏi nghĩa là để khôi phục nhà Minh, nhưng xem khẩu khí trong lá thư này, hừ, thì chí của y không nhỏ đâu”, rồi nhìn qua Vi Tiểu Bảo một cái, nói “Y còn nhỏ tuổi như thế...”, trong lòng tự nhiên là nói “Thằng nhỏ nhà người mà cũng làm được Trương Tử Phòng, Lưu Bá Ôn à?”.

Ông già xếp lá thư lại đưa trả Vi Tiểu Bảo, nói “Quả nhiên là lệnh diệt của Bình Tây vương, bọn ta mới rồi đắc tội nhiều lắm”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Nói thế làm gì, nói thế làm gì. Không biết thì không bắt tội”. Lúc ấy bọn Từ Thiên Xuyên đều đã tỉnh lại, nghe Vi Tiểu Bảo tự

xung là cháu của Ngô Tam Quế, đối phương lại tin tưởng không hề nghi ngờ, ai cũng vô cùng kinh ngạc, nhưng vốn biết vị tiểu Hương chủ này quý kẻ đa đoan, lúc ấy đều im lặng không lên tiếng. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Lão tử từng giả mạo là con Ngô Tam Quế trước mặt gã Mông Cổ râu xồm Hãn Thiếp Ma, đã làm con rồi thì làm cháu thêm một lần cũng có hề gì? Lần sau cứ giả mạo là cha Ngô Tam Quế là được, chỉ cần gỡ được vốn là không bị thiệt”.

Lúc ấy trời đã rất tối, mọi người đứng giữa đồng trống, từng trận từng trận gió lạnh thổi tới, hán tử bệnh hoạn không ngừng ho sặc sụa.

Vi Tiểu Bảo nói “Xin hỏi quý tính của lão gia và lão thái thái”. Bà già nói “Bọn ta họ Quy”. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Họ gì tốt không lấy, lại đi lấy họ Quy (*), thật là chuyện buồn cười”. Bà già nhìn con trai, nói “Trời tối rồi, cứ tìm chỗ nào nghỉ đêm, chuyện khác từ từ bàn sau”. Vi Tiểu Bảo nói “Vâng, vâng. Mối rồi ta ở trên gò, thấy bên kia có khói bốc lên, có không ít nhà cửa, chúng ta tới đó ngủ nhờ thôi”, nói xong chỉ về phía nhà Trang gia một cái. Thật ra chỗ ấy cách Trang gia mười mấy dặm, gò núi che khuất, làm sao khìn thấy khói bếp?

Người bộc dịch dắt hai con ngựa tới cho hán tử bệnh hoạn, ông già, bà già cuội lên. Bà già và hán tử bệnh hoạn cuội chung một con, bà ta ngồi sau lưng con trai,

(*) Ở đây có chỗ chơi chữ không dịch được. Chữ “Quy” trong họ ông già là “vê”, Vi Tiểu Bảo lại tưởng là “Quy” là “con rùa”.

đưa tay ôm chặt y. Bọn Vi Tiểu Bảo vốn đều có ngựa, nhất tề lên ngựa, bốn người bọc dịch của ông già thì đi bộ.

Đi được một lúc, Vi Tiểu Bảo nhìn Song Nhi nói lớn “Người cuội ngựa đi trước, xem phía trước là thị trấn hay thôn trang, tìm thuê một gian nhà lớn, nấu nước nóng mau đi. Quy thiếu gia cần uống sâm thang ấm. Mọi người rửa tay chân xong, sẽ ăn uống sau. Cứ thưởng cho họ nhiều một chút”. Y nói một câu, Song Nhi vâng dạ một câu. Y rút trong bọc ra một nén bạc lớn, kèm với gói mông hân được đưa qua. Song Nhi đón lấy, thúc ngựa phi mau. Bà già trên mặt có vẻ vui mừng, Vi Tiểu Bảo dặn nấu nước nóng, rõ ràng rất hợp ý bà ta.

Lại đi được vài dặm, Song Nhi phóng ngựa trở lại, nói “Tuống công, phía trước không phải thị trấn, cũng không phải thôn trang mà là một gian nhà lớn. Người trong nhà ra nói đàn ông nhà họ đi vắng hết, không thể tiếp đãi khách nhân. Tôi đưa bạc ra, họ cũng không lấy”. Vi Tiểu Bảo mắng “Con a đầu ngu ngốc, kể gì họ chịu tiếp đãi hay không, chúng ta cứ tới đó là được”. Song Nhi ứng tiếng “Dạ”.

Bà già cũng nói “Chúng ta chỉ ngủ nhờ một đêm, nhà họ không có đàn ông, chẳng lẽ còn đánh cướp, mưu hại nhà họ sao?”.

Đoàn người tới Trang gia. Một người bọc dịch bước lên gõ cửa, hồi lâu mới có một người bọc phụ ra mở, tai lại nghễng ngẩng nghe không rõ, nói tới nói lui chỉ là trong nhà không có đàn ông.

Hán tử bệnh hoạn cười nói “Trong nhà người không có đàn ông, thì đây không phải có rất nhiều đàn ông tới sao?”. Y nghiêng người một cái lách vào trong, đẩy người bộc phụ già qua một bên. Mọi người vào theo, ngồi xuống trong đại sảnh. Bà già nói “Trương má, Tôn má, các người đi đun nước nấu cơm, chủ nhà không thích khách nhân, nhất thiết các người cứ tự tay mình làm là được”. Hai người bộc phụ vâng dạ, đi xuống nhà bếp.

Từ Thiên Xuyên đã tới ngôi nhà lớn của Trang gia, về sau nghe Vi Tiểu Bảo nói lại mọi chuyện, hiện lại thấy y hoa ngôn xảo ngữ đánh lừa cho ba đại cao thủ võ công cao thâm khôn lường này đắm đầu vào lưới, trong lòng mừng thầm, lúc ấy cùng mọi người ngồi dưới thềm, cách xa Hán tử bệnh hoạn và Vi Tiểu Bảo để khỏi để lộ chỗ sơ hở.

Ông già chỉ Ngô Chi Vinh hỏi “Người miệng đầy máu kia là ai thế?”. Vi Tiểu Bảo nói “Thằng đây tớ này là quan của triều đình, bọn ta gặp trên đường, sợ y về tố cáo với quan phủ, vì thế... vì thế bèn cắt lưỡi y”. Ông già kia ngồi ở xa, nhưng vẫn nhìn thấy, trong lòng nảy giờ vẫn nghi ngờ, lúc ấy nghe Vi Tiểu Bảo nói, vẫn nửa tin nửa ngờ, bước tới trước mặt Ngô Chi Vinh, hỏi “Người là quan của triều đình, phải không?”.

Ngô Chi Vinh đã sớm đau chết đi sống lại, lúc ấy gật gật đầu. Ông già lại hỏi “Người biết người ta định làm phản, định đi tố cáo phải không?”. Ngô Chi Vinh nghĩ thầm muốn chối cũng không được, chỉ mong ông già có thể cứu mạng cho mình, lúc ấy gật đầu lia lịa. Vi Tiểu Bảo nói “Người biết ở phương nam có một vị võ tướng tay cầm binh quyền định tạo phản, vị võ tướng ấy họ

Ngô, nếu tạo phản thì rất nguy hiểm”. Ông già hỏi Ngô Chi Vinh “Có đúng thế không?”. Ngô Chi Vinh lại gật gù đầu.

Ông già không nghi ngờ gì nữa, lại tin Vi Tiểu Bảo thêm vài phần. Y ngồi xuống ghế, hỏi Vi Tiểu Bảo “Võ công của Ngô huynh đệ là vị sư phụ nào dạy thế?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta có tới mấy vị sư phụ, một, hai, ba, tất cả ba vị. Có điều ta... ta vừa ngốc vừa lười, võ công gì cũng không học được”. Ông già nghĩ thầm “Võ công của người không ra sao, chẳng lẽ ta không biết à?”, nhưng đối với khinh công Thần hành bách biến của y thì trong lòng vẫn áy náy, tuy Vi Tiểu Bảo chỉ sử dụng được phần vỏ ngoài, nhưng thân pháp bộ pháp quả đúng là khinh công thượng thừa Thần hành bách biến không còn nghi ngờ gì nữa, lại hỏi “Người học khinh công của ai?”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Y nhất định muốn biết khinh công của mình là ai dạy cho, nhất định có thù oán với vị sư phụ sư thái của mình, vậy thì không nói được. Y là đồng đảng của Ngô Tam Quế, thì quá nửa là có giao tình với Lạt ma Tây Tạng”, liền nói “Có một vị đại Lạt ma Tây Tạng tên là Tang Kết, gặp ta trong cung Ngũ Hoa của Bình Tây vương ở Côn Minh, nói ta võ công quá kém, đánh nhau với người ta thì đánh không lại, chẳng bằng học cách chạy trốn thôi, bèn dạy ta mấy hôm. Ta luyện rất vất vả, tự cho là cao cường rồi, nào ngờ vừa gặp lão công công, lão thái bà, lại thêm vị thiếu gia thân thể khỏe mạnh, tinh thần sung mãn này thì hoàn toàn vô dụng”.

Bà già nghe y khen con trai mình tám chữ “Thân thể khỏe mạnh, tinh thần sung mãn” còn vui vẻ hơn nghe thấy bất cứ lời tâng bốc nào, bất giác mặt mày rạng rỡ,

nhìn con mấy cái, vui tới tận đáy lòng, nói “Nhị ca, mấy hôm nay tinh thần của con rất sung mãn”. Ông già khẽ gật đầu, nhưng nhìn tới con trai đang ngủ gật trên ghế, tinh thần vô cùng bạc nhược, trong lòng bất giác nhột nhạt, nói với Vi Tiểu Bảo “Té ra là thế, vậy thì phải rồi”.

Bà già hỏi “Sao Tang Kết lại biết khinh công Thần hành bách biến?”. Ông già nói “Trong Thiết Kiếm môn có Ngọc Chân tử, cư trú ở Tây Tạng rất lâu”. Bà già nói “A, phải rồi, y là sư đệ của Mộc Tang đạo nhân. Có quá nửa là năm xưa y ở Tây Tạng đã truyền lại cho người khác”, rồi quay lại hỏi Song Nhi “Tiểu cô nương, còn võ công của ngươi là học được của ai?”. Cả hai vợ chồng già đều nhìn chăm chăm vào nàng, tựa hồ lai lịch sư thừa của nàng là chuyện rất quan trọng.

Song Nhi bị hai người nhìn tới mức luống cuống, nói “Ta... ta...”. Nàng không biết bịa đặt, không biết nên trả lời thế nào là tốt. Vi Tiểu Bảo nói “Thị là a hoàn của ta, vị Lạt ma Tang Kết kia cũng có dạy qua võ công cho thị”.

Ông già, bà già cùng đồng thời lắc đầu, đồng thanh nói “Quyết không phải thế”, vẻ mặt mười phần trịnh trọng.

Lúc ấy hán tử bệnh hoạn đột nhiên cất tiếng ho sặc sụa, càng ho càng dữ. Bà già vội bước qua đấm nhẹ lên lưng y, ông già cũng quay qua nhìn con trai. Hai người bọc phụ dùng mâm gỗ bưng sâm thang nước nóng trong bếp ra, đứng trước mặt hán tử bệnh hoạn, chờ y ngớt ho, hầu y uống sâm thang xong mới mang trà cho mọi người, cả bọn Từ Thiên Xuyên cũng có một chén.

Ông già uống trà xong, lại định hỏi Song Nhi, nhưng thấy nàng đã đi vào hậu đường. Ông già đột nhiên đứng lên hỏi Tôn má “Nước nóng pha trà ở đâu ra vậy?”. Vì Tiểu Bảo giật nảy mình, tim đập thình thịch, nghĩ thầm “Hồng bát, hồng bát! Lão già chết giẫm này biết rồi”. Tôn má nói “Là tôi và Trương má cùng đun”. Ông già lại hỏi “Dùng nước gì?”. Tôn má nói “Là nước trong chum dưới bếp”. Trương má nói theo “Chúng tôi đã xem kỹ rồi, rất sạch sẽ...”. Câu nói chưa dứt thì huych huych hai tiếng, hai tên bộc dịch đã ngã vật xuống đất, ngất đi luôn.

Bà già nhảy bật lên, loạng choạng một cái, đưa tay ôm đầu, kêu lên “Trong trà có độc”.

Bọn Từ Thiên Xuyên chưa uống trà, nhưng đều đưa mắt nhìn nhau một cái, nhất tề ngã lăn ra, giả như ngất đi, loảng xoảng loảng xoảng, chén trà rơi hết xuống đất.

Vi Tiểu Bảo kêu lên “Ái chà!”, cũng ngã lăn ra đất, hai mắt nhắm nghiền.

Chỉ nghe Trương má Tôn má đồng thanh kêu lên “Nước là do chúng tôi đun, trong bếp cũng không có ai khác”. Bà già nói “Nước trong ang có thuốc. Con trai, con thấy thế nào?”. Hán tử bệnh hoạn nói “Còn khỏe, còn...”, chột ngoẹo đầu qua một bên, cũng ngất đi luôn. Tôn má nói “Trong sâm thang không có nước. Sâm thang là chúng ta mang theo”. Ông già nói “Chung cách thủy thì hơi nước cũng xông vào”. Bà già nói “Đúng! Con ta thân thể hư nhược, như thế... như thế...”, vội đưa tay sờ lên đầu hán tử bệnh hoạn, bàn tay không ngừng run lên.

Ông già cố vận khí ngăn chặn được lực trong bụng không cho phát tán, nói “Mau lấy hai chậu nước lạnh lên đây”.

Trương má, Tôn má không uống trà, thấy biến cố đột ngột xảy ra, hoảng sợ cuống lên, vội chạy mau vào trong.

Bà già nói “Gian nhà này có điều cổ quái”. Bà ta không mang bình khí trong người, bèn cúi xuống rút yêu dao của một tên bộc dịch, vừa cúi xuống, chỉ thấy trời đất quay cuồng, không đứng vững được nữa, ngã lăn xuống đất, ngón tay đã chạm vào chuôi dao nhưng đã không còn sức nắm lấy. Ông già tay phải nắm chặt lưng ghế, nhắm mắt thở dốc, thân hình hơi lão đảo.

Vi Tiểu Bảo nằm dưới đất, hé mắt nhìn trộm, thấy Song Nhi dẫn một đám phụ nữ đi ra. Ông già đột nhiên vung chuông đánh tới, hất tung một nữ tử áo trắng ra hơn một trượng, đập mạnh vào một cái ghế. Bọn Từ Thiên Xuyên lớn tiếng quát tháo, nhảy bật dậy sẵn tới trước mặt ông già, nhưng thấy y đã ngất đi. Phong Tế Trung vươn chỉ điểm vào huyệt đạo của y, lại điểm vào huyệt đạo của bà già và hán tử bệnh hoạn.

Vi Tiểu Bảo nhảy bật dậy, hô hô cười rộ, kêu lên “Trang tam thiếu nữ, chào người”, rồi khom lưng làm lễ với một người đàn bà áo trắng.

Người đàn bà áo trắng ấy chính là tam thiếu nữ của Trang gia, vội vàng đáp lễ, nói “Vi thiếu gia, người bắt được kẻ đại thù của bọn ta đem tới đây, thật không biết làm sao báo đáp. Ông trời có mắt, cho bọn ta trả được mối đại cừ. Vi thiếu gia, mời người qua đây gặp sư phụ của bọn ta”, rồi dẫn y tới trước mặt một người đàn bà áo vàng.

Người đàn bà ấy đặt tay lên lưng cô gái bị ông già đánh trúng. Người bị thương ọe một tiếng, thổ ra một ngụm máu tươi, kế đó lại thổ ra một ngụm nữa. Người đàn bà áo vàng mỉm cười nói “Không sao đâu”, giọng nói trong trẻo rất dễ nghe.

Vì Tiểu Bảo thấy người đàn bà này không còn trẻ, nhưng giọng nói lại như thiếu nữ. Bà ta trên đầu mang một cái vòng vàng, đi chân không, lưng thắt một cái thắt lưng thêu hoa, trang phục rất kỳ lạ, tóc trên đầu đã lốm đốm bạc nhưng khuôn mặt lại vừa trắng vừa mịn, chỉ là đuôi mắt có không ít nếp nhăn, rốt lại là bao nhiêu tuổi quả thật không sao nói được, nhìn đầu tóc thì đã sáu mươi, dung mạo thì khoảng trên dưới ba mươi. Y nghĩ người này là sư phụ của tam thiếu nữ, lập tức bước lên quỳ xuống dập đầu, nói “Bà bà tỷ tỷ, Vì Tiểu Bảo xin dập đầu”.

Người đàn bà kia cười nói “Thằng nhỏ ngươi gọi ta là gì?”. Vì Tiểu Bảo đứng lên, nói “Người là sư phụ của tam thiếu nữ, ta phải gọi là bà bà, có điều nhìn tướng mạo của người thì nhiều lắm chẳng qua cũng chỉ đáng là chị ta, nên ta gọi người là bà bà tỷ tỷ”. Người đàn bà kia cười khanh khách, nói “Nhiều lắm là chị ngươi à? Chẳng lẽ còn làm em gái ngươi sao?”. Vì Tiểu Bảo nói “Nếu ta nghe giọng người cách một bức vách, thì sẽ gọi người là bà bà muội muội”. Người đàn bà kia cười rung cả người, cười nói “Thằng nhỏ nhà ngươi lém lỉnh thú vị lắm, mồm mép trơn tuột, thật biết lấy lòng người ta, chẳng trách ngay cả bậc đại anh hùng như sư bá của ta cũng mắc lừa ngươi”.

Câu ấy vừa nói ra, mọi người ai cũng kinh ngạc.

Vì Tiểu Bảo chỉ ông già nói “Vị... vị lão công công này là sư bá của bà bà tỷ tỷ người à?”. Người đàn bà cười

nói “Tại sao không phải? Ta và lão nhân gia người đã bốn mươi năm không gặp nhau, lúc đầu còn chưa nhận ra, nhưng đến khi thấy lão nhân gia người xuất thủ, một chuồng Tuyết hoành Tần linh oai mãnh như thế thì ở Trung nguyên không có người thứ hai sử dụng được, mới biết là y”. Vi Tiểu Bảo rầu rĩ nói “Nếu đã là người mình thì làm thế nào?”. Người đàn bà lắc đầu cười nói “Ta cũng không biết làm thế nào. Sư phụ ta mà biết chuyện này, không chửi ta tới mặt không xong”. Nhìn thấy mấy người bọc dịch cầm dây thùng đứng chờ bên cạnh, liền cười nói “Nếu người sai trói người, thì đó là tự người ra lệnh, không dính líu gì tới ta. Sư bá thì ta không dám trói, có điều nếu không trói, lão nhân gia người tỉnh dậy rồi, thì ta đánh không lại y. Tiểu đệ đệ, người đánh lại y không?”.

Vi Tiểu Bảo cả mừng, cười nói “Ta càng đánh không lại”, biết ý bà ta là chỉ muốn không bị dính líu vào chứ không hề có ý che chở cho sư bá, vội nói với bọn Từ Thiên Xuyên “Mấy người này là cùng bọn với Ngô Tam Quế, không phải người tốt. Thiên địa hội chúng ta trói họ, không dính líu gì tới bà bà tử tử đây cả”. Bọn Từ Thiên Xuyên vừa bị hán tử bệnh hoạn đùa giỡn, quả thật là mỗi nhục lớn bình sinh chưa từng gặp, đã sớm cảm hận nghiêng răng ken két, lập tức đón lấy dây thùng, trói ông già, bà già, hán tử bệnh hoạn và hai tên bọc dịch lại thật chặt.

Người đàn bà áo vàng nói “Quy sư bá của ta tại sao lại là đồng đảng với Ngô Tam Quế? Các người định làm gì?”. Lúc ấy Vi Tiểu Bảo bèn kể lại tình hình gặp ông già này trong quán cơm thế nào, bọn Từ Thiên Xuyên bị

hán tử bệnh hoạn hý lộng thì tự nhiên bỏ qua không nói tới, chỉ nói con quý họ lao kia vô công cao cường, mọi người không phải là đối thủ của y. Người đàn bà nói “Tính mệnh của tiểu sư đệ nhà họ Quy là do sư phụ ta cứu. Lúc nhỏ y mắc bệnh nặng, đến bây giờ trong người cũng không khỏe. Y là mạng sống của vợ chồng Quy sư bá đấy”. Rồi nhìn ông già một cái, nói “Quy sư bá là người rất ngay thẳng, tại sao lại là đồng đảng với thằng đại Hán gian Ngô Tam Quế? Nếu đúng thế thì sư phụ ta cũng không chửi người được, hì hì!”. Nghe lời lẽ của bà ta thì tựa hồ rất sợ sư phụ.

Vi Tiểu Bảo nói “Ai giúp đỡ Ngô Tam Quế thì kẻ ấy đáng chết. Sư phụ người biết được chuyện này, còn sẽ khen ngợi người nữa kia”.

Người đàn bà áo vàng cười nói “Thật à?”, nhìn qua ông già, bà già, trầm ngâm một lúc rồi bước qua đưa tay lên mũi hán tử bệnh hoạn, nói “Tam thiếu nãi, lúc nào sư bá ta tỉnh lại, nhất định sẽ nổi giận. Chúng ta không thể giết y. Thôi thế này, để họ ở lại đây, tất cả chúng ta cứ chạy đi là tốt, cho họ vĩnh viễn không biết được ai trối họ, người nói có phải không?”.

Tam thiếu nãi nói “Sư phụ đã dạy, thì cứ thế mà làm là được”, nhưng nghĩ tới đã cư trú nơi này nhiều năm, đột nhiên lập tức phải đi, trong lòng bịn rịn, lại cảm thấy di chuyển đồ dùng không dễ, trên mặt không kìm được có vẻ khó khăn.

Một bà già áo trắng nói “Kẻ thù đã bắt được, chúng ta hãy tế các vị tướng công, rồi thiêu hóa linh vị đi”. Tam thiếu nãi nói “Bà bà nói rất đúng”.

Lúc ấy mọi người tới linh đường kéo Ngô Chi Vinh vào, bắt y quỳ xuống.

Tam thiếu nữ bưng một bộ sách trên bàn thờ xuống, mở ra trước mặt Ngô Chi Vinh, nói “Ngô đại nhân, đây là bộ sách gì, người nhận ra được không?”. Ngô Chi Vinh đã giở bộ sách này mòn hết móng tay, vừa nhìn thấy khổ sách đã biết ngay đây là bộ *Minh sử* giúp mình thăng quan phát tài, lại nhìn tới gáy sách, quả nhiên là bộ *Minh sử tập lược*, liền gật gật đầu.

Tam thiếu nữ lại nói “Người nhìn cho kỹ đi, những người có linh vị ở đây, năm xưa người đều quen biết cả đấy”. Ngô Chi Vinh đưa mắt nhìn lên tên họ trên bài vị, chỉ thấy trên từng tấm từng tấm bài vị viết tên Trang Doãn Thành, Trang Đình Long, Lý Lệnh Chiết, Trình Duy Phiên, Lý Hoán, Vương Triệu Trinh, Mao Nguyên Tích... Hơn một trăm người có tên trên đó, người nào cũng vì mình cáo giác mà bị triều đình xử tử trong vụ án *Minh sử*. Ngô Chi Vinh chỉ nhìn tám chín cái tên đã hồn phi phách tán. Y đầu lười đã bị cắt, máu chảy không ngớt, vốn trong ba phần đã chết hai phần, lúc ấy toàn thân nhũn ra, ngồi phịch xuống đất, run lên cầm cập.

Tam thiếu nữ nói “Người vì tham công danh phú quý mà hại chết bấy nhiêu người. Các vị tướng công có người chịu đủ cực hình hành hạ trong ngục mà chết, có người bị lăng trì, chịu nỗi khổ ngàn đao cắt thịt. Nếu bọn ta không may mắn được sự phụ cứu cho, cũng đã sớm bị người hại chết rồi. Hôm nay nếu một đao chém chết người, thì không khỏi quá tiện nghi cho người. Chỉ có điều bọn ta làm việc thì không tàn nhẫn như các người, người muốn chết cho thống khoái, thì tự mình cứ làm

thôi”, nói xong giải khai huyết đạo trên người y, keng một tiếng, ném một thanh đao xuống đất.

Ngô Chi Vinh toàn thân run lên, nhặt thanh đao, nhưng muốn y tự sát, thì làm sao có dũng khí như thế được? Đột nhiên y xoay người định xông ra ngoài linh đường bỏ chạy, nhưng chỉ nhảy được một bước đã thấy mấy mươi người đàn bà áo trắng đứng trước mặt. Y trong cổ họng kêu hà hà mấy tiếng, ngã lăn ra đất, quần quai mấy cái rồi không động dậy gì nữa.

Tam thiếu nữ lật người y lại, thấy y đã tắt thở, mặt đầy máu tươi, hai mắt trợn trừng trông rất đáng sợ, bèn nói “Ác hữu ác báo, rốt lại thằng gian tặc này cũng đã chết”. Rồi quỳ xuống trước linh sàng, nói “Các vị tướng công, mối đại thù của các người đã trả được rồi, linh hồn trên trời cũng đã được yên ổn”. Đám phụ nữ nhất tề phủ phục xuống khóc lớn.

Vi Tiểu Bảo và quần hùng Thiên địa hội đều tới làm lễ trước linh sàng. Người đàn bà áo vàng kia đứng qua một bên, chân mày hơi nhướng lên, im lặng bất động.

Đám phụ nữ khóc một lúc, lại cùng hướng về Vi Tiểu Bảo dập đầu, cảm tạ y đã bắt kẻ thù đưa tới. Vi Tiểu Bảo vội dập đầu đáp lễ, nói “Một chút chuyện nhỏ cần gì khách khí. Nếu các người còn có kẻ thù nào khác, cứ nói cho ta nghe, ta đi bắt cho các người là được”. Tam thiếu nữ nói “Gian tướng Ngao Bái là Vi thiếu gia chính tay giết chết, Ngô Chi Vinh cũng do Vi thiếu gia bắt tới đây xử tử. Mối đại thù của bọn ta đã trả đủ rồi, không còn kẻ thù nào nữa”. Lúc ấy đám phụ nữ đem linh vị xuống, thiêu hóa tất cả.

Người đàn bà áo vàng thấy họ lễ nghi phiền phức, bận rộn không ngót, liền đứng dậy bước qua nhìn mấy người bị trói. Vì Tiểu Bảo và quần hùng Thiên địa hội đi theo. Chỉ thấy ông già, bà già và hán tử bệnh hoạn vẫn chưa tỉnh lại.

Người đàn bà áo vàng mỉm cười nói “Thằng nhóc, ngươi định hạ độc hại người, phải học cho kỹ đấy”. Vì Tiểu Bảo nói “Vâng, vâng, vâng bối hạ thuốc mê đánh ngã người ta, quả thật vì không còn cách nào. Võ công của họ quá cao cường, nếu ta không dùng quỷ kế thì không bị họ bẻ gãy cổ không xong. Những thủ đoạn hạ lưu này, anh hùng hảo hán trên giang hồ rất coi thường, ta biết là sai rồi, lần sau không dám thế nữa”. Người đàn bà áo vàng cười khê một tiếng, nói “Tại sao không làm nữa? Giết người là giết người, dùng dao cũng là giết người, dùng quyền cũng là giết người, hạ độc dùng thuốc không phải là cũng giết người sao? Anh hùng hảo hán trên giang hồ coi thường à? Hừ, ai cần họ coi thường chứ? Loại như Ngô Chi Vinh tố cáo với triều đình, giết cả trăm cả ngàn người, y không dùng thuốc độc, nhưng chẳng lẽ lại coi trọng y à?”.

Mấy câu này đều khiến Vi Tiểu Bảo trong lòng vui vẻ, không kìm được mặt mày rạng rỡ, nói “Bà bà tỷ tỷ, mấy câu nói của người rất đúng. Lúc ta còn nhỏ giúp người ta đánh nhau, dùng vôi bột ném vào mắt địch nhân, ta giúp y đánh thắng, cứu mạng cho y, nhưng người ấy lại nói ta sử dụng thủ đoạn hạ lưu, hung dữ sát ta mấy cái. Đáng tiếc lúc ấy không có bà tỷ tỷ ở đó, nếu không thì đã giáo huấn cho y một phen rồi”.

Người đàn bà áo vàng nói “Có điều người hạ độc Quy sư bá của ta, thì ta cũng hung dữ tát người mấy cái”. Vi Tiểu Bảo vội nói “Lúc đó ta không biết y là sư bá của người”. Người đàn bà nói “Nếu biết y là sư bá của ta, y lại muốn bẻ gãy cổ người, người có thuốc độc trong tay, thì có hạ độc vào y không?”. Vi Tiểu Bảo cười hì hì, nói “Lúc tính mạng khẩn cấp, cũng chỉ còn cách dắc tội thôi”. Người đàn bà nói “Tính ra thì người cũng thành thật đấy. Người ta muốn lấy mạng người, tại sao người lại không lấy mạng người ta trước. Ta nói muốn tát người mấy cái, chỉ vì người quá không biết hay dở. Người ta là Thần quyền vô địch Quy Tân Thụ Quy nhị gia danh tiếng lẫy lừng, công lực thâm hậu tới mức nào? Người lại cho y uống loại mông hãn được rắc chó đầu không văng, mắt không hoa, lão nhân gia người chỉ coi như ớt bột thôi”.

Vi Tiểu Bảo nói “Nhưng y... y...”. Người đàn bà nói “Loại mông hãn được không ra gì của người pha vào nước trà, thì đời nào loại nhân vật giang hồ tám mươi tuổi như người ta lại hồ đồ uống vào? Đó là trò chơi của bọn lưu manh giặc cướp mở hắc điểm thôi. Muốn hạ độc, thì phải hạ độc loại hạng nhất kia”. Vi Tiểu Bảo vừa sợ vừa mừng, nói “Té ra... té ra là bà bà tử tử đã thay cho loại thuốc độc hạng nhất”. Người đàn bà nói “Nói vậy, ta không thay. Quy sư bá là y tự mình mết mõi, nhức đầu ngất đi thôi. Có liên quan gì tới ta chứ? Một con ma ho lao, hai ông bà già tám mươi tuổi đột nhiên chóng mặt ngã lăn ra, thì có gì là lạ?”.

Bà ta nói với giọng rất đúng đắn, nhưng trong ánh mắt thì hiện ra vẻ cười cợt.

Vi Tiểu Bảo biết bà ta sợ sau này sư phụ biết được trách mắng thì sẽ chối phắt, trong lòng nói không hết sự thích thú khâm phục với bà ta, đột nhiên quỳ phục xuống đất, nói “Bà bà tử tử, ta bái người làm sư phụ, người nhận ta làm học trò, ta gọi người là sư phụ tử tử”.

Người đàn bà cười khanh khách, đưa tay phải ra vuốt cằm y. Vi Tiểu Bảo chỉ cảm thấy dưới hàm chạm phải vật cứng, hoàn toàn không phải là tay người, cúi đầu xuống nhìn, giật nảy mình, chỉ nhìn thấy một cái móc sắt đen bóng, đầu móc rất sắc bén, lấp lánh ánh sáng.

Người đàn bà cười nói “Người nhìn cho kỹ đi”, tay trái kéo tay áo phải lên, lộ ra một đoạn cánh tay màu trắng, nhưng bị cụt từ cổ tay, không có bàn tay, cái móc câu sắt kia là gài vào trên cổ tay. Người đàn bà nói “Người muốn làm học trò của ta cũng không có gì không được, cứ chặt bàn tay đi, ta sẽ làm cho người một cái móc sắt”.

Người đàn bà áo vàng này chính là giáo chủ Ngũ độc giáo Hà Thiết Thủ nổi tiếng thiên hạ năm xưa. Về sau nhận Viên Thừa Chí làm sư phụ, đổi tên là Hà Dịch Thủ. Sau khi nhà Minh mất bà theo Viên Thừa Chí ra hải ngoại. Một năm vâng lệnh sư phụ về Trung Nguyên làm việc, lúc vô ý cứu được bọn quả phụ nhà họ Trang, bèn dạy lại cho họ một ít võ nghệ. Lần này trở lại, vừa khéo Song Nhi đem mộng hãn được tới, nói rõ nguyên do, tuy bà không biết đối phương là ai, nhưng võ công cao cường như thế, thì loại mộng hãn được tầm thường hoàn toàn vô dụng. Lúc ấy bèn dùng một ít mộng hãn được khác cho vào vò nước. Bản lĩnh dùng độc của Hà Dịch Thủ thiên hạ vô song, từ khi gia nhập phái Hoa Sơn đã lâu không dùng, đột nhiên thấy có người muốn

hạ độc vào vò nước, không tìm được ngựa nghê, dùng dao giết trâu mổ gà, trong thiên hạ có ai chống được? Nếu không như thế thì Quy Tân Thụ nội công thâm hậu, còn hơn cả Viên Thừa Chí sư phụ của bà, gói mông hăn được tâm thường mà Vi Tiểu Bảo lấy được từ chỗ bọn Ngự tiền thị vệ làm sao làm y ngất đi được?

Hán tử bệnh hoạn Quy Chung đã mắc bệnh từ lúc còn trong bụng mẹ, vốn rất khó nuôi đến lớn, về sau uống được linh dược quý báu nên mới giữ được tính mạng đến nay, nhưng gân cốt trong thân thể đều bị tổn thương, thủy chung vẫn không thể khỏe mạnh bằng người thường. Vợ chồng Quy Tân Thụ chỉ có đứa con một này, còn yêu quý hơn cả tính mạng của mình. Vì y từ nhỏ bệnh hoạn liên miên, không khỏi cung chiều quá đáng, không quản giáo được. Quy Chung tuy học được một thân võ công cao cường, nhưng đến tuổi trung niên mà tâm trí tính nết vẫn như một đứa nhỏ tám chín tuổi.

Lúc Hà Dịch Thủ hạ thuốc không biết đối phương là ai, đến khi phát giác ra gia đình Quy sư bá, bất giác trong lòng hồi hộp, nhưng việc đã như thế cũng đành phải chịu, nghe Vi Tiểu Bảo lấy lòng, cảm thấy rất thích y, nghĩ thầm “Trên hải đảo ngoài cõi xa làm sao có được loại thiếu niên lanh lợi ương bướng thế này?”.

Vi Tiểu Bảo nghe nói phải chặt một bàn tay mới bái sư được, gio bàn tay lên nhìn, vừa sợ chặt đi thì đau, lại cảm thấy tiếc, đáng vẻ rất ngần ngừ. Hà Dịch Thủ cười nói “Sư phụ thì không cần nhận đâu, ta cũng không có thời gian mà dạy công phu cho người. Ta có một món ám khí rất hay, lần này tặng cho người, để người trong lòng khỏi kêu oan là đã dập đầu sư ông, lại gọi một hồi Sư phụ tử tử”. Vi Tiểu

Bảo nói “Su phụ tử tử, đây quyết không phải là gọi suông đâu, người không dạy công phu, không cho ta vật gì, nhưng cô nương mỹ mạo như người, ta có gọi thêm vài tiếng Su phụ tử tử thì trong lòng cũng rất vui vẻ”.

Hà Dịch Thủ cười khanh khách, nói “Con khỉ con này mồm mép trơn tuột, nói chuyện với bà bà người không có trên dưới gì cả”. Bà là con gái người Miêu, đối với quy củ lễ pháp của người Hán trước nay vốn không để ý gì, Vi Tiểu Bảo khen bà xinh đẹp, bà không những không thấy trái ý lại thấy khoan khoái, lại cười nói “Con khỉ con, người gọi tiếng nữa đi”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Tỷ tử, hảo tỷ tử”.

Hà Dịch Thủ cười nói “Ái chà, càng gọi càng không ra sao”. Đột nhiên tay trái móc vào gáy y, nhấc y qua bên trái, chỉ nghe vù vù vù ba tiếng, ba ngọn nến trên bàn lập tức tắt phụt, trên vách tường đối diện vang lên một tràng tiếng chát chát như mưa rào bắn vào. Vi Tiểu Bảo vừa sợ vừa mừng, hỏi “Đây là ám khí gì thế?”. Hà Dịch Thủ cười nói “Người cứ tự mình nhìn đi”, rồi buông tay thả y xuống đất.

Vi Tiểu Bảo lấy một giá nến trên bàn bước tới gần vách tường, chỉ thấy mấy mươi mũi cung châm lấp lánh cắm chi chít vào tường. Y vô cùng khâm phục, nói “Tỷ tử, người không hề động đây, tại sao lại phóng ra được bấy nhiêu cung châm? Loại ám khí này trong thiên hạ còn ai tránh được chứ?”. Hà Dịch Thủ cười nói “Năm xưa ta từng dùng ám khí Hàm sa xạ ảnh này phóng su phụ ta, nhưng người tránh được, một mũi cũng không trúng. Có điều ngoài su phụ ta chỉ e không có mấy người tránh được”.

Vi Tiểu Bảo nói “Sư phụ của người nhất định muốn người bắn thử y, trước tiên đã đề phòng, chứ nếu đột nhiên phóng ra, cho dù lão nhân gia người võ công có cao cường hơn thì loại ám khí đi không bóng tới không hình này làm sao mà tránh được?”. Hà Dịch Thủ nói “Lúc ấy ta và sư phụ đang đối đầu với nhau, đang lúc ác đấu, không phải người bảo ta bắn thử, trước đó hoàn toàn không biết”. Vi Tiểu Bảo nói “Thế thì đúng rồi. Sư phụ của người đang ngưng thần đề phòng, nên mới tránh được. Nếu lúc ấy người chỉ vì phía đông một cái, quay đầu lại nhìn, kêu lên : Ua, ai tới kia? thì sư phụ của người nhất định sẽ nhìn về phía đông một cái, lúc ấy người đột nhiên phát ám khí, e là không trúng không xong”. Hà Dịch Thủ thở dài một tiếng, nói “Có lẽ người nói đúng đấy. Loại cương châm này tẩm chất kịch độc, nếu lúc ấy sư phụ ta không tránh khỏi thì đã chết rồi. Lúc ấy ta cũng không muốn giết y”. Vi Tiểu Bảo nói “Trong lòng người yêu thương sư phụ, có phải không?”.

Hà Dịch Thủ trên mặt thoáng đỏ lên, phì một tiếng, nói “Không có chuyện ấy, đừng nói bậy bạ, sư nương ta mà nghe được, thì không cắt nửa cái lưỡi của người không xong”.

Vi Tiểu Bảo muôn ngàn lần không ngờ rằng lúc ấy người Hà Dịch Thủ yêu thầm, lại chính là sư nương của bà cải dạng nam trang.

Chuyện tâm tình thời trẻ đột nhiên hiện ra trong lòng, tuy đã cách mấy mươi năm, nhưng Hà Dịch Thủ trên mặt vẫn cảm thấy nóng lên, bà lấy hai cái bao ngón tay bằng da hươu cặp vào giữa ngón trỏ và ngón cái tay trái, nhổ hết cương châm trên vách tường ra, kế đưa tay

cởi một sợi thắt lưng sắt trong áo ra, trên chiếc thắt lưng sắt có một cái hộp sắt, trên nắp hộp có rất nhiều lỗ nhỏ.

Vi Tiểu Bảo sực hiểu ra, vỗ tay kêu lên "Tỷ tỷ, ám khí này thật xảo diệu quá, té ra người đeo nó bên trong áo, chỉ cần kéo cơ quan trên thắt lưng sắt, cái hộp sắt sẽ phóng cương châm ra". Nghĩ thầm bà ta đã ưng thuận tặng mình một món ám khí thì có quá nửa là vật này, không tìm được trong lòng mừng rơn.

Hà Dịch Thủ mỉm cười nói "Bất kể là ám khí lợi hại nào, khi phát ra cũng phải dựa vào sức tay cho chính xác. Võ công của ngươi quá kém, ngoài loại Hàm sa xạ ảnh này, thì bất cứ ám khí nào cũng không dùng được". Lúc ấy bèn cho mớ cương châm vào lại trong hộp, bảo y vén áo trường bào lên, buộc cái thắt lưng sắt vào người y, cái hộp sắt ở ngay giữa bụng, dạy cách phát động cơ quan, lại nói cách thức chế tạo thuốc độc tẩm vào độc châm và phương thuốc giải độc, nói "Cương châm trong hộp có thể dùng được năm lần, dùng hết thì phải cho vào. Sự phụ ta cứ dặn đi dặn lại là ngàn vạn lần không được lạm sát kẻ vô cô. Loại ám khí này vốn tẩm chất kịch độc, bây giờ đều tẩm loại thuốc độc không lấy mạng người, chỉ khiến người ta trúng phải cương châm xong ngứa ngáy khó chịu, toàn thân không còn chút khí lực nào. Nhưng ngươi ngàn vạn lần cũng không được thử bừa bãi". Vi Tiểu Bảo luôn miệng vâng dạ, lại quỳ xuống bái tạ.

Hà Dịch Thủ nói "Ngươi đỡ ba người này ngồi dậy đi". Vi Tiểu Bảo vâng dạ, trước tiên đỡ Quy Tân Thụ

ngồi lại vào ghế, lúc qua đỡ Quy Chung, thấy trên hông y có một vật tròn tròn nổi gồ lên như một cái bầu, bèn kéo áo trường bào của y lên, thì là một cái bao da. Vi Tiểu Bảo nẩy dạ hiếu kỳ, mở miệng cái bao da ra, ghé mắt vào nhìn, đột nhiên cao giọng la lớn “Ái chà, là một cái đầu người chết, y... y... trùng mắt nhìn ta đây này”. Hà Dịch Thủ cũng cảm thấy kỳ quái, nói “Không biết y giết nhân vật nào mà lại khư khư mang cái đầu theo trong người. Người lấy ra xem nào”.

Vi Tiểu Bảo nói “Người chết ời người chết, ta lấy người ra, người không được cắn ta đấy”, rồi từ từ đưa tay vào bao, nắm bím tóc của cái đầu nhấc ra đặt lên bàn. Dưới ánh đèn nhìn thấy rất rõ, cái đầu ấy hai mắt giãn dử trợn tròn, bộ râu quai nón vểnh lên, Vi Tiểu Bảo la lớn một tiếng, lùi lại ba bước, hoảng sợ kêu lên “Là... là Ngô đại ca...”.

Hà Dịch Thủ thoáng kinh ngạc, hỏi “Người quen y à?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Y... y là huynh đệ trong hội của bọn ta, là Ngô Lục Kỳ Ngô đại ca !”, trong lòng đau xót, buông tiếng khóc lớn.

Quần hào Thiên địa hội nghe y la âm khóc lớn, đều chạy vào sảnh, thấy là đầu của Ngô Lục Kỳ, thấy đều kinh ngạc bị phần. Mọi người tay đặt lên chuỗi đao, ngưng thần nhìn Hà Dịch Thủ, chỉ cho rằng Ngô Lục Kỳ bị bà giết chết. Kế đó Song Nhi cũng chạy ra. Vi Tiểu Bảo kéo tay nàng, chỉ cái đầu kêu lên “Song... Song Nhi, đây là nghĩa huynh Ngô Lục Kỳ của cô, y... y bị thằng ác tặc này hại chết rồi!”, nói xong sấn tới trước mặt Quy

Chung, đá mạnh vào người y mấy cước, rồi nói với bọn Từ Thiên Xuyên “Đầu Ngô đại ca là thằng ác tặc này mang theo trong người”.

Mọi người tới nhìn kỹ cái đầu, chỉ thấy vết máu đã khô, chỗ cắt đầy vôi bột, rõ ràng là dùng được vật và vôi bột bảo vệ để không bị thối. Song Nhi ôm cái đầu, bật tiếng khóc lớn. Lý Lực Thế nói “Chúng ta dùng nước lạnh đổ lên mặt thằng ác tặc này, hỏi rõ đầu đuôi rồi sẽ giết y để đền mạng cho Ngô đại ca”. Quần hùng đồng thanh khen phải.

Hà Dịch Thủ nói “Người này là sư đệ của ta, các người không được động vào một sợi tóc của y”. Nói xong đưa cái móc sắt bên tay phải ra, vung vung về phía một ngọn nến trên bàn, rồi lướt đi vào trong.

Huyền Trinh đạo nhân tức giận nói “Cho dù là sư phụ của người, cũng phải băm vằm y ra...”. Đột nhiên Phong Tế Trung ồ một tiếng, hai ngón tay trái cặp lấy một đoạn nến dài tám phân nhấc lên. Ngọn nến trên giá vốn dài bảy tám tấc, nhưng lúc ấy đã bị cắt thành sáu bảy đoạn, mỗi đoạn dài không quá một tấc, chồng lên nhau rất ngay ngắn, hoàn toàn không nghiêng đổ, võ công như thế quả thật kinh thế hãi tục. Quần hào Thiên địa hội ai cũng biến sắc.

Huyền Trinh soạt một tiếng rút bội kiếm ra, nói “Ta giết thằng khốn này để báo thù cho Ngô đại ca, để người đàn bà kia giết ta cũng được”. Lý Lực Thế nói “Khoan đã! Trước hết cứ hỏi cho rõ ràng, sau đó giết hết cả ba người”.

Vị Tiểu Bảo nói “Đúng! Vị bà bà tỷ tỷ này chỉ sợ sư phụ, chứ giết cả sư bá lẫn vợ sư bá của bà ta thì không

việc gì. Song Nhi, cô đi múc một chậu nước lạnh, nhưng đừng múc nước trong nhà bếp”.

Song Nhi bung một chậu nước vào, Từ Thiên Xuyên đón lấy từ từ đổ lên đầu Quy Chung. Chỉ nghe y hắt hơi mấy tiếng, từ từ mở mắt ra, vừa động đây thì phát giác toàn thân bị trói chặt, trên hông lại bị điểm huyết, tức giận nói “Người nào? Người nào đùa giỡn với ta?”. Huyền Trinh vung song đao đập khê vào cổ y một cái, chửi “Ông tổ người đùa với người đấy”, rồi chỉ vào đầu Ngô Lục Kỳ hỏi “Người kia là người hại chết phải không?”.

Quy Chung nói “Không sai! Là ta giết đấy! Mẹ ta, cha ta đâu rồi?”, quay nhìn thấy cha mẹ đều bị trói chặt, hoảng sợ suýt khóc, y cả đời chỉ theo cha mẹ, chuyện gì cũng được như ý, chưa từng bị đè nén chút nào, có bao giờ lại rơi vào tình cảnh thế này, mếu máo nói “Các... các người làm gì thế? Các người đánh không lại ta, tại sao... tại sao lại trói ta? Lại trói cả cha mẹ ta nữa?”.

Từ Thiên Xuyên lật tay lại, chát một tiếng đánh y một tát, quát “Tại sao người giết người này? Nói mau, nếu có nửa câu gian dối, ta sẽ móc mắt người lập tức”, nói xong kề mũi đao vào mi mắt y.

Quy Chung sợ khiếp vía, không ngừng ho sặc lên, nói “Ta... ta nói, người đừng móc mắt ta. Bị mù mất rồi thì không nhìn thấy gì... không nhìn thấy gì... khắc khắc... khắc khắc... Bình Tây vương nói hoàng đế Thát Đát là một kẻ xấu xa, bá chiếm... bá chiếm giang sơn... giang sơn Đại Minh chúng ta, xin ta đi... đi giết hoàng đế Thát Đát...”.

Quần hào ngơ mặt nhìn nhau, đều nghĩ “Câu ấy cũng không sai”.

Vi Tiểu Bảo lại rất không cho là đúng, chửi “Mẹ kiếp, Ngô Tam Quế thì tốt đẹp con mẹ nó cái gì?”.

Quy Chung nói “Bình Tây vương là bác người, y... không tốt đẹp gì, thì người cũng không tốt đẹp gì”. Vi Tiểu Bảo đá mạnh vào người y một cước, chửi “Nói bậy! Ngô Tam Quế là đại Hán gian, làm sao là bác của lão tử được? Ngô Tam Quế là bác người ấy”. Quy Chung kêu lên “Là chính người nói thế mà, ái chà, người nói xong lại chối, ta không chịu đâu, ta không chịu đâu!”.

Lý Lục Thế thấy y lằng nhằng không thôi, liền hỏi “Ngô Tam Quế muốn người đi giết hoàng đế Thát Đát, tại sao người lại đi giết y?”, nói xong chỉ cái đầu của Ngô Lục Kỳ một cái.

Quy Chung nói “Người này là quan lớn ở Quảng Đông, Bình Tây vương nói y là đại Hán gian, bảo vệ hoàng đế Thát Đát. Bình Tây vương muốn khởi binh đánh Quảng Đông, không giết y trước không xong. Bình Tây vương tặng ta rất nhiều thuốc, uống vào có thể chữa ho, lại tặng ta tấm da cạp trắng. Mẹ ta nói đại Hán gian thì không giết không được. Khắc khắc, người này võ công rất giỏi, ta... ta cùng mẹ ta hai người cùng đánh mới giết được y. Các người mau thả ta ra, thả cha mẹ ta ra. Bọn ta phải tới Bắc Kinh giết hoàng đế Thát Đát, đó là một công lao rất lớn...”.

Vi Tiểu Bảo chửi “Muốn giết hoàng đế, thì cũng không tới lượt con ma ho lao nhà người. Các vị ca ca, đem giết ba đứa đây tớ này đi, bà bà tỷ tỷ ở đây thì để ta lo cho”.

Chợt nghe ngoài trang có mấy mươi người đồng thanh hô lớn “Con ma ho lao, ra đây mau, bọn ta sẽ băm thít lột

da người trả thù cho Ngô đại ca". Trước trang sau trang đều có người hô, cả trên mái nhà bốn phía cũng có tiếng người hô hoán, rõ ràng đã vây chặt ngoài trang.

Quần hào Thiên địa hội nghe người tới muốn trả thù cho Ngô Lục Kỳ, đều chột thấy mừng rỡ. Tiền Lão Bản cao giọng nói "Minh phục Thanh phản, mấu địa phụ thiên. Các bằng hữu bên ngoài thuộc lộ nào thế?". Khẩu hiệu của Thiên địa hội là "Thiên phụ địa mấu, phản Thanh phục Minh", nhưng nếu gặp người có thân phận không rõ ràng, thì trước tiên đọc ngược tám chữ ấy lại, nếu là huynh đệ trong hội thì sẽ lên tiếng nhận nhau, nếu là người ngoài, đối phương không biết là nói gì, cũng không tới nỗi để lộ thân phận.

Mười bảy mười tám người ngoài trang và trên mái nhà phía tây đồng thanh kêu lên "Đất nổi gò cao, một dải non khe ngàn thuở đẹp". Quần hào trong sảnh nói "Cửa châu bể lớn, ba sông hợp nước vạn năm trôi". Người trên mái nhà nói "Là huynh đệ đường nào trong đó?". Tiền Lão Bản nói "Huynh đệ Thanh Mộc đường xin đón tiếp các vị ca ca. Các vị ca ca ở đường nào tới thế?"

Cửa sảnh mở ra, một người bước vào, kêu lên "Tiểu Bảo, người ở đây à?". Người này vóc dáng cao gầy, thần thái phiêu nhiên, chính là Tổng đà chủ Thiên địa hội Trần Cận Nam.

Vi Tiểu Bảo cả mừng, bước tới lạy phục xuống, luôn miệng kêu lên "Sư phụ, sư phụ". Trần Cận Nam nói "Chào mọi người! Tiếc là...", nhìn thấy đầu Ngô Lục Kỳ,

vội vàng bước tới ôm bàn khóc lớn, nước mắt thánh thót rơi xuống.

Chỗ cửa sảnh mọi người lục tục tiến vào, Mã Siêu Hưng Hương chủ Gia Hậu đường ở Quảng Tây, Cổ Chí Trung Hương chủ Xích Hỏa đường ở Quý Châu cũng có trong đó. Mọi người vừa nhìn thấy Quy Chung, nhao nhao rút dao ra. Còn có hơn hai mươi người là thuộc hạ Hồng Thuận đường ở Quảng Đông, lại càng cầm hận cực điểm.

Quy Chung thấy dáng vẻ mọi người đều như hung thần ác sát, chỉ ho được hai tiếng rồi ngất đi luôn.

Trần Cận Nam quay người lại hỏi “Tiểu Bảo, người làm sao bắt được ba tên ác tặc này?”. Vì Tiểu Bảo kể lại những việc đã qua, nhưng những việc mất mặt như bọn Từ Thiên Xuyên bị Quy Chung đùa giỡn thế nào, mình mạo nhận là cháu Ngô Tam Quế thế nào thì tự nhiên là không nhắc tới, sau cùng nói “Ba tên ác tặc này vô công lợi hại, bọn con đánh không lại. May là có một vị bà bà tử tử giúp đỡ, mới bắt được họ. Nhưng vị bà bà tử tử ấy lại nói lão già này là sư bá của bà ta, không cho bọn con giết y để báo thù cho Ngô đại ca”. Trần Cận Nam cau mày nói “Cái gì mà bà bà tử tử?”. Vì Tiểu Bảo nói “Bà ta tuổi tác thì là bà bà, tướng mạo lại là tử tử, nên con gọi là bà bà tử tử”. Trần Cận Nam nói “Bà ta đâu?”. Vì Tiểu Bảo nói “Bà ta tránh mặt phía sau, không muốn gặp mặt sư bá. Sư phụ, Cổ đại ca, Mã đại ca, sao các vị cũng đều tới đây?”. Trần Cận Nam nói “Bọn ác tặc này hại chết Ngô đại ca, ta lập tức truyền tin đi, bốn phương tám hướng đuổi theo”.

Mọi người trong Thanh Mộc đường làm lễ tương kiến với những người vừa tới, té ra huynh đệ các đường ở Sơn Đông, Hà Nam, Hồ Bắc, Hồ Nam, An Huy đều có mặt, phần đông đều canh giữ các nơi ngoài trang. Cổ Chí Trung, Mã Siêu Hưng cùng nói “Vi huynh đệ lại lập công lớn này, anh linh của Ngô đại ca trên trời nhất định cũng rất cảm tạ ơn đức”. Vi Tiểu Bảo nói “Ngô đại ca đối xử với ta không gì tốt hơn, báo thù cho y là chuyện đương nhiên”.

Lý Lực Thế nói “Bẩm Tổng đà chủ, tên ác tặc này vừa nói họ định lên Bắc Kinh hành thích hoàng đế Thất Dật, lại nói mấy câu phản Thanh phục Minh, không biết nội tình rốt lại ra sao”. Vi Tiểu Bảo nói “Có nội tình gì chứ? Y sợ chúng ta giết, bèn thuận miệng bịa ra thôi. Tấm áo da cạp trên người y chính là Ngô Tam Quế tặng cho. Bàn bè heo chó của Ngô Tam Quế có gì là tốt đẹp? Chúng ta cứ mổ bụng moi tim ba tên ác tặc này báo thù cho Ngô đại ca là được”.

Trần Cận Nam nói “Cứu cho ba người này tỉnh lại, hỏi kỹ một phen”. Song Nhi đi múc một thùng nước lạnh vào, lại đổ cho vợ chồng Quy Tân Thụ và Quy Chung tỉnh lại.

Quy nhị nương vừa tỉnh lại, lập tức chửi lớn, nói dùng thuốc mê đánh ngã người ta quả thật là hành vi hèn hạ vô sỉ trên giang hồ. Quy Tân Thụ thì không nói một tiếng. Trần Cận Nam nói “Xem thân thủ của các người thì hoàn toàn không phải kẻ tầm thường. Các người tên gì? Có thù oán gì với Ngô Lục Kỳ Ngô đại ca của bọn ta mà lại hạ độc thủ hại mạng y?”. Quy nhị nương giận dữ nói “Bọn tiểu tặc vô sỉ dùng muện hương, hạ thuốc

mê các người cũng đáng hỏi tên họ lão nương à?”. Cổ Chí Trung vung dao hăm dọa, nhưng Quy nhị nương tính nết rất cương cường, càng chửi mắng thậm tệ.

Vi Tiểu Bảo nói “Sự phụ, bọn họ họ Quy, Quy là con rùa, hai con rùa đen già, một con rùa đen nhỏ. Ta cứ giết con rùa đen nhỏ trước rồi sẽ nói chuyện”, rồi rút chủy thủ ra chìa vào yết hầu Quy Chung.

Quy nhị nương thấy Vi Tiểu Bảo muốn giết con trai, lập tức phát hoảng, kêu lên “Thằng tiểu quỷ, người có giỏi thì cứ tới giết lão nương đây, chứ không được động vào một sợi tóc của con ta”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta lại chỉ thích giết rùa đen nhỏ”, rồi khẽ rạch mũi dao lên cổ Quy Chung một cái. Thanh chủy thủ cực sắc, tuy y chỉ rạch rất nhẹ nhưng ở cổ Quy Chung lập tức có máu tươi ứa ra. Y cả kinh kêu lên “Mẹ ơi, y... y muốn giết con”. Quy nhị nương kêu lên “Đừng... đừng giết con ta!”.

Vi Tiểu Bảo nói “Sự phụ ta hỏi một câu, người cứ ngoan ngoãn trả lời một câu, thì trong vòng nửa giờ tạm thời chưa giết con ma ho lao này”. Quy nhị nương tức giận nói “Con ta không có bệnh, chính người mới là con ma ho lao”, nhưng nghe Vi Tiểu Bảo ưng thuận tạm thời không giết con mình, cũng hơi yên tâm.

Vi Tiểu Bảo giả ho sặc sụa, nhại giọng Quy Chung, nói “Mẹ ơi, con... con... khắc khắc... sắp phải chết rồi, mẹ thân yêu, mẹ mau mau nói thật đi... khắc khắc... khắc khắc... Con không bị bệnh lao, con là bị bệnh cương đao chém đầu, khắc khắc, lại bị bệnh tiểu đao cứa cổ, bệnh toàn thân bị bầm vằm thối, khắc khắc...”. Y nhại

rất giống, Quy nhị nương toàn thân nổi da gà, quát “Đừng nhại nữa, đừng nhại giọng con ta nữa!”. Vì Tiểu Bảo lại nhại tiếp “Mẹ ơi, mẹ mà không trả lời câu hỏi của người ta, thì con... con... khắc khắc, lại mắc thêm bệnh bị mổ bụng, bệnh ruột đổ ra ngoài...”, nói xong kéo vạt áo Quy Chung lên, dí chủy thủ vào bộ ngực gây gở giờ xương của y.

Quy nhị nương không nhịn được nữa, nói “Được rồi! Bọn ta là người phái Hoa Sơn, đương gia của bọn ta là Thần quyền vô địch Quy nhị hiệp, năm xưa lúc oai chấn Trung Nguyên thì bọn giặc cỏ nhỏ nhít các người còn chưa đầu thai đâu”.

Trần Cận Nam nghe hai người này là vợ chồng Thần quyền vô địch Quy Tân Thụ danh tiếng lẫy lừng, bất giác tỏ vẻ kính cẩn, lại nghĩ Ngô Lục Kỳ võ công cao cường tới mức nào, mà theo lời huynh đệ Hồng Thuận đường chính mắt nhìn thấy tình hình lúc y bị hại nói lại thì chỉ có một bà già và một con quỷ ho lao ra tay, đánh ngã hơn mười cao thủ trong Hồng Thuận đường, sau đó hai người hợp lực tấn công Ngô Lục Kỳ, đánh chết y rồi cắt lấy đầu, chắc đối phương không phải là mạo danh. Thần quyền vô địch Quy Tân Thụ thành danh đã lâu, nhưng vài mươi năm nay không thấy đi lại trên giang hồ, không biết vì sao lại dính vào tai họa thảm khốc này, bên trong ắt có duyên do trọng đại, lúc ấy lập tức bước tới trước mặt Quy Tân Thụ cung kính ôm quyền làm lễ, nói “Té ra là vợ chồng Thần quyền vô địch Quy nhị hiệp phái Hoa Sơn. Tiểu nhân là Trần Cận Nam, thất lễ nhiều quá”. Rồi đưa tay kéo một cái, bứt đứt dây trói trên người Quy Tân Thụ, kế lại vỗ vào lưng và hông

y mấy cái giải khai huyết đạo cho y, rồi quay lại bứt đứt dây trói trên người Quy nhị nương và Quy Chung.

Vì Tiểu Bảo cuống lên, lại nói “Sự phụ, ba người này lợi hại lắm, không thả họ ra được đâu”. Trần Cận Nam cười khẽ một tiếng, nói “Quy nhị nương chủ chúng ta hạ thuốc mê, là hành vi hèn hạ vô sỉ trên giang hồ. Thiên địa hội chúng ta hoàn toàn không hạ thuốc mê, cho dù có hạ thật thì Quy nhị hiệp nội công thâm hậu, loại môn hãn được tâm thường thì làm sao đánh ngã được lão nhân gia người...”.

Vì Tiểu Bảo nói “Không sai, không sai. Thiên địa hội chúng ta không hạ thuốc mê”, nghĩ thầm thuốc này là của bà bà tỷ tỷ, cũng là bà ta ra tay, không thể đổ lên đầu Thiên địa hội mình, huống chi thuốc này lại không phải là môn hãn được.

Quy Tân Thụ tay trái phát một cái vào lưng vợ và con trai, đã giải khai huyết đạo cho hai người, thủ pháp còn mau lẹ hơn Trần Cận Nam nhiều, gật gật đầu, nói “Không phải môn hãn được tâm thường, mà là được vật cực kỳ lợi hại”, rồi đưa tay bắt mạch cho con trai. Quy nhị nương ngưng thần nhìn vào mặt chồng, hỏi “Thế nào?”. Quy Tân Thụ nói “Trước mắt tựa hồ không có chuyện gì”. Nhớ lại lúc trước khi mình ngắt đi từng đôi chuông với người ta một phát, người ấy nội công rất kém nhưng pháp môn tu tập nội công hiển nhiên là của phái Hoa Sơn, lại nhớ lại thân pháp của Song Nhi lúc chạy trên gò núi đá dựng ngổn ngang cũng là khinh công của phái Hoa Sơn, đưa mắt quét qua một cái, đã nhìn thấy Song Nhi đứng trong đám đông.

Song Nhi thấy ánh mắt y lóe lên tinh quang rùng rục, bất giác khiếp sợ, co người lại sau lưng Vi Tiểu Bảo. Quy Tân Thụ nói “Con nhãi con, ngươi qua đây, ngươi là người phái Hoa Sơn phải không?”. Song Nhi nói “Ta không qua! Ngươi giết nghĩa huynh Ngô đại ca của ta, ta sẽ trả thù cho cho y. Ta... ta cũng không phải là phái Hoa Sơn gì cả”. Ngày trước lúc Hà Dịch Thụ truyền võ công cho bọn Trang tam thiếu nãi và Song Nhi hoàn toàn không phải là chính thức thu nhận họ làm đệ tử, cũng không nói với họ về môn phái của mình, ba chữ “Phái Hoa Sơn” hôm nay Song Nhi mới nghe thấy lần đầu.

Quy Tân Thụ cũng không đôi co với tiểu cô nương này, đột nhiên vận khí vào Đan điền, cao giọng nói lớn “Bọn đồ tử đồ tôn của Phùng Nan Dịch đâu, ra đây cho ta”. Câu này âm thanh tuy không vang dội lắm, nhưng nội lực đầy rẫy, bụi bặm trên nóc nhà rơi xuống lả tả. Y nghĩ sư huynh đệ đồng môn có ba người, môn hạ của Viên Thừa Chí đều ở hải ngoại, đại sư huynh Hoàng Chân qua đời đã lâu, môn hộ phái Hoa Sơn do đại đệ tử của Hoàng Chân là Phùng Nan Dịch chấp chưởng, trong trang đã có môn hạ phái Hoa Sơn thì ắt thuộc hệ Phùng Nan Dịch. Nào ngờ qua hồi lâu, trong nội đường vẫn yên ắng không có một tiếng động.

Trần Cận Nam nói “Năm trước anh hùng thiên hạ hội họp ở phủ Hà Gian, cắt máu ăn thề, quyết ý đồng tâm hiệp lực giết chết thằng đại Hán gian Ngô Tam Quế. Lệnh sư diệt là tiền bối Phùng Nan Dịch chính là chủ nhân trong Sát quy đại hội ở phủ Hà Gian. Tại sao Quy tiên bối lại bắt tay với Ngô Tam Quế, giết chết nghĩa sĩ Ngô Lục Kỳ huynh đệ của tệ hội? Như thế há không

người thân thì đau, kẻ thù thì mừng sao?”, câu này lời lẽ rất khách khí nhưng sắc bén bức người.

Quy Tân Thụ liếc y một cái, nói “Tùng nghe người ta nói Bình sinh không biết Trần Cận Nam, Có tiếng anh hùng cũng uống phỉ. Lúc tôn giá chưa ra đời thì vợ chồng ta đã tung hoành thiên hạ. Nếu nói như thế thì sau khi tôn giá ra đời bọn ta mới xứng đáng là anh hùng. Hắc hắc, đáng cười ời là đáng cười”.

Trần Cận Nam nói “Tài năng võ công của tại hạ thì không bỏ làm trò cười cho vợ chồng Quy đại hiệp. Bằng hữu giang hồ coi trọng tại hạ chẳng qua là nói tại hạ minh bạch chuyện phải trái, không đến nỗi làm điều bậy bạ, kết giao với giặc mà thôi”.

Quy nhị nương tức giận nói “Người mĩa mai bọn ta là làm điều bậy bạ, kết giao với giặc phải không?”. Trần Cận Nam nói “Ngô Tam Quế là đại Hán gian!”. Quy nhị nương nói “Ngô Lục Kỳ theo cộc làm ma trành, làm quan lớn của người Thất Đất, hà hiếp bách tính người Hán chúng ta, tại sao các người lại luôn miệng gọi y là đại ca ? Đó không phải là làm điều bậy bạ, kết giao với giặc à?”.

Mã Siêu Hưng cao giọng nói “Ngô đại ca Thân ở doanh Tào lòng ở Hán, y là Hồng kỳ Hương chủ trong Hồng Thuận đường Thiên địa hội, tay cầm binh quyền Quảng Đông, một sớm có cơ hội sẽ dấy quân chống người Thất Đất. Các huynh đệ trong Hồng Thuận đường, các vị nói có phải không?”. Hơn hai mươi thuộc hạ trong Hồng Thuận đường đồng thanh nói “Đúng thế!”. Mã Siêu Hưng nói “Các người phanh ngực áo ra, cho hai vị đại anh hùng này nhìn xem”.

Hơn hai mươi người hai tay nắm vạt áo kéo ra một cái, mười mấy cái cúc trên áo mỗi người đều lập tức bay tung ra để lộ bộ ngực, chỉ thấy trên ngực người nào cũng thích tám chữ “Thiên phụ địa mẫu, phản Thanh phục Minh” sâu vào trong thịt.

Quy Chung suốt này giờ im lặng không nói gì, lúc ấy nhìn thấy hơn hai mươi người trước ngực đều thích tám chữ, vỗ tay cười nói “Thú vị thật, thú vị thật!”.

Quần hùng Thiên địa hội nhất tề tròn mắt giận dữ nhìn y.

Trần Cận Nam nói với Quy Tân Thụ “Lệnh lang cảm thấy thú vị, vợ chồng Quy nhị hiệp thấy thế nào?”.

Quy Tân Thụ vô cùng ảo não, lắc lắc đầu nói với Quy nhị nương “Giết lầm người rồi”. Quy nhị nương nói “Giết lầm người rồi ! Mắc lừa thằng gian tặc Ngô Tam Quế rồi!”. Tay trái vươn ra một cái rút thanh đơn đao trên hông Mã Siêu Hưng, kê vào cổ mình của một nhất.

Trần Cận Nam kêu lên “Đừng...”, tay phải vung mau ra chụp vào cổ tay bà ta. Quy nhị nương chuồng phải vỗ ra, Trần Cận Nam chuồng trái đón đỡ, hai người thân hình đều loạng choạng một cái. Trần Cận Nam hai ngón tay trái lại vươn ra cặp lấy sống đao, Quy nhị nương tay phải lại vỗ ra một chuồng, chát một tiếng đánh trúng ngực y. Nếu Trần Cận Nam lùi lại thì không đoạt được đao, mới rồi đối chuồng với bà ta một phát, biết bà ta đã lớn tuổi, nội lực đã không bằng mình, nhưng ra tay như chớp, công phu quyền chuồng tinh diệu, chỉ cần mình lùi một bước thì không thể tay không đoạt thanh đao trong tay bà ta nữa, lúc ấy căng ngực ra, bình một tiếng chịu một chuồng của bà ta.

Quy nhị nương ngẩn ra, hai ngón tay trái của Trần Cận Nam đã đoạt được thanh đao của bà ta, lui lại hai bước, ọe một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

Lúc Quy nhị nương vung đao tự tận, nếu Quy Tân Thụ ra tay thì có thể cản trở, nhưng y giết lầm Ngô Lục Kỳ, vừa hổ thẹn vừa hối hận, đã định tự sát để tạ lỗi, vì thế không cản vớ lại, đến khi thấy Trần Cận Nam đem thân mạo hiểm mới đoạt được thanh đao trong tay Quy nhị nương, lại càng vừa xấu hổ vừa cảm kích. Y lời lẽ vụng về, chỉ nói “Trần Cận Nam là hào kiệt trên đời, quả nhiên danh bất hư truyền”.

Trần Cận Nam vịn vào bàn, điều hòa hơi thở, hồi lâu mới nói “Không biết thì không bắt tội. Kể đầu sỏ hại chết Ngô đại ca chính là Ngô... Ngô Tam...”, nói tới đó lại phun ra một ngụm máu tươi. Quy nhị nương tuy đã lớn tuổi, công lực so với ngày xưa chỉ còn quá nửa, nhưng Trần Cận Nam vì đoạt đao của bà ta, không sao vận khí phòng hộ, trúng một chuồng ấy bị thương quả thật không nhẹ.

Quy nhị nương nói “Trần Tổng đà chủ, nếu ta lại tự tử nữa thì thật là phụ một phen thịnh tình của người. Vợ chồng ta sẽ đi giết chết hoàng đế Thất Đất, rồi giết thẳng gian tặc Ngô Tam Quê”. Nói xong quỳ xuống đất, hướng về cái đầu của Ngô Lục Kỳ lạy ba lạy.

Trần Cận Nam nói “Ngô Lục Kỳ đại ca hành sự mười phần bí mật, anh hùng giang hồ nhiều người thóa mạ y, lần này hiển phụ phụ ra tay, ý tứ vốn là trừ diệt Hán gian, chỉ tiếc là... chỉ tiếc là...”, nói tới đó không kìm được lại rơi nước mắt.

Vợ chồng Quy Tân Thụ trong lòng đều có cùng một ý nghĩ, quyết ý đi hành thích Khang Hy và Ngô Tam Quế rồi sẽ tự sát để tạ lỗi với Ngô Lục Kỳ, nhưng lúc ấy không cần nói nhiều, cùng ôm quyền nhìn Trần Cận Nam nói “Trần Tổng đà chủ, vậy xin cáo từ”.

Trần Cận Nam nói “Ngô Tam Quế dấy quân ở Vân Nam, hiện nay thiên hạ đại loạn, chính là cơ hội tốt để khôi phục giang sơn người Hán chúng ta. Còn có không ít anh hùng nay mai sẽ tụ họp ở Bắc Kinh để thương nghị đối sách. Mọi người chí đồng đạo hợp, mời hai vị tiền bối cùng tới Bắc Kinh thương nghị nên chăng?”.

Quy Tân Thụ trong lòng xấu hổ, không muốn gặp mặt người khác, lắc lắc đầu, định sai chân bước ra cửa.

Vì Tiểu Bảo nghe nói hai người bọn họ định đi hành thích hoàng đế, nghĩ thầm ba đứa đây tớ họ con rùa này võ công cực cao, tiểu hoàng đế chưa đề phòng, đừng để bị họ giết chết, bèn kêu lên “Đây là đại sự thiên hạ, vị công tử này của các người làm việc có chỗ bậy bạ bừa bãi, lần này mà làm hỏng việc thì cho dù ba người các vị cùng tự sát, cũng không khỏi hơi... hơi thối muôn đời”. Y nghe người ta nói thành ngữ “Tiếng xấu muôn đời”, nhưng nhất thời nhớ không ra, lại nói thành “Hơi thối muôn đời”.

Tuy y nói sai thành ngữ, nhưng vợ chồng họ Quy đều hiểu rõ ý y. Quy Tân Thụ tự biết võ công cao cường, nhưng thấy việc lại không sáng suốt gì lắm, nếu không cũng đã không nghe lời nói một phía của Ngô Tam Quế mà gây ra lầm lỗi lớn như thế này, nghe câu ấy của Vì Tiểu Bảo không kìm được trong lòng lạnh buốt, nghĩ

thầm “Hành thích hoàng đế quả thật có liên quan tới đại sự vận khí của quốc gia”. Vi Tiểu Bảo lại nói “Hoàng đế hiện nay còn nhỏ tuổi, không hiểu biết gì nhiều, đến nỗi Ngô Tam Quế tạo phản, gây ra một trường hồ đồ. Nếu các người giết y, để một người Thất Đất lớn tuổi khôn ngoan hơn lên làm hoàng đế, thì giang sơn của người Hán chúng ta chính là bị hủy hoại trong tay các người đấy”. Quy Tân Thụ từ từ gật đầu, xoay người bước đi.

Trần Cận Nam nói “Hai vị tiên bối, thằng nhỏ này tuổi còn nhỏ, nói chuyện không biết trên dưới, có dụng chàm cũng xin đừng trách”. Nói xong chấp tay xin lỗi, lại nói “Nhưng sự lo lắng của y tựa hồ cũng là nghi chuyện lâu dài. Chuyện lớn như thế, chúng ta cứ định kế trước rồi hành sự sau thì thế nào?”. Quy Tân Thụ nghĩ thầm đã sai lầm một lần, không thể sai lầm lần nữa, mình cũng dùng vì nhất thời hồ thẹn mà trở thành tội nhân của muôn đời, liền nói “Được, xin kính cẩn nghe lời Trần Tổng đà chủ phân phó”. Trần Cận Nam nói “Hai chữ phân phó ấy ngàn vạn lần không dám nhận. Buổi trưa ngày mai mọi người sẽ cùng tới Bắc Kinh, buổi tối cứ tới chỗ ở của thằng nhỏ này cùng bàn đại sự. Hai vị thấy thế nào?”. Quy Tân Thụ gật đầu.

Trần Cận Nam hỏi Vi Tiểu Bảo “Người chuyển chỗ ở chưa?”. Vi Tiểu Bảo nói “Đệ tử vẫn ở Đồng Mạo Tử Hồ đồng tại Đông thành”. Trần Cận Nam nói “Hai vị tiên bối, tối mai tại hạ sẽ ở phủ Tử tước của thằng nhỏ này ở Đồng Mạo Tử Hồ đồng Đông thành kính chờ đại giá”. Vi Tiểu Bảo nói “Sự phụ, người đừng giận, bây giờ gọi là phủ Bá tước”. Trần Cận Nam nói “Hà, lại thằng quan rồi”.

Quy nhị nương trừng mắt nhìn Vi Tiểu Bảo, hỏi “Ngươi là cháu Ngô Tam Quế, cũng là Thân ở doanh Tào lòng ở Hán, muốn đại nghĩa diệt thân à?”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Ta không phải là cháu Ngô Tam Quế, Ngô Tam Quế là cháu nội ta”. Trần Cận Nam trách “Trước mặt tiền bối, không được vô lễ. Mau dập đầu tạ tội đi”. Vi Tiểu Bảo nói “Vâng”, rồi làm ra vẻ như định quỳ, nhưng cứ lần khăn kéo dài thời gian.

Quy Tân Thụ vung tay một cái, dắt vợ con bộc dịch đi thẳng ra cửa, biết rõ bên ngoài hoàn toàn không có nơi nghỉ, nhưng thà là chịu nhin đói ngủ ngoài đồng, chứ quả thật không còn mặt mũi nào nhìn thấy quần hào Thiên địa hội.

Quy Chung từ nhỏ hoàn toàn không có bạn để chơi đùa, thấy Vi Tiểu Bảo ăn nói lanh lợi, tuổi cũng còn nhỏ, chơi đùa rất hay, bèn vầy vầy y, nói “Thằng nhỏ, ngươi đi theo ta, chơi đùa với ta”. Vi Tiểu Bảo nói “Ngươi giết chết bạn ta, ta không chơi với ngươi”.

Đột nhiên ào một tiếng, bóng người chớp lên, Quy Chung đã vọt tới vung tay một cái chụp Vi Tiểu Bảo nhấc ra ngoài cửa. Y ra tay cực nhanh, Trần Cận Nam vừa bị thương không nhẹ, lại đứng ở xa, tất cả quần hùng Thiên địa hội còn lại thì không người nào kịp sấn ra cản trở.

Quy Chung hô hô cười rộ, nói “Ngươi chơi cú bắt với ta nữa đi, chúng ta chơi cho thật sướng!”. Quy Tân Thụ sa sầm mặt, quát “Con trai, buông y ra”. Quy Chung không dám trái lời cha, chỉ đành buông Vi Tiểu Bảo ra, miệng méo xệch đi như sắp khóc. Quy nhị nương an ủi,

nói “Con trai, chúng ta đi mua hai đứa thư đồng làm bạn với con”. Quy Chung nói “Thư đồng chơi không vui, chỉ thằng nhỏ này chơi mới vui, chúng ta mua y đi”. Quy Tân Thụ thấy con để lời cái xấu, liền nắm chặt tay y kéo ra ngoài cổng.

Quần hùng ngó mặt nhìn nhau, đều cảm thấy Ngô Lục Kỳ một đời anh hùng mà lại chết hồ đồ dưới tay của một gã ngây ngô như thế, thật quá oan uổng.

Vì Tiểu Bảo nói “Sư phụ, chúng ta mời bà bà tử tử ra đây gặp mặt mọi người”, rồi cùng Song Nhi đi vào hậu đường, nào ngờ Hà Dịch Thủ đã sớm rời khỏi chỗ ấy. Tam thiếu nữ thì nói mình là phụ nữ, không tiện gặp mặt quần hùng, chỉ sai bộc phụ chuẩn bị com nước, khoản đãi tân khách.

(*) Chú : Trong tên hồi này, “Ngư Dương trống động” (Ngư Dương cổ động) là điển cổ An Lộc Sơn tạo phản, ví với việc Ngô Tam Quế dấy quân, “Độc Kháng mưu cùng” (Độc Kháng đồ cùng) là điển cổ Kinh Kha hành thích Tần vương, sách này mượn dùng để chỉ việc bọn Quy Tân Thụ ngộ sát Ngô Lục Kỳ, hối hận không kịp, lại định đi hành thích Khang Hy, thật ra về chữ thì phù hợp, chữ về nghĩa thì không ăn khớp.

Hồi 42

*Một khi gió mây trong hít thở
Chín trùng thành khuyết giữa vì mang*

Hôm sau Vi Tiểu Bảo bái biệt chủ nhân, cùng bọn Trần Cận Nam lên đường về kinh.

Trần Cận Nam nói “Tiểu Bảo, vợ chồng Quy nhi hiệp định hành thích hoàng đế, họ đã ưng thuận sau khi mọi người bàn bạc mới quyết định. Người về tới Bắc Kinh rồi, không được nói cho hoàng đế biết, để y đề phòng”. Vi Tiểu Bảo vốn có ý ấy, nhưng lại bị sự phụ một câu nói toạc ra, vội nói “Cái đó tự nhiên. Người Thất Đát chiếm giang sơn của người Hán chúng ta, con làm quan trong triều là vâng lệnh lão nhân gia người, lẽ nào lại nói với y?”. Trần Cận Nam nói “Thế thì tốt, nếu người nói không thật lòng, làm việc không đúng không phải với mọi người thì ta là người đầu tiên không tha cho người đấy”. Vi Tiểu Bảo nói “Sự phụ, người cứ yên một trăm hai mươi cái tâm đi !”, nghĩ thầm “Yên một trăm mười chín cái tâm thôi ! Chính con đây cũng rất không yên tâm”, rồi

dắt bọn Song Nhi, Từ Thiên Xuyên tới gặp bọn Trương Dũng, áp giải Mao Đông Châu về Bắc Kinh.

Y vừa về tới Đồng Mạo Tử Hồ đồng, lập tức định đi gặp Khang Hy, nghĩ thầm “Tiểu hoàng đế là bạn tốt của mình, sao lại để y chết trong tay ba con rùa đen kia chứ? Có cách rồi, mình vào cung dẫn bọn thị vệ để phòng cẩn thận, canh gác nghiêm ngặt. Mình đã hứa với sư phụ không nên cho hoàng đế biết, đại trượng phu nói ra là giữ lời, nói thì không nói, nhưng vẫn phải không cho ba con rùa đen này đắc thủ”. Vừa định ra cửa, Trần Cận Nam đã dắt bọn Cổ Chí Trung, Mã Siêu Hưng tới. Vì Tiểu Bảo thăm kêu khổ, nghĩ thầm “Sao họ lại tới mau thế này?”, chỉ đành gắng gượng tinh thần, bày tiệc khoản đãi.

Không bao lâu quần hùng Thiên địa hội chia thành nhiều toán lục tục kéo tới. Kế đó Mộc Kiếm Thanh dắt bọn Thiết bối thương long Liễu Đại Hồng, Dao đầu sư tử Ngô Lập Thân, Thánh thủ cư sĩ Tô Cương tới. Người Mộc vương phủ đã tới Bắc Kinh từ trước, sau khi được tin liền tới cùng gặp mặt.

Mọi người ăn uống xong, chờ đợi hồi lâu ba người Quy gia mới tới. Vì Tiểu Bảo sai bày một tiệc khác, nhưng Quy nhị nương lạnh lùng nói “Bọn ta ăn cơm rồi”. Quy Chung nhìn đông ngó tây, thấy phủ đệ đường hoàng lộng lẫy, nói “Thằng nhỏ, nhà ngươi so với cung Ngũ Hoa của Bình Tây thân vương cũng không kém bao nhiêu đâu. Người không bịa đặt, quả nhiên Ngô Tam Quế là bác ngươi”.

Vì Tiểu Bảo nói “Đúng, Ngô Tam Quế là...”, nói tới đó đột nhiên im bặt, nghĩ thầm câu này thuận miệng nói ra sẽ chuốc tội, nhất định sư phụ sẽ nổi giận, lập tức

đổi giọng nói “Ba vị dùng cơm rồi, vậy mời qua Đông sảnh uống trà”.

Mọi người tới Đông sảnh, trà nước điểm tâm bung lên xong, Vi Tiểu Bảo sai bọn bộc dịch lui ra. Trần Cận Nam sai hơn mười hội chúng ra ngoài canh gác chung quanh và trên nóc sảnh rồi cài then cửa lại, thương nghị đại sự. Trần Cận Nam giới thiệu vợ chồng họ Quy với người Mộc vương phủ nhưng không nhắc tới chuyện Ngô Lục Kỳ. Vợ chồng họ Quy tuy thoái ẩn đã lâu, nhưng bọn Liễu Đại Hồng, Ngô Lập Thân vẫn còn rất ngưỡng mộ, đối xử mười phần kính cẩn.

Quy nhị nương một đao phóng thẳng, nói “Ngô Tam Quế dấy quân đánh tới Hồ Nam, Tứ Xuyên, quân thế rất mạnh, thế như chẻ tre. Tuy năm xưa Ngô Tam Quế đầu hàng người Thát Đát, làm mất thiên hạ của nhà Đại Minh, quả thật tội lớn ác cực, nhưng rốt lại cũng là người Hán chúng ta. Theo ý Quy nhị gia bọn ta, bọn ta cứ vào cung giết chết hoàng đế Thát Đát, cho người Thát Đát quần long vô thủ, rối loạn cả lên. Cao kiến của các vị ra sao?”.

Mộc Kiếm Thanh nói “Hoàng đế Thát Đát cố nhiên phải giết, nhưng làm như thế há không phải là giúp cho thằng gian tặc Ngô Tam Quế gỡ rối một chuyện lớn sao?”.

Quy nhị nương nói “Năm xưa Ngô Tam Quế giết chết Mộc vương gia, Mộc công tử tự nhiên là không tha y được. Nhưng chuyện Mãn Hán phân tranh mới là đại sự hàng đầu. Chúng ta cứ giết hoàng đế Thát Đát trước, rồi sẽ thông thả thu thập Ngô Tam Quế cũng không muộn”.

Liễu Đại Hồng nói “Nếu Ngô Tam Quế dấy quân đắc thắng, lên làm hoàng đế, muốn đánh đồ y lại càng không dễ. Theo ý văn bối trước hết chúng ta cứ để hoàng đế Thát Đát và Ngô Tam Quế tàn hại lẫn nhau, đánh nhau một trận ta sống người chết đã, rồi chúng ta sẽ ngư ông thủ lợi. Vì thế văn bối cho rằng trước mắt không nên hành thích hoàng đế Thát Đát”. Tuy y râu tóc bạc trắng, nhưng vợ chồng Quy Tân Thụ thành danh đã lâu nên tự xưng là văn bối. Mộc vương phủ với Ngô Tam Quế có thù sâu như biển, nhất định phải thấy y bị tiêu diệt trước mới thỏa ý.

Quy nhị nương nói “Ngô Tam Quế giương cờ hiệu Hung Minh thảo lỗ, muốn phụ tá Chu Tam thái tử lên ngôi. Ở đây có một tờ hịch của Ngô Tam Quế nói việc dấy quân, mời mọi người xem”, rồi lấy trong người ra một tờ giấy đặt lên bàn.

Trần Cận Nam liền đọc lớn :

“Nguyên Tổng binh trấn thủ Sơn Hải quan, nay phụng chỉ làm Đại nguyên soái thống lĩnh quân thủy bộ trong thiên hạ, Hung Minh thảo lỗ Đại tướng quân Ngô ra hịch cho quan lại văn võ và nhân dân trong thiên hạ biết : Bản tước nhiều đời nhận tước phong của nhà Đại Minh, trấn thủ Sơn Hải quan...”

Trần Cận Nam biết phần đông quần hào đều không hiểu văn chương chữ nghĩa, đọc vài câu lại giải thích vài câu, kể lại đọc tiếp. Đoạn sau Ngô Tam Quế nói Lý Tự Thành đánh chiếm Bắc Kinh, Sùng Trinh về trời thế nào, y vì trả thù cho quân phụ, bắt đắc dĩ hỏi mượn quân Mãn Thanh phá giặc, kể nói :

"May là đầu số đáng giặc nộp đầu, đang định chọn lập tự quân, kế thừa đại thống, phong phiên cắt đất để thưởng cho tù trưởng Man Di. Không ngờ bọn giặc xảo quyết trái ý trời phản lời thề, nhân lúc nước ta rỗng không, chiếm cứ Yên Kinh. Lấy trộm thần khí của tiên triều, thay đổi áo mũ của Trung Quốc, mới biết chống cọp rước sói là sai, không nên lầm ôm cũi mà đập lửa".

Quy nhĩ nương nói "Về sau y biết mượn quân của người Mãn Châu là sai lầm, nhưng tiếc là đã mượn rồi". Liễu Đại Hồng hừ một tiếng, nói "Thằng gian tặc ấy nói thì dễ nghe lắm, nhưng toàn là lời dối trá". Quy nhĩ nương nói "Trần Tổng đã chủ, xin người đọc tiếp đi".

Trần Cận Nam nói "Vâng", rồi đọc tiếp :

"Bản trấn đau lòng khóc huyết, hối hận không kịp, đã định trở giáo làm phản, quét sạch tinh chiên, lại vừa gặp Tam thái tử của tiên hoàng. Thái tử vừa lên ba tuổi, có chữ thích vào đùi làm chứng, đã nhận mệnh thác cô, tông xã trông cậy. Ta nuốt lệ ấn nhẫn, giấu sáng đợi thời, chọn tướng luyện quân, mưu việc hưng phục, đến hôm nay đã ba mươi năm".

Liễu Đại Hồng nghe tới đó không nhịn được nữa, đập bàn nói "Đánh rầm, đánh rầm ! Thằng gian tặc lòng lang dạ chó, trời đất không dung, nếu quả thật y có nửa phần thật lòng khôi phục nhà Đại Minh, thì tại sao năm xưa lại giết chết hoàng đế Vĩnh Lịch, thái tử Vĩnh Lịch ? Chuyện ấy thiên hạ đều biết, còn định chối à ?".

Quần hùng thấy đáng vẻ Liễu Đại Hồng vênh râu trợn mắt, không ai không khâm phục y trung nghĩa, đều nghĩ ba mươi năm trước Ngô Tam Quế thất cố cha con

hoàng đế Vĩnh Lịch tại Côn Minh, nhất định không thể xảo quyệt biện bác được.

Quy nhĩ nương nói “Câu ấy của Liễu đại ca quả không sai, Ngô Tam Quế quyết không phải là trung thần nghĩa sĩ, chuyện đó thì ngay đứa trẻ lên ba cũng biết. Chúng ta hành thích hoàng đế Thát Đát chỉ vì phản Thanh phục Minh, chứ hoàn toàn không phải là giúp Ngô Tam Quế lên ngôi hoàng đế”.

Trần Cận Nam nói “Để ta đọc xong bài hịch này, rồi mọi người sẽ bàn bạc kế sách”, rồi đọc tiếp :

“Nay rợ giặc vô đạo, gian tà lộng hành, kẻ sĩ đạo nghĩa đều ở dưới, bọn người bất tài lại ngồi trên...”

Y đọc tới đó nhìn Vi Tiểu Bảo cười một tiếng, nói “Tiểu Bảo, câu này là nói người đấy”. Vi Tiểu Bảo nghe sư phụ đọc văn, chỉ thấy trầm bổng ngân nga, chột nghe nói trong văn chương của Ngô Tam Quế nhắc tới mình, không kìm được vừa mừng vừa sợ, vội hỏi “Sư phụ, y nói con gì thế? Nhất định thằng đầy tớ ấy không nói gì tốt cho con đâu”. Trần Cận Nam nói “Y nói người tốt có học văn đạo đức chỉ làm quan nhỏ như hạt đậu hạt mè, còn bọn đầy tớ không có bản lĩnh thì đều làm quan lớn. Đó không phải là nói người sao?”. Vi Tiểu Bảo nói “Con y thì sao? Y làm quan còn lớn hơn con, há không phải còn vô dụng hơn con à?”.

Mọi người đều bật cười, nói “Không sai ! Quan lại trong triều đình Thát Đát không có ai lớn hơn Bình Tây thân vương”.

Đoạn cuối cùng của bài hịch viết “*Núi thăm sông sâu, mẹ gào con khóc, đến nỗi sao chổi hiện ra, trời giận ở trên, núi sụp đất lở, đất oán ở dưới. Bản trấn gắng*

xem cui xét, quả thật đã đến ngày trừ bạo cứu dân, theo trời thuận người. Nay chọn ngày Nguyên đán tháng giêng năm Giáp dần kính phụng thái tử tể cáo trời đất lên ngôi đại bảo, đặt niên hiệu là Chu Tư". Trần Cận Nam đọc xong, lại giải thích qua một lượt.

Trong mọi người ngoài Trần Cận Nam và Mộc Kiếm Thanh hai người thì không ai đọc sách, đều cảm thấy lời lẽ trong bài hịch này tựa hồ rất đúng đạo lý, nhưng vẫn có điều gì đó không đúng, có điều không nói ra được.

Mộc Kiếm Thanh trầm ngâm một lúc, nói "Trần Tổng đà chủ, y đã kính phụng Chu Tam thái tử lên ngôi bảo tọa, sao lại không khôi phục quốc hiệu Đại Minh, mà lại đổi quốc hiệu là Chu ? Trong đó quả thật có chỗ sơ hở rất lớn. Huống chi Chu Tam thái tử gì đó cũng không biết là thật hay giả, chưa ai từng nghe qua, đột nhiên không đầu không óc nhảy ra, có quá nửa là Ngô Tam Quế tìm một đứa nhỏ không biết gì đưa ra, nói là Chu Tam thái tử để hiệu triệu mọi người, chứ thật ra là con rối trong tay y". Mọi người đều gật đầu khen phải.

Quy nhị nương nói "Ngô Tam Quế đem Chu Tam thái tử làm con rối, tự nhiên không còn gì phải nghi ngờ. Người này là thật hay giả cũng không khác nhau gì lắm. Có điều Chu Tam thái tử không phải trẻ con, tiên hoàng tuần quốc đã ba mươi năm, nếu Chu Tam thái tử là thật thì ít nhất cũng đã ba mươi tuổi rồi".

Vì Tiểu Bảo nói "Bọn nhỏ ba mươi tuổi không biết gì cũng có chứ, hì hì", nói xong nhìn Quy Chung một cái. Trong quần hùng có người nhìn không được phì cười. Quy nhị nương chân mày nhướng lên, đã định phát tác,

nhưng xoay chuyển ý nghĩ lại thấy lời Vi Tiểu Bảo quả cũng không sai, thằng con bảo bối của mình đã ba mươi mấy tuổi nhưng đúng là một thằng nhỏ không biết gì, không kìm được thở dài một tiếng.

Mọi người bàn bạc hồi lâu, người thì chủ trương mượn tay Khang Hy trừ khử Ngô Tam Quế trước rồi sẽ mưu việc phục quốc, người thì cho rằng Ngô Tam Quế tuy gian ác nhưng rốt lại cũng là người Hán, nên giúp y đánh đuổi người Thát Đát, khôi phục giang sơn của người Hán, rồi sẽ trừ khử y. Nghị luận nhao nhao, khó mà quyết định. Nói đến lúc cuối, mọi người đều nhìn Trần Cận Nam, ai cũng biết y đa mưu túc trí, ắt có cao kiến.

Trần Cận Nam nói “Chúng ta lấy thiên hạ làm trọng. Nếu bây giờ giết Khang Hy, thanh thế của Ngô Tam Quế cố nhiên sẽ rất lớn, nhưng Trịnh vương gia ở Đài Loan cũng có thể vượt biển Tây chinh, tiến vào Mân Chiết, đánh thẳng tới Giang Tô. Đông tây giáp kích như thế, người Thát Đát không bị đánh bại không xong. Lúc ấy nếu Ngô Tam Quế muốn làm hoàng đế, thì binh lực của Trịnh vương gia, lại thêm Mộc vương phủ, Thiên địa hội và anh hùng các lộ cũng có thể chế phục được y”.

Tô Cương lạnh lùng nói “Trần Tổng đà chủ nói thế là có ý tính toán cho Trịnh vương gia ở Đài Loan phải không?”. Trần Cận Nam giật mình nói “Danh tiếng trung nghĩa của Trịnh vương gia lấy lòng thiên hạ, chẳng lẽ Tô huynh không tin được à?”. Tô Cương nói “Trần Tổng đà chủ trung dũng nghĩa hiệp, mọi người đều khâm phục. Nhưng bên cạnh Trịnh vương gia quả thật lại có không ít bọn tiểu nhân vô sỉ”.

Vi Tiểu Bảo không nhịn được lên tiếng “Câu ấy quả không sai. Ví dụ gã Nhất kiếm vô huyết Phùng Tích Phạm, còn có Trịnh Khắc Sảng con Trịnh vương gia, đều không phải người tốt”. Trần Cận Nam thấy y không phụ họa mình, hơi cảm thấy kinh ngạc, nhưng nghĩ câu ấy cũng không sai, không kìm được thở dài một tiếng.

Quy nhị nương nói “Đánh đuổi người Thất Đát là đại sự hàng đầu, còn như ai sẽ làm hoàng đế thì chúng ta không quản được, phản Thanh thì nhất định phải phản rồi, còn chuyện phục Minh thông thả sẽ bàn cũng không hề gì. Hoàng đế Sùng Trinh nhà Đại Minh cũng không phải tốt lành gì đâu”.

Trần Cận Nam và quần hùng Mộc vương phủ trước nay trung thành với nhà Minh, vừa nghe câu ấy, ai cũng biến sắc.

Mộc Kiếm Thanh nói “Nếu chúng ta không ủng hộ con cháu họ Chu lên ngôi, chẳng lẽ lại ủng hộ thằng đại gian tặc Ngô Tam Quế lên ngôi à?”.

Quy Chung đột nhiên nói “Ngô Tam Quế là người tốt lắm mà, y cho ta một tấm da cạp may áo bào, các người đã nhìn thấy chưa?”, nói xong kéo vạt áo ngoài lên để lộ ra chiếc áo da, vô cùng ngênh ngang đắc ý.

Quy nhị nương nói “Thằng nhỏ, đừng nói năng bậy bạ ở đây”.

Tô Cương cười nhạt nói “Trong mắt Quy thiếu hiệp thì một cái áo còn quan trọng hơn giang sơn của người Hán chúng ta”.

Quy nhị nương tức giận nói “Con, cởi áo ra !”. Quy Chung ngạc nhiên hỏi “Để làm gì ?”. Quy Tân Thụ vươn tay ra một cái, rút thanh trường kiếm ở hông con trai ra, ánh bạch quang chớp chớp, tiếng soạt soạt vang lên, mũi kiếm trong tay Quy Tân Thụ không ngừng lướt qua trước mặt, sau lưng, đầu vai, cánh tay con trai. Mọi người giật nảy mình, đều đứng phắt cả lên, chỉ cho là Quy Tân Thụ đã giết chết con trai, nhưng lại thấy tám áo da Quy Chung mặc đã rách thành mười bảy mười tám mảnh, rơi xuống chung quanh người y, để lộ ra bộ quần áo bông ngắn bên trong. Mấy nhát kiếm ấy của Quy Tân Thụ xuất thủ cực chuẩn, cắt đứt tám áo da nhưng không làm rách bộ quần áo bông. Quần hùng nhìn thấy rõ ràng xong, đều bật tiếng khen ngợi.

Quy Chung hoảng sợ ngẩn ra, luôn miệng ho sặc sụa, suýt nữa bật khóc, nói “Cha, khắc khắc... khắc khắc... cha... khắc..., con...”. Quy Tân Thụ vung tay một cái tra thanh trường kiếm vào vỏ, rồi cởi cái áo bào trên người khoác lên cho con trai, nói “Mặc vào đi !”. Quy nhị nương nhặt những mảnh da cộp rơi dưới đất ném vào lò sưởi đang cháy đỏ rực, trong chớp mắt ngọn lửa bùng lên, mùi khét tỏa ra, những mảnh da cộp dần dần biến thành tro than. Vi Tiểu Bảo luôn miệng nói “Đáng tiếc, đáng tiếc !”.

Quy Tân Thụ nói “Đi thôi !”, rồi nắm tay con trai bước ra cửa sảnh. Trần Cận Nam nói “Quy nhị hiệp đi làm chuyện lớn, bọn ta kính cẩn đi theo chờ nghe sai bảo”. Quy Tân Thụ nói “Không dám ! Không cần !”, nói xong bước ra cửa sảnh.

Vi Tiểu Bảo biết y định đi động thủ lập tức, không kịp báo tin cho hoàng đế nữa, nghĩ thầm phải tìm kế hoãn binh, cản trở y lại, liền lớn tiếng nói “Trong hoàng cung phòng ốc không phải một vạn cũng là năm ngàn gian, người biết hoàng đế Thát Đát ở chỗ nào không?”.

Quy Tân Thụ thoáng sững sốt, cảm thấy câu ấy rất có lý, quay lại hỏi “Người biết à?”.

Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói “Không có ai biết cả. Hoàng đế Thát Đát sợ người ta hành thích, hàng đêm đều thay đổi chỗ ngủ. Có lúc ngủ ở cung Trường Xuân, có lúc ngủ ở cung Cảnh Dương, có lúc ngủ ở cung Hàm Phúc, cung Diên Phúc, không chừng lại ngủ ở hiên Lê Cảnh, gác Vũ Hoa, cung Hàng Khánh”. Y nói ra một hơi bảy tám tên cung điện, Quy Tân Thụ nghe thấy chỉ đành cau cau mày. Vi Tiểu Bảo lại nói “Cho dù là thái giám, thị vệ hầu cận hoàng đế cũng không biết đêm nay y ngủ ở đâu”. Quy Tân Thụ nói “Vậy phải làm thế nào mới tìm được hoàng đế?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Hoàng đế lâm triều thì bá quan văn võ còn thấy mặt, chứ y quay vào đại nội rồi, trừ phi y gọi thì người ngoài không sao gặp được y”. Thật ra tình hình hoàn toàn không phải như thế, Khang Hy cũng không thường thay đổi chỗ ngủ, nhưng vợ chồng Quy Tân Thụ là người áo vải quê mùa, làm sao biết được quy củ trong hoàng cung nội viện? Nghe Vi Tiểu Bảo nói bừa một hồi, nghĩ thầm hoàng đế đề phòng thích khách thì vốn là phải như thế, không kìm được cảm thấy rất ngán ngừ.

Vi Tiểu Bảo thấy Quy Tân Thụ thần sắc rất khó coi, ngấm ngấm đắc ý, hỏi “Quy lão gia, người biết hoàng đế

có bao nhiêu phi tử không?”. Quy Tân Thụ hừ một tiếng, trừng mắt không đáp. Vi Tiểu Bảo nói “Tiên sinh kể chuyện nói hoàng đế có tam cung lục viện, mỹ nữ trong hậu cung có ba ngàn người. Vợ của hoàng đế Thát Đát không nhiều đến thế, ba ngàn thì thật là không tới, chứ tám chín trăm thì có. Hàng đêm y làm tân lang, hôm nay ngủ chỗ phi tử thứ ba trăm năm mươi một, ngày mai ngủ chỗ phi tử thứ sáu trăm ba mươi tư, cho dù là các phi tử của hoàng đế cũng không biết đêm nay y ngủ ở đâu, chờ suốt ba bốn năm cũng không biết hoàng đế có tới không”.

Trần Cận Nam nói “Tiểu Bảo, ngươi ở trong cung lâu ngày, nhất định biết cách tìm ra hoàng đế”. Vi Tiểu Bảo nói “Ban ngày thì còn dễ tìm, chứ ban đêm thì nói thế nào cũng không tìm được”. Trần Cận Nam nói “VẬY thì sáng mai chúng ta đều cải trang, để người đưa đường trà trộn vào hoàng cung hành sự. Chẳng phải người từng đưa vị Tiên huynh đệ và Ngô nhị ca đây vào cung sao?”, nói tới đó chỉ qua hai người Tiên Lão Bản và Ngô Lập Thân.

Vi Tiểu Bảo nói “Tiên nhị ca chỉ là tới Ngự trù phòng. Bọn Ngô nhị ca vừa vào tới hoàng cung, đã bị bọn thị vệ... đã bị bọn thị vệ phát giác ra, muốn thấy mặt hoàng đế thì còn cách mười vạn tám ngàn dặm. Tiên đại ca, Ngô nhị ca, hai vị nói có đúng không?”. Tiên Ngô hai người đều gật gật đầu. Hai người đã vào hoàng cung, đều biết muốn tìm tới chỗ hoàng đế trong hoàng cung quả thật cũng như mò kim đáy bể.

Vi Tiểu Bảo nói “Đệ tử có một cách”. Trần Cận Nam hỏi “Cách gì?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ngày mai đệ tử đi gặp

hoàng đế, y nhất định sẽ nói Ngô Tam Quế đẩy quân tạo phản, nên phái quân đi đánh thế nào, đệ tử sẽ xúi y ra xem bắn thử đại pháo, chỉ cần y ra khỏi cửa cung, thì hạ thủ dễ hơn rất nhiều. Hành thích thành công cũng được, không thành công cũng được, chúng ta dưới chân bôi dầu, chạy là thượng sách, cũng bớt đi rất nhiều nguy hiểm”.

Quy nhị nương cười nhạt nói “Tại sao hoàng đế lại phải nghe lời thằng nhóc con nhà người? Y ba năm không ra khỏi cung, thì chúng ta cứ chờ y ba năm à? Người cứ đùn đẩy thoái thác, chính là không muốn đưa bọn ta đi làm chuyện này”.

Mộc Kiếm Thanh nói “Chuyện vào cung hành thích hoàng đế, bọn huynh đệ đã từng làm rồi, nói ra thì xấu hổ, chứ Mộc vương phủ bọn ta chết mất mấy vị huynh đệ, xá muội và một vị Phương sư tử, còn có Ngô sư thúc đây và hai vị sư đệ đều thất hãm trong cung, suýt nữa là gặp nạn, may là đội ơn Vi Hương chủ trương nghĩa cứu cho, mới thoát thân được. Không phải bọn ta hèn nhát sợ chết, nhưng chuyện này quả thật không dễ thành công”.

Quy nhị nương lạnh lùng nhìn Vi Tiểu Bảo, nói “Bằng vào người mà cũng cứu được bọn họ thoát hiểm à?”. Ngô Lập Thân vội nói “Vi Vi Hương chủ này tuy còn nhỏ tuổi nhưng nhân nghĩa hơn người, thông minh cơ trí, tính mệnh của huynh đệ toàn là nhờ y cứu”. Quy nhị nương nói “Mộc vương phủ không làm được nhưng chưa chắc Quy gia cũng nhất định không làm được”.

Liễu Đại Hồng đột nhiên đứng phắt lên, nói “Vợ chồng họ Quy thân quyền vô địch, đương nhiên hơn Mộc

vương phủ nhỏ nhoi bọn ta hàng trăm lần. Vậy xin cứ khỏi giá động thân, bọn ta ở đây chờ nghe tìn mừng”.

Một huynh đệ trong Hồng Thuận đường Thiên địa hội nói “Vi Hương chủ, người cũng nên cùng vào cung là hay, nếu ba vị đại hiệp Quy gia bị bọn thị vệ Thát Đát bắt thì người tìm cách cứu ra”. Y căm hận ba người nhà Quy gia giết chết Ngô Lục Kỳ, nên tuy trước mặt Tổng đà chủ cũng không nhin được buông ra vài câu châm chọc.

Vi Tiểu Bảo trong bụng chửi thầm “Ba con rùa đen các người vào cung hành thích mà bị bắt thì có giết ta ta cũng không cứu đâu”. Liền cười nói “Ba vị đại hiệp Quy gia làm sao lại bị bọn thị vệ bắt chứ? Trong hoàng cung có hơn tám ngàn vệ sĩ, Quy thiếu gia chỉ cần ho khẽ khẽ vài tiếng đã đủ làm hơn tám ngàn người chấn động mà chết rồi”. Trong quần hào Thiên địa hội và Mộc vương phủ có không ít người bật cười.

Quy Chung cười nói “Đúng là thế à? Thế thì thú vị thật. họ sợ nghe ta ho... khẽ khẽ à? Khẽ khẽ... khẽ khẽ...”. Vợ chồng họ Quy cả giận, mỗi người kéo một cánh tay con trai, ba người sóng vai bước ra cửa.

Trần Cận Nam nói “Quy nhị hiệp, xin đừng giận, huynh đệ có một cách so tài”.

Quy nhị nương vốn biết Trần Cận Nam đa mưu túc trí, liền quay lại chờ y nói. Trần Cận Nam nói “Hiền phụ phụ Quy nhị hiệp võ nghệ cao cường, vô địch trên đời. Nhưng vào sâu đất hiểm, rốt lại cũng địch đông mình ít. Chúng ta nên bàn bạc một kế sách vạn toàn mới được...”. Quy nhị nương nói “Ta lại tưởng Trần Tổng đà chủ quả thật có cao kiến gì, hừ!”, rồi quay người bước ra cửa sảnh.

Liễu Đại Hồng và Ngô Lập Thân đột nhiên sải chân bước ra, đứng chặn giữa cửa. Liễu Đại Hồng nói “Hai vị muốn giúp đỡ Ngô Tam Quế, Mộc vương phủ bọn ta ngàn vạn lần không ưng thuận”. Quy nhị nương nói “Cái gì ? Định động thủ à ?”. Liễu Đại Hồng nói “Hai vị cứ giết sư huynh đệ ta trước rồi đi giúp Ngô Tam Quế”. Quy nhị nương nói “Ai nói bọn ta đi giúp Ngô Tam Quế?”. Liễu Đại Hồng nói “Hai vị tuy không có ý giúp Ngô Tam Quế, nhưng nếu làm việc này thành công, thanh thế của Ngô tộc càng lẫy lừng, lại càng không sao chế ngự được!”.

Quy Tân Thụ trầm giọng nói “Tránh ra !”, sấn tới một bước. Liễu Đại Hồng giang hai tay ra chặn ở cửa. Quy Tân Thụ tay trái vươn ra chụp vào ngực y. Liễu Đại Hồng vùng tay gạt ra, chát một tiếng, song chuồng chạm nhau, Liễu Đại Hồng thân hình loạng choạng hai cái, khuôn mặt lập tức trắng bệch. Quy Tân Thụ nói “Ta chỉ dùng năm thành công lực thôi”.

Ngô Lập Thân lắc đầu nói “Người không ngại gì cứ dùng hết mười thành, giết hết sư huynh đệ bọn ta đi”.

Quy Chung nói “Mười thành thì mười thành”, hai tay một vươn ra một rút về. Ngô Lập Thân vùng tay gạt, Quy Chung hai tay cùng rút về, Ngô Lập Thân liền gạt vào khoảng không. Quy Chung nhân lúc hai tay y đang định rút về, hai tay nhanh như chớp đã nắm vào yếu huyệt trước ngực y.

Trần Cận Nam bước lên, khuyên “Mọi người đều là bạn tốt, không nên động võ”.

Vi Tiểu Bảo nói “Mọi người tranh cãi không thôi, rốt lại không kết thúc được. Thế này đi, chúng ta gieo xúc xắc thử thời vận một phen, nếu Quy lão gia thắng thì bọn ta không những không cản trở ba vị vào cung mà vẫn bồi còn nói hết tình hình trong cung cho hai vị biết”. Quy nhị nương nói “Con nếu người thắng thì sao?”. Vi Tiểu Bảo nói “Thế thì cứ tạm gác chuyện này lại, chờ sau khi Ngô Tam Quế chết chúng ta sẽ hạ thủ hoàng đế”.

Quy nhị nương nghĩ thầm “Nếu mình cứ làm chuyện này, Mộc gia có quá nửa sẽ báo tin cho người Thất Đát, rốt lại cũng khó mà làm được, chẳng bằng cứ theo lời y”. Liên hỏi chồng “Nhị gia, người thấy sao?”. Quy Tân Thụ nhìn Vi Tiểu Bảo nói “Người thua thì không được chôi đấy”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Nam tử hán đại trượng phu, một lời nói ra ngựa tử khó đuổi. Tiểu hoàng đế Thất Đát lại không phải là cha ta, tại sao ta lại bảo vệ cho y? Chỉ có điều thắng phải thắng cho anh hùng, thua phải thua cho vinh dự. Bất kể ai thắng ai bại, cũng không được làm tổn thương hòa khí”.

Trần Cận Nam cảm thấy câu cuối cùng của y rất có lý, liền nói “Chuyện này quan hệ trọng đại, rốt lại là họa hay phúc đối với đại nghiệp quang phục của chúng ta thật khó đoán trước. Người xưa xem bói để quyết định điều ngờ vực, chúng ta gieo xúc xắc một lần cũng là theo ý ấy. Mọi người không cần tranh chấp, cứ dựa theo ý trời mà làm thôi”.

Quy nhị nương nói “Con, buông tay ra đi”. Quy Chung nói “Con không buông”. Quy nhị nương nói “Vị

tiểu huynh đệ này muốn gieo xúc xắc chơi với con kìa”. Quy Chung cả mừng, lập tức buông tay ra khỏi huyết đạo trước ngực Ngô Lập Thân. Ngô Lập Thân trước ngực đau buốt, hơi thở không thông, không ngừng lắc đầu.

Vi Tiểu Bảo nói “Quy thiếu gia, xin lấy xúc xắc của người ra, dùng của các người thôi”. Quy Chung nói “Xúc xắc à ? Ta không có, người có không?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta cũng không có, ở đây có vị nào mang xúc xắc trong người không?”. Quy nhị nương nói “Không có xúc xắc thì chúng ta đoán đồng tiền cũng được”. Vi Tiểu Bảo nói “Gieo xúc xắc vẫn công bằng hơn, hàng thật giá đúng, già trẻ không lừa. Ta là trẻ, Quy nhị nương là già, đủ thấy không gieo xúc xắc không được. Trong bọn thân binh ắt có người có, để ta đi hỏi xem”. Nói xong mở cửa bước ra ngoài sảnh.

Y ra khỏi Đông sảnh, bước vào đại sảnh, mò lấy sáu hạt xúc xắc trong túi ra, đây là pháp bảo tùy thân của y, nhưng nếu lập tức lấy ra tại đương trường thì nhất định vợ chồng họ Quy sẽ nảy ý nghi ngờ, đứng lại trong đại sảnh một lúc rồi quay vào Đông sảnh, cười nói “Tìm được xúc xắc rồi”.

Quy nhị nương nói “Tính thắng thua thế nào?”. Vi Tiểu Bảo nói “Gieo xúc xắc thì ta không biết chút gì, Quy thiếu gia, người nói nên tính thế nào?”. Quy Chung cầm hai hạt xúc xắc lên, nói “Ta so chính xác với người”, ngón tay co lại, vù vù hai tiếng, hai hạt xúc xắc bay ra, đánh tắt hai ngọn nến, kế đó phụp phụp hai tiếng khảm luôn vào vách tường. Quần hùng đều bật tiếng khen ngợi “Hảo công phu !”.

Vi Tiểu Bảo nói “Ta thấy người ta gieo xúc xắc là so sánh điểm lớn nhỏ, chứ không phải là so sánh công phu âm khí”. Quy nhĩ nương nói “Đúng thế ! Hai người các người gieo một lần, ai gieo được nhiều điểm hơn thì người ấy thắng”. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Chỉ gieo một lần, biết đâu y may mắn, gieo một cái được luôn ba mươi sáu điểm”, liền nói “Thế này đi, chúng ta gieo ba lần, thắng hai lần là thắng”. Quy Chung thì càng gieo xúc xắc nhiều lần càng cao hứng, nói “Chúng ta mỗi người gieo ba trăm lần, thắng hai trăm lần là thắng”. Quy nhĩ nương nói “Như thế phiền phức lắm, mỗi người gieo ba lần là đủ rồi”.

Từ Thiên Xuyên móc hai hạt xúc xắc khảm vào tường ra đặt lên bàn. Vi Tiểu Bảo nói “Quy nhĩ gia, người gieo trước đi”. Quy Chung cầm xúc xắc lên, cười hì hì đang định gieo xuống, Quy nhĩ nương nói “Khoan đã !”. Quay nhìn Liễu Đại Hồng, Mộc Kiếm Thanh nói “Nếu lần gieo xúc xắc này mà bọn ta thắng, Mộc vương phủ có chịu không ?”.

Liễu Đại Hồng vừa đối chọi với Quy Tân Thụ một phát, trước ngực khí huyết nhộn nhạo, lúc ấy vẫn chưa trở lại bình thường, nghĩ thầm đối phương còn nói chỉ dùng có năm thành công lực, người này là bậc anh hùng tiền bối, tự nhiên không bịa đặt, y quả thật muốn vào hoàng cung hành thích, chỉ bằng vào Mộc vương phủ lại cản trở được y sao, liền gật gật đầu. Mộc Kiếm Thanh nói “Ý trời thế nào, đều dựa vào hai vị gieo xúc xắc là được”.

Quy nhĩ nương nói “Được !”, rồi nói với Quy Chung “Gieo đi, gieo được càng nhiều điểm càng tốt”.

Quy Chung nhìn kỹ sáu hạt xúc xắc, nói “Nhiều nhất là có sáu điểm, ít nhất là có hai điểm, còn có một chỗ

lớn”. Quy nhị nương nói “Chỗ lớn ấy là một điểm”. Quy Chung nói “Kỳ quái thật, chỗ bốn điểm lại màu đỏ”, tay phải vung ra một cái, chát một tiếng vang rền, sáu hạt xúc xắc đều khảm sâu vào mặt bàn, đều quay mặt sáu lên. Nguyên là lúc y ném xúc xắc xuống, đều quay mặt một điểm xuống dưới, cái ném ấy tự nhiên đều là mặt sáu điểm quay lên trên.

Mọi người vừa giật nảy mình, vừa thấy buồn cười. Con quỷ ho lao này xem ra yếu ớt như không chịu nổi gió mà nội công lại thâm hậu như thế, nhưng trong thiên hạ đâu lại có lối gieo xúc xắc như của y.

Quy nhị nương nói “Con, không phải như thế”, vươn tay đập lên bàn một cái, sáu hạt xúc xắc đều nhảy lên. Mọi người đồng thanh khen ngợi. Quy nhị nương cầm xúc xắc lên, tiện tay gieo xuống một cái, nói “Lăn ra mấy điểm thì là mấy điểm, chứ không phải theo ý mình”.

Quy Chung nói “Té ra là thế”. Rồi cũng làm như mẹ, cầm xúc xắc lên nhẹ nhàng gieo xuống bàn, xúc xắc xoay chuyển, lúc ngừng lại được hai mươi điểm. Sáu hạt xúc xắc gieo được hai mươi điểm, khả năng thắng cao hơn.

Vì Tiểu Bảo cầm xúc xắc lên, ngón út khều khều mấy cái, ngấm ngấm giở trò, kêu lên “Ăn tất !” rồi gieo xuống một cái. Năm hạt xúc xắc lăn ra thành mười bảy điểm, hạt cuối cùng không ngừng xoay chuyển, theo như thủ pháp tác tệ của y thì hạt này không ra sáu điểm không xong, hai mươi ba điểm là thắng ván đầu rồi. Nào ngờ hạt xúc xắc ấy lăn qua, đột nhiên lộn xuống một cái lỗ nhỏ trên bàn, chính là cái lỗ lúc này Quy Chung ném xúc xắc xuống. Hạt xúc xắc ấy hơi rung

một cái, không lẫn được nữa, lật lên mặt một, mười tám điểm là thua.

Vi Tiểu Bảo nói “Trên mặt bàn có lỗ, lần này không tính”, nhặt xúc xúc lên, đang định gieo lại. Trần Cận Nam lắc đầu nói “Đó là ý trời, ván thứ nhất thua rồi”. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Còn hai ván nữa, ta không thắng người không xong”, liền đưa xúc xúc cho Quy Chung.

Quy Chung thắng được một ván, đắc ý phi phàm, nhẹ gieo xuống, nhưng chỉ được chín điểm. Người Mộc vương phủ thấy ván này nhất định thắng, không kìm được reo mừng ầm lên. Vi Tiểu Bảo bước ra một góc bàn, cách xa sáu cái lỗ kia, gieo xuống một cái, ra bốn hạt sáu điểm, hai hạt năm điểm, tất cả ba mươi bốn điểm, cho dù bất kỳ có hai hạt nào điểm thấp cũng chắc thắng không còn gì nghi ngờ nữa.

Mọi bên đã thắng một ván, ván thứ ba là quyết định hơn thua. Quy Chung gieo xuống một cái, sáu hạt xúc xúc xoay chuyển hồi lâu, lật ra ba mươi một điểm, khả năng thắng rất cao. Người Mộc vương phủ trên mặt đều có vẻ lo lắng, nghĩ thầm nếu muốn thắng ba mươi một điểm, quả thật phải rất may mắn mới được.

Vi Tiểu Bảo lại không hề lo lắng, nghĩ thầm “Ta cứ theo cách ấy, gieo ra ba mươi bốn điểm thắng người là được”. Ngón tay út lên vê vê trong lòng bàn tay, sắp xếp vị trí xúc xúc rồi nhẹ nhàng gieo xuống.

Chỉ thấy sáu hạt xúc xúc xoay chuyển rồi dừng lại trên bàn, sáu điểm, năm điểm, năm điểm, sáu điểm, bốn hạt đã dừng đều ra điểm lớn, đã được hai mươi hai điểm. Hạt thứ năm lại lật ra mặt sáu, tất cả hai mươi tám

điểm. Hạt cuối cùng lại không ngừng xoay tròn, nếu ra ba điểm thì đôi bên hòa, phải gieo lần nữa, nếu một hoặc hai điểm là thua, bốn năm sáu điểm là thắng, có sáu phần là thắng.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Cho dù ba điểm là hòa, gieo thêm lần nữa, chưa chắc người đã may mắn thế này”. Hạt xúc xắc kia xoay chuyển không ngừng, nhìn thấy đã ra mặt sáu, y quát lớn một tiếng “Giỏi”, đột nhiên hạt xúc xắc nhảy lên một cái, lại xoay chuyển tiếp.

Y giật nảy mình, kêu lên “Có ma !”, liếc mắt lên một cái, chỉ thấy Quy Tân Thụ đang khẽ chúm môi thổi vào hạt xúc xắc. Đúng lúc ấy hạt xúc xắc dừng lại không xoay chuyển nữa, mặt lăm đỏ chót ngửa lên trên, là một điểm. Mọi người đồng thanh reo hò.

Vi Tiểu Bảo vừa hoảng sợ vừa tức giận, người gieo xúc xắc giở trò gian lận y đã gặp qua vô số nhưng người thổi hơi di chuyển xúc xắc thì hôm nay mới gặp lần đầu, trước nay cũng chưa từng nghe qua. Ông già này nội công cực kỳ cao cường, tụ khí thành một chuỗi, không những thổi hạt xúc xắc sắp ra điểm sáu lật thành điểm một, mà còn e mới rồi Quy Chung gieo được ba mươi một điểm cũng không phải chỉ nhờ may mắn, mà là cha y đứng cạnh thổi hơi giúp đỡ. Y đỏ bừng mặt, lớn tiếng nói “Quy lão gia tử, người... người... hô, hô, hô !” giận lúu cả lưỡi.

Quy Tân Thụ nói “Hai mươi chín điểm, người thua rồi !”. Rồi đưa tay bốc sáu hạt xúc xắc lên, ngón cái và ngón giữa bóp một cái, cắc một tiếng, xúc xắc vờ nát, thủy ngân đỏ ra, lập tức biến thành hàng ngàn hạt tròn lăn tung tóe trên bàn.

Quy Chung vỗ tay cười nói “Hay quá, hay quá ? Đây là cái gì thế, vừa giống nước lại vừa giống bạc”.

Vì Tiểu Bảo thấy y vạch trần trò gian trá rút thủy ngân vào xúc xắc, cũng không thể tranh cãi chuyện y thổi xúc xắc nữa, bèn làm ra vẻ kinh ngạc, nói “Té ra trong xúc xắc có thủy ngân. Lão gia, người dạy cho văn bối một bài học rồi đấy. Xúc xắc làm bằng sừng bò, hôm nay văn bối mới biết thủy ngân là sinh ra trong sừng bò, chứ trước đây vẫn cho là bạc pha thêm nước chế ra. Bò vàng biết cày ruộng, lại biết tạo ra thủy ngân, cao cường thật, cao cường thật”.

Quy nhị nương không đếm xỉa tới lời y nói lảng nhảng, nói “Mọi người không ai nói gì nữa chứ ? Vì huynh đệ, xin người nói rõ tình hình trong hoàng cung đi”.

Vì Tiểu Bảo đưa mắt nhìn qua sư phụ. Trần Cận Nam gật gật đầu nói “Ý trời như thế, người cứ thành thật thành thật nói hết với hai vị tiên bối đi”. Y biết rõ gã đồ đệ này rất giỏi hoạt, nên đặc biệt thêm bốn chữ “Thành thật thành thật”.

Vì Tiểu Bảo vừa xoay chuyển ý nghĩ, đã có chủ ý, nói “Đã thua thì nợ cò bạc tự nhiên không thể chối được. Đại trượng phu bị đánh lừa cũng không hề gì, chứ nợ cò bạc không thể không trả. Trong hoàng cung nhà của rất nhiều, nói cũng không nói rõ được. Ta về ra một tấm bản đồ vậy. Từ tam ca, Tiên đại ca, nhờ các người tiếp khách giúp một lúc, để ta đi vẽ bản đồ”. Rồi hướng về mọi người chấp tay, quay người ra khỏi sảnh, đi qua thư phòng.

Toa bá tước phủ này là Khang thân vương tặng cho, trong thư phòng tranh sách đầy trên vách, trên bàn đầy

đủ nghiên bút, Vi Tiểu Bảo sợ đánh bạc rủi ro, hai chữ “thư” và “thua” đồng âm, nên ngày thường không đặt chân vào gian “Thua phòng” này nửa bước. Lúc ấy liền tới trước bàn ngồi xuống, gọi một tiếng “Mài mực !”, liền có thân binh tùy tùng bước tới hầu hạ.

Bá tước đại nhân trước nay không cầm bút viết chữ, tên thân binh tùy tùng ấy cảm thấy ngạc nhiên, trên mặt lộ vẻ khâm phục, lúc ấy dốc hết tinh thần rót nước vào một cái nghiên Bàn long tử thạch cổ của Vương Hy Chi năm xưa, lấy một thỏi mực Tùng yên hương mặc mà Chữ Toại Lương thời Đường đã dùng, giữ cổ tay xoay ngón tay, nín thở ngưng khí mài một nghiên mực thật đậm. Lại lấy trong ống bút ra một ngọn bút lông dê cực phẩm quản trúc Ngân tương lốm đốm ở Hồ Châu do Triệu Mạnh Phủ chế tạo, trải một tờ giấy Kim hoa ngọc bản do Tống Huy tông ban sắc sai chế, đốt loại Long não ôn xạ hương mà lúc Vệ phu nhân viết chữ vẫn đốt, kính cẩn hầu hạ bá tước đại nhân vung bút. Dáng vẻ khệnh khạng như thế, quả là :

“Chung Vương Âu Chữ Nhan Liễu Triệu

Đều then không bằng Vi Tiểu Bảo”

Vi Tiểu Bảo bàn tay xòe ra như vuốt cọp, ngón tay dùng sức như ra chiêu cầm nã nắm lấy quản bút, chấm mực ướt đầm, đột nhiên bộp một tiếng khê, một giọt mực lớn trên ngòi bút rơi xuống giấy, tờ giấy Kim hoa ngọc bản lập tức bị vấy bẩn.

Tên thân binh tùy tùng nghĩ thầm “Té ra bá tước đại nhân không phải viết chữ, mà là vẽ tranh”. Lại thấy y sở một nét xuống bên trái đốm mực, vẽ một cành cây cong cong queo queo, lại chấm nhẹ một cái bên trái cành

cây, đã có bút pháp Phủ phách thuần của Lý Tư Huấn Bắc tông, lại có bút pháp Phi ma thuần của Vương Ma Cật Nam tông, quả thật là tập hợp được sở trường của cả hai phái Bắc tông Nam tông.

Tên thân binh tùy tùng kia thường hầu hạ trong thư phòng, trong bụng cũng có vài lượng nước mực, đang còn tán thưởng, chợt nghe bá tước đại nhân hỏi “Ta viết chữ Tiểu thế này có được không?”. Tên thân binh tùy tùng hoảng sợ nhảy dựng lên, mới biết bá tước đại nhân là viết chữ “Tiểu”, vội luôn miệng khen đẹp, nói “Thư pháp của đại nhân viết từ phải qua trái, sáng tạo ra một cách riêng, thật là kỳ tài trời sinh”.

Vi Tiểu Bảo nói “Người đi gọi Trương Đề đốc vào đây”. Tên thân binh tùy tùng vâng dạ bước ra, nghĩ thầm “Không biết bá tước đại nhân viết tiếp chữ gì”, nhưng y có đoán một vạn lần cũng quyết không sao đoán đúng.

Nguyên là Vi Tiểu Bảo dưới chữ “Tiểu” thì vẽ một cái vòng tròn. Dưới cái vòng tròn vẽ một nét ngang vừa giống cây củi vừa giống cái đòn gánh, lại vẽ thêm một con giun xuyên qua cái đòn gánh. Con giun xuyên qua cái đòn gánh ấy là chữ “Tử”. Ba chữ dính liền nhau là “Tiểu Huyền tử” tên Khang Hy. Y không biết chữ Huyền viết thế nào, nên vẽ một cái vòng tròn thay vào.

Nhớ lại lúc trước y làm sư ở chùa Thanh Lương, Khang Hy từng vẽ tranh truyền chỉ, Vi Tiểu Bảo hâm mộ đức hóa, học theo thánh vương, hôm nay tình thế khẩn cấp, bèn vẽ tranh tâu lên. Viết xong ba chữ Tiểu

Huyền tử, lại vẽ một thanh kiếm, mũi kiếm xuyên qua vòng tròn. Cái vật đao không ra đao kiếm không ra kiếm ấy y vẽ tới mức toát mồ hôi trán, vừa vẽ xong thì Trương Dũng vào tới.

Vi Tiểu Bảo xếp tờ giấy Kim hoa ngọc bản cho vào phong bì dán kín lại đưa cho Trương Dũng, hạ giọng nói “Trương Đề đốc, tấu chương khẩn cấp này, người lập tức đưa tới cung trình lên hoàng thượng. Người chỉ cần nói là mật tấu của ta, bọn thị vệ thái giám sẽ lập tức thông báo cho người”.

Trương Dũng vâng dạ, hai tay đón lấy, vừa cho vào bọc, chợt nghe hai tên thân binh ngoài thư phòng đồng thanh quát “Người nào?”. Cửa phòng bình một tiếng tung ra, ba người sấn vào, chính là vợ chồng họ Quy và Quy Chung.

Quy nhị nương vừa nhìn thấy đạo tấu chương trong tay Trương Dũng, vung tay giật lấy, dần giọng quát Vi Tiểu Bảo “Người mật báo cho hoàng đế Thất Sát phải không?”. Vi Tiểu Bảo sợ hãi người, chỉ nói “Không... không phải... không phải...”. Quy nhị nương xé phong bì, rút tờ giấy ra, thấy hình vẽ cổ quái trên giấy, ngạc nhiên nói “Người xem này!”, rồi đưa qua Quy Tân Thụ, hỏi Vi Tiểu Bảo “Đây là cái gì?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Ta sai y xuống nhà bếp bảo nấu món... nấu món bánh trôi nước mời khách, bảo làm viên nhỏ không nên làm viên lớn, bên ngoài viên bánh trôi phải khắc hoa. Y... y lại không hiểu, ta bèn vẽ cho y xem”. Quy Tân Thụ và Quy nhị nương đều gật đầu, thần sắc lập tức trở lại hòa hoãn, hình vẽ

trên giấy quả nhiên là dùng dao khắc hoa lên viên bánh trôi nhỏ (*), hoàn toàn không phải là mật báo cho hoàng đế.

Vi Tiểu Bảo nhìn Trương Dũng xua tay nói “Đi mau đi, đi mau đi”. Trương Dũng quay người ra khỏi phòng. Vi Tiểu Bảo nói “Phải làm nhiều nhiều vào, sai nhiều người làm mau lên ! Mọi người cần ăn ngay, đây là chuyện có quan hệ tới tính mạng đấy, không được chần chừ một khắc”. Trương Dũng ở chỗ cửa lại dạ một tiếng.

Quy nhị nương nói “Chuyện điểm tâm thì không cần gấp. Vi huynh đệ, người vẽ bản đồ hoàng cung đi”. Vi Tiểu Bảo lấy một tờ giấy ngọc bản trải ra bàn, đưa bút cho Quy nhị nương, nói “Ta vẽ đi vẽ lại cũng không ra sao, để ta nói, mời người vẽ thôi”. Quy nhị nương đón lấy cây bút, ngồi vào bàn nói “Được, người nói đi”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm chuyện này không cần giấu giếm, lúc ấy bắt đầu nói từ Ngọ môn lên phía bắc tới cầu Kim Thủy, rẽ qua phía tây, qua gác Hoằng Nghĩa tới ba điện Thái Hòa, Trung Hòa, Bảo Hòa, qua cửa Long Tông tới Ngự thiện phòng, đó là nơi xuất thân của Vi Tiểu Bảo, từ đó qua phía đông, qua cửa Càn Thanh tới cung Càn Thanh, điện Giao Thái, cung Khôn Ninh, Ngự hoa viên, điện Khâm An, từ Ngự thiện phòng lên phía bắc là Nam khố, điện Dưỡng Tâm, cung Vĩnh Thọ, cung Dục

(*) Ở đây có chỗ chơi chữ không dịch được. Vợ chồng Quy Tân Thụ tương ba chữ “Tiểu O (Huyền) từ “ mà Vi Tiểu Bảo viết là ba chữ “Tiểu đoàn từ” (viên bánh trôi nhỏ).

Khôn, điện Thể Hoa, cung Trừ Tú, hiên Lệ Cảnh, nhà Thốc Phương, cung Trùng Hoa. Từ đó về phía nam là cung Hàm Phúc, cung Trường Xuân, điện Thể Nguyên, điện Thái Cực, về phía tây là gác Vũ Hoa, điện Bảo Hoa, cung Thọ An, điện Anh Hoa, lại đi về phía nam là Tây Tam sở, cung Thọ Khang, cung Từ Ninh, hoa viên Từ Ninh, điện Vũ Anh, ra cửa Vũ Anh qua cầu đi về phía đông, qua cửa Hy Hòa lại quay về Ngọ môn, đó là nửa phía tây Tử cấm thành.

Vợ chồng họ Quy nghe y nói suốt nửa ngày mà mới chỉ là một nửa phía tây hoàng cung, lầu gác cung điện đã không sao nhớ hết, bất giác thở hắt ra một hơi. Quy nhị nương đọc lại một lượt để nhớ tên cung điện môn hộ. Vì Tiểu Bảo lại nói các cung điện môn hộ nửa phía đông, may mà y có trí nhớ tốt, bình thời lại đi chơi rong khắp nơi trong hoàng cung nên rất thông thạo. Quy nhị nương viết hồi lâu mới ghi xong vị trí phương hướng chín khu bốn mươi tám nơi trong hoàng cung. Bà ta đặt bút xuống, thở ra một hơi, mỉm cười nói “Thật khó mà nhớ rõ được như Vi huynh đệ, cảm ơn người nhiều lắm”. Bà ta nghe Vi Tiểu Bảo nói danh xưng vị trí của từng chỗ cung điện môn hộ như nói về tài sản trong nhà, hoàn toàn không vương mắc ngập ngừng, chắc là sự thật, y mà muốn bịa đặt cũng không thể có bản lĩnh như vậy.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Đây là món tiền Quy thiếu gia gieo xúc xắc thắng được, các người không cần cảm ơn ta”. Lại nói “Ngự tiền thị vệ trong hoàng cung lúc bình thời phần lớn đều tập trung ở một dải Loan dư vệ cạnh cửa Đông Hoa, có điều hiện đang đánh nhau với Ngô Tam Quế, hoàng đế Thát Đát nhất định tăng cường để

phòng, chắc ở bốn mươi tám nơi trong Cấm thành đều có thị vệ canh giữ”, nghĩ thầm “Mình cứ nói trước một câu, để nếu Tiểu Huyền tử được mặt báo của mình tăng cường vệ sĩ thì ba con rùa đen này khỏi nghi là do mình báo tin”. Quy nhị nương nói “Cái đó tự nhiên”. Vì Tiểu Bảo nói “Thị vệ trong cung tuy đông nhưng không có đại cao thủ nào, chỉ là đông người thôi. Bản lãnh cung tiền của người Mãn Châu rất lợi hại, có điều dĩ nhiên ba vị không coi vào đâu”. Quy nhị nương nói “Đội ơn chỉ giáo. Chúng ta từ biệt ở đây thôi”.

Vì Tiểu Bảo nói “Ba vị ăn bánh trôi nước đã, để có sức làm việc”, rồi bước ra cửa, cao giọng gọi “Người đầu, mang điểm tâm lên đi!”. Bọn người hầu ngoài cửa dạ ran. Quy nhị nương nói “Không cần đâu”, rồi dắt tay con trai, cùng Quy Tân Thụ sóng vai bước ra khỏi phòng. Hai vợ chồng đều nghĩ thầm “Trong bánh trôi nước khắc hoa của người có quá nửa là đã động thủ cước vào. Bánh trôi nước thì khắc hoa làm gì? Đã mắc lừa một lần, không thể để mắc lừa lần thứ hai”. Ba người bọn họ trong phủ của Vi Tiểu Bảo từ đầu đến cuối, ngay nước trà cũng không uống nửa hớp.

Vi Tiểu Bảo tiến ra cổng, chấp tay từ biệt, nói “Vân bối chờ nghe tin mừng”.

Quy Tân Thụ vươn tay đập xuống đầu con sư tử đá ngoài cổng một chuồng, lập tức mảnh đá vụn bay rào rào, hắc hắc cười nhạt mấy tiếng, nghênh ngang bỏ đi.

Vi Tiểu Bảo ngẩn ra một lúc, nghĩ thầm “Nếu chuồng này đánh xuống đầu lão tử, thì mùi vị quả rất không hay. Y là cảnh cáo mình, không được làm hỏng chuyện

của y, nếu không sẽ bị một chuồng như thế". Rồi cũng vươn tay đập xuống đầu con sư tử đá một chuồng, a một tiếng nảy dựng lên, bàn tay đau buốt. Con sư tử đá vốn nhẵn bóng, nhưng bị một chuồng của Quy Tân Thụ đánh vỡ không ít mảnh đá đã biến thành lổm chổm sắc nhọn. Vi Tiểu Bảo giơ bàn tay lên soi vào dưới đèn, may là không bị chảy máu.

Y quay về Đông sảnh, chỉ thấy bọn Trần Cận Nam đang uống rượu. Y báo cho sư phụ là đã nói rõ tình hình trong Cấm thành cho vợ chồng họ Quy nghe, vừa đưa ba người ra cửa. Trần Cận Nam gật gật đầu, thở dài nói "Cho dù vợ chồng họ Quy giết được hoàng đế Thát Đát chỉ e cũng không trở ra được". Quần hùng im lặng uống rượu, người nào cũng có tâm sự, có ai ngẫu nhiên nói một hai câu, người bên cạnh cũng không bắt lời.

Qua hơn nửa giờ, ngoài cửa có người nói "Bẩm tước gia, Trương Đề đốc có việc xin cầu kiến". Vi Tiểu Bảo trong lòng mừng rỡ, nói "Khuya rồi, có chuyện gì quan trọng nữa chứ. Người ra nói là ta ngủ rồi, có chuyện gì sáng mai hãy nói". Người kia ứng tiếng "Vâng". Trần Cận Nam hạ giọng nói "Có thể là tin tức gì trong hoàng cung, người ra hỏi thử xem". Vi Tiểu Bảo vâng dạ, ra tới đại sảnh, chỉ thấy ba người Triệu Lương Đống, Vương Tiến Bảo, Tôn Tư Khắc đứng ở đó, dáng vẻ hoảng hốt, nhưng không thấy Trương Dung.

Vi Tiểu Bảo sững sốt, hạ giọng hỏi "Trương Đề đốc đâu?". Vương Tiến Bảo nói "Bẩm đại nhân, Trương Đề đốc có chuyện, ngất đi ngoài cổng phủ, đã khiêng vào

sương phòng bên cạnh". Vi Tiểu Bảo giật nảy mình, hỏi "Tại... tại sao lại ngất đi?". Vội bước qua sương phòng, chỉ thấy Trương Dung hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, ngực không ngừng nhô lên hụp xuống. Vi Tiểu Bảo nói "Trương Đề đốc, người bị sao thế?". Trương Dung từ từ mở mắt, nói "Ty... ty...", rồi hai mắt trợn ngược, lại ngất đi luôn. Vi Tiểu Bảo vội đưa tay vào bọc y mò lấy đao tấu chương mở ra xem, quả nhiên đúng là bức thư họa song tuyết "Bút xuống như mây khói" của mình, không tìm được ngấm ngấm kêu khổ.

Tôn Tư Khắc nói "Mới rồi quân sĩ canh đêm bấm báo, ở ven đường cách cổng phủ vài trăm bước có một viên võ quan ngất đi dưới đất, có người nhận ra là Trương Đề đốc mới khiêng vào. Máu sau đầu Trương Đề đốc đều đã đông thành băng, xem ra đã ngất đi khá lâu".

Vi Tiểu Bảo ngẫm nghĩ "Y ngất đi đã lâu, tấu chương cũng chưa chuyển đi, nhất định vừa ra khỏi cổng phủ đã bị trúng độc thủ, chẳng lẽ là ba con rùa đen kia phái người mai phục ngoài cổng phủ, sợ mình sai người đi báo tin cho hoàng đế, nên hạ thủ với Trương Đề đốc?", trong lòng vô cùng lo lắng.

Lúc ấy Trương Dung đã dần dần tỉnh lại. Vương Tiến Bảo vội cầm bình rượu lên cho y uống vài ngụm rượu nóng, Tôn Tư Khắc và Triệu Lương Đồng chia nhau lấy rượu nóng xoa bóp hai bàn tay y. Trương Dung tinh thần hơi tỉnh táo, nói "Ty chúc đáng chết, ra khỏi cổng phủ... còn chưa đi... được vài trăm bước, đột nhiên trước ngực... trước ngực đau buốt như bị đao cắt, lại... lại đi thêm vài bước, thì trước mắt chột tối sầm lại, không... không thể

làm việc mà đại nhân giao phó, ty chức sẽ lập tức... lập tức... đi ngay...", nói xong cố gắng ngồi dậy.

Vi Tiểu Bảo vội hỏi "Trương đại ca cứ nằm nghỉ. Chuyện này để ba người bọn họ làm cũng thể". Rồi đưa tờ tấu chương cho Vương Tiến Bảo, sai y và Triệu Lương Đống, Tôn Tư Khắc ba người mang theo vệ sĩ đi gấp tới hoàng cung, trong lòng lo lắng "Ba người nhà họ Quy đã đi hơn nửa giờ rồi, chỉ e Tiểu Huyền tử không giữ được tính mạng, chúng ta chỉ còn cách lấy ngựa chết cứu ngựa sống". Ba người bọn Vương Tiến Bảo vâng lệnh ra đi.

Trương Dũng nói "Lão già trong thư phòng của đại nhân... lão già ấy võ công rất lợi hại, lúc ta ra khỏi thư phòng, y đẩy nhẹ... đẩy nhẹ... khắc khắc... lên lưng ta một cái, lúc ấy cũng không thấy gì, nào ngờ đã bị nội thương, vừa ra khỏi cổng phủ thì lập tức... lập tức phát tác... làm lỡ việc lớn của đại nhân...".

Vi Tiểu Bảo lúc ấy mới hiểu ra, nguyên là Quy Tân Thụ thấy tờ tấu chương ấy hoàn toàn không phải là mật báo tin tức, nhưng vẫn sinh nghi nên ngầm dùng trọng thủ để Trương Dũng không làm được việc, thấy y có vẻ xấu hổ, vội nói "Trương đại ca, người cứ yên tâm tĩnh dưỡng, chuyện này không thể trách người được chút gì. Con mẹ nó, con rùa đen già kia ám toán người, chúng ta không thể bỏ qua". Lại an ủi vài câu, sai thân binh tùy tùng mau nấu sấm thang, gọi y sinh tới chữa trị.

Y quay về Đông sảnh, nói "Không phải tin tức trong cung. Trương Đề đốc bị Quy nhị gia đánh trọng thương, chỉ e khó giữ được tính mạng". Mọi người đều giật nảy mình, vội hỏi "Tại sao y lại đả thương Trương Đề đốc?".

Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói “Trương Đề đốc tuần tra ngoài phủ, thấy ba người bọn họ đi ra, bước lên tra hỏi, Quy nhĩ gia lập tức phát chuông”. Mọi người gật đầu, đều nghĩ “Một võ quan tầm thường làm sao chịu nổi một ngón tay của Thần quyền vô địch?”.

Vi Tiểu Bảo cảm thấy hối hận “Nếu sớm biết Trương Đề đốc mắc phải độc thủ, không thể đưa tấu chương tới tiểu hoàng đế trước, thì tình hình trong cung quyết không thể nói rõ như vậy, phải đảo lộn bốn phía đông tây nam bắc mới nên. Lão tử dời núi dốc biển cho họ, đổi điện Hoàng Cực với cung Thọ An, cung Trùng Hoa thay điện Văn Hoa, cho ba con rùa đen chạy rồi lên trong cung, bò tới mức choáng váng mờ mịt phương hướng luôn”.

Mọi người ngồi chờ, nghe tiếng cóc cóc keng keng, ngoài sảnh đã báo canh tư. Qua một lúc, trên phố xa xa chợt có tiếng chó sủa ran, mọi người đều đặt tay lên chuỗi đao đứng bất động, lắng tai nghe ngóng, nhưng tiếng chó sủa ran một hồi lại dần dần yên ắng.

Qua hồi lâu, trong không khí tịch mịch, vắng vắng có tiếng gà gáy, kế đó tiếng gà bốn phía cùng gáy rộ, ngoài cửa sổ đã thấp thoáng màu trắng. Vi Tiểu Bảo nói “Trời sáng rồi, ta vào cung nghe ngóng thử xem”. Trần Cận Nam nói “Nếu vợ chồng cha con họ Quy bất hạnh thất thủ, thì ngươi nên nghĩ cách cứu ra. Chuyện Ngô Lục Kỳ đại ca là hiểu lắm, không trách họ được. Phải biết đại nghĩa là lớn, tình riêng là nhỏ. Họ khinh mạn chúng ta, cũng không nên để bụng”.

Vi Tiểu Bảo nói “Su phụ sai bảo, đệ tử đã hiểu rồi. Chỉ có điều... chỉ có điều nếu họ đã giết chết tiểu hoàng

đế, thì cho dù đệ tử liễu mạng cũng không cứu nổi họ đâu". Nghĩ tới tiểu hoàng đế có quá nửa là đã bị ba người nhà họ Quy đâm chết, không tìm được nỗi chua xót trong lòng, lập tức ứa nước mắt, nức nở nói "Chỉ đáng tiếc Ngô đại ca...", mượn có ấy khóc thành tiếng.

Mộc Kiếm Thanh nói "Vợ chồng họ Quy đi chuyến này bất kể thành bại thế nào thì hôm nay trong thành Bắc Kinh nhất định cũng sẽ đại loạn, huynh đệ ở ngoài còn có không ít bằng hữu, phải đi thu xếp gấp, để mọi người phân tán tránh núp, đợi qua gió lớn rồi sẽ tính". Trần Cận Nam nói "Đúng thế. Huynh đệ trong tệ hội phân tán ở các nơi trong thành cũng rất không ít, mọi người hãy chia nhau đi báo tin, tất cả các bằng hữu giang hồ quen biết ai cũng phải cẩn thận, đừng để gặp tai họa. Dẫu giờ Dậu tối nay, chúng ta vẫn tụ họp ở đây, bàn việc từ nay trở về sau". Mọi người đều vâng dạ. Lúc ấy trước tiên sai bốn huynh đệ Thiên địa hội ra trước quan sát, khi họ trở vào báo chung quanh không có gì khác lạ, mọi người mới lục tục rời phủ.

Vi Tiểu Bảo vừa định ra cửa, vừa khéo Tôn Tư Khắc trở về, bấm lại là đã đưa tấu chương cho thị vệ ở cửa cung, viên thị vệ lãnh ban vừa nghe là mật tấu của Phó Đô thống Vi đại nhân liền đón lấy, sải chân chạy vào cung dâng lên. Ba người bọn họ đứng chờ ngoài cửa cung đến tận canh năm, viên thị vệ lãnh ban kia vẫn chưa trở ra. Hiện Vương Tiến Bảo và Triệu Lương Đống hai người vẫn đứng ngoài cửa cung chờ tin, vì sợ Vi đại nhân lo lắng nên về trước bấm báo. Vi Tiểu Bảo nói "Được rồi, người chiếu cố cho Trương Đề đốc đi". Y lòng như lửa đốt, sai thân binh áp giải thái hậu giả

Mao Đông Châu trên một chiếc kiệu nhỏ vào cung gặp hoàng đế.

Đi tới cửa cung, chỉ thấy bốn phía không có động tĩnh gì, mười mấy tên thị vệ canh giữ cửa cung bước tới thỉnh an, đều cười hì hì nói “Phó Tổng quản vất vả quá, chỗ Dương Châu chắc vui vẻ lắm”. Vi Tiểu Bảo hơi yên tâm, nghĩ thầm “Nếu trong cung xảy ra chuyện âm mưu thì nhất định họ không có lòng dạ nào mà nói chuyện Dương Châu với mình”. Liên mỉm cười gật gật đầu, hỏi “Mấy hôm nay mọi người đều yên ổn chứ?”. Một tên thị vệ nói “Nhờ hồng phúc của Phó Tổng quản, trên dưới đều bình an. Chỉ là lão tiểu tử Ngô Tam Quế tạo phản khiến hoàng thượng rất bận rộn, đêm hôm khuya khoắt vẫn thường sai triệu các đại thần vào bàn việc”. Vi Tiểu Bảo lại càng yên tâm hơn.

Một tên thị vệ khác cười nói “Phó Tổng quản đại nhân về kinh giúp hoàng thượng xử lý việc lớn, hoàng thượng có thể rảnh rỗi rồi”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Các người không cần vỗ mông ngựa. Ta có mang ở Dương Châu về mấy thứ, các anh em ai cũng có phần, không ai thiếu đâu”. Đám thị vệ cả mừng, nhất tề thỉnh an tạ ơn.

Vi Tiểu Bảo chỉ chiếc kiệu nhỏ nói “Đây là khâm phạm mà thái hậu và hoàng thượng sai tróc nã, các người xem qua một lượt đi”, rồi mở rèm kiệu ra cho bọn thị vệ khám xét. Đám thị vệ lần lượt thò tay vào kiệu, tra xét qua không thấy có hung khí vật cấm, cười nói “Phó Tổng quản đại nhân lần này công lao không nhỏ, bọn ta lại được uống rượu mừng người thắng quan rồi”.

Vi Tiểu Bảo vào tới trong cung, vừa hỏi tức vệ Nội ban ở cung Càn Thanh biết hoàng thượng triệu kiến đại thần bàn việc ở điện Dưỡng Tâm, từ chiều hôm qua đến lúc ấy vẫn chưa thoái triều. Vi Tiểu Bảo nghe thấy cả mừng, nghĩ thầm “Té ra hoàng thượng cả đêm không ngủ, lúc triệu kiến đại thần tự nhiên là chung quanh canh phòng nghiêm ngặt. Quanh điện Dưỡng Tâm có hàng trăm hàng ngàn chiếc đèn lồng soi sáng như ban ngày, ba con rùa đen nhà họ Quy làm sao tới gần được hoàng thượng? Nếu Tiểu Huyền tử đi ngủ sớm, tắt hết đèn lửa, chỉ e tối hôm qua đã xảy ra chuyện rồi. Đủ thấy y làm hoàng đế, quả nhiên hồng phúc tề thiên. May là lão tiểu tử Ngô Tam Quế đang thắng trận, hoàng thượng mới lo lắng trong lòng, bàn việc suốt đêm”.

Lúc ấy tới ngoài điện Dưỡng Tâm, yên lặng đứng chờ. Tuy y được Khang Hy sủng ái, nhưng hoàng đế đang bàn bạc chuyện quân quốc đại sự với vương công đại thần, nên không dám ngang nhiên bước vào.

Chờ qua hơn nửa giờ, tức vệ Nội ban mở cửa điện, chỉ thấy bọn Khang thân vương Kiệt Thư, Minh Châu, Sách Ngạch Đồ từng người bước ra. Các đại thần thấy Vi Tiểu Bảo đều mỉm cười chấp tay, không ai dám nói một câu. Thái giám báo vào, Khang Hy lập tức truyền kiến.

Vi Tiểu Bảo lên điện dập đầu, đứng lên thấy Khang Hy ngồi trên ngự tọa, tinh thần minh mẫn. Vi Tiểu Bảo trong lòng vui mừng, nói “Hoàng thượng, nô tài gặp được người, thật... thật là rất vui mừng”. Y lo lắng suốt đêm, nhìn thấy Khang Hy vẫn vô sự, nhin không được ứa nước mắt. Khang Hy cười nói “Tại sao bỗng dưng lại khóc thế?”. Vi Tiểu Bảo nói “Nô tài mừng quá nên phát khóc”.

Khang Hy thấy y bộc lộ chân tình, cười nói “Tốt lắm, tốt lắm ! Lão tiểu tử Ngô Tam Quế quả thật làm phẫn rồi. Y đánh thắng vài trận, chỉ cho là ta sợ y, không dám giết con trai y. Con mẹ nó, hôm qua lão tử đã chém đầu Ngô Ứng Hùng rồi”.

Vi Tiểu Bảo giật nảy mình, a một tiếng, nói “Hoàng thượng giết Ngô Ứng Hùng rồi à ?”.

Khang Hy nói “Chứ không phải sao ? Các đại thần đều khuyên ta không nên giết Ngô Ứng Hùng, nói nào là nếu vương sư bất lợi, còn có thể giảng hòa với Ngô Tam Quế, cho y không triệt phiến, vĩnh viễn trấn thủ Vân Nam, lại nói nào là nếu giết Ngô Ứng Hùng thì Ngô Tam Quế trong lòng không kiêng dè gì nữa, lại càng hung hăng hơn. Phì, bọn tiểu quỷ hèn nhất !”.

Vi Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng anh đoán. Nô tài xem vở *Quần anh hội*, Chu Du và Lỗ Túc nói với Tôn Quyền, bọn ta là bề tôi còn đầu hàng Tào Tháo được, chứ chúa công thì không đầu hàng được. Chúng ta ngày nay cũng thế. Vương công đại thần bọn họ còn có thể giảng hòa với Ngô Tam Quế, chứ hoàng thượng thì ngàn vạn lần không thể giảng hòa”.

Khang Hy cả mừng, vỗ bàn một cái, bước ra khỏi ghế, nói “Tiểu Quế tử, người mà tới sớm một ngày, nói đạo lý ấy cho các đại thần thì họ đã không dám khuyên ta giảng hòa. Hừ, họ đầu hàng Ngô Tam Quế thì cũng làm Thượng thư tướng quân, có thiệt thời gì đâu ?”. Nghĩ thầm Vi Tiểu Bảo tuy bất học vô thuật, nhưng không như các đại thần chỉ tính toán cho riêng mình, bèn kéo tay y đi tới trước một cái bàn lớn. Trên bàn có một tấm bản đồ.

Khang Hy chỉ vào bản đồ, nói “Ta đã phái người suất lĩnh tinh binh, một đường từ Kinh Châu tới giữ Thường Đức, một đường từ Vũ Xương tới giữ Nhạc Châu, sai Thuận Thừa quận vương Lạc Nhĩ Cẩm làm Ninh Nam Tịnh khấu đại tướng quân, thống suất các tướng đánh dẹp. Mới rồi ta lại sai Thượng thư bộ Hình Mạc Lạc làm Kinh lược đóng giữ Tây An. Cho dù Ngô Tam Quế có Vân Quý Tứ Xuyên, tiến đánh Hồ Nam, chúng ta cũng không sợ y”.

Vì Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng, người cũng phái nô tài một chức sai sử, mang quân đi đánh nhau với lão tiểu tử Ngô Tam Quế đi !”.

Khang Hy cười cười, lắc đầu nói “Chuyện hành quân đánh trận không phải là trò đùa. Người cứ ở trong cung làm bạn với ta là được. Mà nói lại, lần này quân tướng phái đi đều là người Mãn Châu, chỉ sợ họ không tuân lệnh điều độ của người”. Vì Tiểu Bảo nói “Vâng”, nghĩ thầm “Ngô Tam Quế xúi giục người Hán trong thiên hạ đánh người Thát Đát. Mình là người Mãn Châu giả, tự nhiên hoàng thượng không tin được mình”.

Khang Hy đoán được ý y, nói “Người đối với ta lòng trung rõ rệt, không phải ta không tin người. Tiểu Quế tử, binh mã của Ngô Tam Quế lợi hại lắm, không đánh nhau năm ba năm, thậm chí bảy tám năm thì chưa dẹp được y đâu. Vài năm đầu chúng ta không thua trận không xong. Trận đại chiến này chúng ta khổ trước sướng sau, thua trước thắng sau. Người thích thua trận hay thích thắng trận ?” Vì Tiểu Bảo nói “Tự nhiên là thích thắng trận. Vứt mũ cởi giáp, cầm đầu bỏ chạy thì khó tiêu lắm !”. Khang Hy cười nói “Người trung thành với

ta, ta cũng không thể để người chịu thiệt. Năm ba năm đầu thua trận thì để người khác đánh. Đến khi Ngô nghịch khí cùng lực tận, đại cuộc đã định, ta sẽ phái người đi đánh Vân Nam, chính tay bắt lão tiểu tử ấy về. Người có biết trong chiếu thư thảo nghịch ta đã ưng thuận chuyện gì không?”.

Vi Tiểu Bảo cả mừng, nói “Ân đức của hoàng thượng thật như trời cao đất dày”. Khang Hy cười nói “Ta bố cáo cho thiên hạ, đã ưng thuận ai bắt được Ngô Tam Quế sẽ được phong quan chức của Ngô Tam Quế. Tiểu Quế tử, chuyện này còn phải xem thành tựu của người nữa. Con mẹ nó, tính nết của người có giống Bình Tây thân vương không thế? Hô hô, hô hô!”, nghiêng đầu nhìn y một lúc, cười nói “Bây giờ trông vẫn như một con khỉ, không giống chút nào cả, qua năm bảy năm nữa, người hơn hai mươi tuổi, lúc ấy phong làm vương gia chỉ e vẫn có chút trẻ con đấy, hô hô!”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Chúc quan lớn Bình Tây thân vương gì đó, chỉ e là nô tài không có phúc phận. Có điều nếu hoàng thượng phái ta làm đại tướng quân, mang quân tới Vân Nam bắt Ngô Tam Quế, đại tướng quân oai phong tám mặt, quát một tiếng: Ngô Tam Quế, báo danh đi, thì thật không gì hay hơn. Cầu xin trời đất cho Ngô Tam Quế đừng chết sớm quá, nô tài muốn chính tay bắt y tới đây quỳ xuống dập đầu với hoàng thượng”.

Khang Hy cười nói “Hay lắm, hay lắm!”, rồi lập tức lấy lại vẻ nghiêm trang, nói “Tiểu Quế tử, trong vài năm đầu chúng ta đánh nhau rất là khó khăn. Thua trận không hề gì, quan trọng là thua mà không loạn. Ất phải có tài đại tướng mới có thể thua mà không loạn, giữ

được thế trận. Người là phúc tướng chứ không phải dũng tướng, danh tướng, lại càng không phải là đại tướng. Ờ, đáng tiếc là trong triều không có đại tướng nào”.

Vi Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng là đại tướng rồi. Hoàng thượng đã nhận thấy trong vài năm đầu chúng ta nhất định phải thua trận, vậy thì cho dù có thua cũng nhất định không loạn. Cũng như chơi bài cầu, hoàng thượng làm cái, chung luôn bảy tám ván đầu cũng không coi vào đầu. Tiền vốn của chúng ta nhiều, sánh với đá núi Thái Sơn, kìm nén cơn giận, chỗ tiền thua cũng coi như cho họ mượn thôi. Đến về sau, chúng ta cứ Hòa bài, Nhân bài, Địa bài, Thiên bài, Chỉ tôn bảo từng đôi từng đôi lật ra, ăn tất giết tất, chỉ giết cho lão tiểu tử Ngô Tam Quế người ngã ngựa đổ, thua sạch thua sề, hai tay không còn gì, đáy túi tro ra, lật bài lên đôi nào cũng là Biệt thập !”.

Khang Hy hô hô cười rộ, nghĩ thầm “Triều đình không có đại tướng thì mình là đại tướng, câu ấy cũng không sai. Tám chữ Tuy thua không loạn, kìm nén cơn giận thì ngoài mình ra trong triều không có tướng soái đại thần nào làm được”. Rồi lấy đạo mật tấu của Vi Tiểu Bảo trên bàn ra, nói “Người nói có người định hành thích, bảo ta cẩn thận đề phòng phải không ?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Đúng thế. Lúc ấy tình hình khẩn cấp, nô tài lại bị người ta giám sát, không thể gọi sư gia viết tấu chương, chỉ đành vẽ ra một bức đồ thư. Hoàng thượng thật thông minh, nhìn thấy là hiểu ngay. Bọn thích khách ấy mắt mở trao tráo nhìn vào mà không biết là trò gì. Vạn tuế gia hồng phúc tề thiên, bọn phản loạn nghịch tặc chỉ uống phí tâm cơ thôi”. Khang Hy nói

“Là bọn nghịch tặc nào thế?”. Vi Tiểu Bảo nói “Là do Ngô Tam Quế phái tới kinh”. Khang Hy gật đầu nói “Ngô nghịch vừa dấy quân, ta đã tăng số thị vệ lên gấp ba lần. Đêm qua nhận được tấu chương của người, lại tăng thêm số túc vệ Nội ban”.

Vi Tiểu Bảo nói “Thích khách Ngô nghịch phái tới lần này võ công rất lợi hại. Tuy thánh thiên tử được bách thần phù hộ, nhưng chúng ta vẫn cứ nên cẩn thận, để hoàng thượng khỏi bị kinh động”. Chợt nghĩ ra một chuyện, nói “Hoàng thượng, nô tài có một tấm bối tâm bảo bối, mặc vào trong người thì đao thương không phạm được. Để nô tài cởi ra, xin hoàng thượng mặc vào”, nói xong đưa tay cởi cúc áo trường bào.

Khang Hy cười khẽ một tiếng, hỏi “Là lấy được lúc tịch biên gia sản nhà Ngao Bái, có phải không?”.

Vi Tiểu Bảo giật nảy mình, y tuy mặt dày nhưng lúc ấy bị bất ngờ cũng đỏ bừng mặt, quỳ xuống nói “Nô tài đáng chết, chuyện gì cũng không giấu được hoàng thượng”.

Khang Hy cười nói “Tấm Kim ty bối tâm ấy là lấy được trong cung nhà Tiên Minh, đương thời Ngao Bái lập nhiều công lao, lại xưng phong hăm trận, trên người bị không ít vết thương vì đao thương tên đạn, vì thế Nhiếp chính vương ban thưởng cho y. Lúc ấy ta phái người tới tịch biên gia sản nhà Ngao Bái, nhưng trong biên bản nộp lên không có tấm bối tâm này”. Vi Tiểu Bảo chỉ cười hì hì, mặt mũi sượng ngắt. Khang Hy cười nói “Hôm nay người muốn cởi ra cho ta mặc, đủ thấy người rất trung thành. Nhưng ta ở trong thâm cung, có

hàng trăm hàng ngàn thị vệ bảo vệ, xem ra thích khách cũng không tới gần được, không cần dùng tới tấm bối tâm này. Người ra ngoài làm việc cho ta, thường gặp nguy hiểm, tấm bối tâm này tính là hôm nay ta ban cho người. Tội danh ăn cắp ấy thì từ nay về sau không phải mang nữa”. Vì Tiểu Bảo quỳ xuống tạ ơn, toàn thân đã toát mồ hôi lạnh, nghĩ thầm “Chuyện mình lấy trộm *Tứ thập nhị chương kinh*, hoàng thượng không biết mới hay”.

Khang Hy nói “Tiểu Quế tử, người trung thành với ta, ta đã biết rồi. Nhưng người làm việc cũng phải quy củ củ mới được. Tấm bối tâm này của người nếu về sau cũng bị người ta tịch biên gia sản tìm ra, bị người ta giấu giếm nuốt đi thì không có gì hay đâu”. Vì Tiểu Bảo nói “Dạ, dạ, nô tài không dám”, mồ hôi trán không ngừng rơi xuống, lại dập đầu mấy cái mới đứng lên.

Khang Hy nói “Chuyện ở Dương Châu sau hãy nói”, nói xong gấp một cái, y suốt đêm không ngủ, rốt lại cũng mệt mỏi. Vì Tiểu Bảo nói “Nhờ hồng phúc của hoàng thượng, nô tài đã bắt được con đĩ già tội lớn ác cực về rồi”. Khang Hy vừa nghe thấy, kêu lên “Giải mau vào đây, giải mau vào đây”.

Vi Tiểu Bảo ra ngoài gọi bốn tên thị vệ, giải Mao Đông Châu vào điện, quỳ uống trước mặt Khang Hy.

Khang Hy bước tới trước mặt thị, quát “Ngẩng mặt lên”. Mao Đông Châu hơi ngần ngừ rồi ngẩng lên, nhìn Khang Hy chằm chằm.

Khang Hy thấy thị sắc mặt trắng bệch, đột nhiên trong lòng cảm thấy khó xử “Cung nữ này hại chết mẹ

ruột của mình, khiến phụ hoàng đau lòng xuất gia, khiến mình thành người không cha không mẹ. Thị lại giam cầm hành hạ thái hậu mấy năm, người tội lớn ác cực trên đời thật không ai hơn được. Nhưng mà... nhưng mà... mình lúc nhỏ mất mẹ, đều do thị chăm sóc đến khi lớn, trong bấy nhiêu năm ấy thị đối xử với mình quả thật rất từ ái, cũng như mẹ ruột của mình. Trong cung e cũng chỉ có người đàn bà này và gã Tiểu Quế tử giáo hoạt bậy bạ kia là thật sự tốt với mình”. Tận đáy lòng lại mơ hồ cảm thấy “Nếu không phải thị hại chết Đồng Ngạc phi và Vinh thân vương con trai bà, thì với sự sủng ái của phụ hoàng đối với Đồng Ngạc phi, ngôi vua này nhất định sẽ truyền lại cho Vinh thân vương, mình không những không làm được hoàng đế mà biết đâu còn có mối lo về tính mạng. Nói như thế thì người đàn bà này lại còn có công với mình kia”.

Mấy năm trước, Khang Hy còn nhỏ tuổi, chỉ cảm thấy chuyện đáng hận nhất trong đời người không gì bằng mất cha mất mẹ, nhưng mấy năm nay đích thân coi việc chính sự, biết rõ nếu ngai vàng bị người ta cướp mất thì muôn việc đều thôi, trong lòng y đã cảm thấy quyền lực hoàng đế quan trọng hơn tình cảm đối với cha mẹ, chỉ là ý nghĩ ấy cố nhiên không thể nói ra miệng, ngay cả trong lòng nghĩ tới cũng không khỏi tội nghiệt quá lớn.

Mao Đông Châu thấy y hai má lồm xuong, thở dài một tiếng, nói “Ngô Tam Quế tạo phản, hoàng thượng không cần quá lo lắng, cũng phải bảo trọng. Hàng ngày sáng sớm người vẫn ăn Phục linh yến sào thang đây chứ?”. Khang Hy đang xuất thần, nghe bà ta hỏi, thuận miệng đáp “Vâng, mỗi sáng vẫn ăn”. Mao Đông Châu

nói “Ta phạm tội quá lớn, người... người chính tay giết ta đi thôi”.

Khang Hy trong lòng khó xử, lắc lắc đầu, nói với Vi Tiểu Bảo “Người đưa thi qua cung Từ Ninh gặp thái hậu, nói ta xin thái hậu thánh đoán phát lạc”. Vi Tiểu Bảo khuyu gối phải xuống, dạ một tiếng. Khang Hy xua xua tay, nói “Người đi đi”.

Vi Tiểu Bảo lấy trong bọc ra hai đạo tấu chương của Tang Kết và Cát Nhĩ Đan, bước lên hai bước, đưa cho Khang Hy, nói “Chúc mừng hoàng thượng. Hai lộ quân mã Tây Tạng và Mông Cổ đều đã trở mặt với Ngô Tam Quế, quyết ý ra sức cho hoàng thượng”.

Khang Hy suốt mấy hôm điều binh khiển tướng, rất lo ngại quân mã hai lộ Tây Tạng, Mông Cổ hưởng ứng Ngô Tam Quế, nghe Vi Tiểu Bảo nói thế bất giác vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, nói “Có chuyện đó à?”. Mở tấu chương ra xem, lại càng mừng vì được quá lòng mong mỏi, xua tay sai thị vệ giải Mao Đông Châu ra khỏi điện, hỏi Vi Tiểu Bảo “Người làm sao lập được hai công lao lớn này? Con mẹ nó, người thật là đại phúc tướng đấy”. Lúc ấy hai xứ Tây Tạng, Mông Cổ binh lực rất mạnh, Khang Hy đã biết Tang Kết, Cát Nhĩ Đan ngấm ngấm câu kết với Ngô Tam Quế, đã sắp xếp trọng binh chuẩn bị, lúc ấy thấy hai đạo tấu chương lời lẽ cực kỳ cung thuận, lại trở thành trợ thủ mạnh trong việc đánh Ngô Tam Quế, làm sao mà y không trong bụng mừng rơn? Chỉ là chuyện này xảy ra quá đột ngột, nhất thời còn chưa dám tin là thật.

Vi Tiểu Bảo biết mỗi khi tiểu hoàng đế nói câu “Con mẹ nó” với mình là trong lòng đang vui vẻ, liền cười hi

hi nói “Nhờ hồng phúc của hoàng thượng, nô tài đã kết nghĩa anh em với họ, đại Lạt ma Tang Kết làm đại ca, Vương tử Cát Nhĩ Đan làm nhị ca, nô tài là tam đệ”.

Khang Hy cười nói “Người thật thần thông quảng đại. Họ giúp ta đánh Ngô Tam Quế, người đã ưng thuận cho họ cái gì hay rồi?”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Hoàng thượng thánh minh, biết chuyện kết nghĩa này chỉ là làm ra vẻ chứ không phải thật, họ nhất tâm nhất ý muốn hoàng thượng ban thưởng thôi. Tang Kết là muốn làm Phật sống, ngoài Phật sống Đạt Lai, Phật sống Ban Thiền, xin hoàng thượng ban ơn, phong y một chức Phật sống Tang Kết. Vương tử Cát Nhĩ Đan kia thì muốn làm Chính Cá Nhi hảo hão gì đó, cái đó nô tài lại không rõ lắm”.

Khang Hy hô hô cười rộ, nói “Chính Cá Nhi hảo à? A, phải rồi, y muốn làm Chuẩn Cát Nhĩ hãn. Hai chuyện ấy đều không khó, lại không tốn kém gì của triều đình, lúc cần thì viết ra một đạo sắc văn, đóng ngự bảo lên, sai người làm Khâm sai đại thần tới tuyên đọc là xong. Người đi nói với đại ca, nhị ca của người, chỉ cần thật sự ra sức, thì ta đáp ứng chuyện họ mong muốn là được. Nhưng không được hai mặt ba đao, nói một đường làm một nẻo, theo gió phát cờ, xem bên nào thắng thế thì giúp bên ấy”.

Vi Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng nói rất phải, hai người anh kết nghĩa của ta nhân phẩm cũng không cao minh gì lắm. Hoàng thượng cũng không thể tin tưởng hoàn toàn, cũng phải đề phòng một chút. Hoàng thượng đã nói mấy năm đầu chúng ta phải thua trận, như thế

phải đề phòng hai người bọn họ không những không giúp nhà cái mà lại đánh nhà cái, đặt hết vào cửa Thiên môn", nghĩ thầm cứ nói ra trước để tránh không bị liên lụy quá lớn. Khang Hy gật đầu nói "Câu ấy đúng lắm. Nhưng chúng ta cũng không sợ, chỉ cần họ dám đánh thì cửa Thiên môn, Tả Thanh long, Hữu Bạch hổ gì gì cũng ăn tất!". Vi Tiểu Bảo hô hô cười rộ, trong lòng cảm thấy khâm phục, té ra hoàng thượng về trò bài cầu cũng là người trong nghề *

Vi Tiểu Bảo áp giải Mao Đông Châu tới cung Từ Ninh yết kiến thái hậu. Thái giám truyền chỉ sai Vi Tiểu Bảo đưa khâm phạm vào gặp. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm "Trước đây mình là thái giám thì có thể ra vào tấm điện của thái hậu. Hiện mình đã là đại thần, tại sao lại gọi mình vào tấm điện của thái hậu? Chắc thái hậu nghe nói bắt được con đĩ già mừng quá nên quên mất mình đã không phải là thái giám nữa". Lúc ấy giao cho bốn tên thái giám áp giải Mao Đông Châu, cùng tiến vào trong.

Chỉ thấy trong tấm điện tối om, vẫn không khác gì lúc thái hậu giả còn ở ngày trước. Thái hậu ngồi ở mép giường, tấm màn sau lưng buông xuống, Vi Tiểu Bảo quỳ xuống dập đầu, cung kính thỉnh an.

Thái hậu nhìn Mao Đông Châu một cái, gật gật đầu, nói "Người đã bắt được khâm phạm, ờ, người ra ngoài đi".

(Xét : Về sau Cát Nhĩ Đan và Tang Kết lần lượt làm loạn, bị Khang Hy lần lượt tiêu diệt. Cát Nhĩ Đan chết năm Khang Hy thứ 36, Tang Kết chết năm Khang Hy thứ 44).

Vi Tiểu Bảo dập đầu cáo từ lui ra, để Mao Đông Châu ở lại trong hầm điện. Y từ cung Từ Ninh ra, trong lòng rất bất mãn “Mình bắt được con đi già, lập được một công lao lớn, nhưng thái hậu tựa hồ không hề vui vẻ, ngay nửa câu khen ngợi cũng không có. Con bà nó, ai ở trong cung Từ Ninh cũng không ra gì, thái hậu thật cũng thế, thái hậu giả cũng thế, đều là con đi già”.

Y trong bụng chửi thề, đi xuyên qua đường lát đá trong hoa viên, vòng qua cạnh một hòn non bộ. Đột nhiên bóng người chớp lên, sau hòn non bộ có ba người chuyển ra, một người vươn tay chụp tay trái Vi Tiểu Bảo, cười nói “Chào người!”. Vi Tiểu Bảo giật nảy mình, nhìn thấy là một thái giám già, đang định quát hỏi thì đã thấy rõ thái giám già ấy là Quy nhị nương.

Lần hoảng sợ này thật không phải tầm thường, lại thấy hai người sau lưng bà ta rõ ràng là Quy Tân Thụ và Quy Chung, hai người mặc trang phục thị vệ Nội ban, Vi Tiểu Bảo ngấm ngấm kêu khổ “Té ra ba người các người ẩn núp ở đây”. Tay trái y bị Quy nhị nương chụp giữ, nửa người tê dại, biết chỉ cần kêu lớn một tiếng, Quy Tân Thụ vỗ nhẹ cho một chuông thì cái đầu mình không vỡ nát ra từng mảnh không xong, đoán cái đầu mình không thể cứng bằng cái đầu con sư tử đá ở phủ bá tước, liền cười gượng nói “Chào lão nhân gia người”, trong lòng tính toán tìm cách thoát thân.

Quy nhị nương hạ giọng nói “Người bảo bọn họ đứng đó không được động đây, ta có câu muốn nói”. Vi Tiểu Bảo không dám trái lời, quay đầu nói với mấy tên thị vệ sau lưng “Các người chờ ta ở đây”. Quy nhị nương kéo

tay y đi về phía trước vài mươi bước, hạ giọng nói “Mau dắt bọn ta tới chỗ hoàng đế”.

Vi Tiểu Bảo nói “Tối hôm qua ba vị đã đi rồi, sao còn chưa tìm được hoàng đế?”. Quy nhị nương nói “Hỏi mấy tên thái giám và thị vệ, đều nói hoàng đế đang triệu kiến đại thần, suốt đêm không ngủ. Bọn ta không có cách nào tới gần, không sao hạ thủ”. Vi Tiểu Bảo nói “Mới rồi ta định đi gặp hoàng đế định thăm dò xem ba vị ra sao rồi. Nhưng hoàng đế đã ngủ, không gặp được. Ba vị đã thay đổi quần áo, thật không gì tốt hơn, chúng ta cứ ra khỏi cung thôi”. Quy nhị nương nói “Chuyện chưa làm xong, làm sao ra khỏi cung được?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ban ngày không làm được, nếu ba vị cao hứng, không ngại gì tối nay lại vào”. Quy nhị nương nói “Đâu dễ mà vào được đây, chuyện lớn không xong, quyết không ra được. Y ngủ ở đâu, mau dắt bọn ta đi”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta cũng không biết y ngủ ở đâu, phải tìm bọn thái giám hỏi xem”.

Quy nhị nương nói “Không cho người nói chuyện với người khác! Người vừa nói đi cầu kiến hoàng đế, tại sao không biết y ngủ ở đâu? Hừ, định giở trò trước mặt lão nương thì không dễ đâu”, nói xong siết chặt tay lại. Vi Tiểu Bảo thấy đau thấu xương, năm ngón tay như muốn gãy rời, nhin không được hừ một tiếng.

Quy Tân Thụ vươn tay ra, sờ khế lên đỉnh đầu y một cái, nói “Tốt lắm!”.

Vi Tiểu Bảo biết không sao chống cự, chợt động tâm niệm “Mình dắt họ tới cung Từ Ninh, la lối thét lác một phen, tiểu hoàng đế được tin sẽ đề phòng. Nếu họ ra tay

hại chết thái hậu, cũng không phải là chuyện của mình". Liên nói "Mới rồi ta ở cung Từ Ninh ra, biết đâu hoàng đế đang thỉnh an thái hậu, chúng ta cứ tới đó xem".

Quy nhị nương thấy mới rồi quả thật y vừa trong cung Từ Ninh ra, không phải là giả, bèn nói "Ba người bọn ta đã vào cung là không còn nghĩ tới việc sống mà trở ra nữa. Chỉ cần người có chút cử động nào khác lạ thì chỉ còn cách lấy cái mạng nhỏ của người thôi. Bốn người chúng ta cùng xuống gặp Diêm vương, trên đường cũng không tịch mịch, con ta rất thích người làm bạn đấy". Vi Tiểu Bảo cười gượng nói "Muốn làm bạn cũng không hề gì. Chúng ta cứ ở trong Ngự hoa viên này chơi đùa thôi. Đường xuống âm ty, ta thấy không cần đi đâu". Quy nhị nương nói "Người thích đi gặp Diêm vương hay thích đi gặp hoàng đế Thất Sát ? Trong hai thằng đây tớ ấy hôm nay nhất định người phải gặp một người".

Vi Tiểu Bảo thở dài nói "Vậy thì phải đi gặp hoàng đế thôi. Chúng ta phải nói trước, gặp hoàng đế xong thì ba người các vị cứ tự động thủ, ta không giúp được đâu". Quy nhị nương nói "Ai cần người giúp ? Chỉ cần người dắt bọn ta tới gặp hoàng đế là sẽ thả người lập tức, chuyện sau đó không liên can gì tới người". Vi Tiểu Bảo nói "Được, cứ thế đi".

Vi Tiểu Bảo bị ba người kẹp chặt đi tới cung Từ Ninh. Quy Chung nhìn thấy chim công, chim hạc trong hoa viên, thấy rất thú vị. Vi Tiểu Bảo chỉ chỉ trỏ trỏ, trò chuyện với y không thôi, chỉ mong chậm lại được khắc nào hay khắc ấy. Quy nhị nương tuy không sao chịu được, nhưng nghĩ tới con trai cả đời khổ vì bệnh tật, đã không còn sống trên đời được quá ba khắc một giờ, trước lúc

chết cứ để y được khoan khoái trong lòng, cũng không
nỡ không cho y quay lại nhìn ngó.

Từ xa nhìn thấy trong cung Từ Ninh có một đoàn người
bước ra, khiêng hai chiếc kiệu, Quy nhị nương một tay
kéo Vi Tiểu Bảo, một tay kéo con trai, nép người vào sau
một luống mault đơn. Quy Tân Thụ núp sau bà ta.

Đoàn người kia dần dần đi tới gần, Vi Tiểu Bảo nhìn
thấy người đi đầu là Thái giám cai quản Kính sự phòng,
hai chiếc kiệu phía sau một là của hoàng thái phi, một
là của hoàng thái hậu, cạnh kiệu đều có thái giám đỡ
đòn kiệu, thái giám sau kiệu cầm lòng đi theo, nghĩ là
hoàng đế sau khi được mình báo tin đã phải thêm thị
vệ. Y linh cơ nhất động, hạ giọng nói "Cẩn thận ! Trong
chiếc kiệu đi trước là hoàng đế Thất Sát, trong chiếc
kiệu sau là hoàng thái hậu đấy".

Vợ chồng họ Quy thấy đoàn người nghi vệ rất có
thanh thế, lại từ cung Từ Ninh đi ra, tự nhiên là hoàng
đế và thái hậu, bất giác tim đập càng nhanh, hai người
cùng nhìn qua con trai, trên mặt hiện ra vẻ ôn nhu. Quy
nhị nương hạ giọng nói "Con, trong chiếc kiệu đầu tiên
chính là hoàng đế, khi họ tới gần, ta quát một tiếng Ra,
thì ba người chúng ta cứ đánh nát cả người lẫn kiệu !".
Quy Chung cười nói "Được, trò này chơi hay đấy !".

Nhìn thấy hai chiếc kiệu càng lúc càng tới gần, Vi
Tiểu Bảo lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh, nghe thấy Thái
giám cai quản Kính sự phòng không ngừng quát tháo
"Tránh ra, tránh ra, tránh ra !", hét mọi người tránh
đường. Quy nhị nương hạ giọng quát "Ra !". Ba người
đồng thời vọt ra.

Ba người này vọt tới rất mau, thật như cuồng phong đổ tới, chỉ nghe bình một tiếng vang rền, ba người sáu chuồng đã đập vào chiếc kiệu thứ nhất. Quy nhị nương và Quy Tân Thụ sợ chưa đánh chết hoàng đế, lập tức rút trường kiếm ở hông ra, tay vung kiếm tới, đâm bốn năm kiếm vào kiệu, lúc rút kiếm ra đều có máu chảy ròng ròng, người trong kiệu cho dù có mười mạng sống cũng đều đã mất hết.

Bọn thị vệ tùy tùng cả kinh, nhao nhao la ó, rút đao xông tới cản trở. Quy nhị nương kêu lên “Đắc thủ rồi!”, tay trái kéo con trai vọt về phía bắc. Quy Tân Thụ trường kiếm vung mau vọt lên trước cướp đường, bọn thị vệ làm sao cản được? Nhìn thấy ba người vọt phía tây cung Thọ Khang thì rẽ vào luống hoa. Bọn thái giám cung nữ la hét ầm ĩ, đồn thành một đám.

Tiếng thanh la bốn phía vang lên, hàng trăm ngàn ngàn cánh cửa trong cung ầm ầm đóng lại. Túc vệ Nội ban, thị vệ cửa cung giữ chặt các chỗ thông lộ yếu đạo. Kế đó quan quân Hộ quân doanh, Tiền phong doanh, Kiêu kỵ doanh Tam kỳ nội phủ ngoài tường người người giương cung tuốt đao đổ ra dày đặc, canh giữ nghiêm mật.

Vi Tiểu Bảo thấy ba người nhà Quy gia đâm chết hoàng thái phi lại cho rằng đã đắc thủ, lập tức đào tẩu, trong lòng cả mừng, lập tức sau luống hoa nhảy ra, cao giọng quát “Mọi người không được hoảng hốt, bảo vệ hoàng thái hậu là chuyện gấp!”.

Đám thị vệ đang hỗn loạn như ruồi không đầu, đột nhiên thấy Vi Tiểu Bảo xuất hiện chỉ huy, trong lòng

đều trấn định. Vì Tiểu Bảo quát “Mọi người vây lại quanh ngự kiệu của hoàng thái hậu, nếu thích thách phạm giá thì phải liều mạng chống cự!”. Bọn thị vệ đồng thanh đáp “Tuân lệnh!”. Vì Tiểu Bảo giật một thanh đao trong tay bọn thị vệ giơ cao lên, lớn tiếng nói “Hôm nay là lúc chúng ta tận trung báo quốc, xả thân vì thái hậu và hoàng thượng, cho dù có một ngàn tên thích khách tới đây thì mọi người cũng phải bảo vệ thánh giá của thái hậu”. Bọn thị vệ lại đồng thanh đáp “Tuân lệnh!”. Nhìn thấy Phó Tổng quản Thị vệ bá tước đại nhân oai phong lẫm lẫm, chỉ huy bình tĩnh, lòng trung rờ rờ, coi chết như về, không ai không khâm phục tới tận đáy lòng, đều nghĩ “Tuy y còn nhỏ tuổi nhưng rất lại vẫn hơn người một bậc”. Hơn mười tên thị vệ lập tức xúm lại chung quanh ngự kiệu của hoàng thái hậu.

Vì Tiểu Bảo lại gọi bọn thái giám cung nữ “Các người âm ỉ cái gì thế? Mau xúm quanh thành một vòng tròn bảo vệ thái hậu. Nếu thích thách phạm giá thì phải chém mấy cái đầu không đáng tiền của các người trước”. Bọn thái giám cung nữ nghĩ thầm cho dù đầu mình không đáng tiền song để người ta chém bừa thì cũng tiếc, nhưng thấy y cầm đao vung vẩy, thần sắc oai nghiêm, không ai dám chống lại, đành run run rẩy rẩy xúm quanh bọn thị vệ thành một vòng, có mấy người sợ vãi cả cứt đất.

Vì Tiểu Bảo lúc ấy mới buông cương đao xuống, bước tới trước ngự kiệu của thái hậu, nói “Nô tài Vì Tiểu Bảo tới cứu giá chậm, làm thánh giá thái hậu kinh động. Kính xin thái hậu yên tâm, thích khách đã bị đánh lùi”. Thái hậu trong kiệu nói “Tốt lắm”. Vì Tiểu Bảo đưa tay mở hé một góc rèm kiệu, thấy thái hậu sắc mặt trắng

bệch, nhưng vẻ mặt tươi cười, liên tiếp gật đầu, nói “Vi Tiểu Bảo, người tốt lắm, tốt lắm, lại cứu ta lần nữa!”. Vi Tiểu Bảo nói “Thái hậu vạn phúc thánh an, nô tài vô cùng vui mừng”, rồi nhẹ nhàng buông rèm kiệu xuống.

Y quay lại chỉ hai tên thị vệ, nói “Các người mau đi tâu với hoàng thượng là thái hậu thánh cung bình an, xin hoàng thượng không cần lo lắng. Các người nói nô tài Vi Tiểu Bảo cung kính thỉnh an hoàng thượng, các thị vệ ra sức hộ giá, thích khách đã bị đánh lùi”. Hai tên thị vệ nhận lệnh đi.

Chợt nghe thái hậu hạ giọng gọi “Vi Tiểu Bảo!”. Vi Tiểu Bảo ứng tiếng “Dạ, có nô tài!”. Thái hậu hạ giọng hỏi “Hai người trong kiệu trước chết chưa?”. Vi Tiểu Bảo nói “Hai người à?”. Thái hậu nói “Người qua xem thử, cẩn thận lưu ý”. Vi Tiểu Bảo vâng dạ, trong lòng rất ngạc nhiên “Tại sao lại là hai người? Tại sao mình phải cẩn thận lưu ý?”. Y bước tới trước chiếc kiệu thứ nhất, vén rèm kiệu lên, không tìm được la lớn “A” một tiếng, buông rèm kiệu xuống, lui lại vài bước, suýt nữa ngã lăn ra đất.

Trong kiệu máu thịt bấy nhầy, quả nhiên có hai người chết! Hai người trên thân thể đều có mấy vết kiếm thương, máu vẫn chảy ròng ròng. Một người là thái hậu giả Mao Đông Châu, người kia là một người đàn ông lùn mập, ngũ quan đã bị chuồng lực đánh nát bét, nhưng nhìn vóc dáng thì rõ ràng là Sáu đầu đà. Hai người ôm chặt nhau mà chết.

Mao Đông Châu chết trong kiệu cũng không có gì kỳ lạ, thị là do Vi Tiểu Bảo áp giải tới cung Từ Ninh

trình cho hoàng thái hậu, nhưng gã Sấu đầu đà này thì từ đâu mà ra ? Hai người này rõ ràng lại ngồi trên ngự kiệu của hoàng thái phi, lại do hoàng thái hậu bồi tiếp, là định đi đâu ?

Y định thần lại, bước tới trước ngự kiệu của thái hậu, hạ giọng nói “Bẩm thái hậu, hai người ấy chết rồi, chết nát bét ra, chết tới mức không sao chết hơn được nữa”.

Thái hậu cười một tiếng, nói “Tốt lắm ! Chúng ta về cung Từ Ninh, chiếc kiệu này cũng khiêng theo, đừng để người khác mở rèm ra nhìn”.

Vi Tiểu Bảo vâng dạ truyền lệnh, đích thân khiêng ngự kiệu của thái hậu về cung Từ Ninh, mở rèm kiệu ra, đỡ thái hậu xuống. Thái hậu lại nhìn y cười một tiếng, nói “Ngươi tốt lắm !”. Vi Tiểu Bảo cười, nghĩ thầm “Mình có gì là tốt ? Thái hậu tuy không còn trẻ, nhưng dung mạo còn xinh đẹp thật !”.

Thái hậu vẫy vẫy tay, bảo y theo vào tấm điện, sai cung nữ và thái giám lui ra hết, rồi bảo Vi Tiểu Bảo cài then cửa lại.

Vi Tiểu Bảo tim đập thình thịch, không kìm được mặt đỏ bừng lên, nghĩ thầm “Ái chà, không xong rồi ! Thái hậu không ngừng khen ngợi mình, chẳng lẽ muốn mình hóa thân làm Lão hoàng gia ? Thái hậu giả có sự ca giả làm cung nữ, lại có Sấu đầu đà nằm chung trong chăn. Nếu thái hậu thật muốn mình giả làm cung nữ chui vào trong chăn của bà ta thì làm sao là tốt ?”.

Thái hậu ngồi lên mép giường, xuất thần hồi lâu, nói “Chuyện này thật rất nguy hiểm, toàn là nhờ người ra sức”. Vi Tiểu Bảo nói “Nô tài đội ơn lớn của thái hậu và hoàng thượng, dầu có tan xương nát thịt cũng không báo đáp được”. Thái hậu gật gật đầu, nói “Người rất trung thành. Hoàng thượng dùng người, cũng là phúc khí của bọn ta”. Vi Tiểu Bảo nói “Đây là ân điển của thái hậu và hoàng thượng. Nô tài chỉ biết hết lòng ra sức báo chúa thôi”, trong lòng chỉ nói “Ngọc Hoàng đại đế, Quan Thế Âm Bồ tát phù hộ, người dùng sai ta làm cung nữ giả”.

Thái hậu lại nhìn y cười một tiếng, chỉ cười tới mức Vi Tiểu Bảo toàn thân nổi da gà, chỉ nghe bà nói “Hai tên phản tặc mà người đánh chết, mang cả người cả kiện đốt đi, không được tiết lộ ra một chữ nửa câu. Bọn thị vệ và cung nữ thái giám mới rồi có mặt ở đó...”, tới đó trầm ngâm không nói nữa. Vi Tiểu Bảo nói “Xin thái hậu yên tâm. Nô tài có cách để bọn chúng ngay cả đánh rắm nửa cái cũng không dám”. Thái hậu nghe y ăn nói thô tục, khế cau mày một cái, nói “Người thu xếp ổn thỏa chuyện này cho ta, tự nhiên sẽ có cái hay cho người”. Vi Tiểu Bảo thỉnh an, nói “Nô tài sẽ hết lòng thu xếp, nếu có ai tiết lộ nửa câu, thái hậu cứ chém đầu nô tài là được”. Thái hậu nói “Thế thì ta yên tâm rồi. Người đi đi!”. Vi Tiểu Bảo cả mừng, dập đầu cáo từ lui ra.

Ra khỏi cung Từ Ninh, chỉ thấy ngự kiệu của Khang Hy đang từ bên kia đi tới, mấy trăm quân túc vệ xúm xít bảo vệ chung quanh, vệ sĩ đông gấp mấy lần so với ngày thường. Vi Tiểu Bảo tránh qua một bên đường. Khang

Hy trong kiệu nhìn thấy y, kêu lên “Tiểu Quế tử, người chờ ta ở đây”. Vì Tiểu Bảo vâng dạ, biết Khang Hy tới thỉnh an thái hậu, vắt óc suy nghĩ “Tại sao Sáu đầu đà lại núp trong kiệu của hoàng thái phi ? Quả thật vô cùng kỳ quái !”.

Hồi 43

*Lòng như cỏ biếc theo con gió,
Thân giống mây hồng cạnh mặt trời*

Khang Hy từ cung Từ Ninh ra, Vi Tiểu Bảo theo y về điện Dưỡng Tâm, đứng chờ ngoài điện. Qua hồi lâu, thấy Thống lãnh Tiên phong doanh A Tế Xích trong điện đi ra, Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Nhất định là hoàng thượng điều động thêm quân Tiên phong doanh, tăng cường đề phòng thích khách”. Kế đó thái giám gọi Vi Tiểu Bảo vào. Khang Hy cho thị vệ, thái giám lui ra hết, bảo y đóng cửa lại.

Khang Hy nhướng mày lên, đi tới đi lui trong điện, rõ ràng trong lòng rất khó nghĩ, không sao quyết định được. Vi Tiểu Bảo thấy thế, trong lòng hồi hộp. Tiểu hoàng đế dần dần lớn lên, oai thế ngày càng lớn, Vi Tiểu Bảo mỗi lần gặp y đều cảm thấy tình thân thiết giảm đi một ít, nỗi sợ sệt tăng thêm một phần, không còn như lúc đầu vật đánh nhau buông thả không hề úy kỵ trước kia nữa.

Qua một lúc, Khang Hy nói “Tiểu Quế tử, có một chuyện không biết làm sao là tốt”. Vì Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng thông minh trí tuệ, Gia Cát Lượng cũng cam bái hạ phong, nghĩ ra chủ ý nhất định là cao minh”. Khang Hy nói “Chuyện này thì ngay cả Gia Cát Lượng cũng không biết làm sao. Người có ba công lao lớn mà ta chưa hề ban thưởng cho người. Bắt được Mao Đông Châu là một. Thuyết phục binh mã hai lộ Tây Tạng, Mông Cổ quy hàng là hai. Mới rồi sai người giết chết phản tặc, cứu được thái hậu là ba. Người còn nhỏ tuổi mà đã được phong tước bá, ta lại không thể phong người tước vương được!”, nói tới đó hô hô cười rộ.

Vì Tiểu Bảo mới biết hoàng thượng nói đùa với mình, cười nói “Mấy việc ấy đều là nhờ vào hồng phúc của thái hậu và hoàng thượng, công lao gì cũng là của hoàng thượng thôi. Tiếc là hoàng thượng không thể tự phong quan cho mình, nếu không thì hoàng thượng phải tự thăng cho mình lên luôn ba cấp mới đúng”.

Khang Hy lại cười âm lên một hồi, nói “Tuy hoàng đế không thể tự thăng quan cho mình, nhưng từ xưa đến nay không biết có bao nhiêu hoàng đế thích thêm tôn hiệu cho mình. Có chuyện gì vui mừng, thắng được một trận nhỏ là tăng thêm vài tôn hiệu, tuy nói là bệ tôi tâu xin, nhưng thật ra vẫn là hoàng đế tự trát vàng lên mặt mình. Hoàng đế tốt thật sự mà tự khen ngợi mình như thế cũng đã rất đáng cười, huống hồ rất nhiều hôn quân bạo chúa cũng xưng cả chuỗi Thánh nhân văn võ, hiền triết duệ trí gì đó. Hoàng đế càng hô đồ, tôn hiệu càng dài, thật là thần nhiên không biết nhục. Các bậc chúa thánh vua hiền xưa nay có ai hơn Nghiêu Thuấn

Vô Thang đâu ? Nhưng Nghiêu chỉ là Nghiêu, Thuấn chỉ là Thuấn, người sau ngưỡng mộ trong lòng chẳng qua cũng chỉ gọi là Đại Nghiêu Đại Thuấn. Người làm hoàng đế nếu có ba phần sáng suốt tự biết mình thì cũng chẳng xung tôn hiệu dài tới vài mươi chữ làm gì”.

Vì Tiểu Bảo nói “Té ra Điều Sinh Ngu Thang không đặt thêm tôn hiệu cho mình. Hoàng thượng là Điều Sinh Ngu Thang, tự nhiên cũng không đặt thêm. Có điều theo như nô tài thấy, sau khi đánh được Ngô Tam Quế, nếu hoàng thượng không thêm vài chữ cho vinh dự, thì không khỏi quá thiệt thòi”.

Khang Hy cười nói “Thiệt thòi cái gì ?”. Vì Tiểu Bảo nói “Đánh được Ngô Tam Quế rồi, hoàng thượng sẽ phong thưởng công thần, khao thưởng ba quân, mọi người đều thăng quan phát tài. Chính hoàng thượng thì không được thăng quan mà còn phải mở kho tàng ra, vàng chói lòa, bạc trắng xóa cứ từng rương từng rương trút ra làm hoa sai hoa sai, há không phải là đại tán tài sao ?”. Khang Hy cười nói “Người thật là không có học vấn, không có chí khí. Đánh dẹp Ngô nghịch xong, thiên hạ thái bình, bách tính an cư lạc nghiệp, đó là vua của người được thăng quan phát tài đây”. Vì Tiểu Bảo nói “Té ra là thế”.

Khang Hy nói “Có điều đánh dẹp Ngô nghịch xong, quân thần nhất định sẽ dâng tôn hiệu. Bọn đại vương võ mông ngựa ấy lúc có chuyện thì không thể ra sức chia lo với trăm, nhưng một khi đại công cáo thành lại xúm vào kiếm chác tiền nghi, ra sức võ mông ngựa”. Vì Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng chuyện gì cũng đều sáng suốt có tiên kiến. Lúc ấy chúng ta cứ im lặng nhìn xem, viên quan nào xin hoàng thượng thêm tôn hiệu thì đó chính là đại

vương võ mông ngựa”. Khang Hy cười nói “Đúng ! Lúc ấy lão tử sẽ đá con mẹ nó vào cái mông chó của y”, vua tôi nhìn nhau cười âm lên.

Quả nhiên không sai với dự đoán của Khang Hy, sau khi dẹp yên Ngô Tam Quế xong, quần thần liền dâng tôn hiệu, ca công tụng đức, ra sức võ mông ngựa. Khang Hy ban dụ nói “Tuy giặc đã dẹp yên, nhưng vết thương chưa lành, quần thần càng nên tu tĩnh, thương dân nuôi quân, tuyên dương đức hóa, phải lấy thanh liêm làm gốc, cùng đạt tới chỗ thái bình. Nếu cho đó là công đức, sùng thượng sự tôn xưng, lạm đòi điều ân thưởng thì thật rất nhục nhã”, lời lẽ mười phần nghiêm khắc nhưng quần thần vẫn không tỉnh ngộ, cho rằng Khang Hy chẳng qua chỉ giả vờ từ chối, lại xin dâng tôn hiệu. Khang Hy ban dụ nói “Trẫm từ nhỏ đọc sách, biết các bậc nhân quân thời cổ hành sự, thủy chung rất ít người trước sau như một, vẫn thường lấy đó làm răn. Chỉ e công việc có chỗ bỏ bê, không làm tới nơi tới chốn, dè xẻn cơm áo, mùa nắng mùa rét, không dám nhàn rỗi. Ngẫu nhiên có gì thất hòa, thì ra sức lắng nghe phán xét. Nửa đêm có việc gấp tàu báo là khoác áo trở dậy, chỉ vì lo lắng cho sinh linh trong thiên hạ. Nay là lúc ít kẻ liêm khiết, dân chưa sung túc, cả vua lẫn tôi đều không có công tích gì đáng nói. Nếu lại dâng tôn hiệu cho trẫm, thăng chức cho các người thì chỉ thêm xấu hổ, có gì là vinh dự đâu ?”. Quần thần võ mông ngựa lại thành mó dái ngựa, tối mắt tối mũi, mới không dám nói nữa. Nhưng đó là chuyện về sau, dưới đây không nói tới.

Khang Hy cười nói “Hoàng đế tự thêm tôn hiệu cho mình thì có nhiều lắm, không có gì lạ. Triều Minh có

hoàng đế Chính Đức mới là kỳ lạ”. Vi Tiểu Bảo nói “Vi hoàng đế ấy, nô tài có thấy qua vài lần”. Khang Hy ngạc nhiên nói “Người thấy y vài lần à ? Nằm mơ thấy à ?”. Vi Tiểu Bảo nói “Không phải. Nô tài là thấy trên sân khấu. Có một vở *Mai Long trấn*, hoàng đế Chính Đức xuống chơi Giang Nam, gặp một cô nương Lý Phụng Thư trong quán rượu ở Mai Long trấn, rất là xinh đẹp, bèn tặng tịu với cô ta”.

Khang Hy cười nói “Hoàng đế Chính Đức thích cải trang ra ngoài vì hành, chuyện Lý Phụng Thư là có thật cũng chưa biết chừng. Vi hoàng đế ấy không thêm tôn hiệu cho mình, nhưng lại thích phong chức cho mình, y phong mình làm Tổng đốc quân vụ Uy vũ đại tướng quân Tổng binh quan, gặp gió mưa cỏ động gì là hạ một đạo thượng dụ nói : Giặc Bắc xâm phạm biên cảnh, đặc mệnh sai Tổng đốc quân vụ Uy vũ đại tướng quân Tổng binh quan Chu Thọ suất lĩnh lực quân chinh phạt. Chu Thọ chính là tên y. Về sau đánh nhau một trận, thật ra là thua, nhưng y nói là thắng, công lao rất lớn, lại ra một đạo thánh chỉ gia phong cho mình làm Trấn quốc công, tăng thêm bổng lộc năm ngàn thạch gạo”.

Vi Tiểu Bảo hô hô cười rộ, nói “Người ấy hoàng đế không làm, lại đi làm Trấn quốc công, thật là quá mức hồ đồ”.

Khang Hy cười nói “Đương thời các đại thần nhất tề phản đối, nói nếu phong là Trấn quốc công thì phải truy phong cho tổ tiên ba đời. Hoàng thượng tự xưng là Trấn quốc công không hề gì, nhưng tổ tiên ba đời của hoàng thượng đều là hoàng đế, nhất định họ không chịu bị giáng cấp. Hoàng đế Chính Đức không đếm xỉa gì tới,

nhất định làm Trấn quốc công, về sau lại nói lập được công lao, gia phong mình làm Thái sư. May là y chết sớm, nếu phong chức quan càng lúc càng lớn, sau cùng chỉ còn cách tự soán ngôi của mình, làm hoàng đế thôi". Vi Tiểu Bảo nghe tới hai chữ "soán ngôi", không dám nhiều lời, chỉ cười khan mấy tiếng.

Khang Hy nói "Hoàng đế Chính Đức làm rất nhiều chuyện hồ đồ, hại bách tính đến khổ. Cố nhiên là chính y không tốt, nhưng một nửa cũng là bọn thái giám và bầy tôi làm y hư hỏng". Vi Tiểu Bảo nói "Vâng, vâng. Hoàng đế xấu thích dùng thái giám xấu và gian thần, hoàng đế tốt thì dùng thái giám tốt và trung thần". Khang Hy khẽ lắc đầu, nói "Cũng không phải thế. Bên cạnh hoàng đế tốt cũng có thái giám xấu và gian thần, chỉ có điều nếu hoàng đế không hồ đồ, cho dù bị họ qua mắt một lúc, nhưng cuối cùng thế nào cũng vạch mặt được bọn gian thần âm hiểm giao hoạt".

Vi Tiểu Bảo nói "Vâng, vâng", bất giác tim đập thành thịch.

Khang Hy hỏi "Gã gian phu của mục tiện nhân Mao Đông Châu tên gì?". Vi Tiểu Bảo nói "Y tên Sáu đầu đà, còn tên thật là gì thì nô tài không biết". Khang Hy nói "Y mập như thế, giống hệt một trái cầu thịt, tại sao lại gọi là Sáu đầu đà?". Vi Tiểu Bảo nói "Nghe nói y vốn rất cao rất gầy, về sau uốn phải độc hoàn của giáo chủ Thần Long giáo nên người co rút lại, biết thành một gã lùn mập". Khang Hy lại hỏi "Làm sao người biết Mao Đông Châu núp trong kiệu của hoàng thái phi, bức bách thái hậu đưa ra khỏi cung?".

Vi Tiểu Bảo ý nghĩ xoay chuyển như chớp “Lúc đầu hoàng thượng nói mình sai người đánh chết phản tặc, cứu được thái hậu, công lao rất lớn, bây giờ lại nói hai người bọn họ núp trong kiệu của hoàng thái phi, bức bách thái hậu đưa ra khỏi cung. Thế thì việc ba người nhà họ Quy hành thích, hoàng thượng cũng không biết. Mình trả lời thế nào là tốt?”.

Khang Hy thấy y ngần ngừ không đáp, hỏi “Thế nào? Có chuyện gì kiêng kỵ à?”. Vi Tiểu Bảo nói “Không, không! Nô tài trong lòng ngạc nhiên là tại sao hai tên phản tặc ấy lại ngồi trong kiệu của hoàng thái phi, thật là suy nghĩ vô đầu cũng không hiểu được, còn xin hoàng thượng chỉ bảo”. Khang Hy nói “Ta hỏi người trước: Làm sao người biết người trong kiệu không phải là hoàng thái phi mà chỉ huy thị vệ tấp kích vào ngự kiệu?”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Té ra hoàng thượng còn cho là thị vệ trong cung giết chết Sấu đầu đà và Mao Đông Châu, chuyện này rốt lại sẽ lộ ra, mình cứ nói thẳng thôi”. Liền nói “Nô tài tội đáng muôn chết, xin hoàng thượng tha tội”, nói xong quỳ xuống đất.

Khang Hy cau mày hỏi “Chuyện gì?”. Vi Tiểu Bảo nói “Nô tài phụng thánh chỉ của hoàng thượng, áp giải phản nghịch Mao Đông Châu qua cung Từ Ninh, đi ngang Ngự hoa viên, đột nhiên soạt một tiếng, sau hòn non bộ có ba người mặc quần áo và thái giám nhảy ra bắt giữ nô tài, bắt ta dắt họ đi tìm hoàng thượng. Vô công của ba người ấy cực cao, suýt nữa ngón tay của nô tài bị họ bóp gãy cả rồi”. Nói xong giơ tay trái ra, quả nhiên năm ngón tay đều bầm đen sưng vù.

Khang Hy nói “Họ tìm ta làm gì?”. Vì Tiểu Bảo nói “Ba người này nhất định là thích khách của Ngô Tam Quế phái tới, nhưng cho dù nô tài bị họ bóp chết cũng quyết không có dất họ tới phạm giá. Vừa hay..., không, không phải vừa hay mà là vừa khéo, vừa khéo loan giá của thái hậu và thái phi đi ra, ba tên thích khách ấy hồ lý hồ đồ, cho rằng trong kiêu của thái phi là thánh giá của hoàng thượng, bèn xông ra hành hung. Đây là thái hậu và hoàng thượng hồng phúc tế thiên, nên thành ta phản tặc giết chết phản tặc. Ba tên thích khách ấy không biết đã bị các thị vệ giết chết hay bắt sống, nô tài sẽ đi tra xét rõ rồi trở về bẩm báo”.

Khang Hy nói “Chưa chắc là ba tên thích khách ấy hồ lý hồ đồ, có quá nửa là người chỉ điểm, phải không? Người nghĩ để cho thích khách phạm giá ta chẳng bằng để họ giết thái phi, họ vừa động thủ là trong cung sẽ đại loạn, không thể làm gì được ta nữa, mà cái mạng nhỏ của người cũng giữ được, phải không?”. Vì Tiểu Bảo bị Khang Hy nói toạc tâm sự ra, biết không sao chối được, chỉ đành dập đầu lia lịa.

Khang Hy nói “Người chỉ điểm cho thích khách tới hại thái phi, vốn là đáng chém đầu, nhưng tính ra người đối với ta cũng có ba phần trung ái...”. Vì Tiểu Bảo vội nói “Không phải ba phần mà là mười phần, một trăm phần, một ngàn phần, một vạn phần trung ái”. Khang Hy mỉm cười hỏi “Làm sao thấy được?”. Vì Tiểu Bảo nói “Thấy được chứ, thấy được chứ! Rất là thấy được!”.

Khang Hy đưa chân khề đá vào trán y một cái, cười nói “Con mẹ nó, đứng lên đi”. Vì Tiểu Bảo sợ tới mức trán toát mồ hôi, dập đầu rồi đứng lên. Khang Hy cười nói “Người lập được ba công lớn, ta vốn đang không nghĩ

ra cách ban thưởng cho người, bây giờ nghĩ ra rồi. Người chỉ điểm cho thích khách, phạm thượng hành hung, có lòng bất thần, nhưng ta cũng không phạt người. Lấy công trừ tội, giữa hai chúng ta sạch sẽ thôi”.

Vi Tiểu Bảo nói “Hay quá, hay quá ! Cũng như hoàng thượng chơi bài cầu, lúc đầu là nô tài thắng, về sau hoàng thượng thắng, mọi người tới đây là thôi. Hoàng thượng không thắng, cũng không chung cho ta”, nghĩ thầm “Không thắng quan thì không thắng quan. Chẳng lẽ người còn phong ta làm Uy vũ đại tướng quân, Trấn quốc công à? Cho dù phong làm Thái sư cũng chẳng có gì hay ho. Năm xưa Đường Bá Hổ chấm Thu Hương, hai con trai của Hoa Thái sư là Hoa Đại, Hoa Nhị là hai thằng ngốc. Vi Thái sư ta sinh được hai con trai là Vi Đại, Vi Nhị cũng bừa bãi bậy bạ như thế thì đúng là rất rủi ro”.

Khang Hy nói “Thằng gian tặc lùn mập ấy dụng tâm rất gian hiểm. Sau khi người tình của y bị người bắt, khó lòng cướp lại, y đoán là nhất định người sẽ giải vào cung dâng cho thái hậu phát lạc bèn mạo hiểm xông vào cung Từ Ninh, phạm thượng làm loạn, bức bách thái hậu. Lúc ấy số thị vệ trong cung đã tăng lên gấp mấy lần, canh phòng nghiêm ngặt, y không thể nhân lúc người ta không đề phòng vượt qua tường chạy thoát giống như lần trước, chỉ còn cách ngồi trong kiệu của thái phi thật, do thái hậu đích thân đưa ra cửa cung, rồi sẽ cùng nhau đào tẩu. Y nuôn ngàn lần không ngờ ma xui quỷ khiến, người lại chỉ điểm cho thích khách tấn công vào loạn kiệu của thái phi, giết chết hai tên phản tặc”.

Vi Tiểu Bảo sực hiểu ra, nói “Té ra là thế. Thái hậu và hoàng thượng hồng phúc tề thiên, quả nhiên nửa điểm cũng

không sai”, nghĩ thầm “Chẳng trách gì lúc mình đưa con đi già tới, mặt thái hậu lại sa sầm cứ như mình thiếu bà ta ba trăm vạn lượng bạc không chịu trả. Té ra lúc ấy Sáu đầu đà đã núp trong tấm điện, có quá nửa là núp trên giường. Sáu đầu đà đã ở trong cung Từ Ninh nhiều ngày, thông thạo đường lối của nẻo, cũng không biết đã ngủ trên cái giường ấy bao nhiêu đêm rồi nữa, cũng may là y đã nghĩ ra mưu kế khéo léo ấy. Không biết y chờ trong tấm điện của thái hậu bao lâu rồi? Biết đâu cũng đã vài hôm. Ái chà, không xong! Sáu đầu đà và thái hậu một nam một nữ ở cùng phòng liên tiếp mấy hôm, không biết có giờ trò hoa dạng gì ra không? Cái mũ hòa thượng của Lão hoàng gia trên núi Ngũ Đài chỉ e có chút màu xanh rồi”.

Khang Hy tự nhiên không đoán được ý nghĩ trong lòng y, cười nói “Thái hậu và ta hồng phúc tề thiên, còn người phúc khí cũng không nhỏ đâu”.

Vi Tiểu Bảo nói “Nô tài vốn không có phúc khí gì cả, chỉ là dính được một ít phúc khí của hoàng thượng thôi”.

Khang Hy hô hô cười rộ, hỏi “Gã Quy Tân Thụ ấy có ngoại hiệu là Thần quyền vô địch, võ công quả rất lợi hại phải không?”.

Khang Hy trong tiếng cười lớn buông ra câu ấy, Vi Tiểu Bảo như nghe sét nổ bên tai, thân hình lão đảo, chỉ thấy hai chân như bị tuột dây giẫm, vừa tê dại vừa mềm nhũn, nói “Cái đó... cái đó...”.

Khang Hy cười nhạt nói “Thiên phụ địa mẫu, phản Thanh phục Minh! Vi Hương chủ, người to gan lắm!”.

Vi Tiểu Bảo cảm thấy trời xoay đất chuyển, trong đầu đông cứng lại, ý nghĩ đầu tiên là định rút thanh

chủ thủ trong ống giày ra, nhưng lập tức nghĩ thầm “Chuyện gì y cũng biết cả rồi ! Đã hỏi câu ấy tức là ngửa bài ra so điểm với mình. Y võ công cao cường hơn mình, mình đâm một kiếm không giết y được. Mà cho dù giết được y, mình cũng quyết không giết !”. Lúc ấy không ngần ngại gì nữa, lập tức quỳ xuống, kêu lên “Tiểu Quế tử đầu hàng, xin Tiểu Huyền tử tha mạng !”.

Ba chữ “Tiểu Huyền tử” vừa lọt vào tai, trong đầu Khang Hy lập tức hiện ra những hình ảnh đấu vật tỷ võ với y ngày trước, bất giác thò dài một tiếng, nói “Người... vẫn che giấu ta khéo lắm”.

Vi Tiểu Bảo đáp đầu nói “Nô tài tuy thân trong Thiên địa hội nhưng đối với hoàng thượng vẫn lòng trung rõ rõ, chưa làm chút gì không phải với hoàng thượng”. Khang Hy lạnh lùng nói “Nếu người có chút ý định phản ta, thì làm sao ta để cho người sống đến hôm nay ?”. Vi Tiểu Bảo nghe lời lẽ của y có vẻ hòa hoãn hơn, vội đáp đầu nói “Hoàng thượng Diệu Sinh Ngự Thang, sáng hơn Gia Cát Lượng. Nô tài tận trung vì chúa, dài tựa Quan Vân Trường”.

Khang Hy nhìn không được, chửi thầm trong bụng “Con mẹ nó, cái gì mà sáng hơn Gia Cát Lượng, dài tựa Quan Vân Trường ?”. Chỉ là đang trò chuyện tới lúc quan trọng, nếu lời nói về mặt hơi tỏ ra dịu lại thì thằng tiểu quỷ này sẽ nhân cơ hội theo cán chổi bò lên, không sao thu phục được nữa, liền quát “Người cung khai tất cả từ đầu tới đuôi cho ta ! Chỉ hơi có nửa câu bịa đặt, thì ta sẽ lập tức chém người thành thịt chó băm nhừ !”, nói tới bốn chữ cuối cùng, trên khóe môi bất giác thoáng hiện nét cười.

Vi Tiểu Bảo bò rạp dưới đất, không thấy thần sắc của y đã trở nên hòa hoãn, chỉ nghe giọng nói nghiêm khắc, vội dập đầu nói “Vâng, vâng. Hoàng thượng đều biết cả rồi, nô tài làm sao dám giấu giếm chút gì?”. Lúc ấy liền kể lại chuyện tới phủ Khang thân vương giết Ngao Bái bị Thiên địa hội bắt đi thế nào, Bái Trần Cận Nam làm sư phụ thế nào, bị ép gia nhập Thiên địa hội làm Hương chủ Thanh Mộc đường thế nào, nhất nhất theo sự thật nói ra, sau cùng kể việc gặp ba người nhà họ Quy thế nào, gieo xúc xắc thua Quy Chung thế nào, vẽ tranh mặt tấu thế nào, bị Quy nhị nương bắt được trong hoa viên cung Từ Ninh thế nào, chỉ dẫn ba người tập kích loan kiệu của hoàng thái phi để báo động cho hoàng đế thế nào, còn như những chi tiết có liên quan tới việc lấy trộm bộ *Tứ thập nhị chương kinh* thì tự nhiên bỏ đi không nhắc tới. Y nói một hồi rất lâu, lại bịa đặt rất ít mà nói thật rất nhiều, tính ra cũng là lần nát óc đầu tiên trong đời.

Khang Hy không ngừng hỏi kỹ tình hình Thiên địa hội, Vi Tiểu Bảo cũng theo sự thật bẩm báo. Khang Hy nghe một lúc, gật gật đầu nói “Năm người chia nhau một bài thơ, Trên người Hồng Anh không ai hay”. Vi Tiểu Bảo ngẩn ra “Hoàng thượng biết cả bài thơ tiếng lóng nhận nhau của huynh đệ trong hội”, liền đọc câu tiếp theo “Từ đó truyền ra các huynh đệ, Về sau nhận biết sẽ sum vầy”. Khang Hy nói “Vừa tới Hồng Môn kết đệ huynh, Hôm nay thề nguyện tỏ lòng thành”. Vi Tiểu Bảo nói “Tùng bách hai cây chia tả hữu, Ở giữa Hồng hoa kết nghĩa đình”. Khang Hy nói “Trung nghĩa dưới thêm huynh đệ họp, Trong thành điểm tướng trăm vạn

binh”. Vì Tiểu Bảo nói “Phúc đức cạnh đến cùng thế ước, Phấn Thanh phục Minh ta Hồng Anh”.

Theo quy củ trong Thiên địa hội, đọc xong hai câu thơ ấy, đối phương sẽ phải tự báo tên họ, nói mình thuộc đường nào, giữ chức vụ gì trong hội, nhưng Khang Hy chỉ cười khề một tiếng. Vì Tiểu Bảo mừng rỡ nói “Té ra hoàng thượng cũng là huynh đệ trong hội, không biết là thuộc đường nào, thấp mấy nén hương...?”. Nói tới đó lập tức biết mình rất mực hồ đồ, y là hoàng đế Mãn Thanh, tại sao lại “Phấn Thanh phục Minh”? Liền nói lia lia “Đánh chết thằng tiểu tử hồ đồ, đánh chết thằng tiểu tử hồ đồ!”, rồi bộp bộp thành tiếng, tát khề vào mặt mình mấy cái.

Khang Hy đứng lên, đi tới đi lui trong điện, nói “Người làm quan Mãn Châu, ăn lộc nhà Đại Thanh mà trong lòng lại mang ý nghĩ phản Thanh phục Minh. Nếu không nghĩ tới người đã lập được vài công lao nhỏ, thì cho dù người có một trăm cái đầu ta cũng đã chém cả rồi”. Vì Tiểu Bảo nói “Vâng, vâng. Hoàng thượng khoan hồng đại lượng, cái đầu của nô tài mới còn giữ được tới hôm nay. Nô tài sẽ lập tức ra khỏi hội, chúc Hương chủ Thiên địa hội này nói thế nào cũng không làm nữa. Từ nay trở đi quyết không phản Thanh phục Minh nữa, chỉ dốc lòng phản Minh phục Thanh thôi”. Khang Hy trong bụng cười thầm, chửi “Nhà Đại Thanh ta chưa mất nước, người phục cái gì? Toàn ăn nói bậy bạ!”. Vì Tiểu Bảo vội nói “Vâng, vâng. Nô tài bảo vệ cho giang sơn thánh chúa bền vững muôn muôn năm. Hoàng thượng muốn ta phục cái gì thì ta phục cái ấy, muốn ta phản cái gì thì nô tài phản cái ấy”.

Khang Hy trầm giọng, chậm rãi từng tiếng từng tiếng nói “Được ! Ta muốn ngươi phản Thiên địa hội !”.

Vi Tiểu Bảo nói “Vâng, vâng”, trong lòng thầm kêu khổ, trên mặt không kìm được lộ ra vẻ khó khăn.

Khang Hy nói “Ngươi luôn miệng hoa ngôn xảo ngữ, nói nào là đối với ta lòng trung rờ rờ, cũng không biết là thật hay giả”. Vi Tiểu Bảo vội nói “Vàng mười đủ tuổi mà, vàng mười đủ tuổi mà ! Không gì thật hơn đâu !”. Khang Hy nói “Ta hỏi kỹ ngươi, tính ra ngươi cũng chưa phạm tội gì đại nghịch bất đạo. Nếu ngươi nghe lời ta sai bảo, lần này bắt hết Thiên địa hội, nhỏ cỏ bứt rễ, tiêu diệt hết bọn phản nghịch, lấy công chuộc tội, thì sẽ tha tội khi quân cho ngươi, biết đâu lại còn ban thưởng gì đó cho ngươi. Còn nếu ngươi vẫn giảo hoạt trí trá, hai đao ba mặt thì hừ hừ, chẳng lẽ ta lại không giết nổi Vi Hương chủ của Thiên địa hội à ?”.

Vi Tiểu Bảo chỉ sợ tới mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh, luôn miệng nói “Vâng, vâng. Hoàng thượng muốn giết nô tài chẳng qua cũng như bóp chết một con kiến. Có điều... có điều hoàng thượng là Điều Sinh Ngự Thang, không giết trung thần”. Khang Hy hừ một tiếng, nói “Ngươi mà là trung thần gì ? Ngươi là đại gian thần mặt trắng !”. Vi Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng minh giám, đúng là có những chuyện nô tài không nói ra, giấu giếm hoàng thượng, có điều quả thật không phải là đại gian thần mặt trắng. Đồng Trác, Tào Tháo thì nhất định ta không làm”. Khang Hy nói “Được, cứ cho là không phải đại gian thần mặt trắng thì cũng là gã xấu xa mũi trắng”. Vi Tiểu Bảo nghe hoàng đế phân vai cho mình như thế lập tức thở phào một hơi, vội nói “Gã xấu xa mũi trắng cũng

như... cũng như Thời Thiên, Chu Quang Tổ, cũng có thể lập công cho hoàng thượng”.

Khang Hy cười khẽ một tiếng, nói “Hừ, ngươi vẫn cứ cố nói mình thành người tốt. Thời thế này, người điểm quân mã đi bắt tất cả bọn phản tặc Thiên địa hội, Mộc vương phủ, Quy Tân Thụ về đây. Nếu có một tên chạy thoát thì chặt một cánh tay của ngươi, có bốn tên chạy thoát thì chặt hai tay hai chân của ngươi. Nếu có năm tên chạy thoát, thì chặt cái gì của ngươi?”. Vì Tiểu Bảo nói “Thế thì... thế thì nô tài chỉ còn cách làm thái giám thôi”. Khang Hy không nhìn được hô hô cười rộ, chửi “Con mẹ nó, ngươi cũng biết tính toán theo ý mình lắm”. Vì Tiểu Bảo mặt mày nhăn nhó nói “Hoàng thượng chặt hết hai tay hai chân của ta thì nô tài có quá nửa là không sống nổi rồi, cái đầu trên cổ có chặt hay không cũng không khác nhau bao nhiêu”, nghĩ thầm “Y biết cả Mộc vương phủ, quả nhiên tin tức linh thông”.

Khang Hy lấy trong tay áo ra một tờ giấy, đọc “Tổng đà chủ Trần Cận Nam, Hương chủ Thanh Mộc đường Vì Tiểu Bảo, bọn thuộc hạ là Lý Lực Thế, Từ Thiên Xuyên, Huyền Trinh đạo nhân, Tiền Lão Bản, Cao Ngạn Siêu, Phong Tế Trung vân vân trong Thiên địa hội, Mộc Kiếm Thanh, Liễu Đại Hồng, Ngô Lập Thân vân vân trong Mộc vương phủ, ba tên thích khách vào cung là Quy Tân Thụ, Quy nhị nương, Quy Chung. Một, hai, ba, bốn, năm..., tất cả gồm bốn mươi ba tên phản tặc, tạm thời trừ ngươi ra, tất cả có bốn mươi hai tên”.

Vì Tiểu Bảo lại quỳ xuống dập đầu hai cái, nói “Hoàng thượng, những người ấy tuy nói là phản Thanh phục Minh, có điều họ cũng không thể phản thành công, phục

thành công. Để ta đi nói với họ hoàng thượng trên thông thiên văn, dưới hay địa lý, quá khứ vị lai chuyện gì cũng biết. Hoàng thượng đã nói giang sơn nhà Đại Thanh muôn muôn năm thì nhất định không sai. Phán Thanh thì phản không được rồi, chẳng bằng mọi người cứ giải tán thôi”.

Khang Hy đập mạnh bàn một cái, dần giọng nói “Người quyết ý kháng mệnh, không chịu đi bắt bọn phản tặc phải không?”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Hảo hán trên giang hồ, nghĩa khí là trọng. Nếu mình bắt hết bọn sư phụ, nhất định hoàng thượng sẽ chém đầu họ. Nếu thế thì Vi Tiểu Bảo là bán đứng bằng hữu, biến thành Ngô Tam Quế rồi. Ngày trước giả mạo ai không được, sao lại đi giả mạo Tiểu Quế tử. Tiểu Quế tử, Tiểu Quế tử, chẳng lẽ là con Ngô Tam Quế à? Chúc bá tước đại nhân này cũng mình cũng không cần làm nữa, phải nghĩ cách báo tin cho bọn sư phụ bỏ trốn, lăn tròn như quả trứng vịt thối con mẹ nó đi thôi”.

Khang Hy thấy y không trả lời, trong lòng càng tức giận, quát “Rốt lại thế nào? Chẳng lẽ ngươi không biết đã phạm đại tội sao? Ta cho ngươi một cơ hội tốt để sửa đổi lỗi lầm, lấy công chuộc tội, mà ngươi còn trả giá với ta à?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng, họ muốn hại người, ta liều mạng cản trở, nô tài đối với người là biết nghĩa khí. Hoàng thượng muốn bắt họ, nô tài bị kẹp ở giữa, khó mà làm người, chỉ đành nài nỉ với người, đó cũng là biết nghĩa khí”.

Khang Hy tức giận nói “Người trong lòng hướng về phản tặc, thế là không phân biệt thuận nghịch, trong mắt không có quân vương, còn nói là biết nghĩa khí à?”,

ngừng lại một lúc rồi nói tiếp “Người đã cứu mạng ta, đã cứu phụ hoàng, đã cứu thái hậu, hôm nay nếu ta giết người, nhất định trong lòng người sẽ không phục, sẽ nói là ta không biết nghĩa khí với người, phải không?”. Đã đến bước này, Vi Tiểu Bảo cũng lên con ương bướng, nói “Đúng thế. Trước kia hoàng thượng ưng thuận với nô tài là cho dù nô tài có làm chuyện gì sai trái, hoàng thượng cũng tha mạng cho ta. Kim khẩu của Vạn tuế gia đã nói ra thì không được hối hận”. Khang Hy nói “Giỏi lắm, người lo sâu tính xa, đã sớm mai phục một con cò ấy, lòng dạ đáng giết”.

Vi Tiểu Bảo không hiểu bốn chữ “Lòng dạ đáng giết” là có ý tứ gì, nhưng đoán nhất định không phải là lời tốt đẹp, từ khi quen biết Khang Hy đến nay, chưa bao giờ thấy y giận dữ tới mức như vậy, nghĩ thầm “Cái đầu của mình có quá nửa là sẽ bị chém rồi. Tính nết của tiểu hoàng đế thì nài nỉ y cũng vô dụng, chỉ có nói lý lẽ với y thôi”, liền nói “Hoàng thượng, ta đã bái người làm sư phụ, người đã ưng thuận thu ta làm đồ đệ. Trần Cận Nam cũng là sư phụ ta. Nếu ta có lòng hại người, đó là khi sư diệt tổ. Nếu ta đi hại vị sư phụ kia, cũng là khi sư diệt tổ. Mà nói lại... mà nói lại..., hoàng đế chém đầu nô tài đương nhiên là chuyện bình thường, nhưng sư phụ mà chém đầu đồ đệ thì có chỗ không đúng đâu”.

Khang Hy nghĩ thầm “Lúc trước quả có đùa nhận y làm đồ đệ thật. Thằng tiểu tử này được yêu sinh kiêu, vô pháp vô thiên, lại đem mình ra so với gã đầu đảng bọn phỉ đồ Thiên địa hội, quả thật là bậy bạ hết mức...”. Vừa nghĩ tới đó, chợt nghe xa xa có tiếng người quát tháo, tiếng binh khí chạm nhau loảng xoảng.

Vi Tiểu Bảo nhảy bật lên, nói “Duông như có thích khách, xin sư phụ ngồi yên đừng động đây, để đệ tử chắn trước mặt người”.

Khang Hy hừ một tiếng, nghĩ thầm “Thằng tiểu tử này quả thật là không giống ai, nhưng đối với mình rốt lại vẫn có lòng trung ái”, bèn nói “Trở đi người đừng gọi ta là sư phụ nữa. Người không giữ môn quy của bản môn, bản sư phụ trục xuất người ra khỏi môn phái”, nói tới đó không kìm được bật cười.

Chỉ nghe tiếng bước chân vang lên, có mấy người chạy tới cửa điện, đứng lại bất động. Vi Tiểu Bảo chạy ra cửa điện, lập tức cầm then cửa lên cài lại, đây là đại sự có liên quan tới tính mạng, tay chân mau lẹ không gì sánh bằng, quát hỏi “Ai?”.

Ở ngoài có người cao giọng nói “Bẩm hoàng thượng, có ba tên thích khách tiến vào cung, túc vệ Nội ban đã vây chặt, không bao lâu sẽ bắt được”. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Ba người nhà họ Quy rốt lại cũng không chạy thoát được”, liền quát “Hoàng thượng biết rồi. Điều ngay một trăm thị vệ tới trước sau điện Duông Tâm hộ giá, ba mươi người lên nóc điện canh giữ”. Thủ lĩnh thị vệ ngoài điện vâng dạ chạy đi.

Khang Hy nghĩ thầm “Y suy nghĩ rất chu đáo. Hôm trước gặp nguy hiểm trên núi Ngũ Đài, ni cô áo trắng kia từ nóc nhà phá ngói nhảy xuống, quả nhiên rất khó đề phòng, may mà thằng tiểu tử này không tiếc thân nhảy ra chịu cho mình một kiếm”.

Qua một lúc, tiếng ồn ào nhỏ dần, nhưng không lâu sau tiếng binh khí chạm nhau lại vang lên. Khang Hy

cau mày nói “Cả ba tên thích khách cũng không bắt được. Nếu có ba trăm tên, ba ngàn tên tới thì làm sao?”. Vì Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng không cần phiền não. Loại cao thủ như Quy Tân Thụ trên đời rất ít, nhiều lắm cũng chỉ có bốn năm người thôi”.

Lại qua một lúc, chỉ nghe tiếng bước chân vang lên, lại có tiếng đao kiếm khua động, thị vệ Nội ban được điều thêm đã tới ngoài điện, lại nghe bốn góc trên nóc điện có tiếng ngói khua, tức vệ đã nhảy lên nóc điện, bọn thị vệ biết hoàng thượng đang ở trong điện, nên đều chỉ canh giữ ở bốn góc nóc điện, không dám bước tới giữa nóc điện, nếu không là đứng trên đầu hoàng thượng, là đại đại bất kính.

Khang Hy biết chỉ chung quanh một điện Dưỡng Tâm ít nhất cũng đã có bốn năm trăm thị vệ canh giữ, quyết không có gì đáng lo, không đếm xỉa gì tới thích khách nữa, nói “Người xem đây là cái gì?”, rồi lấy trong tay áo ra một tờ giấy trải lên trên bàn.

Vì Tiểu Bảo bước tới nhìn, thì là một bức tranh, ở giữa vẽ một ngôi nhà lớn, trước nhà có cán cờ và sư tử đá, có phần giống phủ bá tước của mình, chung quanh nhà có mười hai khẩu đại pháo, nòng pháo chia thẳng vào nhà. Lúc nhìn kỹ lại, thì càng nhìn càng thấy giống nhà mình.

Khang Hy nói “Người nhận ra ngôi nhà này không?”. Vì Tiểu Bảo nói “Cũng có điểm rất giống cái ổ chó của nô tài”. Khang Hy nói “Người nhận ra thì tốt”, rồi chỉ vào bốn chữ trên tấm biển ngạch trước cửa trong bức tranh, nói “Đây là bốn chữ Trung Dũng bá phủ, đã nhận ra chưa?”.

Vi Tiểu Bảo nghe thấy đúng là nhà mình, lại không kìm được toát mồ hôi lạnh. Chung quanh chỗ ở của mình lại có rất nhiều đại pháo chĩa vào, tự nhiên là chuyện lớn không hay. Y từng chính mắt nhìn thấy hai lão quỷ ngoại quốc Thang Nhược Vọng, Nam Hoài Nhân bắn pháo, đại pháo vừa bắn, ầm một tiếng, chỉ thấy cột lửa bốc lên trời, đất đá bay tung lên mấy mươi trượng, trong người mình cho dù mặc một trăm tấm bảo y hộ thân cũng nát bấy như thịt chó băm nhừ, nghĩ tới oai lực của đại pháo, bất giác run lên.

Khang Hy thông thả nói “Tối hôm nay Thiên địa hội các người, Mộc gia Vân Nam, họ Quy phái Hoa Sơn, còn có một bọn đệ tử phái Vương Ốc đều hội họp ở nhà người. Mười hai khẩu đại pháo của ta hiện đã bắc trong nhà dân chung quanh, thuốc súng đạn pháo cũng chuẩn bị đầy đủ rồi, chỉ cần phá bỏ cửa sổ, lộ nòng pháo ra, châm ngòi thuốc súng thì chỉ e không tên phản tặc nào trốn thoát được. Cho dù đại pháo bắn không chết, chạy được ra ngoài, thì mấy đội binh mã Tiền phong doanh bao vây bên ngoài cũng không phải không biết cả ăn cơm. Mới rồi người có thấy A Tế Xích Thống lãnh Tiền phong doanh không ? Y đã điểm binh mã chuẩn bị động thủ rồi. Tiền phong doanh trước nay không hòa thuận lắm với quân Kiều kỳ doanh do người thống lãnh, chưa chắc đã chịu buông tha cho người đâu”.

Vi Tiểu Bảo run giọng nói “Hoàng thượng chuyện gì cũng tính tới cả, bây giờ nói rõ với nô tài chính là đã tha mạng cho nô tài. Trước đây nô tài có một chút công nhỏ, bây giờ lấy công trừ tội, trừ hết sạch cả rồi, không còn chút gì nữa cả”.

Khang Hy cười khẽ một tiếng, nói “Người hiểu rõ là tốt, cũng như hai người chúng ta chơi bài cầu, người thắng trước không ít, nhưng trong một ván đều thua ta sạch sẽ. Tất cả những gì đã thắng được trước đó đều phải móc ra, từ đó không còn thua thắng gì nữa. Nếu chúng ta muốn chơi nữa, thì lại bắt đầu từ đầu”.

Vi Tiểu Bảo thở phào một hơi, nói “Thật là tạ ơn hoàng thượng, nô tài từ nay trở đi chỉ dốc lòng làm việc cho hoàng thượng, đừng nói là Thiên địa hội, cho dù là Hương chủ Thiên cử hội nô tài cũng không làm”. Trong lòng thầm lo lắng “Bọn sư phụ đã hẹn rõ tối nay gặp nhau ở nhà mình, làm sao báo tin cho họ đây?”. Lại nói “Hoàng thượng sai ta bắt bọn phản tặc ấy chẳng qua chỉ là thử lòng nô tài, chứ thật ra hoàng thượng thần cơ diệu toán, cái gì đó trong cái gì đó mà cái gì đó ngoài ngàn dặm”.

Chỉ nghe ngoài cửa có người cao giọng nói “Bẩm hoàng thượng, đã bắt được phản tặc!”. Khang Hy lộ vẻ vui mừng, gọi “Mang vào đây!”. Vi Tiểu Bảo nói “Vâng”, quay ra rút then, mở toang cửa điện.

Mấy mươi tên thị vệ đưa ba người nhà họ Quy vào, cùng quát “Khấu kiến hoàng thượng, quỳ xuống mau!”. Mười mấy tên thị vệ cùng quỳ xuống.

Quy Tân Thụ, Quy nhị nương, Quy Chung ba người toàn thân đầy máu, trên người đầy vết thương, nhưng vẫn ngang nhiên đứng thẳng. Ba người đều bị trói chặt, bên cạnh đều có hai tên thị vệ nắm giữ.

Tên thị vệ đứng đầu nói “Quỳ xuống, quỳ xuống!”, nhưng ba người nhà họ Quy đều không đếm xỉa gì tới.

Chỉ nghe trên điện có tiếng tí tách vang lên, máu tươi trên người ba người nhà họ Quy và bọn thị vệ bị thương không ngừng nhỏ xuống. Quy nhị nương trừng mắt nhìn Vi Tiểu Bảo, quát “Thằng tiểu Hán gian, ngươi... thằng giặc thối tha!”. Vi Tiểu Bảo nhìn thấy thảm trạng của ba người, trong lòng không kìm được chua xót, mặc kệ bà ta nhục mạ, cũng không trả lời.

Khang Hy gật gật đầu, nói “Thần quyền vô địch Quy Tân Thụ, té ra là một lão già thế này! Chúng ta có bao nhiêu người tử thương?”. Tên thị vệ đứng đầu nói “Bẩm hoàng thượng, phản tặc rất hung hãn, các thị vệ có hơn ba mươi người tuần chức, hơn bốn mươi người bị thương”. Khang Hy hả một tiếng, xua xua tay, trong lòng khen thầm “Lợi hại thật!”. Tên thị vệ đứng đầu sai thủ hạ áp giải ba người ra.

Đột nhiên Quy Tân Thụ quát lớn một tiếng, vận nội lực lên, vai trái huých vào một tên thị vệ. Tên thị vệ ấy la lớn một tiếng, thân hình bay tung ra, đầu đập vào tường, chết ngay tại chỗ. Quy Tân Thụ chụp dây trói trên người Quy Chung giăng mạnh một cái, phụt một tiếng dây trói đứt tung, nắm người y quát “Con chạy mau đi, cha mẹ sẽ ra sau”, đẩy mạnh ra ngoài một cái, Quy Chung bay luôn ra ngoài cửa điện. Đúng lúc ấy vợ chồng họ Quy song song bật dậy nhảy xổ vào Khang Hy.

Vi Tiểu Bảo thấy biến cố đột ngột phát sinh, trong lúc cả kinh, sấn lên ôm chặt Khang Hy lăn xuống gầm bàn, lưng hướng ra ngoài che cho Khang Hy. Chỉ nghe chát chát hai tiếng vang rền, kế đó có mấy tên thị vệ bước lên đỡ Khang Hy và Vi Tiểu Bảo dậy. Lúc nhìn tới vợ chồng họ Quy, chỉ thấy hai người đều ngã lăn trong

vùng máu, trên lưng cắm mấy thanh đao kiếm, nhìn thấy đã không còn sống nữa.

Quy Tân Thụ sau khi ra sức giết chết mấy mươi tên thị vệ, thân bị trọng thương, lúc sau cùng vận nội lực lên bút đứt dây trói trên người con trai, rồi lập tức nhảy xổ vào Khang Hy. Quy nhị nương hiểu rõ ý chồng, một là chỉ mong trước lúc chết ra một đòn đả thương được tính mạng của hoàng đế Thất Đất, hai là để con trai nhân lúc hỗn loạn thoát thân. Hai người tay chân đều bị trói chặt, đã không còn sức bút đứt dây trói, vẫn nhất tề sấn vào tấn công Khang Hy. Nhưng hai người sau lúc ra sức đánh nhau đã như ngọn đèn cạn dầu, thân hình còn đang trên không đều cùng phun máu tươi, không sao chi trì được nữa, cùng rơi xuống đất. Cho dù bọn thị vệ không dám chém thêm thì hai người cũng đã mất mạng rồi.

Khang Hy định thần lại, cau mày nói “Kéo ra ngoài đi, kéo ra ngoài đi !”.

Bọn thị vệ ứng tiếng vâng dạ, đang định khiêng hai cái xác ra ngoài, đột nhiên ở cửa điện có bóng người chớp lên, một người lớn vào, thân pháp rất kỳ lạ, nhảy xổ lên xác vợ chồng họ Quy, kêu lớn “Cha, mẹ !”, chính là Quy Chung. Mấy tên thị vệ vùng đao chém tới, Quy Chung lại không biết né tránh, tất cả binh khí đều chém trúng người y, chỉ nghe y thở hổn hển nói “Mẹ, không có mẹ thì con làm sao được? Con không biết đường...”, rồi ho khục khặc hai tiếng, gục xuống chết luôn.

Y nhất sinh không rời khỏi mẹ nửa bước, chuyện gì cũng được mẹ thu xếp lo toan cho, lúc ấy rời khỏi cha

mẹ, tay chân luống cuống, tuy đã chạy ra khỏi điện Đường Tâm, nhưng rốt lại vẫn quay vào nương tựa cạnh cha mẹ.

Tổng quản thị vệ Đa Long bước vào điện, quỳ xuống nói “Bẩm hoàng thượng, thích khách trong cung đã bị tiêu diệt... tiêu diệt... toàn bộ...”. Nhìn thấy trong điện máu tươi vương vãi, trong lòng hoảng hốt, dập đầu nói “Thích khách làm kinh động thánh giá, nô tài... nô tài đáng chết!”.

Khang Hy mới rồi bị Vi Tiểu Bảo ôm lăn tròn một vòng, tuy vô cùng thảm hại, có chỗ tổn thất tới sự oai nghiêm, nhưng thấy người này liều mạng hộ giá, tấm lòng trung quân rõ ràng không còn nghi ngờ gì nữa, liền nói với Đa Long “Ở ngoài còn có người muốn hành thích Vi Tiểu Bảo, người phải bảo vệ y cho cẩn thận, không được rời y nửa bước, lại càng không được để y rời cung. Sáng sớm ngày mai sẽ có lệnh khác”. Đa Long vội ứng tiếng “Dạ, dạ. Nô tài xin tận tâm bảo vệ Vi Đô thống”. Vi Tiểu Bảo ngấm ngấm kêu khổ “Đêm nay hoàng thượng pháo kích Thiên địa hội, sợ mình báo tin, nên sai Đa Long canh giữ mình”.

Khang Hy bước ra ngoài cửa điện, lại nghĩ “Tiểu Quế tử rất giỏi hoạt, loại người thô莽 như Đa Long không phải là đối thủ của y”, bèn quay đầu nói “Đa Long, người phải thêm nhiều người theo sát Vi Tiểu Bảo, không được để y nói chuyện với người khác, cũng không được để y đưa vật gì ra khỏi cung. Nói tóm lại tình thế rất nguy hiểm, người cứ đối xử với y như khâm phạm vậy”. Đa Long ứng tiếng “Dạ, dạ. Hoàng thượng đối xử với bầy tôi thật là ơn đức tới cả chuyện nhỏ”, chỉ cho là hoàng

thượng thương yêu Vi Tiểu Bảo, không muốn thích khách có cơ hội làm hại y. Vi Tiểu Bảo nói “Ăn diện của hoàng thượng, nô tài có tan xương nát thịt cũng không báo đáp được”. Trong lòng biết hoàng đế nói như thế là còn chiếu cố thể diện cho mình, về sau còn có chỗ dùng mình.

Khang Hy cười khê một tiếng, nói “Người lại thắng một ván rồi. Bắt đầu từ ngày mai chúng ta sẽ chơi tiếp thôi. Cái bát bằng vàng của ngươi, cố bung cho chắc, đừng đánh vỡ đấy!”, nói xong bước ra cửa điện.

Hai câu ấy của Khang Hy tự nhiên chỉ có Vi Tiểu Bảo hiểu rõ. Mới rồi mình ôm Khang Hy hộ giá, y lại tính là mình lập được một công lao. Đêm nay sau khi giết bọn sư phụ Trần Cận Nam rồi, mình không còn dính líu gì với Thiên địa hội nữa, hoàng đế lại sẽ trọng dụng. Cái bát vàng kia trên khắc bốn chữ “Công trung thể quốc”, hoàng đế là muốn mình đối với y lòng trung rõ rõ, không được lại có hai lòng.

Vi Tiểu Bảo nghĩ tới thảm trạng sư phụ và cả bọn huynh đệ Thiên địa hội máu thịt tung tóe, mà mình chắc sẽ được gia quan tấn tước, làm sao có thể yên tâm? Nghĩ thầm “Làm người không có nghĩa khí, không phải là con rùa đen khôn khiếp thì là cái gì?”.

Y nghĩ thầm “Tin tức của hoàng thượng linh thông như thế, là thằng khôn kiếp nào nói với y nhỉ? Sáng sớm hôm nay mình vừa gặp hoàng thượng, y đối xử với mình rất tốt, nói sẽ phái mình đi đánh trận, mong mình bắt được Ngô Tam Quế, phong mình làm Bình Tây vương.

Lúc ấy nhất định hoàng thượng còn chưa biết chuyện Vi Hương chủ của Thiên địa hội. Y được tin rồi, thì mình áp giải con đi già tới chỗ thái hậu. Nhưng là thằng cầu tặc nào báo tin ? Hừ, có quá nửa là người của Mộc vương phủ, không thì là thủ hạ của Tư Đồ Hạc phái Vương Ốc. Nếu không thì tại sao những chuyện mình lấy trộm *Tứ thập nhị chương kinh*, làm Bạch Long sứ của Thần Long giáo thì hoàng thượng lại không biết?”

Đa Long thấy y mặt mũi râu rì, dáng vẻ hoảng hốt, liền vỗ vỗ vai y cười nói “Vi huynh đệ, hoàng thượng sủng ái người như thế, thật không biết kiếp trước người đã tu hành bao lâu. Trong triều bất kể là vị thân vương, bồi lạc, tướng quân, đại thần nào trước nay cũng chưa từng được hoàng thượng phái Ngự tiền thị vệ bảo vệ đâu. Mọi người đều nói Vi Đô thống chưa đầy hai mươi tuổi là sẽ được phong tới tước công tước vương. Người không cần lo, chỉ cần không bước ra khỏi cửa cung một bước thì cho dù bọn phản tặc có thiên quân vạn mã cũng không làm tổn thương được một sợi tóc của người”.

Vi Tiểu Bảo chỉ đành cười gượng, nói “Ơn đức của hoàng thượng như trời cao đất dày. Bọn ta là nô tài, phải tận tâm kiệt lực, báo đáp ân điển của hoàng thượng”. Thấy chung quanh có mấy mươi tên thị vệ, muốn báo tin cho Thiên địa hội thì đúng là thiên nan vạn nan, nghĩ thầm “Phong vương phong tòng gì đó, lão tử cũng không cần. Thà là tiểu hoàng đế đá vào mông mình một cước, chửi một câu : Lăn quả trứng vịt thối con mẹ người đi, từ nay không cho người gặp mặt ta nữa. Lối bảo vệ này, thì đúng là giết luôn cái mạng già của mình rồi”.

Đa Long nói “Vi huynh đệ, hoàng thượng dặn người không được tùy tiện đi lại, thôi cứ tới phòng ở của người ngày trước uống rượu đi, hay tới phòng thị vệ, mọi người bồi tiếp người gieo xúc xắc vài ván?”. Y biết gieo xúc xắc, đánh bài cầu là hợp ý Vi Tiểu Bảo nhất.

Vi Tiểu Bảo chợt động tâm niệm, nói “Thái hậu sai ta một chuyện quan trọng, phải làm lập tức, xin Đa đại ca cùng đi với ta”. Đa Long trên mặt có vẻ khó khăn, nói “Việc sai sử thái hậu giao, đương nhiên phải làm lập tức, có điều... có điều... nghiêm chỉ của hoàng thượng là muốn Vi huynh đệ ngàn vạn lần không được ra khỏi cung...”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Chuyện này là làm trong cung thôi, Đa đại ca không cần lo lắng”. Đa Long lập tức yên tâm, cười nói “Chỉ cần không ra khỏi cung, thì không có gì phải kiêng kỵ”.

Vi Tiểu Bảo sai bọn thị vệ lập tức khiêng chiếc kiệu của thái phi ra Hỏa thiêu trường phía tây của Thần Vũ, nói “Thái hậu đã dặn ai mở rèm kiệu ra, thì cứ chém đầu”.

Chuyện thích khánh tấn công vào kiệu thái phi, Đa Long và bọn thị vệ đều đã biết, tuy không biết chân tướng bên trong, nhưng đều biết là một chuyện bí mật của thái hậu, hồi hộp không yên, nghe Vi Tiểu Bảo nói phải khiêng tới Hỏa thiêu trường đốt đi, đó là bỏ đi một mầm họa lớn bằng trời, mọi người trong lòng đều lập tức cảm thấy như vừa buông được một khối đá nặng. Lúc ấy Đa Long đi cùng Vi Tiểu Bảo, đưa chiếc kiệu tới Hỏa thiêu trường, trên suốt đường đi, máu tươi trong kiệu vẫn nhỏ xuống. Còn như người chết trong kiệu là ai, tự nhiên không ai dám hỏi nửa câu. Tới Hỏa thiêu

trường, bọn tô lập tạp dịch chất củi khô lên chung quanh chiếc kiệu rồi châm lửa đốt.

Vi Tiểu Bảo tìm một mảnh gỗ, lấy than vẽ hình một con chim sẻ lên, hai tay ôm mảnh gỗ, nhìn chiếc kiệu lầm rầm khấn vái “Sầu đầu đà, con đi già, các người lúc sống không làm được vợ chồng, xuống âm cung sẽ làm vợ chồng ngàn năm vạn năm. Người giết các người là ba người nhà họ Quy, bây giờ cũng đã chết rồi. Các người đi trước thì họ đi ngay theo sau. Nếu gặp nhau ở cầu Nại Hà, đài Vọng Hương, mọi người cứ thân thiết với nhau thôi”. Bọn Đa Long thấy y mấp máy môi, đoán là y khấn vái cho vong hồn người chết được siêu sinh, chỉ thấy y nhặt vài hòn đá chất thành một đống nhỏ, cắm mảnh gỗ xuống, cũng như một nén hương, nào ngờ đó là ký hiệu của y để báo tin cho Đào Hồng Anh.

Thấy chiếc kiệu và thi thể bên trong đều đã cháy thành tro, Vi Tiểu Bảo trở về chỗ ở của mình trước kia, đã sớm có bọn thái giám lấy lòng y quét dọn sạch sẽ, đưa các thức rượu thịt và điểm tâm tới.

Vi Tiểu Bảo thưởng tiền cho họ, rồi cùng Đa Long và bọn thị vệ ăn uống, nói “Đa đại ca, xin các người cứ thông thả ngồi chơi. Hôm qua huynh đệ làm việc cho hoàng thượng suốt đêm, quả thật rất mệt”. Đa Long nói “Huynh đệ không cần khách khí, cứ đi ngủ đi, để ca ca bảo giá cho người”. Vi Tiểu Bảo nói “Chuyện đó thì quả thật ngàn vạn lần không dám. Đa đại ca, người muốn hoàng thượng ban thưởng cái gì? Người nói với ta đi, huynh đệ sẽ ghi nhớ, lúc gặp hoàng thượng sẽ xin cho người, e là có tám phần xong việc đấy”. Đa Long cả mừng,

nói “Vi huynh đệ chịu cầu xin hoàng thượng giúp ta, chẳng lẽ lại không được sao?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Chuyện của Đa đại ca cũng là chuyện của huynh đệ, lẽ nào lại không ra sức chứ?”. Đa Long cười nói “Ca ca làm đương sai ở kinh cũng hơi khô khan, muốn được điều ra tỉnh ngoài bổ sung”. Vi Tiểu Bảo vỗ đùi một cái, cười nói “Đại ca nói không sai, trong thành Bắc Kinh không biết có bao nhiêu vương công đại quan cao hơn chúng ta, quả thật không sao tỏ rõ oai phong, chỉ cần rời kinh một lần là được tự do. Cho dù muốn có mấy lượng bạc để tiêu, chỉ cần ho một tiếng, người ta cũng sẽ lập tức hai tay dâng lên”. Hai người nhìn nhau cười rộ.

Vi Tiểu Bảo vào phòng, nửa nằm nửa ngồi trên giường, nghĩ thầm “Đa đại ca nhận được chỉ dụ của hoàng thượng giám sát mình rất chặt, muốn ra khỏi cung báo tin cho sư phụ thì quyết không sao làm được. Đợi Đào cô cô tới, mình sẽ nhờ bà đi báo tin, chỉ e bà tới quá muộn, nếu khuya mới tới gặp nhau, đại pháo ngoài kia đã bắn rồi, thì làm sao là tốt?”. Qua một lúc, lại nghĩ “Trước mắt chỉ có nghĩ cách sai bọn thị vệ đi khua cỏ động rắn”.

Nghĩ được chủ ý, lập tức nhắm mắt ngủ nửa giờ, lúc tỉnh dậy đã thấy bóng nắng chênh chếch, đã qua giờ Mùi, bèn ra khỏi phòng hỏi Đa Long “Đa đại ca, người có biết bọn phản tặc định ra tay với ta lại lịch thế nào không?”. Đa Long nói “Chuyện đó thì ta không biết”. Vi Tiểu Bảo nói “Một bọn là người Thiên địa hội, một bọn là người Mộc vương phủ”. Đa Long lè lè lưỡi, nói “Hai bọn phản tặc ấy đều rất lợi hại, chẳng trách hoàng thượng lo lắng như thế”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta nghĩ chỉ trốn núp

ở trong cung được một ngày chứ không thể trốn núp trọn đời. Hôm nay tuy có Đa đại ca bảo vệ nhưng bọn phản tặc chưa trừ diệt được thì vẫn còn hậu hoạn vô cùng”. Đa Long nói “Sáng mai hoàng thượng triệu kiến, ắt có kế hay, Vi huynh đệ không cần lo lắng”.

Vi Tiểu Bảo nói “Vâng. Không giấu gì đại ca, trong nhà huynh đệ có mấy cô nương như hoa như ngọc, huynh đệ rất yêu thương. Xem ra tối nay bọn phản tặc sẽ tới nhà ta hành thích, họ không hại được huynh đệ, có quá nửa sẽ giết chết mấy cô nương ấy, vậy thì... vậy thì thật là đáng tiếc”.

Đa Long cười gật gật đầu, nghĩ tới hôm trước Vi Tiểu Bảo muốn mình giả vờ để làm khó Trịnh Khắc Sảng, cũng là vì một tiểu mỹ nhân, vị huynh đệ nhỏ này phong lưu hiếu sắc, tuy còn nhỏ tuổi nhưng trong nhà nhất định đã thu thập không ít hầu thiếp xinh đẹp, liền nói “Chuyện đó rất dễ, để ta sai người tới phủ của huynh đệ bảo vệ”.

Vi Tiểu Bảo cả mừng, chấp tay cảm ơn, nói “Nhưng cô nương xinh đẹp trong nhà huynh đệ, ta sủng ái nhất ba người, một người tên Song Nhi, một người tên Tăng Nhu, còn một người tên... tên Kiếm Bình (nghĩ thâm nếu nói chữ Mộc trong tên Mộc Kiếm Bình ra, chỉ e khiến Đa Long sinh nghi) tướng mạo đều rất không kém, huynh đệ thật không sao yên tâm. Xin đại ca sai người tới bảo vệ, nói với họ rằng, đêm nay có người Thiên địa hội và Mộc vương phủ tới hành thích, bảo họ trốn lánh đi. Tốt nhất là đại ca phái thêm nhiều người, bảo vệ trong nhà huynh đệ, nếu thích khách tới, cứ bắt tất cả con bà nó đi. Vị huynh đệ nào ra sức, tự nhiên sẽ có hậu tạ”.

Đa Long vỗ ngực một cái, cười nói “Chuyện đó rất dễ. Đây là chuyện trong phủ của Vi bá tước, có ai lại không liều mạng xông lên chứ?”. Lập tức gọi thủ lãnh thị vệ, bảo y ra cử người. Bọn thị vệ đều biết Vi Tiểu Bảo ra tay hào phóng, lúc bình thời không có chuyện gì cũng thường thưởng cho tám trăm một ngàn, lần này tới bảo vệ sủng cơ ái thiếp của y nhất định sẽ có trọng thưởng, lúc ấy ai cũng vui vẻ vâng lệnh, người nào không được cử đi thì trong bụng tức tối, rửa thắm vận khí không may.

Vi Tiểu Bảo hơi yên tâm, nghĩ thầm “Bọn Song Nhi nghe dám thị vệ nói thế, nói là trong cung sai người tới bảo vệ, chờ bắt thích khách Thiên địa hội và Mộc vương phủ, tự nhiên sẽ báo cho bọn sư phụ mình trốn tránh. Nhưng nếu bọn sư phụ mình trốn đi mà ba người Song Nhi, Tăng cô nương, tiểu quận chúa bị đại pháo bắn chết, thì thật hồng bét ! Có điều đại đội Ngự tiền thị vệ đang trong nhà mình, thì bọn pháo thủ bên ngoài nhất định sẽ không dám bắn bừa”.

Nhưng lại xoay chuyển ý nghĩ “Nếu bọn pháo thủ vâng chỉ dụ của hoàng đế, bất kể ba bảy hăm mốt, cứ đến giờ là phải nổ pháo thì làm thế nào?”. Tiểu quận chúa và Tăng Nhu thì cũng thôi, nhưng Song Nhi đối với mình tình sâu nghĩa nặng, là người quan trọng nhất trong lòng, quyết không thể để nàng mất mạng. Chỉ là tiến thoái lưỡng nan, nếu bảo bọn thị vệ đưa Song Nhi ra ngoài, thì không có ai ở lại báo tin cho sư phụ và các huynh đệ, nếu chỉ cứu Song Nhi, không cứu sư phụ, trọng sắc khinh bạn, thì lại là con rùa đen khôn khiếp. Nhất thời y đi vòng vòng trong phòng, không nghĩ ra cách nào hay.

Qua hơn nửa giờ, thủ lãnh thị vệ mang người tới phủ Trung Dũng bá về bẩm báo, họ còn chưa tới gần phủ bá tước đã bị quan quân Tiên phong doanh cản lại, viên Tham lãnh dẫn đầu quân Tiên phong doanh nói phụng chỉ bảo vệ phủ bá tước, không cần các vị thị vệ đại nhân lo lắng. Bọn thị vệ muốn vào bảo vệ bên trong phủ, quân Tiên phong doanh nói thế nào cũng không cho vào, nói hoàng thượng đều đã sắp xếp đâu vào đấy. Đến sau cùng thì ngay A Thống lĩnh của Tiên phong doanh cũng đích thân ra ngăn cản, bọn thị vệ không sao xông qua được, chỉ đành trở về.

Vi Tiểu Bảo vừa nghe thấy, trong lòng liên tiếp kêu khổ. Đa Long cười nói “Huynh đệ, hoàng thượng đối xử với nói thật là chu đáo, còn phái cả Tiên phong doanh tới bảo vệ các tiểu mỹ nhân của ngươi, vậy thì ngươi còn lo gì nữa? Hô hô, hô hô !”.

Vi Tiểu Bảo chỉ đành cười khan mấy tiếng, nghĩ thầm “Tiểu hoàng đế cái gì đó trong cái gì đó mà cái gì đó ngoài ngàn dặm, phen này thì sự phụ mình đúng là đại họa lâm đầu rồi. Tiên phong doanh nhất định đã được nghiêm chỉ, canh giữ chung quanh phủ bá tước của mình, nhìn thấy bách tính tầm thường thì cứ cho vào phủ, để tiện tới đến bắn cho chết hết, còn nếu là quan viên văn võ thì cản trở không cho vào”.

Lại nghĩ thầm “Mình đột nhiên phóng ám khí Hàm sa xạ ảnh, kết liễu tính mạng của Đa đại ca không khó, nhưng bấy nhiêu thị vệ như thế, làm sao giết chết tất cả được? Đáng tiếc là Mông hãn được trong người mình đã dùng hết ở nhà Trang gia rồi”. Nhìn thấy mặt trời càng lúc càng xuống thấp, y lại càng như con kiến bò trên

chảo nóng, toàn thân nóng ran, đi tiểu hết lần này tới lần khác mà vẫn không nghĩ được chút chủ ý nào.

Qua hơn một giờ, trời tối dần, Vi Tiểu Bảo đẩy cửa sổ nhìn ra ngoài, chỉ thấy bảy tám tên thị vệ đi tới đi lui, canh giữ vô cùng cẩn mật. Y nhìn đông ngó tây, nhưng đâu thấy bóng dáng của Đào Hồng Anh? Bèn thở dài một tiếng, ngã vật xuống giường, nghĩ thầm lúc này e đã có không ít bằng hữu tiến vào phủ bá tước, còn chậm trễ thêm một khắc thì các huynh đệ càng gần đường xuống âm phủ thêm một bước.

Trong chớp mắt ấy thấy ở góc phòng đặt một chum nước lớn, chính là của Hải Đại Phú trước kia, lần trước mình toàn nhờ vào cái chum này mới giết được Thụy Đống, nghĩ thầm “Sao mình không lừa Đa đại ca vào phòng, phát ám khí bắn chết y rồi phóng hỏa trong phòng, nhân lúc hỗn loạn trốn ra. Đa đại ca đối xử với mình mười phần tử tế, bỗng không lại đi hại mạng y, quả thật là không phải với y. Nhưng nghĩa khí có lớn có nhỏ, tính mạng của mấy mươi người bọn sư phụ mình so ra thì quan trọng hơn một cái mạng của y nhiều”. Ngẫm nghĩ một lúc, tâm ý đã quyết, bèn cầm đá lửa dao lửa đánh lửa lên, thắp mấy ngọn nến, nghĩ thầm “Màn cháy nhanh nhất, giết Đa đại ca xong thì châm lửa vào màn”.

Đúng lúc ấy, nghe Đa Long ở phòng ngoài gọi “Vi huynh đệ, rượu thịt mang tới rồi, ra đây uống thôi”. Vi Tiểu Bảo nói “Hai chúng ta ăn trong này đi”. Đa Long nói “Được!”, rồi sai thái giám bung rượu thịt vào phòng trong.

Tên thái giám kia khoảng mười sáu mười bảy tuổi, bước vào phòng thỉnh an Vi Tiểu Bảo, mở nắp hộp thức

ăn, lấy com rượu ra bày lên bàn. Vi Tiểu Bảo trong óc chột lóe lên một tia sáng, đã nghĩ ra chủ ý, nói “Người ở lại đây hầu rượu”. Tên tiểu thái giám kia mười phần mừng rỡ, vốn biết Vi bá tước trước kia đứng đầu Ngự thiện phòng, đối với người dưới mười phần rộng rãi, hầu hạ y uống rượu nhất định có chỗ hay, lẳng xăng bày chén đĩa ra.

Đa Long bước vào phòng, cười nói “Huynh đệ, người không còn làm đương sai trong cung nữa, mà hoàng thượng không triệt bỏ gian phòng này của người. Cho dù là thân vương bối lạc, hoàng thượng cũng không ưu đãi như thế”. Vi Tiểu Bảo nói “Đây không phải là hoàng thượng ưu đãi, hoàng thượng phải quản biết bao nhiêu chuyện đại sự trong thiên hạ, đời nào lại dính dấp vào những chuyện nhỏ nhặt thế này? Nói thật ra, huynh đệ quay lại ở chỗ này thật mười phần trái quy củ”.

Đa Long cười nói “Người khác thì trái quy củ, chứ huynh đệ người thì không hề gì”. Y biết Tổng quản thái giám trong cung muốn lấy lòng Vi Tiểu Bảo, ai cũng không muốn sai người tới ở chỗ này, trong cung cũng có phòng, gian phòng này của Hải Đại Phú vừa không có gì tốt, thái giám tiếp quản Ngự thiện phòng tự nhiên cũng có chỗ ở khác. Vi Tiểu Bảo cười nói “Đại ca mà không nói tới thì huynh đệ cũng quên mất, sáng mai phải báo cho thái giám Tổng quản, triệt hồi gian phòng này đi. Chúng ta làm bề tôi ở ngoài lại vào trong cung ở, bị Ngự sử đại nhân biết được, dâng một tờ tham hặc thì không thú vị gì đâu”. Đa Long nói “Hoàng thượng thích người, ai mà quản được”.

Vi Tiểu Bảo nói “Mời ngồi, mời ngồi. Gian phòng này cũng chẳng có gì hay, chỉ là huynh đệ ở quen rồi, lại

cầm thấy ở trong phủ Bá tước ngoài kia không thoải mái lắm”, từ từ bước tới sau lưng y, rút thanh chủy thủ ra cầm ở tay, cười nói “Tám đĩa thức ăn này đều là những món huynh đệ thích, Ngự thiện phòng vẫn còn nhớ, đại ca thử nếm bát Đầu sư tử bột thịt cua này xem sao?”. Đa Long nói “Những món huynh đệ thích, nhất định là rất ngon...”, câu nói chưa dứt, đột nhiên thấy sau lưng bên trái lạnh buốt, nằm gục luôn xuống bàn không động đậy nữa.

Nhát đao ấy không hề có tiếng động, tên tiểu thái giám kia hoàn toàn không hay biết, vẫn đang rót rượu. Vì Tiểu Bảo bước tới sau lưng y, lại nhẹ nhàng một đao đâm chết, rồi lập tức quay ra cài then cửa, mau lẹ cởi bỏ quần áo giày tất, chỉ để lại quần áo lót và tắm bồn tắm hộ thân, đổi mặc quần áo của tên tiểu thái giám, mặc quần áo của mình vào cho y. Hai người cao suýt soát bằng nhau, quần áo cũng vừa vặn. Sau đó y bế xác tên tiểu thái giám lên đặt ngồi vào ghế, vung chủy thủ lên, rạch bừa lên mặt tên tiểu thái giám một hồi, cắt cho ngũ quan nát bét cả ra.

Y tay chân bận rộn, trong lòng thì nghĩ “Đa đại ca, ngươi là người Thát Đát, Thiên địa hội ta giết người Thát Đát là ăn com, không giết người không được. Hôm nay làm hại tính mạng của ngươi, quả thật rất không phải. May mà rốt lại thế nào ngươi cũng phải chết. Tối hôm nay ta chạy trốn, sáng mai nhất định hoàng thượng sẽ chém đầu ngươi, ngươi chẳng qua cũng chỉ chết sớm nửa ngày, cũng không phải là thiệt thòi gì lắm. Huống hồ ta giết ngươi thì ngươi lại tuần chức vì việc công. Chú nếu hoàng thượng chém đầu ngươi, thì ngươi ắt sẽ

bị tịch biên gia sản, vợ con đều bị liên lụy, không bằng chết sớm nửa ngày để người nhà được phủ tuất âm phong. Nếu giờ bàn tính ra tính toán, thì quả thật người còn chiếm tiện nghi nhiều lắm”. Nhưng Đa Long lúc bình thời đối xử với mình quả thật rất tốt, bất đắc dĩ phải giết y, trong lòng rốt lại cũng mười phần áy náy, nhin không được ứa nước mắt.

Y lau lau nước mắt, xoay người nhìn tên tiểu thái giám, nghĩ thầm “Vị tiểu huynh đệ người khoác hoàng mã quả, trông rất oai vệ. Vốn là người có đầu thai mười kiếp cũng không choàng được nửa tác hoàng mã quả, cái mũ của bá tước đại nhân thì chỉ một viên Hồng bảo thạch kia thôi cũng đủ cho người tiêu mười bảy mười tám kiếp rồi, hà hà, người thăng quan phát tài, là gặp may lớn rồi. Năm xưa Vi Tiểu Bảo ta giả mạo làm Tiểu Quế tử, từ đó thăng quan tiến chức, làm tới quan lớn. Hôm nay người giả mạo Vi Tiểu Bảo, từ nay trở đi có thăng quan tiến chức hay không thì còn phải xem bản lãnh của người”. Lại nghĩ “Trước kia mình giả làm tiểu thái giám, hôm nay lại để một tiểu thái giám giả làm mình, chuyện nợ nần qua lại kể như xóa sạch. Tiểu Huyền tử ơi Tiểu Huyền tử, ta cũng chẳng có gì là không phải với người”.

Y chỉnh đốn quần áo trên người, nhìn thấy không còn chỗ nào sơ hở, bèn cao giọng nói “Thằng nhỏ, người đi ra đi, ở đây không cần người hầu hạ nữa. Năm lượng bạc này cho người ăn kẹo”. Kế đó ậm à ậm ừ nói “Đa tạ bá tước đại nhân”. Lại cao giọng nói “Ta và Đa Tổng quản uống rượu tâm sự ở đây, không ai được vào quấy rầy!”.

Thái giám ở trong cung vốn chỉ hầu hạ hoàng đế, hoàng hậu, phi tần, hoàng tử và công chúa, nhưng các thái giám có chức vụ thì được tiểu thái giám hầu hạ, trước nay vốn vẫn như thế. Vì Tiểu Bảo tuy không còn làm thái giám, nhưng trước nay rất có oai thế trong cung, là thái giám được lòng hoàng đế nhất, gọi một tên tiểu thái giám hầu hạ rồi thưởng tiền quả thật là chuyện rất bình thường. Bọn thị vệ ở ngoài nghe thấy, không ai đếm xỉa gì tới, chỉ thấy cửa phòng mở ra, tên tiểu thái giám kia mang hộp đồ ăn bước ra, cúi đầu quay người đóng cửa lại.

Vì Tiểu Bảo mang hộp thức ăn, cúi đầu ra cửa. Thấy bọn thị vệ đang ăn uống, không ai để ý, Vì Tiểu Bảo mừng thầm, nghĩ bụng “Bọn thị vệ ít nhất cũng phải qua một giờ nữa mới phát giác là hai người trong phòng đã chết, chỉ cho là Vì bá tước và Đa Tổng quản bị thích khách giết chết, lúc ấy thì ai cũng hoảng sợ vãi cả cứt đất”.

Ra tới cổng lớn, chợt thấy mấy tên thái giám cung nữ mang đèn lồng dẫn đường, khiêng một chiếc kiệu tới. Chiếc kiệu này trang trí bằng lông đuôi gà rừng, gọi là Tước kiệu. Thái giám đi đầu nói lớn “Công chúa giá đáo”.

Vì Tiểu Bảo giật nảy mình “Công chúa sớm không tới, muộn không tới, lại tới đúng lúc này, vừa vào tới phòng sẽ lập tức nhìn thấy Vì Tiểu Bảo mình bị người ta giết chết, trong cung há lại không âm ỉ trời long đất lở sao? Lúc ấy mà muốn ra khỏi cung thì thật là thiên nan vạn nan”. Nhất thời tay chân luống cuống, chỉ thấy chiếc kiệu dừng lại, công chúa Kiến Ninh trong kiệu bước ra, hỏi lớn “Tiểu Quế tử ở trong kia phải không?”.

Vi Tiểu Bảo ngẩng đầu lên, bước tới hạ giọng nói “Công chúa, Vi Tước gia say rồi, để nô tài đưa công chúa vào”. Ánh đèn không sáng lắm, công chúa không nhận ra y, thấy bọn thị vệ trong phòng đều bước ra nghênh tiếp, nghĩ thầm “Sao lại đông người thế này?”, liền cau cau mày, xua tay trái một cái, nói “Mọi người ra ngoài chờ đi”, rồi bước thẳng vào phòng. Vi Tiểu Bảo theo sau.

Y vừa vào phòng, xoay tay đóng cửa lại. Công chúa nói “Người cũng ra ngoài đi”. Vi Tiểu Bảo nói “Vâng, Vi Tước gia ở phòng trong”. Công chúa bước mau vào, đẩy cửa phòng ra, chỉ thấy “Vi Tiểu Bảo” và Đa Long nằm phục xuống bàn, rõ ràng đã uống quá say, bèn cau mày quát “Còn chưa mau đi ra à?”. Vi Tiểu Bảo hạ giọng cười nói “Nếu ta ra ngoài thì không đốt được quân giáp mây”.

Công chúa giật mình, quay đầu lại nhìn, dưới ánh đèn rõ ràng thấy Vi Tiểu Bảo đứng sau lưng mình, bất giác vừa sợ vừa mừng, a một tiếng, nói “Người... người làm gì thế này?”. Vi Tiểu Bảo hạ giọng nói “Đừng lớn tiếng!”. Công chúa nhìn nhìn y, lại nhìn nhìn “Vi Tiểu Bảo” nằm phục trên bàn, hạ giọng hỏi “Người giả trò ma gì vậy?”. Vi Tiểu Bảo kéo nàng vào phòng, lại cài then cửa, hạ giọng nói “Chuyện lớn không hay, hoàng thượng muốn giết ta!”. Công chúa nói “Hoàng đế ca ca đã giết phò mã, tại sao lại muốn giết cả người? Nếu... nếu... nếu y giết người, ta sẽ liều mạng với y”.

Vi Tiểu Bảo đưa hai tay ra ôm nàng, hôn lên má nàng một cái, nói “Chúng ta mau trốn ra khỏi cung, hoàng thượng biết được chuyện ta và cô, muốn chém đầu ta”. Công chúa bị y ôm hôn, lập tức toàn thân nhũn ra, nũng nịu nói “Hoàng đế ca ca giết phò mã, ta chỉ

ngĩ là sẽ gả ta cho người, tại sao... tại sao lại xảy ra chuyện này? Tại sao y biết được?”. Vi Tiểu Bảo nói “Nhất định là cô để lộ ra, có phải không?”. Công chúa chột đỏ mặt, nói “Ta không có. Ta chỉ hỏi mấy lần, là lúc nào người quay lại”. Vi Tiểu Bảo nói “Thế còn không phải à? Nhưng cũng không hề gì, dù sao thì chúng ta cũng là vợ chồng rồi. Bây giờ phải mau mau trốn ra khỏi cung thôi”. Công chúa ngần ngừ nói “Sảng mai ta tới nài nỉ hoàng đế ca ca, y không giết người đâu. Y đã giết phò mã, đã nói là rất không phải với ta, ưng thuận để ta chọn một phò mã tốt. Trước nay y rất thích người...”, nói tới đó chỉ cảm thấy mùi máu trong phòng càng lúc càng tanh, hắt hơi hai cái, hỏi “Tại sao...”, đột nhiên trước ngực nôn nao, ọe một tiếng, vịn vào lưng ghế nôn thốc nôn tháo, nhưng chỉ nôn ra toàn nước.

Vi Tiểu Bảo vỗ khê vào lưng nàng, hạ giọng an ủi “Sao thế? Ăn phải cái gì thế? Đã đỡ chưa?”. Công chúa vừa nôn hai chặp, đột nhiên lật tay lại, chát một tiếng đánh y một tát rất nặng, chửi “Ta ăn phải cái gì? Đều là người không tốt, đều là người không tốt!”, rồi nắm tay lại đánh tới tấp vào ngực y.

Công chúa trước nay hung dữ, lúc ấy đột nhiên phát tác, Vi Tiểu Bảo cũng không lấy làm lạ, nhưng tình thế trước mắt cấp bách, chần chờ thêm một khắc thì gần tới giờ đại pháo bắn thêm một khắc, quả thật không thể để nàng lằng nhằng vô vị, bèn nói “Được, được, là ta không tốt”.

Công chúa kéo tai y, quát “Người theo ta tới gặp hoàng đế ca ca, hai chúng ta lập tức bãi đường làm vợ chồng”. Vi Tiểu Bảo cuống lên, năn nỉ “Chuyện bãi đường

làm vợ chồng thì cứ để ta lo. Nhưng nếu đi gặp hoàng thượng thì chồng cô sẽ biến thành phò mã không đầu đây. Chúng ta phải mau mau trốn ra khỏi cung”. Công chúa kéo mạnh một cái, Vi Tiểu Bảo vánh tai đau buốt, nhìn không được bật kêu một tiếng. Công chúa chửi “Người không có đầu thì có hề gì? Thằng tiểu quỷ nhà ngươi vốn là không có đầu rồi. Đứa nhỏ trong bụng ta làm sao để thu xếp đây?”. Nói tới đó, òa một tiếng bật khóc.

Vi Tiểu Bảo hoảng sợ giật nảy mình, hỏi “Cái... cái gì... mà đứa nhỏ?”.

Công chúa phi chân lên đá trúng bụng dưới y, khóc nói “Trong bụng ta có đứa nhỏ thói tha của ngươi, đều là ngươi không tốt. Nếu chúng ta không làm vợ chồng ngay lập tức, bụng ta... bụng ta cứ càng ngày càng to. Hoàng thượng biết Ngô Ứng Hùng là thái giám, không xong đâu, ta... ta không thể làm người được nữa”.

Vi Tiểu Bảo sắc mặt trắng bệch, đang lúc cấp bách ngàn cân treo sợi tóc lại gặp phải chuyện nhiều khê thế này, vội nói “Nếu chúng ta không mau mau ra khỏi cung, thì đứa nhỏ sẽ không có cha đâu. Trốn ra ngoài rồi, chúng ta sẽ lập tức bái đường thành thân, cô sinh được đứa nhỏ, đó không phải là cháu hoàng thượng sao? Hoàng thượng làm ông cậu rất tiện nghi, y trở thành anh vợ ta, chẳng lẽ còn muốn giết em rể sao?”. Công chúa nói “Có gì mà không muốn? Ngô Ứng Hùng là em rể y, mà y cũng một dao chém chết đấy thôi”. Vi Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng biết Ngô Ứng Hùng là em rể hờ, Vi Tiểu Bảo ta mới là hàng thật giá đúng, em rể hờ thì giết được, chứ em rể thật thì không giết được. Hào công chúa, sau khi con chúng ta ra

đòi, nó ôm cổ cô gọi mẹ, há không phải là rất hay sao?”. Nói tới đó liền đưa tay ôm cổ công chúa.

Công chúa cười sắc lên một tiếng, mừng rỡ nói “Hay cái thằng khốn khiếp nhà ngươi, ta thì không cần thằng nhãi khốn khiếp gọi bằng mẹ”. Nói thì nói thế, nhưng bàn tay nắm vành tai Vi Tiểu Bảo cũng đã buông ra, nũng nịu nói “Lâu quá không gặp ngươi, ngươi có nhớ ta không?”. Nói xong rúc đầu vào lòng y.

Vi Tiểu Bảo nói “Nhớ chứ, ta ngày ngày nhớ, đêm đêm nhớ, lúc nào cũng nhớ”. Trong lòng chửi thầm “Cứ lằng nhằng thế này, đúng là con dĩ chết giẫm con mẹ nó”, nhìn thấy nàng tình ý vẫn vít, má đỏ hồng lên, lúc ấy quả thật không thể thân mật với nàng nhưng cũng không dám đắc tội với nàng, liền hạ giọng nói “Chúng ta trốn ra khỏi cung rồi, từ nay trở đi ban ngày ban đêm đều ở cùng một chỗ, không rời nhau nữa. Bây giờ đi thôi”. Công chúa uơn người mấy cái, nói “Không được, đêm nay chúng ta phải làm vợ chồng”. Vi Tiểu Bảo nói “Được, được! Đêm nay thì đêm nay, nhưng phải trốn ra khỏi cung rồi sẽ nói”. Công chúa nói “Trốn cái gì? Hoàng đế ca ca rất thương yêu ta, y là sư phụ ngươi, cũng rất thích ngươi. Ngày mai chúng ta sẽ nài nỉ y, thế nào y cũng không tức giận đâu. Hoàng đế ca ca hận nhất là Ngô Tam Quế, ngươi xin chỉ mang quân đi đánh Ngô Tam Quế, ta sẽ đi với ngươi. Ta làm Bình mã đại nguyên soái, ngươi làm phó nguyên soái, đánh cho Ngô Tam Quế hoa rơi nước chảy, hoàng đế ca ca còn phong ngươi làm vương gia kia”, nói tới đó ôm chặt lấy y.

Vi Tiểu Bảo đang giữa lúc cấp bách, đột nhiên ngoài cửa sổ có tiếng người gõ khê ba cái, dừng lại một lúc, lại

gõ hai tiếng. Vì Tiểu Bảo cả mừng, hạ giọng nói “Là Đào cô cô phải không?”, rồi nhẹ nhàng đẩy công chúa ra, bước qua mở cửa sổ, bóng người chớp lên, một người nhảy vào, chính là Đào Hồng Anh.

Hai người phụ nữ gặp nhau, đều giật nảy mình, Đào Hồng Anh hạ giọng gọi “Công chúa!”. Công chúa tức giận nói “Người là ai? Tối đây làm gì?”. Vừa xoay chuyển ý nghĩ, đã nổi cơn ghen, nghĩ thầm đêm hôm khuya khoắt, cung nữ này lại từ cửa sổ nhảy vào phòng Tiểu Quế tử, vậy thì còn làm chuyện gì tốt đẹp nữa, nhất định là người tình của y không còn nghi ngờ gì, tuy Đào Hồng Anh đã lớn tuổi, nhưng nghĩ tới Tiểu Quế tử đối với loại cung nữ vừa già vừa xấu này cũng tăng tị, càng không thể tha thứ được, nàng đang lửa tình bùng cháy, lại bị cung nữ này phá hỏng chuyện hay, lại càng tức giận như điên, cao giọng quát “Người..”.

Vi Tiểu Bảo đã sớm đề phòng, đời nào để nàng gọi hai tiếng “Người đâu” ra miệng, bèn đưa tay bịt mồm nàng lại.

Công chúa dùng lực đẩy ra, lật tay chát một tiếng đánh Vi Tiểu Bảo một tát. Vi Tiểu Bảo trong lúc hoảng hốt, tay phải giữ chặt cổ nàng, ra sức bóp lại, chửi “Con đĩ, ta bóp chết ngươi”, công chúa lập tức hơi thở tắc nghẽn, tay chân giãy giụa rồi lên. Vi Tiểu Bảo tay trái lật lại, đập vào đầu nàng hai quyền.

Đào Hồng Anh thấy y lớn mật đánh công chúa thì cả kinh, lập tức biết vỡ lở ra là lớn chuyện, đưa ngón tay ra điểm ba cái liên tiếp vào hông và ngực công chúa, phong tỏa mấy chỗ huyết đạo của nàng. Lúc ấy Vi Tiểu Bảo

mới buông tay ra, hạ giọng nói “Cô cô, chuyện lớn không hay, hoàng đế muốn giết cháu, phải chạy mau”. Đào Hồng Anh nói “Bên ngoài có rất đông thị vệ. Ta đã tới từ sớm, nhưng chờ sau tuần hơn nửa giờ mới tìm được cơ hội nhảy vào, người xem kia”, rồi khề hé cửa sổ ra.

Vi Tiểu Bảo ghé mắt vào nhìn ra, quả nhiên thấy bảy tám tên thị vệ cầm đèn lồng đi lại tuần tra, vừa xoay chuyển ý nghĩ, nhớ lại cách của Sáu đầu đà và Mao Đông Châu, nghĩ thầm “Hai người bọn họ không may, gặp phải vợ chồng Quy Tân Thụ. Lão tử cứ bắt chước họ. Cũng không sợ gì ba người nhà họ Quy mượn xác hoàn hồn, lại đánh vào kiệu công chúa”. Rồi nhìn công chúa nói “Công chúa, cô đừng uống giấm. Bà ta là cô của ta, tức là em gái cha ta, chị gái mẹ ta, cô không cần nổi nóng bậy”.

Công chúa bị Đào Hồng Anh điểm huyết, đã giận dữ suốt ngất, nghe Vi Tiểu Bảo nói mấy câu ấy, trong lòng lập tức hòa hoãn trở lại, cũng không nghĩ “Em gái của cha” và “Chị gái của mẹ” không thể là một người, tóm lại người phụ nữ này không phải là người tình của Tiểu Quế tử, thế thì không có chuyện gì, lúc ấy trên mặt lộ vẻ tươi cười, nói “Vậy thì mau thả ta ra”. Vi Tiểu Bảo muốn lấy lòng nàng, bèn nói “Cô là vợ ta, mau chào cô cô đi”. Công chúa rất vui vẻ, lại kêu một tiếng “Cô cô”.

Đào Hồng Anh không hiểu gì cả, nhìn thấy hai người mới đánh nhau, tại sao công chúa lại gọi mình là cô cô? Vi Tiểu Bảo nói “Cô ra gọi kiêu kiêu vào phòng, sau đó bảo người ra ngoài, đóng cửa lại, ta và cô cùng ngồi lên kiệu, chúng ta trốn ra khỏi cung, sẽ lập tức báỉ đường thành thân. Lúc báỉ đường nhất định phải có một người

trưởng bối bên cạnh mới được. Cô của ta là trưởng bối, cô thấy được không?”. Công chúa cả mừng, mặt đỏ ửng lên, hạ giọng nói “Tốt lắm”. Vì Tiểu Bảo đẩy vào lưng nàng, thúc giục “Đi mau đi, đi mau đi!”.

Công chúa bị y thôi thúc, cũng không chờ huyết đạo trên người được giải khai, bèn bước ra cửa gọi “Khiêng kiệu vào phòng!”.

Một bọn thái giám cung nữ đều cảm thấy ngạc nhiên, nhưng trước nay vị công chúa này hành sự luôn rất bất ngờ, lúc bình thời sai làm chuyện gì, nói chung là ít giống thường tình mà rất lạ lùng, lập tức đồng thanh vâng dạ, khiêng chiếc kiệu vào. Loạn giá của Thận thái phi có thể khiêng vào cung Từ Ninh, rón rén khiêng Sáu đầu đà và Mao Đông Châu ra, nhưng cửa phòng của Vì Tiểu Bảo chỉ rộng vài thước, tước kiệu của công chúa làm sao khiêng vào? Chỉ có hai cái đòn khiêng lọt vào, chiếc kiệu đã lấp kín cửa, không sao vào được nữa. Công chúa tức giận nói “Quân vô dụng, cắt hết ra ngoài cho ta”. Hai tên thái giám khiêng kiệu phía trước đều nghĩ “Cánh cửa chật thế này, tại sao lại trách bọn ta?”, bèn lập tức men theo cạnh kiệu bước ra ngoài.

Vì Tiểu Bảo nói khê với công chúa “Cô sai các thị vệ không được vào”. Công chúa cao giọng nói “Tiểu Quế tử, người ở trong này ngủ yên cho ta, không được ra ngoài”. Vì Tiểu Bảo cao giọng nói “Vâng, không còn sớm nữa, xin công chúa về nghỉ cho sớm”. Công chúa chửi “Ta cứ muốn đi dạo dạo, người quản được à?”. Vì Tiểu Bảo cao giọng nói “Trong cung có thích khách, công chúa điện hạ nên cẩn thận là hơn”. Công chúa nói “Hoàng thượng nuôi một đám thị vệ, chỉ biết ăn chứ không biết làm gì.

Mọi người đứng yên ở ngoài cho ta, không được vào đây”, bọn thị vệ nhất tề vâng dạ.

Vì Tiểu Bảo chui vào kiệu ngôi, vẫy vẫy tay. Đào Hồng Anh giải khai huyết đạo trên người công chúa, công chúa cũng bước lên kiệu, ngồi trước mặt y. Vì Tiểu Bảo tay trái ôm nàng, hạ giọng nói với Đào Hồng Anh “Cô cô, xin người đưa bọn cháu ra khỏi cung”, nghĩ thầm bà ta võ công cao cường, có bà ta hộ tống cạnh kiệu, nếu bị người ta vạch trần trò lòe bịp, cũng có người giúp đỡ.

Đào Hồng Anh lập tức ưng thuận. Bà mặc quần áo cung nữ, đứng cạnh kiệu công chúa không ai nghi ngờ. Công chúa quát “Khiêng kiệu ra”, hai tên thái giám khiêng kiệu vào lúc này lại men theo cạnh kiệu bước vào, cùng hai tên thái giám phía sau nhấc đòn kiệu lên, đưa chiếc kiệu giật lùi ra mấy bước, rồi quay kiệu lại nhấc lên, trong lòng đều rất ngạc nhiên “Tại sao chiếc kiệu đột nhiên nặng hẳn lên thế này?”.

Công chúa nghe lời Vì Tiểu Bảo, sai ra cửa Thần Vũ. Tước kiệu tới cửa Thần Vũ, thị vệ ở cửa cung thấy tước kiệu của công chúa muốn nửa đêm ra khỏi cung, bước lên hỏi han. Công chúa trong kiệu nhảy bật ra, quát “Ta muốn ra khỏi cung, mau mau mở cửa”.

Đêm ấy thị vệ lãnh ban canh giữ cửa Thần Vũ là Triệu Tề Hiền, y lập tức khom lưng làm lễ, tươi cười nói “Bẩm điện hạ, đêm nay trong cung có thích khách gây náo loạn, không được yên ổn lắm, xin điện hạ chờ sáng sẽ ra khỏi cung”. Công chúa tức giận nói “Ta có việc

gấp, sợ gì thích khách?”. Triệu Tề Hiền vốn không dám trái lời, nhưng biết phò mã đã bị giết, công chúa ban đêm ra khỏi cung, biết đâu có liên quan gì tới việc Ngô Tam Quế tạo phản, sáng mai tra xét ra, không khỏi bị liên lụy rất lớn, liên tiếp thỉnh an, chỉ là không chịu ra lệnh mở cửa. Quả thật bị công chúa thúc bách, liền nói “Nếu đã như thế, thì xin đợi nô tài đi thỉnh thị Đa Tổng quản, xin công chúa đợi một lúc, nô tài thỉnh thị xong, sẽ lập tức trở về mở cửa cung”.

Vì Tiểu Bảo trong kiệu thấy công chúa cứ nổi giận, mà Triệu Tề Hiền thì nói thế nào cũng không chịu mở cửa cung, lại muốn đi tìm Đa Long, thế thì chuyện đã hỏng lại càng hỏng, lúc nguy cấp bèn nói “Triệu Tề Hiền, người biết ta là ai không?”. Triệu Tề Hiền làm việc dưới trướng y đã lâu, tự nhiên nhận ra giọng y, vừa sợ vừa mừng, vội nói “Là Vi Phó Tổng quản à?”. Vì Tiểu Bảo cười nói “Đúng”. Rồi trong kiệu thò đầu ra, vẫy vẫy tay. Triệu Tề Hiền vội bước tới gần. Vì Tiểu Bảo hạ giọng nói “Ta vâng mật chỉ của hoàng thượng, đi làm một chuyện đại sự cơ mật, chỉ cần lộ mặt ra là hỏng chuyện vì thế hoàng thượng sai ta ngồi trong kiệu công chúa, nhờ công chúa che giấu đưa ra”. Triệu Tề Hiền vốn biết y rất được Khang Hy tin yêu, hành sự thần xuất quỷ nhập, càng không nghi ngờ gì, vội nói “Vâng, vâng. Ty chúc sẽ mở cửa cung ngay”.

Vì Tiểu Bảo linh cơ nhất động, hạ giọng nói “Người có muốn thăng quan phát tài không?”. Triệu Tề Hiền làm việc dưới quyền y, trong mấy năm đã thăng lên hai cấp, tiền bạc cũng đã phát được hai vạn lượng, lúc trong bụng mừng rơn, vội quỳ xuống thỉnh an, nói “Đa tạ Phó

Tổng quản tài bồi. Phó Tổng quản có việc gì sai khiến, thì ty chức dù có phải tan xương nát thịt cũng không từ chối”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Câu này là người tự nói ra. Đại pháo mà bắn là người tan xương nát thịt, người đã nói là không từ chối thì đừng trách ta”. Liền hạ giọng nói “Có một bọn phản tặc câu kết với Ngô Tam Quế. Hoàng thượng đã có diệu kế, bây giờ đã lừa được họ tụ họp trong phủ bá tước của ta. Hoàng thượng sai ta đem nhân mã Tiên phong doanh tới Bắc Kinh. Tiên phong vốn bất hòa với Kiều ky doanh chúng ta, người có biết tại sao hoàng thượng lại muốn ta dẫn đầu Tiên phong doanh không?”. Triệu Tề Hiền nói “Ty chức rất ngu xuẩn, quả thật không biết chuyện ấy”. Vi Tiểu Bảo hạ giọng nói “A Thống lãnh Tiên phong doanh câu kết với Ngô Tam Quế, hoàng thượng muốn nhân dịp một quả lưới quét sạch. Công chúa là con dâu của Ngô Tam Quế, họ vừa gặp công chúa, sẽ không nghi ngờ gì”. Triệu Tề Hiền sợ nghĩ ra, nói “Té ra là thế. Thật không ngờ A Thống lãnh lại dám đại nghịch bất đạo, chuyện này có quá nửa cũng là do Vi Phó Tổng quản điều tra ra, lập nên công lớn”.

Vi Tiểu Bảo nói “Công lao này là hoàng thượng sắp xếp, giao vào tay ta thôi. Chúng ta là hảo huynh đệ, có quan thì cùng thăng, có tài thì cùng phát, người dặt bốn mươi tên thị vệ theo ta cùng lập công thôi”.

Triệu Tề Hiền cả mừng, luôn miệng cảm tạ, vội mời công chúa lên kiệu, điểm bốn mươi tên thị vệ ngày thường võ mông ngựa mình, nói vâng mật chỉ làm việc, mở toang cửa Thần Vũ, hộ tống tước kiệu của công chúa

ra cung, sai sáu mươi tên thị vệ còn lại canh giữ chặt chẽ. Vi Tiểu Bảo nói “Cửa cung này từ đêm nay trở đi bất kể thế nào cũng không được mở ra, trừ phi Đa Tổng quản và ta ra lệnh, nếu không thì bất kể là ai cũng không cho ra”. Triệu Tề Hiền quay đầu truyền lệnh của Vi Tiểu Bảo, sáu mươi tên thị vệ giữ cửa cung đồng thanh vang dạ. Vi Tiểu Bảo cười thầm “Lão tử đi chuyến này thì không bao giờ quay về nữa, không biết hồn ma của Đa Tổng quản có về truyền lệnh mở cửa cung không”.

Đồng Mạo Nhi Hồ đồng cách hoàng cung không xa lắm, đoàn người đi không bao lâu đã tới phủ Trung Dũng bá. Trên đường Vi Tiểu Bảo tìm đập thành thạch, chỉ sợ đi được nửa đường phía trước đã có tiếng pháo nổ vang trời, may là thủy chung vẫn im lặng không có tiếng động nào.

Vừa tới đầu hẻm, Thống lãnh Tiên phong doanh A Tế Xích đã được tin tước kiệu của công chúa tới, bước ra nghênh đón.

Công chúa trong kiệu được Vi Tiểu Bảo vừa ôm ôm ấp ấp, vừa dặn dò kỹ lưỡng nên làm thế nào, nghe A Tế Xích báo danh nghênh đón, lập tức từ trong kiệu thò đầu ra, nói “A Thống lãnh, hoàng thượng có mặt chỉ, công việc giao cho người đêm nay mười phần quan trọng, người đã chuẩn bị xong hết chưa?”.

A Tế Xích khom lưng nói “Vâng, đã chuẩn bị xong cả rồi”. Công chúa hạ giọng nói “Số đại pháo kia cũng đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi chứ”. A Tế Xích nói “Vâng, là Nam Hoài Nhân đại nhân đích thân chỉ huy”. Vi Tiểu Bảo trong kiệu nghe thấy rất rõ, nghĩ thầm “Hoàng

thượng quả nhiên không lừa mình. Lão quỷ Tây dương Nam Hoài Nhân này đích thân tác xạ, thì làm sao mà bắn không trúng?”. Công chúa nói “Hoàng thượng phân phó, bảo ta vào phủ bá tước làm một việc, người theo ta vào thôi”.

A Tế Xích nói “Bẩm điện hạ, đã sắp đến giờ rồi, bây giờ không thể vào nữa”. Công chúa tức giận nói “Cái gì mà không thể vào? Đây là thánh chỉ, người dám chống à?”. A Tế Xích nói “Nô tài không dám. Có điều... có điều quả thật rất nguy hiểm. Điện hạ tấm thân ngàn vàng...”.

Vì Tiểu Bảo trong kiệu hắng giọng một tiếng, Đào Hồng Anh sấn lên một bước, phóng chỉ ra như gió điểm vào ba chỗ huyết đạo trên hông và nách A Tế Xích. A Tế Xích la hoảng một tiếng, nửa người trên đã không động đây gì được, lập tức sau lưng lạnh buốt, kể đó đau nhói lên, một thanh lợi đao đã rạch đứt một đường dài, lúc ấy hoảng sợ hồn phi phách tán, hoàn toàn không hiểu vì sao.

Công chúa nói “Mặt chỉ của hoàng thượng, nếu người không phụng chỉ, sẽ lập tức xử chém, còn xử chém cả nhà, tịch biên gia sản nữa”. A Tế Xích run lên nói “Vâng, vâng”. Vì Tiểu Bảo chợt động tâm niệm “Bọn Ngự tiền thị vệ này theo mình làm việc, trước nay rất vâng lời, cần gì bắt họ mất mạng? Chẳng bằng bắt Tiền phong doanh làm ma thế mạng”. Bèn nói khề vào tai công chúa “Bảo y điểm năm mươi tên quan quân Tiền phong doanh đi theo chúng ta vào trong”. Công chúa quát “Người mang năm mươi tên quân sĩ thủ hạ theo bọn ta vào trong làm việc”. A Tế Xích run lên nói “Vâng... vâng”, lúc ấy lập tức ra lệnh, điểm năm mươi tên quân sĩ, theo sau

kiệu công chúa, đi thẳng vào phủ bá tước. Vi Tiểu Bảo sai Triệu Tề Hiền suất lĩnh bọn thị vệ đứng chặn ngoài phủ.

Chiếc kiệu khiêng vào tới trước sảnh, công chúa và Vi Tiểu Bảo xuống kiệu, sai năm mươi tên quân sĩ đứng xếp hàng chờ trước thiên tỉnh. Đào Hồng Anh áp giải A Tề Xích, bốn người bước vào hoa sảnh.

Vừa đẩy cửa ra, chỉ thấy bọn Trần Cận Nam, Mộc Kiếm Thanh, Từ Thiên Xuyên đều đang trong sảnh. Mọi người thấy Vi Tiểu Bảo dắt một quý phụ, một cung nữ, lại thêm một viên võ tướng, đều vô cùng kinh ngạc.

Vi Tiểu Bảo vẫy vẫy tay, mọi người đều xúm lại. Y hạ giọng nói “Hoàng đế biết chúng ta hội họp ở đây, phía ngoài Hồ đồng đã có quan quân vây chặt, còn có hơn mười khẩu đại pháo nhắm thẳng vào đây”. Quân hào giật nảy mình, ai cũng biến hấn sắc mặt. Liễu Đại Hồng nói “Mọi người xung sát xông ra thôi”. Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói “Không được đâu! Bên ngoài rất đông quan binh, đại pháo lại càng lợi hại. Ta đã mang mấy mươi tên quân sĩ vào. Mọi người lột quần áo của họ, rồi sẽ trà trộn đi ra”. Quân hào đều khen là diệu kế.

Vi Tiểu Bảo quay người lại, nói với công chúa. Công chúa gật gật đầu nói với A Tề Xích “Gọi hai mươi tên quân sĩ vào đây”. A Tề Xích đã sớm thấy tình thế không hay, chỉ là cương đao kê vào cổ, không chống cự, đành lên tiếng truyền lệnh.

Quần hào Thiên địa hội và Mộc vương phủ đã sớm đứng cạnh cửa, hai mươi tên quân Tiền phong doanh

vừa bước vào hoa sảnh, lập tức tay đánh chân đá, khuỷu hất chỉ điểm, đánh ngã hết hai mươi người. Lần thứ hai gọi mười lăm người, lần thứ ba lại gọi mười lăm người. Năm mươi tên quân sĩ đều bị đánh ngã lộn hết quần áo, quần hào mặc vào người, cả công chúa cũng mặc vào.

Vi Tiểu Bảo thấy Mộc Kiếm Bình và Tăng Nhu cũng thay đổi quần áo với mọi người nhưng không thấy Song Nhi, vội hỏi Tăng Nhu, Tăng Nhu nói “Song Nhi muội tử thấy người vào cung lâu quá không về, bọn Quy nhi hiệp vào cung hành thích, lại không có nửa điểm tin tức, không sao yên tâm, đã theo Phong đại gia ra ngoài nghe ngóng rồi”. Mộc Kiếm Bình nói “Hai người bọn họ ăn cơm trưa xong là đi, sao đến bây giờ vẫn không về”. Vi Tiểu Bảo cau mày, trong lòng lo lắng, tuy biết Phong Tế Trung võ công cao cường, có thể bảo vệ cho Song Nhi an toàn, nhưng hai người bọn họ không biết sự bố trí của hoàng đế, nếu sau khi mọi người đào tẩu hai người lại quay về, vừa khéo đại pháo bắn vào, há không hỏng bét? Ngưng thần ngẫm nghĩ một thoáng, nói với Tiễn Lão Bản “Tiễn đại ca, Phong đại ca và Song Nhi ra ngoài nghe ngóng tin tức, còn chưa quay về, phải lưu lại ký hiệu ở đây, để họ nhìn thấy là lập tức đi ngay”.

Tiên Lão Bản vâng dạ, lúc ấy tình thế khẩn cấp, bèn rút đoản đao chém mấy nhát vào chân hai tên quân Thanh, cắt vạt áo chấm máu tươi trên vết thương của hai người, viết hai chữ lớn “Trốn mau” lên cửa. Liên tiếp viết lên bảy tám cánh cửa, mọi người cũng đã thay quần áo xong.

Vi Tiểu Bảo dẫn mọi người ra chuồng ngựa dắt ngựa ra. Bốn hội chúng Thiên địa hội cải trang thành thái giám, khiêng tước kiệu của công chúa, áp giải A Tề Xích ra khỏi phủ bá tước, năm mươi tên quân sĩ kia hoặc điếm vào huyết đạo, hoặc trói chặt tay chân, đều để lại trong phủ bá tước.

Vi Tiểu Bảo ngồi trên kiệu công chúa ra tới bên ngoài, thở phào một hơi, nghĩ thầm “Bấy nhiêu môn phòng, mã phu, đầu bếp, thân binh, nô bộc nam nữ hầu hạ trong phủ đều không khỏi bị pháo bắn chết, nhưng nếu gọi họ cùng ra thì không bị quan binh bên ngoài phát hiện không xong”. Lại nghĩ “Hôm trước trên núi Ngũ Đài, mọi người cải trang làm Lạt ma cứu được Lão hoàng gia, hôm nay lại dùng kế sách ấy. Kế sách Ô quy thoát xác này, đầu tiên cứu Lão hoàng gia, lại cứu Tiểu Quế tử, quả thật rất có ích”.

Quần hào đưa công chúa và A Tề Xích ra tới đường, chỉ thấy quan quân lui tới tuần tra, canh gác vô cùng nghiêm ngặt, nhưng đại pháo đặt ở đâu thì nhất thời không nhìn thấy.

Vi Tiểu Bảo rời khỏi nơi nguy hiểm, thở phào một hơi, nhìn thấy sư phụ và các bằng hữu đều thoát khỏi tai nạn bị pháo bắn chết, cảm thấy rất được an ủi, nói với Triệu Tề Hiền “Gã A Thống lãnh này phạm thượng tác loạn, đại nghịch bất đạo, người giải y về giam trong lao, trừ phi hoàng thượng đích thân nhắc tới, nếu không thì chờ ta về phát lạc là được”. Triệu Tề Hiền vâng dạ. Vi Tiểu Bảo lại nói “Người này là khâm phạm, hoàng thượng hận y thấu xương, nghe tới tên y là nổi giận. Người nói với các huynh đệ là mọi người phải cẩn thận,

đừng để hoàng thượng nghe tới tên thằng phản tặc này”. Triệu Tề Hiền nhận lệnh, suất lãnh bốn mươi tên Ngự tiền thị vệ áp giải A Tề Xích đi. A Tề Xích bị giam vào thiên lao, về sau lúc nào thoát thân, Vi Tiểu Bảo cũng không thèm đếm xỉa.

Quần hào im lặng không nói gì, chỉ nem nép đi ra. Đi được hơn một dặm, Vi Tiểu Bảo xuống kiệu lên ngựa. Trần Cận Nam hỏi y “Bọn Quy nhị hiệp vào cung hành thích, về sau thế nào?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ba người bọn họ...”.

Đột nhiên nghe bình bình bình tiếng pháo nổ ran, kế đó phủ bá tước khói đen bốc lên, từ xa nhìn lại, chỉ thấy gạch ngói gỗ đá bắn tung lên không. Quần hào chỉ cảm thấy đất dưới chân rung chuyển, lúc ấy đại pháo đã bắn âm âm không ngớt, trong phủ bá tước ngọn lửa bốc cao hơn mười trượng. Quần hào đã đi xa Đồng Mạo Nhi Hồ đồng, vẫn cảm thấy từng trận từng trận hơi nóng tấp vào mặt. Mọi người nhìn nhau hoảng sợ, đều không ngờ oai lực của đại pháo lợi hại như thế, nếu chân chừ một lúc, thì làm sao sống được?

Liễu Đại Hồng chửi “Con bà nó, kinh thiên động địa thế này...”. Chỉ nghe tiếng pháo nổ ỳnh ỳnh, át hết tiếng nói của y. Từ xa nhìn về phủ bá tước chỉ thấy một màn lửa, ngọn lửa bốc cao, đỏ rực cả nửa bầu trời.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Nhất định tiểu hoàng đế đã nghe tiếng đại pháo, nếu y sai người gọi mình tới nói chuyện, trò lừa bịp sẽ bại lộ ngay”, bèn bước tới nói với Trần Cận Nam “Sự phụ, chúng ta phải ra thành mau.

Nếu tin tức truyền ra, cửa thành bị canh giữ nghiêm ngặt, lại không dễ ra được". Trần Cận Nam nói "Không sai, phải chạy mau thôi". Công chúa liền nhảy xuống kiệu.

Vì Tiểu Bảo quay lại nhìn công chúa, nói "Cô về cung trước đi, đợi mọi việc lắng xuống, ta sẽ tới đón cô". Công chúa vừa sợ vừa giận, quát "Người nói gì?". Vì Tiểu Bảo nói lại lần nữa. Công chúa quát "Người qua cầu rút ván, định bỏ rơi không đếm xỉa gì tới ta nữa phải không?". Vì Tiểu Bảo nói "Không, không phải...". Câu nói chưa dứt, chất một tiếng, đã bị đánh một tát rất nặng.

Quần hào đều rất ngạc nhiên. Lúc ấy tiếng pháo nổ rền trời, mọi người đều nghĩ nếu không có Vì Tiểu Bảo bày kế giải cứu thì lúc này mọi người đều đã sớm thành tro rồi, không còn cơ hội nào thoát thân, vì thế cho dù ngày thường đối với vị Hương chủ trẻ tuổi này vẫn không coi ra gì, nhưng lúc ấy bất giác đều rất cảm kích khâm phục, đột nhiên thấy công chúa ra tay đánh y, lập tức có mấy người sấn tới xô nàng, lại có mấy người lên tiếng quát tháo.

Công chúa khóc lóc gào lên "Người nói sẽ bái đường thành thân với ta, ta mới nghe lời người, đưa người ra khỏi hoàng cung, lại bảo Thống lĩnh Tiên phong doanh vào cứu bạn người, người... thẳng giặc thói tha nhà người, người định chối à, chuyện giữa chúng ta chưa xong đâu. Trong bụng ta...". Vì Tiểu Bảo sợ nàng không giữ miệng, nói toạc chuyện xấu ra trước mặt mọi người, vội nói "Được, được, cô đi theo ta là được. Mọi người ra thành rồi sẽ nói". Công chúa gạt lệ tươi cười, nhảy lên lưng ngựa.

Đoàn người ra cửa Triều Dương Đông thành. Vi Tiểu Bảo kêu lên “Phụng mật chỉ của hoàng thượng ra thành đuổi theo phản tặc, mở cửa ra mau”. Quan quân trong ba doanh Kiêu kỵ doanh, Hộ quân doanh, Tiền phong doanh là thân binh Ngự lâm quân của hoàng đế, hoành hành trong thành Bắc Kinh, bá quan văn võ ai cũng kiêng nể ba phần. Quan quân canh cửa thấy một toán quân Tiền phong doanh, làm sao dám cản trở? Huống chi mới rồi nghe pháo nổ ầm ầm, trong thành quả vừa xảy ra chuyện, lập tức mở toang cổng thành.

Mọi người ra khỏi thành, phóng mau về hướng đông. Vi Tiểu Bảo phóng ngựa chạy song song với Trần Cận Nam, kể qua một lượt chuyện bọn Quy Tân Thụ hành thích thất thủ thế nào, hoàng đế phát giác ra bí mật của mình thế nào. Trần Cận Nam khen “Tiểu Bảo, bình thời ta thấy ngươi mồm mép trơn tuột, rất không thành thật, nhưng gặp lúc nguy hiểm lại có thể coi trọng nghĩa khí, không tham phú quý, bán đứng bạn bè, quả thật khó có”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Bạn bè khác thì cũng thôi, nhưng chuyện đại nghĩa diệt thù con ngàn vạn lần không làm”. Trần Cận Nam nói “Cái gì mà bạn bè khác thì cũng thôi? Chỉ cần là bạn bè, thì bất cứ là ai cũng không thể bán đứng, còn bốn chữ Đại nghĩa diệt thù ấy sử dụng cũng rất bậy bạ”. Vi Tiểu Bảo lè lưỡi, nói “Đệ tử không có học vấn nên lơ lờ, xin sư phụ đừng trách”. Nghĩ tới ngày trước ăn nói bừa bãi với tiểu hoàng đế vô cùng vui vẻ, đến

chuyện hôm nay thì trở đi không thể còn gặp y được nữa, bất giác trong lòng buồn bã.

Trần Cận Nam nói “Chúng ta giả mạo làm quân sĩ Tiên phong doanh ra thành, qua nửa ngày người Thất Sát sẽ biết. Phải mau thay đổi quần áo mới được”. Vì Tiểu Bảo nói “Đúng thế, cứ tới thị trấn phía trước là vào mua quần áo cải trang thôi”.

Mọi người chạy về phía đông hơn hai mươi dặm, tới một thị trấn, nhưng trong thị trấn lại không có cửa hiệu bán quần áo cũ. Trần Cận Nam trong chuyện hành quân đánh trận, chính sự này nọ thì rất có tài năng, còn đối với những việc vặt vãnh thường ngày loại này nhất thời cũng bó tay không có cách nào, thấy không có chỗ nào mua quần áo thay đổi liền nói “Chỉ có cách tới thị trấn phía trước sẽ tính, chỉ mong tìm được cửa hiệu bán quần áo cũ thì hay”.

Đoàn người đi xuyên qua thị trấn, thấy đầu bên kia có một ngôi nhà lớn, tường cao cửa đỏ, lầu gác khang trang. Vì Tiểu Bảo chợt động tâm niệm, nói “Su phụ, chúng ta tới ngôi nhà kia mượn mấy cái quần áo mặc thôi”. Trần Cận Nam ngần ngừ nói “Chỉ sợ người ta không chịu”. Vì Tiểu Bảo cười nói “Chúng ta là quan quân mà. Quan quân không ăn cơm của nhà giàu, mượn đồ của nhà giàu thì ăn cơm của ai, mượn đồ của ai?”, rồi thúc ngựa tới, giật cái vòng đồng trên cửa leng keng loạn lên.

Bọn bộc dịch ra mở cửa, mọi người nhất tề ủa vào, thấy người là lột hết quần áo. Chủ nhà là một viên quan ở kinh về hưu, thấy đám quân Tiên phong

doanh này hung dữ như lang như sói, luôn miệng kêu lên “Các vị tổng gia không cần động võ, để huynh đệ sai dọn rượu thịt, mời các vị dùng, lại tặng tiền lộ phí...”. Câu nói chưa dứt, đã bị mọi người túm lấy, áo trường bào, quần trên người lập tức bị lột ra. Y hoảng sợ la lớn “Huynh đệ lớn tuổi rồi, không được đùa thế này...”.

Quần hào hi hi hô hô, trong chớp mắt đã lột được mấy mươi bộ quần áo, vị quan kia và gia quyến ai cũng hôn bất phụ thể, may là đám quân sĩ Tiền phong doanh này cũng cố quái, chỉ lột quần áo đàn ông chứ không chọc ghẹo nữ quyến, sau khi lột quần áo đàn ông cũng không giở trò gì, hô lớn một tiếng, lên ngựa phóng đi. Đàn ông trong nhà ấy người nào cũng trần truồng như nhộng, ngơ ngác nhìn nhau.

Quần hào ra tới nơi vắng vẻ, chia nhau cải trang. Công chúa, Mộc Kiếm Bình, Tăng Nhu ba người cũng đổi mặc nam trang. Mọi người lại lên ngựa đi tiếp. Vì Tiểu Bảo lo lắng cho Song Nhi, nói “Phong đại ca và một a hoàn của ta trong kinh không biết ra sao, ta muốn nhờ một vị huynh đệ lạ mặt ngoài tỉnh trở về kinh nghe ngóng”. Hai huynh đệ Thiên địa hội từ Thiểm Tây tới vâng lệnh lên đường.

Quần hào thấy không có quan binh đuổi theo, cũng hơi yên tâm. Lại đi một lúc, Mộc Kiếm Bình la hoảng một tiếng, kế bất cười khanh khách. Nguyên là con ngựa của Tăng Nhu đột nhiên phệt ra một bãi phân nhào nát, suýt nữa dính vào chân Mộc Kiếm Bình.

Đi không bao lâu, lại có mấy con ngựa ỉa ra phân nhão, kể đó con ngựa Huyền Trinh đạo nhân cười hí vang một tiếng quy xuống đất không đứng lên được nữa. Tiền Lão Bản nói “Đạo trưởng, hai chúng ta cười chung một con ngựa”. Huyền Trinh nói “Hay lắm”, tung người nhảy lên ngựa, ngồi sau lưng y.

Vi Tiểu Bảo đột nhiên hiểu ra, bất giác cả kinh kêu lên “Sự phụ, quả báo, quả báo! Phen này hồng bát rồi”. Trần Cận Nam hỏi “Chuyện gì?”. Vi Tiểu Bảo nói “Hồn ma của Ngô Ứng Hùng tìm con rồi. Y hận con... hận con bất y về, lại cướp... cướp ...”, hai chữ “Vợ y” quả thật không tiện nói ra miệng.

Y nghĩ tới hôm trước phụng chỉ đuổi bắt người, chỉ vì bảy ngựa bọn Ngô Ứng Hùng cười đều ăn phải ba đầu, dọc đường không ngừng ỉa ra phân nhão, kể đó nổi nhau chết gục, mới không sao chạy xa, bị y bắt được. Nếu Ngô Ứng Hùng chạy thoát về tới Vân Nam, hoàng đế đương nhiên không giết y được, xét tới cùng là vì mình sai người hạ độc bảy ngựa của y. Bây giờ thua tới mức mình phải bỏ chạy, từng con ngựa cũng ngã lăn ra chết như thế, há không phải hồn ma của Ngô Ứng Hùng tác quái sao? Huống chi mình dắt vợ y cùng chạy trốn, Ngô Ứng Hùng sau khi thành ma, trên đầu còn đội cái mũ màu xanh hạng nhất, nhất định không cam lòng. Y càng nghĩ càng sợ, bất giác thân hình run lên, chỉ nghe mấy tiếng hí vang, lại có hai con ngựa gục xuống.

Trần Cận Nam cũng nhìn thấy tình hình không xong, vội hỏi đầu đuôi. Vi Tiểu Bảo kể lại tình hình

bắt Ngô Ứng Hùng hôm trước, rồi run giọng nói “Ngô Ứng Hùng âm hồn bất tán, hôm nay tới báo thù. Chuyện này... chuyện này...”. Công chúa tức giận nói “Thằng tiểu tử Ngô Ứng Hùng lúc sống là kẻ vô dụng, chết đi cũng là con ma bị thịt, ngươi sợ y cái gì?”. Trần Cận Nam cau mày nói “Giữa ban ngày ban mặt, làm sao có ma quỷ? Hôm trước ngươi hạ độc cho ngựa của Ngô Ứng Hùng, hoàng đế Thất Đát có biết không?”. Vi Tiểu Bảo nói “Biết, y còn khen con là phúc tướng nữa”. Trần Cận Nam gật đầu nói “Phải rồi. Hoàng đế Thất Đát dùng đạo của phúc tướng để trị phúc tướng đấy. Y sợ ngươi chạy trốn, nên đã sai người cho ngựa của ngươi ăn ba đậu rồi”.

Vi Tiểu Bảo lập tức hiểu ra, luôn miệng nói “Đúng, đúng. Hôm trước bắt được Ngô Ứng Hùng, tiểu hoàng đế mười phần vui vẻ, thưởng cho gã mã phu của con một chức quan, sai y tới làm việc ở Ty Xa giá bộ Binh. Lần này nhất định là sai y hạ độc cho ngựa của con”.

Trần Cận Nam nói “Đúng thế, y biết đường biết ngõ, tính nết con ngựa nào cũng biết rõ, muốn hạ độc thì tự nhiên là bách phát bách trúng”. Vi Tiểu Bảo tức giận nói “Lần sau mà bắt được y, bao nhiêu phân nhào này, đều nhét hết vào miệng y...”, câu nói chưa dứt, đột nhiên con ngựa đang cười vọt lên một cái rồi quy xuống, Vi Tiểu Bảo nhảy ra, thấy con ngựa chồm đạp có đứng lên, mấy lần run rẩy, nhưng cả chân sau cũng khụy xuống.

Trần Cận Nam nói “Bầy ngựa này đều vô dụng rồi. Phải tới thị trấn phía trước mua thôi”. Liễu Đại Hồng

nói “Mua mấy mươi con ngựa một lúc cũng không phải dễ”. Trần Cận Nam nói “Đúng thế, mọi người tạm thời phân tán ra đi”.

Dang trò chuyện, chợt nghe trên đường vắng vắng có tiếng vó ngựa. Huyền Trinh mừng rỡ nói “Là quan binh đuổi theo. Chúng ta giết bọn dê đực con mẹ nó ấy một trận, tiện thể cướp ngựa”. Trần Cận Nam quát “Huynh đệ Thiên địa hội mai phục bên trái đường, huynh đệ Mộc vương phủ và núi Vương Ốc mai phục bên phải đường, chờ quan binh tới nơi, nhân lúc bất ngờ xông ra. Ái chà, không xong,...”.

Chỉ nghe tiếng vó ngựa dần dần tới gần, mặt đất rung chuyển, quan quân đuổi theo ít nhất cũng có một hai ngàn người, quần hào không cần hỏi ý nghĩa bốn chữ “Ái chà, không xong” của y, đều không kìm được biến sắc mặt. Quần hào chỉ có bốn mươi người, võ công tuy không kém, nhưng giữa ban ngày ban mặt giao phong với đại đội binh mã trên đồng trống, quân địch bao vây trùng trùng điệp điệp, những người võ công cao cường thì còn có thể thoát thân, chứ quá nửa còn lại ắt phải mất mạng.

Trần Cận Nam gặp việc quyết đoán, quát “Quan quân nhân số không ít. Mọi người không thể liều mạng đánh nhau, chia ra chạy vào thôn xóm rừng núi thôi”. Chỉ nói được mấy câu ấy, tiếng vó ngựa lại gần hơn. Dưa mắt nhìn ra, trên đường bụi bay mịt mù, như có một đám mây đen ùn ùn kéo tới.

Vì Tiểu Bảo la lớn “Hồngбет, hồngбет!”, rồi sải chân bỏ chạy. Công chúa kêu lên “Này, người đi đâu thế?”, rồi

đuổi riết theo. Vì Tiểu Bảo kêu lên “Cô trở về cung đi, theo ta không có gì hay đâu”. Công chúa chửi “Tiểu Quế tử chết giẫm, ngươi định bỏ trốn à? Không phải dễ đâu”.

(*) Chú : Trong tên hồi này, “Mây hồng cạnh mặt trời” (Hồng vân bàng nhật) là chỉ việc bầu bạn với hoàng đế, “Lòng theo có biếc” (Tâm tùy bích thảo) là chỉ ý định đi xa.

Hồi 44

*Người tới liễu mình nơi đất lạ
Việc ra sự thật chỉ đau lòng*

Vi Tiểu Bảo không ngừng kêu khổ, nghĩ thầm “Trốn tránh công chúa còn khó hơn trốn tránh quan binh”. Nhìn thấy góc phía đông có một đám cao lương mọc cao quá đầu người, lúc ấy lập tức liễu mạng chạy qua đó. Vừa chạy tới gần, thấy sau ruộng cao lương có hai gian nhà, ngoài ra không còn chỗ nào ẩn núp, nghĩ thầm ngựa truy binh đuổi theo rất nhanh, trong chớp mắt sẽ tới, lập tức chui vào đám cao lương.

Chợt thấy sau lưng bị siết chặt, đã bị người ta nắm lấy, kể nghe tiếng công chúa cười nói “Người trốn được à?”. Vi Tiểu Bảo không biết làm sao, chỉ đành quay lại cười gương nói “Cô cứ núp ở đây đi, đợi truy binh đuổi qua rồi sẽ nói”. Công chúa lắc đầu nói “Không được! Ta muốn ở cùng một chỗ với người”. Lúc ấy liền bò vào ruộng cao lương, ngồi dựa vào y. Hai người còn chưa núp kín đã nghe có tiếng bước chân, rồi tiếng Tăng Nhu gọi “Vi Hương chủ, Vi Hương chủ!”. Vi Tiểu Bảo thò đầu

ra nhìn, thấy Tăng Nhu và Mộc Kiếm Bình sóng vai chạy tới. Vi Tiểu Bảo nói “Ta ở đây, mau lên”. Hai cô gái theo lời chui vào.

Bốn người đi vào chỗ cao lương mọc dày, cành lá che khuất, đoán là truy binh khó mà phát hiện ra được, cũng hơi yên tâm. Qua không bao lâu, lại nghe một tràng tiếng vó ngựa trên đường lớn phi tới. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Hôm ấy mình và A Kha, thêm sư phụ sư thái và thằng tiểu tử thối tha Trịnh Khắc Sảng, cũng là bốn người, đều núp trong đồng rơm. Ờ, nếu bên cạnh không phải là công chúa dừ dừ mà là A Kha, thì thật sung sướng chết đi được. Bây giờ không biết A Kha ở đâu, có quá nửa là đã làm vợ Trịnh Khắc Sảng rồi. Song Nhi cũng không biết ở đâu”.

Chợt nghe xa xa có tiếng người quát tháo ra lệnh, kế đó một đội kỵ binh kìm ngựa lại, tiếng vó ngựa rầm rập, đang xông về phía này lục soát. Công chúa hoảng sợ nói “Họ thấy chúng ta rồi”. Vi Tiểu Bảo nói “Đừng lên tiếng, họ không thấy đâu”. Công chúa nói “Không phải họ đang tới đây sao?”. Chỉ nghe một người quát “Ngựa của bọn phản tặc đều chết ở đây, nhất định chưa chạy xa đâu. Mọi người lục soát cho kỹ”. Công chúa nghĩ thầm “Té ra là thế. Mấy con ngựa chết này quả thật là hại người không ít”, rồi đưa tay nắm chặt tay Vi Tiểu Bảo.

Vùng Liêu Đông ở Quan ngoại đất rộng người thưa, đất đai màu mỡ, cao lương thường trồng hàng trăm hàng ngàn mẫu, nhìn ra không thấy đâu là giới hạn, cao lương mọc cao, gọi là “Màn the xanh dựng”, núp trong đó rất khó tìm. Nhưng ở cạnh Bắc Kinh ruộng cao lương thưa

thót, đám cao lương chỗ bốn người bọn Vi Tiểu Bảo núp chỉ rộng hai ba mươi mẫu, đại đội quan binh như thế tràn tới lục soát, trong chớp mắt thì đưa tay ra là bắt được.

Nghe thấy tiếng quan binh càng lúc càng tới gần, Vi Tiểu Bảo hạ giọng nói “Chạy vào mấy gian nhà kia”, rồi kéo tay áo Mộc Kiếm Bình chạy vào hai gian nhà. Ba cô gái chạy theo sau. Qua một hàng rào, đẩy cánh cửa ra, thấy trong nhà không có ai, trong góc nhà chắt không ít nông cụ. Vi Tiểu Bảo bước tới lấy mấy cái áo tơi chia ra đưa ba cô gái, nói “Mặc vào đi”, mình cũng khoác một cái, đội một cái nón tre lên, ngồi ở góc nhà. Công chúa cười nói “Chúng ta đều làm người nhà quê, kể cũng thú vị”. Mộc Kiếm Bình suyt một tiếng, hạ giọng nói “Tới rồi!”.

Cánh cửa bình một tiếng bật tung ra, bảy tám tên quan quân sấn vào. Vi Tiểu Bảo vội quay đầu đi. Qua một lúc chỉ nghe một người cao giọng nói “Trong này không có ai, người nhà quê đều ra đồng làm ruộng rồi”. Vi Tiểu Bảo nghe giọng nói của người này rất quen, từ dưới cái nón tre liếc mắt nhìn lên, té ra chính là Triệu Lương Đống, trong lòng vui mừng. Một tên quân sĩ nói “Tổng binh đại nhân, bốn người này...”. Triệu Lương Đống quát “Mọi người đều ra ngoài hết đi để ta lục soát kỹ, gian nhà nhỏ thế này mà con mẹ nó, các người lại xúm cả vào trong này, có quay người cũng không được”. Đám quân sĩ luôn miệng khen phải, đều lui ra ngoài.

Triệu Lương Đống cao giọng hỏi “Trong nhà không có người lạ phải không?”, bước tới trước mặt Vi Tiểu Bảo thò tay vào bọc lấy ra hai nén vàng, ba nén bạc nhe

nhẹ thả xuống dưới chân, cao giọng nói “Té ra bọn người này chạy lên phía bắc rồi ! Họ biết hoàng thượng nổi giận, bắt được thì nhất định sẽ chém đầu, vì thế chạy đi thật xa, chạy càng xa càng tốt, lần này quả thật không phải tầm thường đâu”. Rồi cúi xuống ôm Vi Tiểu Bảo khê lắc mấy cái, xoay người bước ra cửa, quát “Bọn phản tặc chạy lên phía bắc rồi, mọi người mau đuổi theo!”.

Vi Tiểu Bảo thở dài một tiếng, nghĩ thầm “Triệu Tổng binh đối với mình tính ra cũng rất có nghĩa khí. Chuyện này mà bị người ta biết, thì cái đầu của y khó mà giữ được”. Chỉ nghe tiếng vó ngựa rầm rập, đám quan binh đã lên ngựa đuổi về phía bắc. Công chúa ngạc nhiên nói “Viên Tổng binh kia rõ ràng đã nhìn thấy chúng ta, tại sao lại nói... A, y lại còn tặng vàng bạc cho người nữa, té ra là bạn của người”. Vi Tiểu Bảo nói “Chúng ta theo của sau chạy thôi”. Rồi cho vàng bạc vào bọc, bước ra cửa sau.

Vừa nhảy ra khỏi nhà, chỉ thấy dưới hành lang có tám chín người ngồi, Vi Tiểu Bảo vừa liếc mắt nhìn thấy đã bật tiếng la hoảng, xoay người bỏ chạy, nhưng chỉ được hai bước sau cổ đã bị siết chặt, đã bị người ta nắm lấy nhấc lên. Người ấy lạnh lùng nói “Con chạy được à?”. Người ấy chính là Hồng giáo chủ. Những người còn lại là Hồng phu nhân, Bàn đầu đà, Lục Cao Hiên, Thanh Long sứ Hứa Tuyết Đình, Xích Long sứ Vô Căn đạo nhân, Hắc Long sứ Trương Đạm Nguyệt, Hoàng Long sứ Ân Cẩm, tất cả các nhân vật đầu não của Thần Long giáo đều tụ họp ở đây, ngoài ra còn có một thiếu nữ tức Phương Di.

Công chúa tức giận nói “Người làm gì y thế?”, rồi phi chân đá Hồng giáo chủ. Hồng giáo chủ tay trái khê

buông xuống, ngón tay bật ra búng vào mu bàn chân nằng. Công chúa a một tiếng, ngã lảo ra đất.

Vi Tiểu Bảo người trên không, kêu lên “Giáo chủ và phu nhân tiên phúc mãi hưởng, thọ sánh ngang trời. Đệ tử Vi Tiểu Bảo tham kiến”. Hồng giáo chủ cười nhạt nói “May là người còn nhớ hai câu ấy”. Vi Tiểu Bảo nói “Hai câu ấy lúc nào đệ tử cũng ghi nhớ trong lòng, sáng sớm ngủ dậy đọc một lần, lúc rửa mặt đọc một lần, lúc ăn sáng đọc một lần, lúc ăn trưa đọc một lần, lúc ăn chiều đọc một lần, buổi tối lúc đi ngủ lại đọc một lần, trước nay chưa từng bỏ bê. Có lúc nhớ tới ơn đức của giáo chủ và phu nhân, lại thêm gia vị, đọc thêm vài lần”.

Hồng giáo chủ từ khi sào huyệt đảo Thần Long bị phá hủy, giáo chúng người chết đã chết, người chạy đã chạy, bên người chỉ còn lua thừa vài huynh đệ già, bốn ba giang hồ, mọi người với câu “Tiên phúc mãi hưởng, thọ sánh ngang trời” cũng đọc rất không hào hứng, một ngày khó mà được nghe một lần, lúc ấy nghe Vi Tiểu Bảo khoát lác tăng bốc, bất giác trong lòng vui vẻ, đặt y xuống đất, khuôn mặt vốn lạnh lùng thoáng hiện nét tươi cười.

Vi Tiểu Bảo nói “Thuộc hạ hôm nay gặp được giáo chủ, toàn thân khỏe khoắn, tinh thần phấn chấn, chỉ là có một chuyện quả không sao hiểu được”. Hồng giáo chủ hỏi “Chuyện gì?”. Vi Tiểu Bảo nói “Hôm trước chia tay với giáo chủ và phu nhân, đã qua không ít ngày, tại sao giáo chủ dường như lại trẻ lại bảy tám tuổi, phu nhân cũng trở thành như là em gái của ta. thật kỳ lạ quá”. Hồng phu nhân cười khanh khách, đưa tay véo má y một cái, cười nói “Con khi còn, công phu vô môn ngựa

của người đứng là đệ nhất thiên hạ”. Công chúa cả giận, quát “Quân đàn bà mặt dày nhà người, tại sao lại động tay động chân?”. Hồng phu nhân cười nói “Ta chỉ động tay chứ chưa động chân. Được thôi, thì cứ động động chân thử xem”, rồi nhấc chân trái lên, chát một tiếng đá công chúa một cước rất nặng. Công chúa đau quá la ầm lên.

Chỉ nghe tiếng vó ngựa vang lên, trong chớp mắt bốn phương tám hướng đều có tiếng vó ngựa, không biết có bao nhiêu quan binh đã vây chặt khu nhà.

Cánh cổng lay động, mười mấy tên quan quân tràn vào. Hai người đi đầu bước vào viện, đưa mắt nhìn mọi người, một người nói “Đều là những người làm ruộng không có liên can”. Vì Tiểu Bảo nghe người nói là Vương Tiến Bảo, trong lòng cả mừng, quay đầu ra thấy bên cạnh Vương Tiến Bảo chính là Tôn Tư Khắc. Hai người đưa mắt ra hiệu, vung tay sai quân sĩ lui ra. Tôn Tư Khắc cao giọng nói “Đây chỉ là mấy người dân, ờ, các người có thấy bọn phản tặc chạy trốn không? Không thấy à? Tốt, các người đi chỗ khác đi”.

Vì Tiểu Bảo chợt động tâm niệm “Lần này mình rơi vào tay Thần Long giáo, bất kể hoa ngôn xảo ngữ thế nào cũng khó mà giữ được tính mạng, hay cứ đi theo bọn Vương tam ca, thoát khỏi độc thủ của Thần Long giáo trước rồi sẽ xin hai người bọn họ thả mình ra”, thấy Vương Tiến Bảo và Tôn Tư Khắc đang định xoay người bước ra, liền kêu lên “Vương tam ca, Tôn tứ ca, ta là Vi Tiểu Bảo, các người mang ta đi thôi”.

Tôn Tư Khắc nói “Các người là người nhà quê, mau đi cho thật xa đi”. Vương Tiến Bảo nói “Vị huynh đệ

người nhà quê này nói không có tiền dùng, hỏi người trong người có tiền không". Tôn Tư Khắc nói "Cần tiền à? Có, có, có!". Rồi móc trong bọc ra một tập ngân phiếu đưa cho Vi Tiểu Bảo, nói "Trong thành Bắc Kinh có phản tặc bỏ trốn, hoàng thượng rất tức giận, sai mấy ngàn binh mã đuổi theo bắt lại, bắt được là sẽ lập tức chém đầu. Tiểu huynh đệ, ở đây nguy hiểm lắm, nếu bị bắt oan, đến nỗi mất mạng, thì không được đâu".

Vi Tiểu Bảo nói "Các người bắt ta đi thôi, ta... thà là ta đi theo các người".

Vương Tiến Bảo nói "Người muốn theo bọn ta làm quân ăn lương à? Đây không phải chuyện chơi đâu. Ngoài kia có Hỏa khí doanh do hoàng thượng phái đi, mang theo hỏa thương, binh binh âm âm bắn ra, thì cho dù võ công của người có cao cường hơn cũng không chống đỡ được đâu". Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm "Có Hỏa khí doanh lại càng hay, chắc bọn Hồng giáo chủ không dám làm bậy", vội nói "Ta có câu muốn tâu với hoàng thượng, các người mang ta đi thôi". Vương Tiến Bảo nói "Hoàng thượng mà thấy mặt người, sẽ lập tức chém đầu người ngay. Hoàng thượng chẳng qua cũng chỉ có hai con mắt, một cái mũi, có gì hay mà gặp? Ờ, bọn ta để lại mười ba con ngựa, sai mười ba người nhà quê các người mỗi người trông coi một con, qua mười năm tám năm đưa lên Bắc Kinh trả lại, chết con nào phải bồi thường con ấy. Ngàn vạn lần phải cẩn thận đấy", nói xong bước ra ngoài.

Vi Tiểu Bảo cuống quýt, bước tới giữ y lại, kêu lên "Vương tam ca, người mau mang ta đi", đột nhiên có một bàn tay to lớn đặt lên đỉnh đầu, chỉ nghe Hồng giáo chủ nói "Tiểu huynh đệ, vị tông gia đây một phen hảo

tâm, y vừa từ Bắc Kinh ra, biết được tâm ý của hoàng thượng, người dùng suy nghĩ bấy bạ nữa”. Tôn Tư Khắc lớn tiếng nói “Không sai, bọn ta đuổi mau theo bọn phản tặc thôi”. Vì Tiểu Bảo biết lúc này tính mạng nằm trong tay Hồng giáo chủ, chỉ cần y nhả nội kinh ra thì đầu mình sẽ lập tức vỡ nát, nhưng bây giờ không chết, qua không bao lâu nữa cũng không chết không xong, bèn cao giọng gọi “Các người mau bắt ta đi, ta chính là Vi Tiểu Bảo đây!”.

Mọi người ngẩn ra, đều dùng chân lại. Tôn Tư Khắc hô hô cười rộ, nói “Vi Tiểu Bảo là một thiếu niên mười mấy tuổi, vị lão công công này đã tám mươi lại mở miệng nói đùa như thế, há không làm người ta cười méo miệng sao?”. Rồi kéo tay áo Vương Tiến Bảo một cái, hai người sai chân bước ra. Chỉ nghe tiếng quát tháo ra lệnh vang lên “Để lại mười ba con ngựa ở đây, cho truy binh phía sau dễ báo tin. Đốt hai gian nhà tranh kia đi, cho bọn phản tặc hết chỗ ẩn núp”. Đám quân sĩ ứng tiếng “Tuân lệnh!”, liền có người phóng hỏa đốt nhà, kế đó tiếng vó ngựa rầm rập vang lên, đại đội nhân mã phóng lên phía bắc.

Vi Tiểu Bảo thở dài một tiếng, nghĩ thầm “Phen này chắc chết rồi. Vương tam ca, Tôn tứ ca sợ mình nấn ná không đi, nếu có truy binh đuổi tới lại không nể mặt” chỉ thấy đồng cỏ trong góc nhà bén lửa cháy bùng lên, ngọn lửa từ từ lan ra.

Hồng giáo chủ cười nhạt nói “Bạn bè của ngươi rất có nghĩa khí đấy, đã cho tiền, lại cho ngựa. Chúng ta đi thôi”. Mộc Kiếm Bình đỡ công chúa, mọi người theo cửa sau chạy ra, vòng qua phía trước, quả nhiên thấy dưới

gốc cây buộc mười ba con ngựa tốt. Trong đó có hai con yên cương rất sang trọng, chính là ngựa của hai người Vương Tiến Bảo, Tôn Tư Khắc.

Mọi người lên ngựa phóng về phía đông, Vi Tiểu Bảo bị bốn người kẹp vào giữa. Vi Tiểu Bảo chỉ mong có truy binh đuổi tới, bắt mình trở về, tiểu hoàng đế tình nghĩa sâu nặng với mình, lần này tuy đắc tội với y rất lớn, nhưng chưa chắc đã không chém đầu mình không được, chứ Hồng giáo chủ âm hiểm tàn độc, rơi vào tay y không biết phải ném mùi đau khổ tới mức nào. Nhưng trên suốt đường đi, không nghe có tiếng vó ngựa của truy binh đuổi theo. Ngựa mọi người cuời đều là ngựa tốt do Vương Tiến Bảo lựa chọn, phóng đi như bay, cho dù phía sau có truy binh cũng không sao đuổi kịp, hướng chỉ ba viên Tổng binh Triệu, Vương, Tôn đều đã dắt truy binh đuổi lên phía bắc.

Trên đường ngoài công chúa la hét chửi mắng, ai cũng im lặng không nói tiếng nào, về sau Ân Cẩm điểm vào Á huyết của công chúa, nàng tuy lửa giận đầy lòng, nhưng cũng không chửi ra tiếng được nữa.

Hồng giáo chủ suất lãnh mọi người, cứ chọn những nơi vắng vẻ chạy về phía đông nam, chiều tối cũng ngủ ngoài đồng trống. Mấy lần Vi Tiểu Bảo đã dùng kế định bỏ trốn, nhưng Hồng giáo chủ cơ trí không kém gì y, lần nào cũng bị Hồng giáo chủ đánh cho vài quyền, làm sao có thể thoát thân?

Mấy hôm sau tới bờ biển. Lục Cao Hiên mò trong người Vi Tiểu Bảo ra một nén bạc, đi thuê một chiếc thuyền lớn. Vi Tiểu Bảo trong lòng chỉ kêu khổ, nghĩ

ngay cả tiền thuê thuyền cũng bắt mình trả, thật là bất nhân.

Lên thuyền xong, thuyền giương buồm lướt về phía đông. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Lần này tự nhiên là lại tới đảo Thần Long, con rùa đen già này nhất định đem mình cho rắn ăn thịt”. Nghĩ tới từng con từng con rắn độc trên đảo bao vây chung quanh, há miệng cùng cắn, bất giác toàn thân run lên, nghĩ thầm “Phải làm sao nghĩ cách đục thủng chiếc thuyền này, cho mọi người đồng quy ư tận”.

Nhưng mọi người trong Thần Long giáo biết y quý kế đa đoan, quản thúc rất chặt, làm sao có cơ hội? Vi Tiểu Bảo nhớ lại hai lần trước lên đảo Thần Long, lần thứ nhất cùng Phương Di trong thuyền nằng nằng ta ta, tận hưởng nhu tình, lần thứ hai là suất lĩnh đại quân, oai phong tám mặt, lần này thì bị người ta tay đánh chân đá, tính mạng chỉ còn trong sớm tối, nổi sùng khổ cách nhau một trời một vực. Từ khi gặp Phương Di ở gian nông xá ngoài thành Bắc Kinh, đường bộ sóng ngựa, đường biển cùng thuyền, mà thủy chung nằng nằng vẫn không mừng không giận, lạnh lùng không nói câu nào, tuy không hành hạ mình nhưng không nhìn tới mình một cái, có lúc nghĩ nằng dưới sự uy hiếp của Hồng giáo chủ, cho dù có một mảnh thâm tình đối với mình cũng không dám hơi tỏ ra lời lẽ sắc mặt, có lúc lại nghĩ mấy lần mắc lừa con đi con này, đàn bà âm hiểm giảo hoạt trong thiên hạ thì thị là đứng đầu, lại không kìm được vô cùng căm hận.

Thuyền đi nhiều ngày, quả nhiên tới đảo Thần Long. Lục Cao Hiên và Bạt đầu đà áp giải Vi Tiểu Bảo, công

chúa, Mộc Kiếm Bình, Tăng Nhu bốn người lên bờ. Ân Cẩm ép nhà thuyền rời thuyền. Một tên phu thuyền hơi tỏ ý tranh cãi, Ân Cẩm lập tức một dao chém chết. Bọn nhà thuyền còn lại đều sợ mất hồn mất vía, làm sao còn dám lên tiếng, chỉ đành ngoan ngoãn vâng lời.

Chỉ thấy trên đảo cây cối cháy sém, gạch ngói vương vãi, khắp nơi đều có dấu vết pháo kích trước đây. Trong rừng mùi hôi thối bốc lên, dọc đường đi đều có xương rắn nằm la liệt. Vào tới trước đại sảnh, chỉ thấy tường sập tre gãy, mấy mươi gian nhà trúc đã tan nát không còn gì.

Hồng giáo chủ đứng im không nói. Bọn Ân Cẩm đều có vẻ giận dữ, thỉnh thoảng lại trừng mắt hung dữ nhìn Vi Tiểu Bảo.

Trương Dạm Nguyệt cao giọng gọi lớn “Hong giáo chủ đã trở về đảo! Giáo chúng các lộ, mau ra tham bái giáo chủ”. Y trung khí đầy rẫy, đề khí gọi lớn, âm thanh vang xa vài dặm. Qua một lúc, y lại gọi hai lượt. Chỉ nghe trong hang núi vắng vắng có tiếng dội lại “Đã trở về đảo! Tham bái giáo chủ! Đã trở về đảo! Tham bái giáo chủ!”.

Qua hồi lâu, bốn phía vẫn yên ắng không có tiếng động, không những không thấy giáo chúng như ong đổ ra, ngay cả tiếng đáp của một người cũng không có.

Hồng giáo chủ quay lại nhìn Vi Tiểu Bảo lạnh lùng nói “Người pháo kích bản đảo, đánh chó một Thần Long giáo to lớn thế này như băng tan ngói vỡ, như thế đã thỏa lòng chưa?”.

Vi Tiểu Bảo thấy mặt y đầy vẻ oán độc, bất giác nổi gai ốc, run lên nói “Cái cũ không đi thì cái mới không ... không tới. Hồng giáo chủ trùng chấn hùng phong, đại

triển hồng đồ, lại... lại sáng lập giáo mới, khai trương phát tài, cái đó gọi là càng đốt càng phát, càng bắn càng vương, giáo chủ và phu nhân tiên phúc mãi hưởng...”.

Hồng giáo chủ nói “Hay lắm!”, phi chân đá y bay tung ra, bùng một tiếng, đập mạnh xuống đất, xương cốt toàn thân như đều gãy nát, lồm cồm bò dậy. Tăng Nhu thấy Hồng giáo chủ hung dữ như thế, tuy rất sợ hãi nhưng cũng bước qua đờ Vi Tiểu Bảo đứng lên.

Ân Cẩm bước lên khom lưng nói “Bẩm giáo chủ, thằng tiểu tặc này tội đáng muôn chết, xin để thuộc hạ từng dao từng dao cắt thịt y ra”. Hồng giáo chủ hừ một tiếng, nói “Không gấp”. Qua một lúc lại nói “Trong lòng thằng tiểu tử này còn giấu giếm một bí mật trọng đại, việc hưng phục của bản giáo toàn nhờ vào điều bí mật ấy, tạm thời không thể giết y”. Ân Cẩm nói “Vâng, vâng. Giáo chủ nhìn xa thấy rộng, thuộc hạ ngu xuẩn, không hiểu được điều ảo diệu bên trong”.

Hồng giáo chủ ngồi xuống một tảng đá lớn, ngưng thần suy nghĩ một lúc, nói “Trước nay thành được việc lớn, nhất định phải nhiều tai lắm nạn. Bản giáo nhất thời tổn thất, cũng không đáng lo. Trước mắt giáo chúng tan nát, chúng ta phải làm sao chỉnh đốn cò trống, mọi người đừng ngại nêu ý kiến ra đi”.

Ân Cẩm nói “Giáo chủ anh minh trí tuệ, bọn ta có nghĩ mười ngày mười đêm, cũng không bằng giáo chủ linh cơ nhất động, còn xin giáo chủ chỉ thị kế hay, để mọi người tuân lệnh mà làm”.

Hồng giáo chủ gật gật đầu, nói “Chuyện quan trọng trước mắt là phải tụ họp giáo chúng trở lại. Lần trước

quan quân Thất Đất pháo kích bắn đảo, giáo chúng tuy bị thương vong không ít, nhưng chẳng qua cũng chỉ ba phần mất một, còn được hai phần, nhất định tan tác ra bốn phía. Bấy giờ thăng Lục Cao Hiên làm Bạch Long sứ để bổ sung cho đủ số Ngũ Long sứ. Lục Cao Hiên khom người cảm tạ. Hồng giáo chủ lại nói “Thanh Hoàng Xích Bạch Hắc Ngũ Long sứ ngay hôm nay chia nhau đi các nơi chiêu tập bộ thuộc cũ, nếu thấy những thiếu niên nam nữ có tư chất tốt đẹp thì thu nhận làm thuộc hạ, rủ gọi người cũ thu nhận người mới, trùng hưng thần giáo”.

Ân Cầm, Trương Đàm Nguyệt, Lục Cao Hiên ba người khom lưng nói “Kính cẩn tuân lệnh giáo chủ”. Xích Long sứ Vô Căn đạo nhân và Thanh Long sứ Hứa Tuyết Đình thì im lặng không nói gì. Hồng giáo chủ liếc nhìn hai người, hỏi “Xích Long sứ, Thanh Long sứ có gì muốn nói?”. Hứa Tuyết Đình nói “Bẩm giáo chủ, thuộc hạ có hai điều trần tình, mong giáo chủ ưng chuẩn”. Hồng giáo chủ hừ một tiếng, hỏi “Chuyện gì?”. Hứa Tuyết Đình nói “Bọn thuộc hạ trước nay trung thành với bản giáo và giáo chủ, nhưng giáo chủ thủy chung vẫn không tin tưởng các huynh đệ, không khỏi khiến người ta trong lòng chán nản. Chuyện thứ nhất là xin giáo chủ ra ơn ban cho thuốc giải Bão thai dịch căn hoàn, để các huynh đệ trong lòng không lo lắng, toàn tâm toàn ý ra sức cho giáo chủ”.

Hồng giáo chủ lạnh lùng nói “Nếu ta không cho thuốc giải, thì các người không toàn tâm toàn ý làm việc phải không?”.

Hứa Tuyết Đình nói “Thuộc hạ không dám. Chuyện thứ hai là bọn thiếu niên nam nữ làm nên việc thì không đủ mà làm hỏng việc thì có thừa, một khi gặp việc lớn,

người nào cũng bỏ chạy. Lần trước bản giáo gặp tai họa, nhưng thủy chung bên cạnh giáo chủ và phu nhân chỉ có mấy huynh đệ già bạn ta. Bọn thiếu niên đệ tử kia ngày thường luôn miệng nói quyết không hai lòng, lội qua nước sôi đạp lên lửa bỏng, muôn chết không từ gì gì, nhưng đến khi có việc thì có kẻ nào thật sự ra sức đâu? Theo ngu kiến của thuộc hạ, chúng ta trùng hưng bản giáo, nên chiêu mộ kẻ nam tử hán đại trượng phu có can đảm, có khí cốt. Bọn thiếu niên nam nữ nói một đằng làm một nẻo, ăn nói bừa bãi bày bạ như thằng tiểu tặc phản nghịch Vi Tiểu Bảo này thì không cần chiêu nạp”. Y nói một câu, về mặt Hồng giáo chủ lại sa sầm thêm một ít. Hứa Tuyết Đình trong lòng sợ sệt, nhưng vẫn ngẩng đầu nói hết câu.

Hồng giáo chủ ánh mắt bắn vào mặt Vô Căn đạo nhân, lạnh lùng nói “Còn người thì nói gì?”. Vô Căn đạo nhân lui lại hai bước, nói “Thuộc hạ thấy lời Thanh Long sư có chỗ có lý. Vết xe trước đã đổ, không nên đi theo đường cũ. Không trải qua một việc, không khôn thêm một chút, đã phạm một lỗi nhỏ, giáo chủ đại trí đại tuệ, tự nhiên đã hiểu rõ bọn thiếu niên nam nữ ấy không thể dùng được, cũng không tin được. Giống như... giống như...”, nói tới đó chỉ qua Mộc Kiếm Bình, nói “Cô nương nhỏ này vốn là thuộc hạ trong Xích Long môn ta, giáo chủ đối xử với cô ta ơn đức không nhỏ, nhưng vừa qua một phen hoạn nạn đã lập tức phản giáo hàng giặc. Loại người như thế này cần phải truy tìm bằng được, róc xương lột da để làm gương cho bọn phản đồ”.

Hồng giáo chủ ánh mắt quét qua từng người bọn Lục Cao Hiên, hỏi “Đây là ý mọi người bàn bạc kỹ với nhau phải không?”.

Mọi người im lặng không nói. Qua một lúc lâu, Bàn đầu đà nói “Bẩm giáo chủ, bọn ta không bàn bạc, có điều... có điều thuộc hạ cho rằng lời Thanh Long sứ, Xích Long sứ rất có đạo lý”. Hồng giáo chủ nhìn Trương Đàm Nguyệt, chờ y lên tiếng. Trương Đàm Nguyệt run run nói “Lần trước bản giáo gặp tai họa suýt bị tiêu diệt, kẻ đầu sỏ tội ác tự nhiên chính là thằng tiểu tặc Vi Tiểu Bảo này. Thuộc hạ đối với loại người thì này thì ngàn vạn lần không tin được”. Hồng giáo chủ gật gật đầu, nói “Tốt lắm, ngươi cũng cùng bọn với họ. Lục Cao Hiên, ngươi thì sao?”. Lục Cao Hiên nói “Thuộc hạ được giáo chủ ra ơn đề bạt, thăng nhiệm làm Bạch Long sứ, dĩ nhiên phải ra sức tận trung vì giáo chủ. Tâm ý của bọn Thanh Long sứ lần này cũng là suy nghĩ cho bản giáo và giáo chủ, chứ quyết không có ý gì khác”.

Ân Cẩm cao giọng nói “Các người nói thế đều rất sai. Giáo chủ trí tuệ cao hơn chúng ta hàng trăm lần. Mọi người cần gì nói nhiều, cứ nghe lời chỉ huy của giáo chủ và phu nhân là được. Quân Thát Đát pháo kích bản đảo chính là giúp bản giáo tẩy rửa những kẻ nhơ bẩn, bọn phản đồ không trung thành với giáo chủ đều đã tan đi hết. Nếu không như thế thì làm sao biết được ai trung ai gian ? Đám thuộc hạ chúng ta đều là ếch ngồi đáy giếng, kiến thức hẹp hòi, chỉ thấy sự được mất nhất thời, chứ làm sao được như giáo chủ nhìn suốt trăm đời?”.

Hứa Tuyết Đình tức giận nói “Sở dĩ bản giáo thua một trận tan nát, có một nửa chính là vì bọn người vô mông ngựa các người đấy. Người vô bừa mông ngựa, có chỗ nào hay cho bản giáo, cũng có chỗ nào hay cho giáo chủ?”. Ân Cẩm nói “Cái gì mà vô mông ngựa? Người...

ngươi... ngươi định làm phản à?". Hứa Tuyết Đình tức giận nói "Loại tiểu nhân vô sỉ như ngươi làm bại hoại bản giáo, ngươi mới là làm phản đấy". Nói xong đặt tay lên chuôi kiếm. Ân Cẩm lui lại một bước, nói "Hôm trước ngươi làm loạn phạm thượng, phản bội giáo chủ, may được giáo chủ và phu nhân khoan hồng đại lượng không truy cứu nữa, hôm nay... hôm nay ngươi lại muốn tạo phản à?".

Hứa Tuyết Đình, Vô Căn đạo nhân, Trương Đàm Nguyệt, Lục Cao Hiên, Bàn đầu đà năm người nhất tề trợn mắt nhìn giáo chủ, căn giận không nói gì.

Hồng giáo chủ quay nhìn Ân Cẩm, trong mắt lóe lên tia sáng tàn khốc. Ân Cẩm giật nảy mình, lại lui lại một bước, nói "Giáo chủ, năm... năm người bọn họ mưu đồ chuyện bất chấp, phải giết cả đi". Hồng giáo chủ hạ giọng nói "Mới rồi ngươi nói gì?". Ân Cẩm thấy thần sắc y không hay, lại càng khiếp sợ, run giọng nói "Thuộc hạ trung... trung... trung thành với giáo chủ, thề không... không cùng sống với bọn phản tặc này". Hồng giáo chủ nói "Chúng ta đã lập lời trọng thệ, nếu nhắc lại chuyện cũ, tính toán nợ nần, thì sẽ thế nào?". Ân Cẩm sợ mất vía, nói "Xin giáo... giáo chủ ra ơn, thuộc hạ chỉ là một tâm lòng trung, không... không hề có ý gì khác". Hồng giáo chủ nói "Hôm trước ta và phu nhân đã lập lời trọng thệ, nếu trong lòng còn nhớ thù oán cũ, sẽ bị ném xuống đầm rồng, bị hàng vạn con rắn cắn xé. Chuyện đó đã sớm một nét bút xóa rồi, ai cũng đã quên hết, chỉ có ngươi còn khăng khăng không quên, cứ có cơ hội là khích bác ly gián, rốt lại là có ý gì, mưu tính chuyện gì?".

Ân Cẩm trên mặt không còn chút huyết sắc, hai gối khuyu xuống quỳ sụp xuống đất, nói "Thuộc hạ

biết lỗi, trở đi vĩnh viễn không dám nhắc tới nữa". Hồng giáo chủ lạnh lùng nói "Người trong bản giáo đã phát lời thề độc, há lại có thể tùy tiện vi phạm? Lời thề ấy nếu không ứng vào ngươi, thì sẽ ứng vào ta. Ngươi nói nên ném ngươi hay ném ta xuống đầm rồng?". Ân Cẩm la lớn một tiếng, nhảy lùi lại hơn một trượng, xoay người sải chân bỏ chạy. Hồng giáo chủ chờ y chạy ra vài trượng, cúi xuống nhặt một viên đá ném ra, vù một tiếng trúng vào gáy y. Y la thảm một tiếng, nhảy bật lên ngã vật xuống đất, giật giật mấy cái rồi chết luôn.

Hồng giáo chủ nhìn thấy năm người bọn Hứa Tuyết Đình mà liên thủ, bằng vào võ công của mình, thêm phụ nhân và Ân Cẩm giúp đỡ cũng đủ chế phục được, nhưng sau khi nguyên khí trong giáo bị tổn thương trầm trọng, đã chỉ còn lơ thơ vài người, Ân Cẩm chỉ biết nín thở gièm pha chứ không có bao nhiêu bản lãnh thật sự, nếu lại giết năm người này đi thì mình không còn bộ thuộc nào nữa. Y trong chớp mắt cân nhắc nặng nhẹ lợi hại, lập tức giết chết Ân Cẩm để dập tắt sự tức giận của bọn Hứa Tuyết Đình.

Trương Đàm Nguyệt và Lục Cao Hiên khom người nói "Giáo chủ nói ra như núi, giết kẻ gian tà, thuộc hạ rất khâm phục". Hứa Tuyết Đình, Vô Căn đạo nhân, Bàn đầu đà ba người cũng đồng thanh nói "Đa tạ giáo chủ". Năm người lúc bình thời thấy Ân Cẩm thối da bò vô mông ngựa, nhân phẩm hèn hạ, đã mười phần khinh bỉ y. Lúc ấy thấy giáo chủ đích thân ra tay giết chết y, đều cảm thấy rất vui sướng.

Hồng giáo chủ chỉ Vi Tiểu Bảo nói “Không phải ta muốn tha mạng y, nhưng thằng tiểu tử này biết được ở vùng Liêu Đông cực bắc lạnh giá có một kho báu lớn. Nếu không phải y dẫn đường thì không sao tìm được. Sau khi tìm được kho báu rồi, chúng ta trùng kiến Thần Long giáo để nhu trở bàn tay”. Ngừng lại một lúc, lại nói “Mới rồi năm người các người nói bọn thiếu niên nam nữ kia rất không đáng tin cậy, khuyên ta không nên đi vào vết xe đổ cũ. Bản tòa nghĩ kỹ, cũng không phải không có đạo lý. Vậy thì cứ theo chủ trương của các người, từ nay về sau lúc bản giáo chiêu mộ giáo chúng mới, phải đặc biệt cẩn thận, để tránh chuyện bọn gian tà nịnh hót trà trộn vào giáo”. Bọn Hứa Tuyết Đình tỏ vẻ vui mừng, khom lưng cảm tạ.

Hồng giáo chủ lấy trong người ra hai cái bình sứ, đổ ra năm viên thuốc màu vàng, năm viên thuốc màu trắng. Y cất bình vào bọc, đặt thuốc trên lòng bàn tay, nói “Đây là thuốc giải Báo thai dịch cân hoàn, mỗi người các người uống hai viên”. Bọn Hứa Tuyết Đình cả mừng, bước lên cảm tạ nhận thuốc. Hồng giáo chủ nói “Các người uống ngay đi”. Năm người cho được hoàn vào miệng, nuốt luôn xuống bụng.

Hồng giáo chủ trên mặt thoáng nét cười, nói “Thế thì tốt rồi...”, đột nhiên quát lớn “Lục Cao Hiên, trong tay trái ngươi cầm cái gì thế?”. Lục Cao Hiên lui lại hai bước, nói “Không... không có gì”, tay trái buông xuống nắm lại thành quyền. Hồng giáo chủ cao giọng quát “Xoe tay trái ra !”, tiếng quát ấy chấn động khiến mọi người đều nghe trong tai ong ong.

Lục Cao Hiên thân hình hơi loạng choạng, bàn tay trái từ từ xòe ra, cách một tiếng nhỏ, một viên được hoàn màu trắng rơi xuống đất.

Bọn Hứa Tuyết Đình bốn người đều biến sắc, vốn biết Lục Cao Hiên kiến thức bất phàm, rất có mưu trí, y giấu viên thuốc màu trắng không uống ắt có đạo lý, nhưng mình đã nuốt xuống bụng rồi, làm sao là đúng?

Hồng giáo chủ dần giọng nói “Viên thuốc màu trắng là Tuyết sâm hoàn cường thân kiện thể đại bổ, tại sao ngươi lại nghi ngờ bản tòa, giấu đi không uống?”. Lục Cao Hiên nói “Thuộc hạ... không... không dám. Gần đây thuộc hạ luyện nội công không ổn, khí huyết trong kinh mạch hơi bị trở ngại, vì thế... vì thế định là tối nay sau khi tọa công xong sẽ uống viên thuốc đại bổ mà giáo chủ ban cho này, để khỏi phí thuốc...”. Hồng giáo chủ sắc mặt lập tức trở nên hòa hoãn, nói “Té ra là thế. Khí huyết trong kinh mạch nào của ngươi không ổn? Chuyện ấy cũng rất dễ, ta giúp ngươi điều hòa nội tức là được. Ngươi bước lại đây”.

Lục Cao Hiên lại lùi một bước, nói “không dám làm phiền giáo chủ, thuộc hạ từ từ điều tức cũng được”. Hồng giáo chủ thở dài một tiếng, nói “Nói như thế là tốt lại ngươi không tin ta chứ gì?”. Lục Cao Hiên nói “Thuộc hạ nhất định không dám”. Hồng giáo chủ chỉ viên thuốc màu trắng dưới đất, nói “Vậy thì ngươi uống vào ngay đi, nếu uống vào mà khí huyết không điều hòa, lẽ nào ta lại buông tay đứng nhìn?”.

Lục Cao Hiên nhì nhìn viên thuốc, ngần ra một lúc, nói “Vâng!”. Rồi cúi xuống nhặt lên, đột nhiên ngón giữa

bật ra, vù một tiếng, viên thuốc bay lên không rơi xuống sơn cốc xa xa, nói “Thuộc hạ đã uống rồi, đa tạ giáo chủ”.

Hồng giáo chủ hô hô cười rộ, nói “Được, được, được! Đầu óc của người quả thật không kém”. Lục Cao Hiên nói “Thuộc hạ trung thành ra sức cho giáo chủ, giáo chủ đã ban thưởng cho thuốc giải, giải độc tính của Bách diên dịch cân hoàn, lại ban cho thuốc Bách diên hoàn còn độc hơn. Thuộc hạ không có tội, không muốn chịu phạt”. Bọn Hứa Tuyết Đình cùng hỏi “Bách diên hoàn à? Đó là thuốc độc gì?”. Lục Cao Hiên nói “Giáo chủ tìm nước bọt của một trăm loại độc xà độc trùng điều chế thành thuốc này. Có phải là thuốc kích độc không thì không rõ lắm, biết đâu cũng có công hiệu đại bổ không chừng. Chỉ là ta nhút nhát không dám uống thử thôi”.

Bọn Hứa Tuyết Đình lại càng hoảng sợ, đồng thời sấn tới cạnh Lục Cao Hiên, năm người đứng thành một hàng, trùng mắt nhìn Hồng giáo chủ.

Hồng giáo chủ lạnh lùng nói “Tại sao người biết là Bách diên hoàn? Chỉ nói bấy bả, khích bác ly gián, làm rối loạn nhân tâm”.

Lục Cao Hiên chỉ Phương Di một cái, nói “Hôm trước ta thấy Phương cô nương bắt oa ngu trong bụi cỏ, ta hỏi để làm gì, cô ta nói vâng lệnh giáo chủ, bắt oa ngu về làm thuốc. Trang được phương Bách diên hoàn này của giáo chủ, ta cũng đã vô tình nhìn thấy. Tuy nói là độc tính của Bách diên hoàn sau ba năm mới phát tác, nhưng một là Bách diên hoàn này e giáo chủ chưa điều chế lần nào, cũng không biết có đúng là sau ba năm độc

tính mới phát tác không, hai là thuộc hạ muốn sống thêm vài năm, không muốn sau ba năm sẽ chết”.

Hồng giáo chủ làn khí đen trên mặt càng dày, quát “Tại sao ngươi thấy được được phương của ta?”.

Lục Cao Hiên đưa mắt nhìn Hồng phu nhân một cái, nói “Phu nhân muốn thuộc hạ tìm thuốc trong ruộng của giáo chủ cho để uống, được phương này là trong ruộng thuốc”. Hồng giáo chủ cao giọng nói “Nói bậy! Cho dù phu nhân trong người không khỏe, chẳng lẽ lại không biết hỏi ta lấy thuốc à, cần gì nhờ người tìm? Ruộng thuốc của ta trước nay khóa rất chặt, tại sao ngươi dám lén mở ra?”. Lục Cao Hiên nói “Thuộc hạ chưa từng lén mở ra”. Hồng giáo chủ quát “Ngươi không lén mở ra, chẳng lẽ là ta sai ngươi mở à?”. Xoay chuyển ý nghĩ hỏi Hồng phu nhân “Là cô mở cho y phải không?”.

Hồng phu nhân sắc mặt trắng bệch, từ từ gật đầu. Hồng giáo chủ nói “Cô muốn tìm thuốc gì? Tại sao không nói với ta?”. Hồng phu nhân đột nhiên trên mặt đỏ bừng, lại lập tức trắng bệch, thân hình run lên mấy cái, đột nhiên đè tay vào bụng dưới, cổ họng òng ọc thành tiếng, nôn ra không ít nước trong. Hồng giáo chủ cau mày, ôn tồn hỏi “Cô không khỏe à? Ngồi xuống nghỉ đi”.

Công chúa Kiến Ninh đột nhiên la lên “Cô ta có em bé. Lão già ngu ngốc nhà ngươi, con của mình cũng không biết à?”.

Hồng giáo chủ giật nảy mình, tung người vọt tới, nắm cổ tay Hồng phu nhân cao giọng nói “Cô ta nói có đúng không?”. Hồng phu nhân gập người xuống không ngừng

nôn ọe, càng lúc càng run dữ dội. Hồng giáo chủ lạnh lùng nói “Cô định tìm thuốc trục thai, có phải không?”

Ngoài Lục Cao Hiên, mọi người nghe thấy không ai không ngạc nhiên. Hồng giáo chủ hoàn toàn không có con, đối với phu nhân lại mười phần yêu thương, nếu phu nhân sinh được một đứa con cho y thì bất kể là trai hay gái cũng là một chuyện vui mừng lớn, tại sao nàng lại muốn phá thai? Chắc là Hồng giáo chủ đoán sai. Nào ngờ Hồng phu nhân từ từ gật đầu, nói “Không sai, ta muốn phá thai, mau giết ta đi”.

Hồng giáo chủ giờ chuông trái lên, quát “Là con của ai?”. Mọi người đều biết y võ công cực cao, một chuông này đập xuống, Hồng phu nhân ắt lập tức mất mạng, không ngờ nàng lại ngẩng đầu lên, ngang nhiên nói “Đã bảo ngươi giết ta mau đi, tại sao còn không xuống tay?”. Hồng giáo chủ mắt như tóe lửa, hạ giọng nói “Ta không giết cô. Là con của ai?”. Hồng phu nhân nghiêng nghiêng rằng, thái độ vô cùng quật cường, rõ ràng là đã sớm gác bỏ tính mạng ra ngoài rồi.

Hồng giáo chủ ngẩng đầu lên, trừng trừng nhìn Lục Cao Hiên, hỏi “Là người phải không?”. Lục Cao Hiên vội nói “Không phải, không phải! Thuộc hạ kính trọng phu nhân như thiên thần, đâu dám mạo phạm?”. Hồng giáo chủ ánh mắt từ từ quét từ mặt Lục Cao Hiên qua Trương Đạm Nguyệt, Hứa Tuyết Đình, Vô Căn đạo nhân, Bạt đầu đà. Ánh mắt y nhìn tới người nào, người ấy lập tức rùng mình. Hồng phu nhân cao giọng nói “Không phải ai cả, người giết ta là được, hỏi nhiều làm gì”. Công chúa kêu lên “Cô ta là vợ người, đứa con này tự nhiên là của người, còn nghi ngờ cái gì? Thật là hồ đồ quá mức”.

Hồng giáo chủ quát "Câm miệng, người mà nói thêm một câu, ta sẽ vắn cổ ngươi trước". Công chúa không dám nói nữa, nhưng trong lòng không phục. Nàng làm sao biết được, Hồng giáo chủ mấy năm nay tu tập nội công thượng thừa, đã sớm không gần nữ sắc, tình cảm vợ chồng với phu nhân tuy đậm thắm nhưng không có chuyện vợ chồng, cũng chính vì như thế nên trong lòng có ý xấu hổ với nàng, lúc bình thời đối với nàng càng yêu thương kính trọng.

Lúc ấy y đột nhiên nghe nói phu nhân có thai, trong chớp mắt phần nộ, xấu hổ, hối hận, đau lòng, khổ sở, căm hận, đau xót, hoảng sợ đủ thứ tình cảm phát sinh đan xen vào nhau, tay chuồng giò cao nhưng không đập xuống được, vừa quay lại nhìn, thấy trên mặt bọn Hứa Tuyết Đình người nào cũng lộ vẻ khiếp sợ, nghĩ thầm "Chuyện xấu xa này hôm nay đều bị bọn họ biết được. Mình còn mặt mũi nào làm giáo chủ của họ nữa? Phải giết sạch bọn người này không để một ai còn sống. Chỉ cần lộ ra nửa điểm phong thanh, hảo hán giang hồ ai cũng chê cười mình, thì mình còn làm anh hùng hào kiệt gì nữa?". Y sát cơ vừa dấy, đột nhiên tay phải buông phu nhân ra, tung người vọt lên vung tay một cái chụp được Lục Cao Hiên, quát "Đều là thằng giáo đồ phản giáo nhà ngươi giở trò bên trong".

Lục Cao Hiên la lớn "Người muốn giết người bịt...", chữ "miệng" còn chưa nói ra, trên đỉnh đầu đã chát một tiếng, bị Hồng giáo chủ đập mạnh một chuồng, lập tức hai mắt lồi ra, tắt hơi chết ngay.

Bọn Hứa Tuyết Đình nhìn thấy thảm trạng như thế, biết Hồng giáo chủ quả thật muốn giết người bịt miệng,

nhất tề rút binh khí ra bảo vệ trước mặt. Hứa Tuyết Đình kêu lên “Giáo chủ, đây là chuyện riêng của người, không liên can gì tới bọn thuộc hạ”.

Hồng giáo chủ cao giọng nói “Hôm nay mọi người cùng chết, đừng ai mong được sống nữa”. Rồi xông vào bốn người.

Bạn đầu đà nhắc hai thanh Bát phong đại hoàn đao nặng hơn hai mươi cân lên chém thẳng xuống, lực đạo cực kỳ mãnh liệt. Hồng giáo chủ nghiêng người tránh qua, chưởng phải đập xuống mũi đao. Hứa Tuyết Đình một cặp Phán quan bút đâm luôn hai chiêu liên hoàn vào lưng Hồng giáo chủ, đồng thời thanh Nhận linh đao của Vô Căn đao nhân cũng đã chém tới hông y. Hồng giáo chủ quát lớn một tiếng, nhảy vọt lên không, vẫn xông tới Trương Dạm Nguyệt.

Trương Dạm Nguyệt cầm một đôi Uyên ương đoản kiếm, trong chớp mắt đã đâm ra bảy kiếm, chiêu Thất tinh tụ nguyệt này là tuyệt kỹ bình sinh của y, bảy kiếm liên tiếp đâm ra vô cùng mau lẹ. Hồng giáo chủ chưởng phải hơi nghiêng đi, để nhẹ xuống vai y một cái, mượn thế nhảy lên. Trương Dạm Nguyệt la lớn một tiếng, lăn tròn một vòng xuống đất rồi nhảy bật dậy, nhưng cảm thấy nửa người bên trái đau buốt không sao chịu được, quát lớn “Hôm nay mà không giết y, thì không ai sống được đâu”. Bốn người đều huy động binh khí, lại bao vây tấn công Hồng giáo chủ.

Bốn người này đều là nhân vật hạng nhất trong Thần Long giáo, nhất là Bạn đầu đà và Hứa Tuyết Đình võ công lại càng cao cường. Chín cái vòng lớn trên đại hoàn đao của Bạn đầu đà khua lên leng keng, oai thế rất cương mãnh.

Cặp Phán quan bút của Hứa Tuyết Đình lại khéo léo mềm mại, chiêu nào cũng điểm vào yếu huyệt trên người đối phương. Vô Căn đạo nhân múa thanh Nhận linh đao thành một vầng bạch quang, nghĩ thầm hôm nay đã uống Bách diên hoàn, tính mạng khó mà kéo dài, trước khi chết nhất định phải giết tên đại cừu nhân gian trá tàn độc này, nên trong mười chiêu có tới chín chiêu là tấn công, chỉ mong cùng địch nhân đồng quy ư tận. Trương Đạm Nguyệt nghĩ lại năm trước vì thuộc hạ làm việc bất lực, không lấy được *Tứ thập nhị chương kinh*, nếu không được Vô Căn đạo nhân và Hứa Tuyết Đình giúp đỡ thì đã sớm bị Hồng giáo chủ xử tử, mình đã sống thêm được bấy nhiêu ngày, cái mạng này quả thật là có thêm mà thôi, lúc ấy tuy vai trái đau kịch liệt, vẫn cố gắng phóng kiếm đâm ra.

Hồng giáo chủ võ công cao cường hơn hẳn bốn người, nếu muốn lấy tính mạng của một người trong bọn thì hoàn toàn không khó, nhưng bốn người liên hoàn tấn công, nếu giết một người thì chính mình cũng không khỏi bị thương. Đánh được vài mươi hiệp, nổi uất ức trong lòng từ từ lắng xuống, đầu óc bình tĩnh lại, chiêu thức tùy tâm ứng thủ phát ra, một đôi nhục chuồng tới lui trong vòng vây của mấy món binh khí vẫn hoàn toàn không rơi vào thế hạ phong, nhìn thấy kiếm bên tay trái Trương Đạm Nguyệt phóng ra đã dần dần không còn sức lực, nghĩ thầm đó là chỗ yếu nhất của đối phương, nhắm vào đó ra tay, thì có thể phá tan cường địch.

Vi Tiểu Bảo thấy bốn người ác đấu, rón rén kéo tay áo Tăng Nhu và Mộc Kiếm Bình, lại ra hiệu cho công

chúa bảo nàng đừng lên tiếng. Bốn người quay lại, nhón chân đi xuống dưới núi. Năm người bọn Hồng giáo chủ đánh nhau đến lúc quyết liệt, không ai nhìn thấy, mà cho dù có nhìn thấy, cũng không ai rảnh rỗi mà ra tay cản trở.

Bốn người đi được một lúc, cách bọn Hồng giáo chủ đã xa, trong lòng mừng thầm. Vì Tiểu Bảo quay đầu nhìn, thấy năm người vẫn đang ác đấu, ánh đao chớp chớp, bóng chuồng trùng trùng, nhất thời khó phân thắng bại, liền nói “Chúng ta chạy mau thôi”. Bốn người gia tăng cước bộ, chột nghe sau lưng có tiếng bước chân vang lên, hai người sải chân đuổi theo, chính là Hồng phu nhân và Phương Di. Bốn người giật nảy mình, khổ nỗi binh khí ám khí trên người đều đã bị lục soát lấy hết lúc bị bắt, Phương Di thì cũng thôi, chứ Hồng phu nhân thì rất lợi hại, nghĩ là không chống cự được, chỉ còn cách ra sức bỏ chạy.

Chạy được vài mươi bước, công chúa vấp chân vào đá ngã lăn xuống đất, kêu lên mấy tiếng. Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm “Trong bụng cô ta có con của mình, không thể không cứu”, liền quay lại đỡ lên. Chỉ thấy Hồng phu nhân nhô lên hụp xuống mấy cái đã tới trước mặt, chống nạnh đứng nhìn, nói “Vi Tiểu Bảo, ngươi định trốn à?”. Vì Tiểu Bảo cười nói “Không phải là bọn ta trốn, phong cảnh ở đây rất đẹp, qua đây nhìn ngắm thôi”. Hồng phu nhân cười nhạt nói “Hay lắm, các người tới đây ngắm cảnh, sao không gọi ta?”. Đang nói thì Phương Di đã chạy tới.

Mộc Kiếm Bình và Tăng Nhu thấy Vi Tiểu Bảo đã bị Hồng phu nhân chặn đường, quay người trở lại đứng bên cạnh y.

Mộc Kiếm Bình nói với Phương Di “Phương sư tỷ, người đi với bọn ta thôi. Y... y...”, nói tới đó chỉ Vi Tiểu

Bảo nói tiếp "... Trước nay đối xử với người rất tốt, trước kia người từng lập lời trọng thệ, chẳng lẽ đã quên rồi à?". Phương Di nói "Ta chỉ trung thành với phu nhân, chỉ nghe lệnh phu nhân". Mộc Kiếm Bình nói "Người chẳng qua chỉ là đã uống thuốc của phu nhân, trước kia ta cũng đã uống...".

Vì Tiểu Bảo sức hiểu ra, mới biết Phương Di trước nay liên tiếp đánh lừa mình đều là vì bị Hồng phu nhân khống chế, không thể không làm như thế, nổi căm hận đối với nàng lập tức tiêu tan, nói "Di tỷ tỷ, cô đi cùng với bọn ta thôi". Ba chữ "Di tỷ tỷ" ấy là y đã quen gọi lúc cùng Phương Di tới đảo Thần Long, trên thuyền thân thiết với nhau, Phương Di vừa nghe thấy, không kìm được đỏ mặt. Đột nhiên nghe Hồng giáo chủ quát lớn "Phu nhân, phu nhân! A Thuyên, A Thuyên! Cô... cô đi đâu rồi?". Trong tiếng gọi đầy vẻ hoảng sợ lo lắng, rõ ràng rất sợ Hồng phu nhân bỏ y mà đi.

Nhưng Hồng phu nhân như không nghe thấy gì. Hồng giáo chủ lại gọi mấy tiếng nữa, nhưng Hồng phu nhân thủy chung vẫn không trả lời.

Năm người bọn Vì Tiểu Bảo đều nhìn Hồng phu nhân, cùng nghĩ "Tại sao người không trả lời? Hồng giáo chủ gọi, tại sao người không quay lại?". Chỉ thấy mặt Hồng phu nhân đỏ bừng, lắc lắc đầu, hạ giọng nói "Chúng ta đi mau, lên thuyền chạy thôi!". Vì Tiểu Bảo vừa sợ vừa mừng, hỏi "Người... người cũng đi cùng bọn ta à?". Hồng phu nhân nói "Trên đảo chỉ có một chiếc thuyền, không đi cùng cũng không được. Giáo chủ muốn giết ta, người không biết sao", chột đỏ mặt lên, bước lên đi trước.

Mọi người chạy xuống núi được vài trượng, chỉ nghe Hồng giáo chủ lại cao giọng gọi “Phu nhân, phu nhân! A Thuyên, A Thuyên! Mau quay lại!”. Đột nhiên có người cất tiếng gào thảm, rõ ràng là tiếng gào trước khi chết, chỉ không biết là người nào trong bọn Hứa Tuyết Đình.

Hồng giáo chủ kêu lên “Cô thấy đấy, cô thấy đấy! Thằng đây tớ Trương Đạm Nguyệt bị ta giết rồi. Y suốt đời đều theo ta, đến lúc tuổi già, lại định phản ta, thật là hồ đồ quá mức. A Thuyên, A Thuyên, sao cô không quay lại? Ta không trách cô đâu. Chuyện kia ta bỏ qua cho cô. A! Con mẹ nó, người chém trúng ta rồi! Hô hô, Bọn đầu đà, một chuồng ấy còn chưa lấy được cái mạng chó của người sao? Người đầu óc ngu ngốc, tại sao lại theo người làm phản ta, há không phải là đáng chết sao? Hô hô”.

Hồng phu nhân dùng chân, biến hắc sắc mặt, nói “Y đã giết chết hai người rồi”.

Vì Tiểu Bảo vội nói “Chúng ta chạy mau”, rồi sải chân chạy đi.

Chợt nghe Hồng giáo chủ kêu lên “Hai thằng phản tặc các người, ta sẽ từ từ thu thập sau. Phu nhân, phu nhân, mau quay lại!”, thanh âm càng lúc càng gần, là từ trên núi đuổi xuống. Vì Tiểu Bảo quay lại nhìn, chỉ thấy Hồng giáo chủ đầu tóc xòa tung, mau lẹ vọt tới, quả thật hoảng sợ hồn phi phách tán, cảm đầu chạy trời chết.

Hứa Tuyết Đình quát lớn “Chặn y lại, chặn y lại. Y bị trọng thương rồi, hôm nay không giết y không xong”. Vô Căn đạo nhân quát “Y không chạy được đâu”, hai người tay cầm binh khí đuổi theo, không bao lâu bọn Vì Tiểu Bảo đã chạy tới bờ biển, nhưng Hồng giáo chủ, Hứa

Tuyết Đình, Vô Căn đạo nhân chạy tới rất mau, kẻ trước người sau đều đã chạy xuống núi, ba người trên người trên mặt đều đầy máu tươi.

Hồng giáo chủ gọi lớn “Phu nhân, tại sao cô không trả lời ta ? Cô định đi đâu?”. Hứa Tuyết Đình kêu lên “Phu nhân không cần ngại nữa! Cô ta đã có người tình trẻ tuổi tuấn tú rồi”. Hồng giáo chủ cả giận, quát “Người nói vậy!”, rồi tung người vọt tới, chuồng trái đập mạnh xuống đỉnh đầu Hứa Tuyết Đình. Hứa Tuyết Đình ngon bứt trong tay trái đâm lại một nhát, Vô Căn đạo nhân cũng đã xông tới, vung dao chém vào hông Hồng giáo chủ. Lúc ấy đôi thủ của Hồng giáo chủ chỉ còn hai người, nhưng y chân trái khập khiễng, thân thủ đã không còn mau lẹ như lúc nãy.

Hồng giáo chủ gọi lớn “A Thuyên, cô xem ta thu xếp hai thằng phản tặc này ngay bây giờ. Bốn đứa tiểu tặc kia, cô cứ giết cả đi, chỉ để lại thằng tiểu tặc không giết, để y dắt chúng ta đi lấy bảo tàng”. Miệng thì quát tháo, nhưng chuồng lực phát ra vẫn rất hùng hậu. Hứa Tuyết Đình và Vô Căn đạo nhân không sao vào gần y, Hồng phu nhân khẽ cười nhạt một tiếng, đưa mắt nhìn bọn Mộc Kiếm Bình một cái.

Vì Tiểu Bảo kêu lên “Phu nhân, bốn cô nương nhỏ này, chỉ cần người làm hại một người, ta sẽ lập tức tự sát, có làm ma cũng không tha cho người. Đại trượng phu một lời nói ra, ngựa... ngựa gì đó khó đuổi”. Lúc nguy cấp, cả câu “Ngựa tử khó đuổi” cũng không nhớ ra.

Đột nhiên chất một tiếng vang rền, Hứa Tuyết Đình trên hông trúng chuồng, y thân hình lảo đảo, ngã vật

xuống đất. Hồng giáo chủ hô hô cười rộ, phi chân đá ra. Hứa Tuyết Đình nhảy bật dậy xông vào, phát cước ấy chính đá trúng ngực y, răng rắc mấy tiếng, lập tức bị gãy mấy cái xương sườn trước ngực, nhưng chân phải của Hồng giáo chủ đã bị y ôm chặt. Hồng giáo chủ ra sức giằng ra nhưng không được. Vô Căn đạo nhân vọt mau tới vùng đao chém xuống. Hồng giáo chủ nghiêng đầu tránh qua, lật tay đánh ngược lại, bốp một tiếng, bụng dưới Vô Căn đạo nhân trúng chuồng, nhát đao ấy của y cũng chém vào vai phải Hồng giáo chủ. Vô Căn đạo nhân miêng phun máu tươi ông ộc đều tưới xuống gáy Hồng giáo chủ, đang định vùng đao chém nhát nữa, nhưng thanh Nhận linh đao đã mắc vào xương vai Hồng giáo chủ, trên tay không còn sức lực, không sao giật ra được.

Hồng giáo chủ kêu lên “Mau... mau tới... kéo y ra”. Hồng phu nhân cũng không biết là sợ tới mức ngẩn ra hay cố ý không ra tay giúp đỡ, nhìn thấy ba người níu kéo nhau ác đấu, vẫn đứng tại chỗ không hề nhúc nhích. Hứa Tuyết Đình quờ một ngọn Phán quan bút dưới đất, hết sức đẩy lên, cắm luôn vào sườn Hồng giáo chủ. Hồng giáo chủ gào lớn, chân trái đá ra hất Hứa Tuyết Đình bay thẳng ra ngoài, kế đó khuỷu tay trái thúc mạnh về phía sau một cái, thân hình Vô Căn đạo nhân từ từ gục xuống.

Hồng giáo chủ hô hô cười rộ, kêu lên “Bọn... phản tặc này, có... có kẻ nào là đối thủ của ta chứ? Họ... họ muốn tạo phản, khắc khắc, khắc khắc, lại không phải... lại không phải bị ta giết hết rồi sao”. Rồi quay lại nói với Hồng phu nhân “Tại... tại sao cô không giúp ta?”.

Hồng phu nhân lắc lắc đầu, nói “Người võ công đệ nhất thiên hạ, cần gì người khác giúp?”. Hồng giáo chủ

cả giận quát “Cô cũng phản ta à? Cô cũng là phản đồ của bản giáo à?”. Hồng phu nhân lạnh lùng nói “Không sai, người chỉ biết có mình. Nếu ta giúp người, rốt lại cũng không khỏi bị người giết chết”. Hồng giáo chủ quát “Ta bóp chết cô, ta bóp chết đứa phản đồ là cô”, nói xong nhảy xổ vào Hồng phu nhân.

Hồng phu nhân a một tiếng, vội vàng tránh qua. Hồng giáo chủ sau lúc trọng thương, hành động vẫn vô cùng mau lẹ, tay trái đã chụp trúng cánh tay phải nàng, tay phải bóp cổ nàng, quát “Cô nói đi, cô nói đi, cô có tạo phản không? Nếu cô nói không phản, ta sẽ tha cô”.

Hồng phu nhân thông thả nói “Rất lâu rất lâu trước đây, trong lòng ta đã phản người rồi. Từ ngày người ép ta làm vợ người, ta đã căm hận người thấu xương. Người... người bóp chết ta đi”. Hồng giáo chủ máu tươi trên người không ngừng nhỏ xuống đầu xuống mặt nàng, Hồng phu nhân trừng mắt nhìn y, không hề chớp mắt. Hồng giáo chủ quát lớn “Phản đồ, phản đồ! Các người người nào cũng phản ta, ta... ta sẽ chiêu mộ người mới, lập lại Thần Long giáo”. Tay phải vận kinh lên, Hồng phu nhân lập tức ghệt thở, lưỡi thè ra ngoài.

Vi Tiểu Bảo bên cạnh nhìn thấy vô cùng sợ hãi, thấy Hồng phu nhân sẽ lập tức bị y bóp chết ngạt, bèn nhặt một hòn đá lớn trên bãi cát, ném mạnh vào lưng Hồng giáo chủ, bộp một tiếng, trúng vào giữa lưng. Hồng giáo chủ trước mắt đột nhiên tối sầm, cánh tay bóp cổ Hồng phu nhân lỏng ra, quay người lại quát “Người... thằng tiểu tặc nhà người, ta không cần bảo tàng nữa, giết người rồi sẽ nói”, rồi vung chuồng đánh tới Vi Tiểu Bảo.

Vì Tiểu Bảo sai chân bỏ chạy. Hồng giáo chủ đuổi theo, trên bãi cát phía sau có một vết máu tươi kéo dài.

Vì Tiểu Bảo biết lần này mà bị y bắt được thì không thể sống, bỏ chạy trốn chết. Đột nhiên soạt một tiếng, vạt áo trên lưng đã bị Hồng giáo chủ xé rách một mảng, nếu không phải y có tấm bảo y hộ thân thì biết đâu da thịt cũng đã bị bóc ra một mảng, y cả kinh càng ra sức chạy mau, thì triển khinh công Thần hành bách biến mà Cửu Nạn dạy cho, lách đông lủi tây vòng vòng qua lại trên bãi cát, Hồng giáo chủ mấy lần vươn tay ra là chụp trúng, nhưng y đều tránh thoát được trong đường tơ kẽ tóc.

Nếu y chạy thẳng, thì rốt lại sức lực có hạn, đã sớm bị bắt, nhưng Thần hành bách biến là tuyệt kỹ của Thiết Kiếm môn, lại được Mộc Tang đạo nhân sáng chế bổ sung, quả thật vô cùng tinh kỳ ảo diệu. Vì Tiểu Bảo về hai chữ “Thần hành” thì nhất định không thể đạt tới, nhưng hai chữ “Bách biến” thì gần giống với tính nết của y, nên cũng học được ba bốn thành. Vì thế tuy không phải là cao thủ võ công, nhưng tính ra cũng là loại “Cao cước” hạng nhất hạng nhì trong võ lâm đương thời.

Hồng giáo chủ luôn miệng gào thét, đánh luôn mấy chuồng. Vì Tiểu Bảo tránh được hai chuồng, tới chuồng thứ ba thì không tránh kịp, bình một tiếng trúng vào hậu tâm, lộn nhào hai vòng. May mà Hồng giáo chủ đã bị trọng thương, chuồng lực giảm hẳn, Vì Tiểu Bảo lại có tấm bảo y hộ thân, tuy bị đánh tới mức tối sầm mắt mũi nhưng không bị thương. Y đang định bò dậy, đột nhiên đầu vai bị siết chặt, đã bị Hồng giáo chủ chụp được.

Lần này thì quả tim y đúng là như nhảy ra khỏi lồng ngực, trong lúc hoảng sợ, đúng là Đói không chọn cơm, gấp không chọn đường, cúi đầu một cái chui luôn qua háng Hồng giáo chủ, đột nhiên nghĩ ra, đây chính là nửa đầu của một trong ba chiêu cứu mạng mà năm xưa Hồng giáo chủ dạy cho, chiêu này gọi là Quý phi kỵ ngư hay Tây Thi kỵ dương gì đó, nhưng lúc ấy làm sao còn nhớ được? Y dùng sức nhảy bật lên, thân hình đã cuỗi lên trên đầu Hồng giáo chủ.

Chiêu này vốn là y chưa luyện tập thuần thục, mà cho dù có luyện tập thuần thục thì muốn sử dụng với loại cao thủ hạng nhất như Hồng giáo chủ cũng không thể có hiệu quả, nhưng Hồng giáo chủ vừa ra sức ác đấu với bốn cao thủ Thần Long giáo, lúc phát hiện ra Hồng phu nhân bỏ rơi mình, tâm thần hoảng loạn, liên tiếp bị thương, lúc ấy trên vai còn thanh Nhạn linh đao dính chặt vào xương, bụng dưới lại bị ngọn Phấn quan bút cắm vào, chạy mau vài trăm trượng đã mất khá nhiều máu, nội lực cạn kiệt, hai tay nắm Vi Tiểu Bảo lúc ấy đã sớm mềm nhũn không còn sức, bị y giẫy một cái vùng ra được, cuỗi lên trên cổ.

Vi Tiểu Bảo cuỗi trên vai y, sợ bị y hất xuống, tự nhiên là hai tay giữ chặt đầu y, hai ngón giữa đè xuống mi mắt y. Hồng giáo chủ trong óc đột nhiên như có tia chớp lóe lên, nhớ đây là một chiêu năm xưa chính mình đã dạy cho y, vừa cuỗi lên cổ địch nhân là lập tức móc mắt, không ngờ mình một đời anh hùng lại phải mất mạng dưới tay thằng nhỏ ranh mãnh ương bướng này, mà chiêu thức y dùng lại do chính mình dạy cho, quả thật là báo ứng rất mau, nghĩ tới mình cả đời giết người

không biết bao nhiêu mà kể, bị quả báo thế này cũng không phải oan uổng, không kìm được thở dài một tiếng, buông rủ hai tay xuống. Vừa thở hắt ra, không chi trì được nữa, ngã ngửa xuống đất.

Vi Tiểu Bảo còn cho rằng y sử dụng chiêu số gì lợi hại, vội nhảy xuống bỏ chạy. Chỉ nghe Hồng giáo chủ khò khè kêu lên “A Thuyên, A Thuyên... cô qua đây”. Hồng phu nhân bước tới vài bước, còn cách y hơn một trượng thì đứng lại. Hồng giáo chủ nói “Đứa con... trong bụng cô, rốt lại... là của ai?”. Hồng phu nhân lắc đầu nói “Người cần gì nhất định phải biết”, nói xong kìm không được đưa mắt liếc Vi Tiểu Bảo một cái, mặt đỏ bừng lên.

Hồng giáo chủ vừa sợ vừa giận, quát “Chẳng lẽ... chẳng lẽ là thằng tiểu quỷ này à?”. Hồng phu nhân cắn cắn môi, im lặng không nói, rõ ràng là mặc nhận. Hồng giáo chủ quát lớn “Ta giết thằng tiểu quỷ này!”, rồi tung người lên nhảy xổ vào Vi Tiểu Bảo.

Chỉ thấy Hồng giáo chủ khuôn mặt đầy máu, miệng há to ra để lộ hàm răng sứt mẻ không còn nguyên vẹn, hai tay cũng đầy máu rùng rùng vọt tới, Vi Tiểu Bảo sợ tới mức hồn bất phụ thể, co rúm người lại, lại chui qua dưới hai chân Hồng phu nhân, núp sau lưng nàng.

Hồng phu nhân hai tay giang ra, đối diện với Hồng giáo chủ, lãnh đạm nói “Người oai phong một đời, cũng quá đủ rồi!”.

Hồng giáo chủ người đang trên không, hơi chân khí cuối cùng đã tan biến không còn dấu vết, phịch một tiếng rơi xuống cạnh phu nhân, hung dữ nói “Ta là giáo chủ, các người... các người đều phải nghe... phải nghe

lời ta, tại sao... tại sao đều phản ta? Các người... các người đều không đúng, chỉ có... chỉ có ta là đúng. Ta muốn giết tất cả các người, chỉ có một mình ta mới... mới tiên phúc vĩnh hưởng, thọ sánh ngang... ngang... ngang", chữ "trời" sau cùng không nói ra được, miệng há hốc ra, hơi thở tắt luôn, hai mắt vẫn mở lớn.

Vi Tiểu Bảo bò ra mấy bước, lật người nhảy bật dậy, lại chạy thêm vài trượng mới quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hồng giáo chủ nằm dưới đất không hề động dậy, qua một lúc mới bước lên vài bước, nhưng tư thế vẫn lúc nào cũng sẵn sàng bỏ chạy, hỏi "Y chết chưa?". Hồng phu nhân thở dài một tiếng, khẽ nói "Chết rồi". Vi Tiểu Bảo lại bước tới hai bước, hỏi "Tại... tại sao y không nhắm mắt lại thế?".

Đột nhiên chát một tiếng, trên mắt đã bị đánh một tát, kể đó tai phải lại bị nắm chặt, chính là công chúa Kiến Ninh. Nàng lại đá vào hông Vi Tiểu Bảo một cước, chửi "Thằng nhãi khốn nạn này, y không nhắm mắt là vì người ăn trộm vợ y. Tại... tại sao người gian díu cả với loại đàn bà không biết xấu hổ này".

Hồng phu nhân hừ một tiếng, đưa tay nắm cổ công chúa Kiến Ninh nhắc lên, chát một tiếng đánh nàng một tát rất nặng, vung tay một cái, ném công chúa ngã lăn ra. Như thế Vi Tiểu Bảo lại càng khổ, công chúa vẫn nắm vành tai y, thân hình nàng ngã ra phía sau, kéo Vi Tiểu Bảo vành tai đau buốt, ngã lên người nàng. Hồng phu nhân quát "Người mà ăn nói không có quy củ nữa, ta sẽ lập tức giết chết người đấy".

Công chúa cả giận, nhảy bật lên xông vào Hồng phu nhân. Hồng phu nhân chân trái móc một cái, công chúa lại ngã lộn xuống. Lần thứ ba công chúa xông vào, lại bị hất ngã lộn nhào, rốt lại biết võ nghệ của mình kém người ta rất xa, ngồi luôn dưới đất, vừa khóc vừa chửi. Nàng không dám chửi Hồng phu nhân, chỉ luôn miệng nói “Thằng nhãi khốn nạn ! Thái giám chết giẫm ! Tiểu súc sinh ! Tiểu Quế tử thối tha !”.

Vì Tiểu Bảo ôm vành tai, chỉ thấy bàn tay đầy máu, nguyên là vành tai bị công chúa kéo rách một đường dài.

Hồng phu nhân hạ giọng nói “Ta với y cũng có một thời làm vợ chồng, ta an táng y có được không?”, giọng nói ôn nhu, lại là năn nỉ xin Vì Tiểu Bảo ưng thuận. Vì Tiểu Bảo vừa sợ vừa mừng, vội nói “Được lắm, phải chôn cất y chứ”, rồi nhặt một ngọn Phán quan bút dưới đất lên, cùng Hồng phu nhân đào một cái huyệt trên bãi cát, Phương Di và Mộc Kiếm Bình bước qua giúp đỡ, chôn cất cho Hồng giáo chủ.

Hồng phu nhân quỳ xuống dập đầu mấy cái, hạ giọng nói “Tuy người bắt ép ta làm vợ, nhưng... nhưng sau khi thành thân, người thủy chung luôn đối xử với ta rất tốt. Ta trước nay lại không thật lòng với người. Người có khôn thiêng, cũng không cần ghi nhớ trong lòng”. Nói xong đứng lên, không kìm được nước mắt thánh thót rơi xuống.

Nàng ngẩng ra một lúc rồi lau sạch nước mắt, hỏi Vì Tiểu Bảo “Chúng ta ở lại đây hay trở về Trung Nguyên?”. Vì Tiểu Bảo lắc đầu nói “Chỗ này ngàn vạn lần không ở

được, hồn ma của bọn Hồng giáo chủ, Lục tiên sinh không về đòi mạng chúng ta không xong, quả rất đáng sợ. Có điều trở về Trung Nguyên thì tiểu hoàng đế lại bắt ta chém đầu. Tốt nhất, tốt nhất là tìm một nơi nào yên ổn để trốn tránh". Đột nhiên nghĩ tới một nơi, mừng rỡ nói "Có rồi. Chúng ta tới đảo Thông Ngật, ở đó đã không có ma, tiểu hoàng đế lại không tìm ta được". Hồng phu nhân nói "Đảo Thông Ngật ở đâu?". Vi Tiểu Bảo chỉ về phía tây một cái, cười nói "Là hòn đảo nhỏ kia, ta gọi là đảo Thông Ngật". Hồng phu nhân gật đầu nói "Người đã muốn tới đó thì tới đó thôi", bất kể thế nào đối với y cũng ngoan ngoãn vâng lời.

Vi Tiểu Bảo cả mừng, kêu lên "Đi thôi, đi thôi, mọi người cùng đi thôi!", bước qua đờ công chúa lên, cười nói "Mọi người lên thuyền thôi!". Công chúa vung tay đánh ra một chuông, Vi Tiểu Bảo cúi đầu tránh được. Công chúa nói "Người cứ đi, ta không đi!". Vi Tiểu Bảo nói "Trên đảo này có rất nhiều ma, ma không đầu, ma cụt cẳng, có ma bị đại pháo bắn lòi ruột, có ma nhiều tay chuyên sờ soạng phụ nữ có thai...". Công chúa nghe thấy vô cùng sợ hãi, giẫm chân nói "Còn có con ma chuyên ăn nói bậy bạ nhà ngươi nữa". Rồi phi chân đá mạnh vào hông Vi Tiểu Bảo một cước. Vi Tiểu Bảo a một tiếng, nhảy lùi ra ngoài.

Hồng phu nhân từ từ bước tới. Công chúa lùi lại mấy bước. Hồng phu nhân nói "Từ nay trở đi nếu ngươi đánh Vi công tử một cái ta sẽ đánh ngươi mười cái, nếu ngươi đá y một cước ta sẽ đá ngươi mười cước. Ta nói ra trước nay lúc nào cũng giữ lời". Công chúa giận tái mặt, nói "Người là người gì của y mà muốn bảo vệ y, ngươi... chồng

người chết rồi, lại tới cướp chồng người ta à?”. Phương Di chen vào “Không phải chồng người cũng chết rồi sao?”. Công chúa giận quá, chửi “Con tiện nhân, chồng người cũng chết rồi”.

Hồng phu nhân chậm rãi nói “Từ nay trở đi, người mà dám nói một câu vô lễ, thì ta cho người một mình ở lại trên đảo này, không ai làm bạn với người cả”. Công chúa nghĩ con mụ này nói được là làm được, quả thật bảo một mình mình ở lại trên đảo, có rất nhiều ma lời ruột, ma nhiều tay tìm tới, thì làm sao được? Nàng cả đời ăn sung mặc sướng, quen thói sai khiến, lúc ấy chỉ đành thu liễm tính nết ngang ngược của con nhà cảnh vàng là ngọc, ngoan ngoãn không dám lên tiếng. Vì Tiểu Bảo cả mừng, nghĩ thầm “Con tiểu ác bà này hôm nay gặp phải kẻ đối đầu, từ nay trở đi có người chế phục thì rồi, khỏi phải một câu không hợp là vung tay đòi đánh”. Rồi đưa tay sờ sờ vết thương trên vành tai, vẫn vô cùng đau đớn.

Hồng phu nhân nói với Phương Di “Phương cô nương, người ra sai bọn phu thuyền chuẩn bị lên đường”. Phương Di nói “Vâng”, lại nói “Sao phu nhân lại khách khí với thuộc hạ như thế, thật không dám nhận”. Hồng phu nhân mỉm cười nói “Từ nay trở đi chúng ta gọi nhau là chị em, đừng xưng hô là phu nhân thuộc hạ gì nữa. Người gọi ta là Thuyền tử tử, ta gọi người là Di muội muội thôi. Thuốc giải độc hoàn kia, lên thuyền sẽ lấy cho người uống, từ nay trở đi không cần lo lắng gì nữa”. Phương Di và Mộc Kiếm Bình đều vô cùng mừng rỡ.

Đoàn người lên thuyền, chiếc thuyền giương buồm đi về phía tây. Vì Tiểu Bảo nhìn trái liếc phải, vô cùng

đắc ý. Hồng phu nhân quả nhiên lấy thuốc giải ra đưa cho Phương Di uống, lại mở rương sắt trong khoang, lấy thanh chủy thủ, hộp ám khí Hàm xa sa ảnh, các thứ ngân phiếu của Vi Tiểu Bảo đưa lại cho y. Binh khí của bọn Tăng Nhu cũng được trả lại.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Từ nay ta cũng gọi cô là Thuyên tỷ tỷ được không?”. Hồng phu nhân mừng rỡ nói “Hay lắm, chúng ta so tuổi tác xem ai lớn ai nhỏ”. Mọi người lần lượt báo ngày tháng năm sinh của mình, tự nhiên là Hồng phu nhân Tô Thuyên lớn nhất, kế là Phương Di, kế nữa là công chúa. Tăng Nhu, Mộc Kiếm Bình, Vi Tiểu Bảo ba người sinh cùng năm, Tăng Nhu lớn hơn y ba tháng, Mộc Kiếm Bình nhỏ hơn y vài ngày.

Bọn Tô Thuyên, Phương Di bốn cô gái tỷ tỷ muội muội xung hô với nhau rất thân thiết, chỉ có công chúa bên cạnh tức tối không nói gì. Tô Thuyên nói “Cô ta là công chúa điện hạ, không muốn xung hô tỷ tỷ muội muội với bình dân bách tính chúng ta, mọi người cứ gọi cô ta là công chúa điện hạ thôi”. Công chúa lạnh lùng nói “Ta không dám nhận đâu”, nghĩ tới bọn họ kéo bè kết đảng, mình lẻ loi một mình, mà gã thái giám Tiểu Quế tử chết giẫm vô lương tâm này xem ra cũng nghiêng về bốn người bọn họ nhiều hơn, nghiêng về mình ít hơn, giữa lúc đau lòng, nhịn không được buông tiếng khóc lớn.

Vi Tiểu Bảo kéo nàng tới cạnh, cầm tay nàng an ủi, ôn tồn nói “Được rồi, mọi người vui vẻ, đừng khóc...”. Công chúa giờ tay lên, vung chuồng đánh ra, nhưng lập tức nhớ tới lời Tô Thuyên đã nói, một chuồng này đánh ra rất mạnh, không sao thu hồi, chỉ đành nửa đường chuyển hướng, chát một tiếng đập luôn vào bụng mình,

a một tiếng la lên, mọi người nhin không được đều hô hô cười rộ. Công chúa càng đau khổ uất ức, phục vào lòng Vi Tiểu Bảo khóc lớn. Vi Tiểu Bảo cười nói “Được rồi, được rồi. Mọi người không cần cãi nhau, chúng ta đánh bài, để ta làm cái”.

Nhưng tìm kỹ trong cái rương sắt của Hồng giáo chủ không thấy hai hạt xúc xắc của Vi Tiểu Bảo đâu, là lúc Lục Cao Hiên lục soát trong người y đã tiện tay vút hai hạt xúc xắc đi. Vi Tiểu Bảo rầu rĩ không vui. Tô Thuyên cười nói “Chúng ta gọt gỗ làm hai hạt xúc xắc vậy”. Vi Tiểu Bảo nói “Xúc xắc gỗ nhẹ lắm, gieo không thú vị”.

Tăng Nhu thò tay vào bọc, lúc rút ra thì tay nắm thành quyền, cười nói “Người đoán xem là cái gì đây?”. Vi Tiểu Bảo nói “Đoán đồng tiền à? Trò ấy chán lắm, chẳng có gì hơn đánh bạc”. Tăng Nhu cười nói “Người đoán là có bao nhiêu?”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Ba”. Tăng Nhu xòe tay ra, trong bàn tay vừa hồng vừa trắng rõ ràng là hai hạt xúc xắc. Vi Tiểu Bảo a lớn một tiếng, nhảy bật lên luôn miệng hỏi “Ở đâu ra thế này, ở đâu ra thế này?”. Tăng Nhu cười khê một tiếng, thả xúc xắc lên bàn.

Vi Tiểu Bảo cầm xúc xắc lên gieo xuống hai ba cái, vô cùng vui vẻ, có cảm giác hai hạt xúc xắc này thường nặng nhẹ khác nhau, rõ ràng là xúc xắc có rút thủy ngân ở trong, nghĩ thầm Tăng Nhu trước nay văn nhả then thò, tại sao lại dùng xúc xắc giả lừa người lấy tiền? Vừa ngưng thần suy nghĩ, lập tức nhớ ra, trong lòng lại càng vui mừng, lật tay trái lại ôm hông nàng, hôn lên mặt nàng một cái, cười nói “Cám ơn cô nhiều lắm, Nhu tỷ tỷ, may là cô vẫn giữ hai hạt xúc xắc này trong người”.

Tăng Nhu mặt đỏ bừng, chạy ra ngoài khoang. Vốn hôm ấy Vi Tiểu Bảo và các đệ tử phái Vương Ốc đánh bạc bằng tính mạng, tha hết mọi người, lúc Tăng Nhu bước ra khỏi trướng đã hỏi xin y hai hạt xúc xắc. Vi Tiểu Bảo đã sớm quên chuyện ấy, nhưng Tăng Nhu trước nay vẫn giữ trong người.

Xúc xắc tuy đã có nhưng mấy cô gái không ai có máu cờ bạc, tuy làm ra vẻ vui vẻ, nhưng tiền đặt bạc đã ít, thua hay thắng cũng không để ý, chơi không đầy thời gian một bữa cơm, mọi người đều không muốn động dây nữa, so với việc đổ mặt tía tai đánh bạc trong kỹ viện, sòng bạc ở Dương Châu, trong cung, trong doanh thì cục diện khác xa một trời một vực. Vi Tiểu Bảo ngán ngẩm, nói “Không chơi nữa, không chơi nữa, các cô đều không biết chơi”. Nghĩ tới từ nay trở đi tránh nạn trên đảo Thông Ngật, tuy có năm người đẹp làm bạn, nhưng không có đánh bạc, không có xem hát, ngày tháng trôi qua sẽ rất buồn bã. Mà nói lại trên đảo cho dù có hàng ngàn hàng vạn lượng vàng lượng bạc thì có ích gì? Vàng bạc cũng như sỏi đá gạch ngói mà thôi, thắng được tiền cũng như thắng được sỏi đá gạch ngói. Mà Song Nhi sống chết ra sao, A Kha đang ở nơi nào, lúc nào cũng lo lắng nhớ nhung trong lòng, há lại có thể vứt bỏ hai người bạn họ không đếm xỉa gì tới?

Y càng nghĩ càng mất vui, nói “Hay chúng ta đừng tới đảo Thông Ngật nữa”. Tô Thuyên nói “Vậy người thấy nên đi đâu?”. Vi Tiểu Bảo ngẫm nghĩ một lúc, nói “Chúng ta tới Liêu Đông, đi đào một bảo tàng lớn”. Tô Thuyên nói “Mọi người sống yên ổn trên hoang đảo, không phải rất hay sao? Cho dù đào được bảo tàng lớn cũng vô dụng”.

Vi Tiểu Bảo nói “Vàng bạc châu báu có hàng ngàn hàng vạn, sao lại vô dụng?”. Phương Di nói “Hoàng đế Thất Đất nhất định sẽ phái binh mã đi khắp nơi bắt người, chúng ta cứ trốn tránh cho qua cơn gió lớn, qua một hai năm, sự tình lắng xuống, người thích đi Liêu Đông thì lúc ấy mọi người sẽ cùng đi, cũng không có gì muộn”.

Vi Tiểu Bảo hỏi Tăng Nhu và Mộc Kiếm Bình “Hai người các cô thấy thế nào?”.

Mộc Kiếm Bình nói “Ta thấy lời sư tỷ rất đúng”. Tăng Nhu nói “Nếu người thấy buồn chán thì chúng ta chỉ trốn tránh trên đảo vài tháng thôi”, nhìn thấy trên mặt Vi Tiểu Bảo có vẻ không vui, lại nói “Hàng ngày bọn ta gieo xúc xắc với người, thua thì phạt đánh vào lòng bàn tay, có được không?”. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Con mẹ nó, đánh vào lòng bàn tay thì có gì là vui?”. Nhưng thấy nàng trên mặt có vẻ xấu hổ, đáng vẻ khả ái, không kìm được thấy trong lòng lâng lâng, nói “Được, được cứ nghe lời các cô thôi”.

Phương Di đứng lên mỉm cười nói “Trước đây ta rất không phải với người, để ta đi nấu mấy món ăn, mời người uống rượu, kể như là tạ tội với người, được không?”. Vi Tiểu Bảo lại càng vui vẻ, vội nói “Cái đó thì không dám”. Phương Di bước ra sau khoang nấu nướng.

Tài nghệ nấu nướng của Phương Di rất khéo léo, lần này dốc lòng điều chế, tuy gia vị trên thuyền không đầy đủ, nhưng mọi người ăn vào đều không ngớt lời khen ngợi.

Vi Tiểu Bảo kêu lên “Chúng ta xai quyền đi”. Mộc Kiếm Bình, Tăng Nhu và công chúa ba người không biết xai quyền, Vi Tiểu Bảo liền dạy cho họ, Ca lương hảo,

Ngũ kinh khô thủ, Tứ quý bình an xai quyền âm lên. Công chúa vốn buồn rầu không vui, xai quyền một lúc, uống vài chén rượu, cũng nói nói cười cười.

Ở trong thuyền qua một đêm, trưa hôm sau tới đảo Thông Ngát. Chỉ thấy lều trại của quân Thanh ngày trước vẫn còn dấu vết, ngôi nhà tranh tạm làm trung quân hôm trước vẫn còn nguyên vẹn, nhưng dáng vẻ oai vệ đại tướng quân chỉ huy của Vi Tiểu Bảo tự nhiên đã hết sạch không còn gì.

Vi Tiểu Bảo cũng không để ý, nắm tay Phương Di cười nói “Di tỷ tỷ, hôm trước là ở đây, cô lừa ta lên thuyền, suýt nữa mất luôn cái mạng nhỏ này ở nước La Sát rồi”. Phương Di cười khanh khách nói “Ta làm bầu bạn với người không được, chẳng lẽ còn muốn khấu đầu tạ tội với người à?”. Vi Tiểu Bảo nói “Chuyện đó không cần. Có điều hảo tâm sẽ có hảo báo, ta ném qua muôn cay ngàn đắng, hôm nay rốt lại cũng đã được thật sự làm bầu bạn với cô”. Mộc Kiếm Bình phía sau kêu lên “Hai người các người nói gì thế, cho người ta nghe với được không?”. Phương Di cười nói “Y nói muốn bắt người, khắc lên mặt người một con rùa đen”.

Tô Thuyên nói “Chúng ta khoan hãy chơi đùa, trước tiên lo việc chính đã”. Lúc ấy sai bọn phu thuyền đưa tất cả lương thực dụng cụ trong thuyền lên đảo. Lại sai gỡ cánh buồm, bánh lái, dây buồm, mái chèo trên thuyền ra, mang lên trên đảo, cho vào một hang đá trên dốc núi. Vi Tiểu Bảo khen “Thuyên tỷ tỷ thật cẩn thận. Chúng ta chỉ cần giữ mấy thứ này, thì chiếc thuyền không đi được, không cần phải sợ họ bỏ trốn”.

Chưa dứt lời chợt nghe xa xa trên biển bình một tiếng, tựa hồ tiếng đại pháo, sáu người giật nảy mình, nhìn ra mặt biển. Chỉ thấy trên biển khói trắng từ từ tan ra, trong màn khói thấp thoáng có hai chiếc thuyền lướt tới, kể đó lại bình bình hai tiếng, quả nhiên là trên thuyền nổ pháo.

Vi Tiểu Bảo kêu lên “Không xong! Tiểu hoàng đế phái người tới bắt ta!”. Tăng Nhu nói “Chúng ta mau lên thuyền chạy thôi”. Tô Thuyên nói “Cánh buồm bánh lái đều trên dốc núi, không kịp lắp lại, chỉ còn cách ẩn núp, xem tình hình mà hành sự thôi”. Trong sáu người thì ngoài công chúa, năm người còn lại đều từng trải nhiều nguy hiểm, rốt lại cũng không hoảng sợ gì lắm. Tô Thuyên lại nói “Bất kể là trốn núp bí mật thế nào sau cùng cũng sẽ bị quan quân lục soát tìm ra. Chúng ta cứ núp trong hang trên dốc núi, quan binh chỉ có thể từng người xông lên núi, lên một người giết một người, khỏi bị bọn họ nhất tề xông vào. Vi Tiểu Bảo nói “Đúng, cái đó gọi là một người chặn cửa quan, bắt ba ba trong rọ”. Tô Thuyên mỉm cười nói “Đúng thế”.

Công chúa lại nhìn không được hô hô cười rộ. Vi Tiểu Bảo trừng mắt nói “Có gì hay mà cười?”. Công chúa bĩu môi cười nói “Không có gì. Người dùng thành ngữ thật hay, khiến người ta bội phục”. Vi Tiểu Bảo cũng có ba phần sáng suốt tự biết mình, đoán ắt là mình dùng thành ngữ sai, nên trừng mắt nhìn công chúa một cái.

Sáu người đi vào hang núi. Tô Thuyên vung dao chặt cành cây, xếp trước hang núi che lấp thân hình, từ kẻ hở

nhìn ra. Chỉ thấy hai chiếc thuyền một trước một sau, tiến thẳng vào đảo Thông Ngật. Chiếc phía sau không ngừng phát pháo, đạn pháo rơi xuống chung quanh chiếc phía trước, cột nước dựng lên. Vi Tiểu Bảo nói “Thuyền sau nổ pháo bắn vào thuyền trước”. Tô Thuyền nói “Đúng thế. Té ra hai chiếc thuyền này đánh nhau”. Vi Tiểu Bảo mừng rỡ nói “Vậy thì hai chiếc thuyền này e không phải là tới bắt ta đâu”. Tô Thuyền nói “Chỉ mong là thế. Có điều họ lên tới đảo, gặp bọn phu thuyền, vừa hỏi là biết ngay, không lên lục soát không xong, cho dù chúng ta giết chết bọn phu thuyền trước, cũng không kịp chôn giấu xác chết”. Vi Tiểu Bảo nói “Sao thuyền phía trước không bắn trả ? Thật là vô dụng, tốt nhất ngươi bắn ta một phát, ta bắn ngươi một phát, đôi bên đều bắn trúng, hai chiếc cùng chìm xuống biển”.

Chiếc thuyền chạy trước nhỏ hơn, cánh buồm căng gió lướt đi rất mau. Đột nhiên một phát pháo bắn tới đánh gãy cột buồm, lá buồm bốc cháy. Bọn Vi Tiểu Bảo nhìn không được la hoảng. Chiếc thuyền trước lập tức nghiêng qua một bên, thân thuyền xoay ngang, trên thuyền buông thuyền nhỏ xuống, mười mấy người nhảy lên, khua nhanh mái chèo. Lúc ấy đã gần tới đảo, chiếc thuyền sau dần dần đuổi tới, nước cạn không thể ghé bờ, trên thuyền cũng thả thuyền nhỏ xuống, nhưng là năm chiếc.

Chiếc thuyền nhỏ đi trước tháo chạy, năm chiếc thuyền nhỏ phía sau đuổi theo. Không bao lâu hơn mười người trong chiếc thuyền nhỏ đi trước đã nhảy lên bờ, quan sát tình hình chung quanh. Có người cao giọng gọi “Chỗ dốc núi bên kia có thể cố thủ, mọi người qua bên đó đi”.

Vi Tiểu Bảo nghe giọng nói dường như là sư phụ Trần Cận Nam, lúc hơn mười người chạy theo sườn núi lên dốc, gần tới bên cạnh, người đi đầu tay cầm trường kiếm, đứng trên dốc núi chỉ huy, không phải Trần Cận Nam thì là ai?

Vi Tiểu Bảo cả mừng, nhảy trong hang núi ra, gọi lớn “Sư phụ, sư phụ!”. Trần Cận Nam vừa quay lại, thấy là Vi Tiểu Bảo cũng vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, kêu lên “Tiểu Bảo, sao ngươi ở đây?”. Vi Tiểu Bảo sải chân chạy tới, đột nhiên ngăn ra, chỉ thấy trong mười mấy người tới có một cô nương da trắng mắt sáng, chính là A Kha.

Y gọi lớn một tiếng “A Kha!” rồi bước mau tới. Lại thấy bên cạnh nàng có một người, rõ ràng là Trịnh Khắc Sảng.

Đã thấy A Kha, lại thấy Trịnh Khắc Sảng, vốn là chuyện thuận lý thành chương, nhưng Vi Tiểu Bảo đang lúc mừng như phát điên, lại nhìn thấy thằng đầy tớ đáng ghét này, lập tức quả tim chùng xuống, đứng ngăn người ra.

Bên cạnh có một người gọi “Tuớng công!”, một người khác gọi “Vi Hương chủ!”. Y thuận miệng ừ một tiếng, khoe mắt cũng không liếc hai người lấy một cái, chỉ ngậy ra nhìn A Kha. Chợt thấy một bàn tay nhỏ nhắn mềm mại cầm lấy bàn tay trái y, Vi Tiểu Bảo run lên, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một khuôn mặt xinh đẹp rạng rỡ ướt đẫm nước mắt, chính là Song Nhi. Vi Tiểu Bảo cả mừng, ôm chặt lấy nàng, kêu lên “Hảo Song Nhi, ta nhớ cô chết đi được”. Quả tim mừng rỡ như muốn nổ tung ra, trong chớp mắt quên luôn cả A Kha.

Trần Cận Nam kêu lên “Phùng đại ca, Phong huynh đệ, chúng ta giữ chặt đường thông đạo này”. Hai người đồng thời vâng dạ, cùng rút binh khí ra sóng vai đứng chặn một con đường hẹp thông lên dốc núi. Nguyên một người là Phùng Tích Phạm, một người là Phong Tế Trung.

Vi Tiểu Bảo đột nhiên gặp rất nhiều người quen, chỉ hỏi “Sao các người lại tới đây?”. Song Nhi nói “Phong đại ca dắt tôi đi tìm người khắp nơi, gặp Trần Tổng đã chủ, nghe nói các người lên thuyền ra biển, cho nên... cho nên...”. Nói tới đó mừng rỡ quá mức, ghen lời không nói được nữa.

Lúc ấy quan quân trên năm chiếc thuyền nhỏ đều đã kéo lên bãi cát, từ trên dốc núi nhìn xuống thấy đều là quân Thanh, tất cả có bảy tám mươi người. Người đi đầu cầm một thanh trường đao, thân hình cao lớn, không thấy rõ mặt, chỉ huy quân Thanh bày thành trận thế. Đoàn người đứng lại xa xa, viên tướng kia ra lệnh một tiếng, quân sĩ đều giương cung lắp tên, chia lên dốc núi.

Trần Cận Nam quát “Mọi người nằm xuống!”. Gặp tình cảnh này thì Vi Tiểu Bảo không cần suy nghĩ sai bảo, vừa thấy quân Thanh cầm cung ra tay đã co người lại núp kín sau một tảng đá lớn. Chỉ nghe viên tướng kia quát “Phóng tên!”, lập tức tiếng tên rít gió vù vù vang lên không ngớt.

Phùng Tích Phạm và Phong Tế Trung một người cầm trường kiếm, một người cầm đơn đao gạt tên bắn tới.

Phùng Tích Phạm quát “Thi Lang, ngươi là thằng Hán gian không biết xấu hổ, có gan thì lên đây một chọi

một tử chiến một phen với lão tử”. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Té ra người cầm quân dưới kia là Thi Lang. Hành quân đánh trận thì người này quả là một hảo thủ”. Chỉ nghe Thi Lang quát “Người có giỏi thì xuống đây, don đả độc đấu, lão tử cũng không sợ người”. Phùng Tích Phạm nói “Được !”, đang định xông xuống thì Trần Cận Nam nói “Phùng đại ca, đừng mắc lừa y. Người này ti tiện vô sỉ, chuyện gì cũng làm được”. Phùng Tích Phạm vừa được một bước đã lập tức dừng lại, quát “Người nói don đả độc đấu, tại sao còn phải năm chiếc thuyền nhỏ..., con mẹ nó, là sáu chiếc, lấy trộm cả thuyền của bọn ta, thằng Hán gian thối tha, người cho thuyền nhỏ đón người lên, còn không phải định cây đông thủ thắng à ?”.

Thi Lang cười nói “Trần quân sư, Phùng Đội trưởng, hai người các vị võ công cao cường, Thi mỗi trước nay rất khâm phục. Có câu Biết thời thế mới là tuấn kiệt, cứ dắt cả Trịnh công tử xuống đây, tất cả đầu hàng đi thôi. Hoàng thượng nhất định sẽ phong hai vị làm quan lớn mà”.

Thi Lang năm xưa là đại tướng thủ hạ của Trịnh Thành Công, cùng bốn người Chu Toàn Bản, Cam Huy, Mã Tín, Lưu Quốc Hiền hợp xưng là “Ngũ hổ tướng”. Trần Cận Nam là quân sư. Phùng Tích Phạm tuy võ công cao cường nhưng không có tài cầm quân, chỉ là Đội trưởng vệ sĩ của Trịnh Thành Công. Thi Lang và Trần Phùng hai người từng sống vai huyệt chiến, cùng chung hoạn nạn, lúc ấy vẫn xưng hô như trong quân ngũ năm xưa. Đốc núi và bên dưới cách nhau bảy tám trượng, Thi Lang đứng khá xa, nhưng y trung khí sung mãn, từng câu từng câu vang lên đốc núi, mọi người nghe thấy rất rõ.

Trịnh Khắc Sảng biến sắc, run lên nói “Phùng sư phụ, người... người không được đầu hàng”. Phùng Tích Phạm nói “Công tử yên tâm, Phùng mỗ chỉ cần còn một hơi thở cũng quyết không đầu hàng người Thát Đát”. Trần Cận Nam tuy biết Phùng Tích Phạm âm hiểm gian trá, từng năm lần bảy lượt hại mình, muốn giúp Trịnh Khắc Sảng lên ngôi thế tử của Diên Bình quận vương, nhưng lúc ấy nghe lời lẽ của y đại nghĩa đường đường cũng nẩy lòng kính trọng, nói “Phùng đại ca, hôm nay người và ta sống vai tử chiến, nói thế nào cũng phải bảo vệ cho nhị công tử an toàn”. Phùng Tích Phạm nói “Tự nhiên là phải theo quân sư”. Trịnh Khắc Sảng nói “Lần này quân sư bảo giá có công, lúc trở về Đài Loan, nhất định ta sẽ tâu rõ với phụ vương, phong thưởng... phong thưởng thật hậu”. Trần Cận Nam nói “Đây là phận sự mà thuộc hạ phải làm thôi”, nói xong bước ra dốc núi quan sát tình hình quân địch.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Trịnh công tử, phong thưởng thật hậu cũng không cần đâu. Chỉ cần người không trở mặt vô tình, hại sư phụ ta, thì đã đa tạ người rồi”. Trịnh Khắc Sảng trừng mắt nhìn y một cái.

Vi Tiểu Bảo hạ giọng nói “Sư tử, hay chúng ta bắt sống Trịnh công tử đem nộp cho quân Thanh đi”. A Kha xì một tiếng, nói “Vừa thấy mặt đã nói vậy rồi. Tại sao người lại dọa y?”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Dọa vài câu chơi thôi, dọa cũng không chết mà. Mà cho dù dọa chết cũng không hề gì”. A Kha phì một tiếng, đột nhiên đỏ mặt cúi đầu xuống.

Vi Tiểu Bảo hỏi Song Nhi “Sao mọi người lại đi chung?”. Song Nhi nói “Trần Tổng đà chủ dẫn Phong

đại ca và tôi ra biển tìm người. Tôi nghĩ người từng tới đảo Thông Ngật, bèn nói với Trần Tổng đà chủ, nên tôi đây xem thử. Trên biển vừa khéo gặp pháo thuyền của quân Thanh đuổi theo Trịnh công tử, bắn chìm thuyền của y, bọn tôi cứu y lên thuyền chạy tới đây. Tạ ơn trời đất, cuối cùng đã gặp được người”, nói tới đó mi mắt lại đỏ lên.

Vi Tiểu Bảo đưa tay vỗ vỗ vai nàng, nói “Hảo Song Nhi, trong bấy nhiêu hôm ta không ngày nào không nghĩ tới cô”. Câu ấy không phải là khẩu thị tâm phi, ngày nào y cũng nghĩ tới hai người A Kha và Song Nhi nếu không phải hàng chục lần cũng là bảy tám lần, mà tính ra còn nhớ Song Nhi nhiều hơn.

Trần Cận Nam kêu lên “Các vị huynh đệ, nhân lúc quan quân Thất Sát chưa tới, chúng ta xông xuống xung sát một trận. Nếu không sáu chiếc thuyền chở quân Thất Sát kéo lên thì không dễ đối phó”. Mọi người đều khen phải. Trong hơn mười người tới đảo lần này, ngoài Trần, Phùng, Trịnh, Phong, A Kha và Song Nhi còn có tám huynh đệ Thiên địa hội và ba vệ sĩ của Trịnh Khắc Sảng. Trần Cận Nam nói “Trịnh công tử, Trần cô nương, Tiểu Bảo, Song Nhi, bốn người các người ở lại đây, còn tất cả xông xuống theo ta”, rồi vung trường kiếm lên đi đầu chạy xuống dốc núi. Phùng Tích Phạm, Phong Tế Trung dẫn mười một người còn lại chạy xuống theo, lớn tiếng hò hét, xông mau vào quân Thanh. Quân Thanh bắn tên rào rào, đều bị ba người Trần, Phùng, Phong vung kiếm gạt ra.

Lúc trước cưỡi thuyền thủy chiến, Thi Lang cưỡi thuyền chiến lớn, hỏa pháo lợi hại, bọn Trần Cận Nam chỉ có cách tháo chạy. Lúc ấy cận chiến xung sát, quân

Thanh ngoài Thi Lang thì số còn lại đều võ công bình thường, làm sao chống nổi Trần, Phùng, Phong ba cao thủ ? Huynh đệ Thiên địa hội và vệ sĩ Trịnh phủ thân thủ cũng cao cường, mười bốn người vừa xông vào trận, quân Thanh lập tức tan tác.

Vi Tiểu Bảo nói “Sư tử, Song Nhi, chúng ta cũng xuống xung sát một phen”. A Kha và Song Nhi đồng thanh ưng thuận. Trịnh Khắc Sảng nói “Ta cũng đi !”, thấy Vi Tiểu Bảo rút thanh chủ thủ ra, xông xuống dốc núi, Song Nhi và A Kha trước sau chạy xuống. Trịnh Khắc Sảng chỉ chạy được vài bước thì dừng lại, nghĩ thầm “Mình là tấm thân quý trọng ngàn vàng, lại sao lại cùng xông vào chỗ nguy hiểm với bọn thuộc hạ ?”. Bèn kêu lên, “A Kha, cô cũng dừng đi nữa”. A Kha không đáp, theo sát sau lưng Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo võ công rất bình thường, nhưng có bốn bảo vật, xông vào trận địch vẫn giữa nguy như yên. Bốn bảo vật ấy là gì ? Bảo vật thứ nhất là thanh chủ thủ sắc bén, binh khí của quân địch chạm vào là gãy, bảo vật thứ hai là tám bảo y hộ thân, đao thương không thể xâm phạm, bảo vật thứ ba là công phu chạy trốn tinh diệu, bảo vật thứ tư là Song Nhi bên cạnh, quân Thanh khôn địch. Dựa vào bốn bảo vật ấy mà đối địch với cao thủ thì cố nhiên không khỏi thất bại, nhưng để đối phó với quân Thanh thì hơn hẳn có thừa, trong chớp mắt đã liên tiếp đánh ngã mấy người, quả nhiên oai phong lẫm lẫm, sát khí đằng đằng, nghĩ thầm “Năm xưa Triệu Tử Long bảy lần vào bảy lần ra trong trận Trường Bản chẳng qua cũng chỉ thế này, biết đâu so với Vi Tiểu Bảo mình...”.

Mọi người xung sát một trận, quân Thanh bỏ chạy tứ tán. Trần Cận Nam đánh nhau với Thi Lang, nhất thời khó gỡ khó phân. Phùng Tích Phạm và Phong Tế Trung chém giết bọn quan quân như cắt dưa thái rau, không đầy thời gian ăn xong một bữa cơm, hơn tám mươi tên quân Thanh đã có năm mươi người tử thương, tàn binh bại tướng nhao nhao chạy xuống biển. Quân thủy sư tinh thông thủy tính, vội vàng bơi ra thuyền lớn. Bên này huynh đệ Thiên địa hội có hai người chết, một người trọng thương, số còn lại xúm vào vây chặt Thi Lang.

Thi Lang thanh cương đao bay lượn, đánh nhau với thanh trường kiếm trong tay Trần Cận Nam rất kịch liệt, tuy đang giữa vòng vây nhưng không hề sợ sệt. Vi Tiểu Bảo kêu lên “Thi tướng quân, người mà không buông đao đầu hàng, trong chớp mắt sẽ biến thành thịt chó băm nhừ đấy”. Nhưng Thi Lang đang ngưng thần tiếp chiến, đối với lời lẽ cử động của người ngoài hoàn toàn không thấy không nghe.

Đánh đến lúc hăng, Trần Cận Nam hú dài một tiếng, liên tiếp đâm ra ba nhát, đến nhát thứ ba thì thanh kiếm dính luôn vào cương đao của Thi Lang. Y cổ tay rung động xoay mau hai vòng, chỉ nghe Thi Lang a một tiếng, thanh cương đao tuột khỏi tay bay tung ra. Trần Cận Nam mũi kiếm hất lên chĩa vào cổ họng y, quát “Thế nào?”. Thi Lang tức giận nói “Người đánh thắng thì cứ giết ta là được, có gì phải nói nữa?”. Trần Cận Nam nói “Đến nước này mà người còn tự cho mình là anh hùng hảo hán sao? Người phản chủ bán bạn, anh hùng hảo hán lại có hành vi như thế à?”

Thi Lang đột nhiên thân hình ngửa ra phía sau một cái lặn tròn xuống đất, cổ họng đã tránh ra khỏi mũi

kiếm, hai chân liên hoàn phóng ra đá mau vào bụng dưới Trần Cận Nam. Trần Cận Nam trường kiếm dựng lên chia ra trước chân y. Thi Lang nếu hai cước ấy tiếp tục đá tới là tự đưa chân mình vào mũi kiếm, lúc nguy cấp ấn mạnh tay trái xuống đất một cái, hai chân trượt qua đá lên không, lộn một vòng ra phía sau, vừa nhảy bật dậy đứng thẳng người lên, mũi kiếm của Trần Cận Nam lại đã chia vào cổ họng.

Thi Lang trong lòng hoảng sợ, tự biết vô công của mình không phải là đối thủ của y, đột nhiên hỏi “Quân sư, Quốc tính gia đối xử với ta thế nào?”.

Câu ấy hỏi ra, Trần Cận Nam vô cùng bất ngờ, trong chớp mắt ấy, bao nhiêu ân oán giữa Trịnh Thành Công và Thi Lang lướt qua trong óc Trần Cận Nam, y thở dài một tiếng, nói “Bình tâm mà nói, Quốc tính gia quả thật có chỗ không phải với ngươi. Nhưng chúng ta chịu ơn lớn của Quốc tính gia, cho dù bị oan khuất thì cũng có cách nào khác đâu?”.

Thi Lang nói “Chẳng lẽ ngươi muốn ta học Nhạc Phi ôm nỗi oan mà chết à?”.

Trần Cận Nam dần giọng nói “Cho dù ngươi không làm được Nhạc Phi, cũng không thể làm Tần Cối, ngươi đã chạy thoát cũng đã được rồi. Nam tử hán đại trượng phu sao lại có thể đầu hàng người Thát Đát, đi làm Hán gian không bằng cả heo chó?”. Thi Lang nói “Cha mẹ anh em vợ con của ta phạm tội gì mà Quốc tính gia giết sạch họ không để ai sống sót? Y giết chết cả nhà ta, ta phải giết chết cả nhà y để trả thù!”. Trần Cận Nam nói “Trả thù là chuyện nhỏ, làm Hán gian là chuyện lớn.

Hôm nay ta giết ngươi, xem ngươi còn mặt mũi nào đi gặp Quốc tính gia không?”.

Thi Lang ngẩng đầu lên, cao giọng nói “Ngươi giết ta đi. Chỉ e là Quốc tính gia không có mặt mũi nào gặp ta, chứ không phải là ta không có mặt mũi nào gặp y đâu”.

Trần Cận Nam dần giọng nói “Đến bây giờ mà ngươi vẫn còn cứng cỏi”. Đã định phóng kiếm đâm vào cổ họng y, nhưng bất giác lại nhớ tới tình nghĩa đồng sinh đồng tử trên chiến trận ngày xưa. Trong bộ hạ của Quốc tính gia thì Thi Lang đi trước tướng sĩ, tắm máu khổ chiến, công lao quả thật không nhỏ, nếu không phải là Đồng phu nhân dự vào việc quân, khinh mạn đại tướng thì hôm nay nhất định người này vẫn là bề tôi can thành của Đài Loan, tuy đầu hàng nước địch, tuyệt không thể tha thứ, nhưng cả nhà y vô tội mà bị giết, quả thật về tình cũng đáng thương, bèn nói “Ta cho ngươi một con đường sống. Nếu ngươi lập lời thề đầu hàng, trở về làm bộ thuộc của Trịnh vương gia, thì hôm nay ta tha mạng cho ngươi. Từ nay trở đi ngươi lấy công chuộc tội, hết sức với đại nghiệp khôi phục, thì vẫn là một hán tử đường đường. Thi huynh đệ, ta lời hay khuyên nhủ, mong ngươi quay đầu”, câu cuối cùng ngữ điệu cực kỳ tha thiết.

Thi Lang cúi đầu, trên mặt có vẻ hổ thẹn, nói “Nếu ta trở về Đài Loan, há không phải là kẻ tiểu nhân phản phúc vô thường sao?”.

Trần Cận Nam tra kiếm vào vỏ, bước tới nắm tay y, nói “Thi huynh đệ, làm người cốt phải biết đại nghĩa đại tiết, chỉ cần ngươi từ nay trở đi lòng son vì nước, thì quá khứ nhất thời hồ đồ, ai dám cười ngươi? Ngay Quan vương gia năm xưa cũng từng đầu hàng Tào Tháo mà”.

Đột nhiên sau lưng có một người nói “Thằng ác tặc này nói gia gia ta giết hết cả nhà y, Đai Loan ta quyết không dung y được. Người mau giết y đi”. Trần Cận Nam quay đầu nhìn, thấy người nói chính là Trịnh Khắc Sảng, liền nói “Nhị công tử, Thi tướng quân giỏi việc dùng binh, trong quân của Quốc tính gia năm xưa không ai hơn được. Y đầu hàng trở lại, thì rất hay cho đại nghiệp phản Thanh phục Minh của chúng ta. Chúng ta nên lấy quốc gia làm trọng, chuyện thù oán riêng tư trong quá khứ không ai nên để bụng nữa”.

Trịnh Khắc Sảng cười nhạt nói “Hừ, người này mà tới Đai Loan, tay cầm binh quyền, thì họ Trịnh ta còn được sống à?”. Trần Cận Nam nói “Chỉ cần Thi tướng quân lập lời trọng thệ, thì ta xin đem tính mạng cả nhà ra đảm bảo y quyết không hai lòng”. Trịnh Khắc Sảng cười nhạt nói “Đến khi y giết chết cả nhà ta, thì tính mạng cả nhà của người đến được à? Đai Loan là của Trịnh gia ta, chứ không phải là của Trần gia Trần quân sư người”.

Trần Cận Nam tức giận tới mức tay chân lạnh ngắt, cố nén cơn giận, đang còn định nói, Thi Lang đột nhiên sải chân bỏ chạy, kêu lên “Quân sư, người đối xử với ta nghĩa khí sâu nặng, huynh đệ vĩnh viễn không quên. Nhưng nôtài của Trịnh gia, thì huynh đệ không làm được...”.

Trần Cận Nam kêu lên “Thi huynh đệ, quay lại đã, có gì...”, đột nhiên sau lưng đau buốt, một thanh kiếm sắc đã đâm xuyên từ sau lưng ra trước ngực.

Nhát kiếm ấy là Trịnh Khắc Sảng sau lưng y đột nhiên ra tay ám toán. Với võ công của Trần Cận Nam thì cho dù mười Trịnh Khắc Sảng cũng không giết được

y, chỉ là y nhìn thấy Thi Lang đã có ý đầu hàng nhưng lại bị Trịnh Khắc Sảng chửi mắng mà bỏ chạy, biết người này là tướng tài khó có, chỉ mong vẫn hồi trở lại, nhưng ngàn vạn lần không ngờ Trịnh Khắc Sảng sau lưng lại đột nhiên hạ độc thủ.

Năm xưa sau khi Trịnh Thành Công chiếm lại được Đài Loan, sai con trai là Trịnh Kinh đóng giữ Kim Môn, Hạ Môn. Trịnh Kinh rất được lòng quân, nhưng hành sự không cẩn thận, tư thông với nữ mẫu sinh được con trai. Trịnh Thành Công được tin dùng dùi nhọn giận, sai người cầm lệnh tiến tới Hạ Môn giết Trịnh Kinh. Các tướng cho rằng đó là “Mệnh lệnh lúc không sáng suốt”, không chịu vâng lệnh, cùng làm tào tâu, trong có những câu như “Báo đáp ơn sâu có buổi, Châu về cửa khuyết không ngày”. Trịnh Thành Công thấy bộ tướng kháng mệnh, lại càng tức giận, không bao lâu mắc bệnh mà chết, năm ấy mới ba mươi chín tuổi. Tổng binh tướng lãnh ở Đài Loan lập em Trịnh Thành Công là Trịnh Tập lên ngôi. Trịnh Kinh từ Kim Môn Hạ Môn kéo quân về Đài Loan, đánh tan quân Đài Loan mà lên nối ngôi làm Diên Bình quận vương. Đồng phu nhân vợ Trịnh Thành Công cho rằng trong nhà sinh biến, vương gia mất sớm đều bắt đầu từ việc người nữ mẫu sinh con trai mà ra, nên mười phần căm hận Khắc Bân do người nữ mẫu sinh ra, cực lực chủ trương lập cháu nội đích tôn là Khắc Sảng làm thế tử. Trịnh Kinh lại không nghe lời mẹ. Trần Cận Nam trước nay đối với Trịnh gia lòng trung rõ rệt, con gái y lại là vợ Khắc Bân, Đồng phu nhân và bọn Phùng Tích Phạm ngầm ngầm bàn mưu, biết muốn ủng lập Khắc Sảng thì phải giết Trần Cận Nam trước để y khỏi cản trở, đã mấy lần gia hại nhưng

đều bị y tránh thoát. Không ngờ y cứu mạng Trịnh Khắc Sảng mà lại mắc phải độc thủ của người này. Một nhát kiếm ấy đột nhiên phóng ra, không ai ngờ tới.

Phùng Tích Phạm đang định đuổi theo Thi Lang, chợt thấy Vi Tiểu Bảo đang vung chủy thủ đâm tới Trịnh Khắc Sảng. Phùng Tích Phạm vung kiếm gạt ra, xoẹt một tiếng, thanh trường kiếm trong tay đã đứt làm hai đoạn. Nhưng một kiếm ấy của y nội kinh hùng hậu, thanh chủy thủ của Vi Tiểu Bảo bị hất tung ra khỏi tay. Phùng Tích Phạm phóng ra một cước đá Vi Tiểu Bảo ngã lộn một vòng, đang định truy kích, Song Nhi đã sẵn tới cản lại. Phong Tế Trung và hai huynh đệ Thiên địa hội cũng sẵn vào giáp công.

Vi Tiểu Bảo bò dậy, nhặt thanh chủy thủ, căm giận gào lên “Thằng ác tặc này hại chết Tổng đà chủ, mọi người liều mạng với y đi !”, rồi xông vào Trịnh Khắc Sảng.

Trịnh Khắc Sảng nghiêng người tránh qua, vung kiếm đâm vào gáy Vi Tiểu Bảo. Y võ công cao minh hơn Vi Tiểu Bảo nhiều, một kiếm ấy lại rất xảo diệu, đã thấy Vi Tiểu Bảo khó mà né tránh, đột nhiên bên cạnh có một thanh đao phóng tới gạt ra, chính là A Kha. Nàng quát “Không được đả thương sư đệ của ta !”, kể lại có hai huynh đệ Thiên địa hội xông vào tấn công Trịnh Khắc Sảng.

Phùng Tích Phạm đánh nhau với bốn người bọn Phong Tế Trung và Song Nhi vẫn chiếm thượng phong, chát một tiếng đánh một huynh đệ Thiên địa hội miệng phun máu tươi chết lả xuống đất. Chợt nghe Trịnh Khắc Sảng la lên be be, Phùng Tích Phạm bỏ đối thủ lao tới

bên cạnh Trịnh Khắc Sảng, vung chuồng đánh chết một huynh đệ Thiên địa hội. Y biết Trần Cận Nam đã chết, những người này là do Vi Tiểu Bảo đứng đầu, cứ thu thập thẳng tiểu quỷ này trước, lập tức vung chuồng đập xuống đỉnh đầu Vi Tiểu Bảo.

Song Nhi kêu lên “Tuồng công, chạy mau đi !”, rồi tung người nhảy xổ vào sau lưng Phùng Tích Phạm.

Vi Tiểu Bảo nói “Cô cũng cần thận đấy !”, kế sải chân bỏ chạy.

Phùng Tích Phạm nghĩ thầm “Nếu mình đuổi theo thằng tiểu quỷ kia thì không có ai chiếu cố cho công tử”. Liền vươn tay trái ra ôm Trịnh Khắc Sảng, đuổi theo Vi Tiểu Bảo. Y tuy ôm một người mà vẫn chạy nhanh hơn Vi Tiểu Bảo mấy phần.

Vi Tiểu Bảo quay đầu lại nhìn, giật nảy mình, đưa tay định ấn lên cơ quan Hàm sa xạ ảnh, nhưng bước chân hơi chậm lại, Phùng Tích Phạm tới quá nhanh, chuồng phải đã vỡ ra. Lúc ấy tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, nếu đứng lại phóng ám khí ra thì có quá nửa là bị y đánh vỡ sọ, chỉ đành nghiêng người tránh qua, sử dụng tuyệt kỹ Thần hành bách biến tránh ra bỏ chạy.

Phùng Tích Phạm mất đà xô tới, vội thu chân xoay người đuổi theo. Vi Tiểu Bảo kêu lên “Hồn ma của sư phụ ta đuổi theo kìa ! Đang sờ lên đầu người đấy”. Nói hai câu ấy, hơi thở thoát ra, Phùng Tích Phạm lại tới gần thêm một bước. Phía sau Song Nhi và Phong Tế Trung ra sức đuổi theo, chỉ mong chặn được Phùng Tích Phạm. Vi Tiểu Bảo luôn đông lách tây, biến ảo khôn lường, Phùng Tích Phạm ôm Trịnh Khắc Sảng, thân hình

rốt lại không thật linh hoạt nên nhất thời không sao đuổi kịp. Song Nhi và Phong Tế Trung lại cách phía sau vài trượng.

Bên chạy bên đuổi một lúc, Vi Tiểu Bảo dần dần thấy mệt, trong lúc cấp bách, sải chân chạy lên dốc núi. Phùng Tích Phạm cả mừng, nghĩ thầm người tự chạy vào đường cùng, nhìn thấy trên dốc núi ngoài một đường sơn đạo hẹp thì hai bên là vực sâu, không có đường lui, lại không đuổi kịp nữa. Chỉ thấy Vi Tiểu Bảo chạy cuống lên trên đường sơn đạo, công phu Thần hành bách biến không thể sử dụng được, y vừa đạp chân lên đầu vực, Phùng Tích Phạm cũng sắp tới. Vi Tiểu Bảo la lớn "Vợ lớn, vợ vừa, vợ nhỏ, mọi người tới giúp ta mau, nếu vẫn không ra thì sẽ phải làm quả phụ cả đấy".

Lúc y chạy lên dốc núi, năm cô gái trên dốc đã sớm nhìn thấy. Tô Thuyên thấy Phùng Tích Phạm tay trái cắp một người vẫn chạy như bay, võ công cao cường so với Hồng giáo chủ chỉ kém một bậc, đã sớm cầm đao phục bên dốc núi, chờ Phùng Tích Phạm vừa tới, vù một tiếng quét ra chém mau vào hông y.

Lúc đầu Phùng Tích Phạm nghe Vi Tiểu Bảo la thét inh ỏi, chỉ nghĩ là y cố ý làm người ta phân tâm, chứ ngàn vạn lần không ngờ ở đây quả nhiên có người mai phục, chỉ thấy nhát đao ấy chiêu số tinh kỳ, hơi thoáng giật mình, lui lại một bước, quát lớn một tiếng, chân trái hơi rung một cái, chân phải đột nhiên phi ra đá trúng cổ tay Tô Thuyên. Tô Thuyên a một tiếng, thanh liễu diệp đao tuột khỏi tay bắn thẳng lên không.

Chính trong khoảnh khắc ấy Vi Tiểu Bảo đã xoay người nhắm đúng vào Phùng Tích Phạm, tay phải ấn

manh cơ quan Hàm sa xạ ảnh ở hông, tiếng vù vù vù rít lên, một chùm cương châm rất nhỏ bắn ra, tất cả đều đánh trúng vào Phùng Tích Phạm và Trịnh Khắc Sảng.

Phùng Tích Phạm bật tiếng la thảm, buông lỏng tay thả Trịnh Khắc Sảng xuống, hai người cùng la lớn như heo bị chọc tiết, không ngừng lăn lông lốc theo đường sơn đạo xuống dưới. Cũng là Hà Dịch Thủ sau khi gia nhập phái Hoa Sơn tuân lời giáo huấn của sư phụ, bỏ tất cả những loại thuốc âm hiểm kịch độc, chỉ dùng thuốc tê tẩm lên cương châm, hoàn toàn không phải là chất kịch độc trí mạng, nếu không với ám khí tẩm độc của giáo chủ Ngũ Độc giáo năm xưa truyền lại, thấy máu là tắt thở, ai trúng là mất mạng, thì Phùng Trịnh hai người chưa lăn tới chân dốc đã đứt hơi rồi. Tuy thế nhưng cương châm cắm vào người vẫn tê buốt không sao chịu nổi, hai người trên toàn thân như có mấy trăm con bò cạp, rết độc đồng thời cắn rứt. Phùng Tích Phạm tuy cứng cỏi nhưng cũng không nhịn được kêu la không ngớt.

Vi Tiểu Bảo, Song Nhi, Phong Tế Trung, Tô Thuyên, Phương Di, Mộc Kiếm Bình, công chúa, Tăng Nhu, A Kha trước sau chạy tới, nhìn thấy tình trạng của hai người Phùng Trịnh, đều nhìn nhau hoảng sợ.

Vi Tiểu Bảo định thần lại, thở ra mấy hơi, chạy tới cạnh Trần Cận Nam, chỉ thấy thanh kiếm của Trịnh Khắc Sảng xuyên qua ngực y vẫn còn cắm trên người, nhưng y chưa tắt hơi, bất giác buông tiếng khóc rống, đỡ y ngồi lên.

Trần Cận Nam nội công thâm hậu, nội tức chưa tan, hạ giọng nói “Tiểu Bảo, người ta rồi cũng phải chết. Ta...

ta cả đời vì nước vì dân, không có gì thẹn với trời đất. Người... người cũng không cần phải đau lòng”.

Vi Tiểu Bảo chỉ kêu “Sư phụ, sư phụ !”. Thời gian y và Trần Cận Nam ở chung với nhau rất ít, mỗi lần gặp nhau lại chỉ lo sư phụ tra vấn võ công của mình tiến bộ tới đâu, trong lòng hồi hộp, chỉ tính toán làm sao để che giấu lấp liếm chuyện mình không có lòng cầu tiến, rất ít có ý cảm kích ơn thầy. Nhưng lúc ấy nhìn thấy y sẽ mất mạng trong khoảnh khắc, thì vô số việc làm không nói mà dạy của sư phụ lúc bình thời, tình thương như cha của sư phụ đối với mình lập tức tràn ngập trong lòng, chỉ hận không thể chết thay cho y, liền nói “Sư phụ, con không phải với người, võ công của người truyền thụ, con... con... con chưa học được chút gì”.

Trần Cận Nam mỉm cười nói “Chỉ cần người làm người tốt thì sư phụ đã rất vui rồi, còn học hay không học võ công, chuyện... chuyện đó cũng không hề gì”. Vi Tiểu Bảo nói “Con nhất định nghe lời người, làm người tốt, không... không làm người xấu”. Trần Cận Nam mỉm cười nói “Thằng nhỏ ngoan, trước nay ngươi vẫn là một thằng nhỏ tốt mà”.

Vi Tiểu Bảo nghiêng rằng nói “Thằng ác tặc Trịnh Khắc Sảng hại người, hu hu, hu hu, sư phụ, con đã chế phục y, nhất định con sẽ băm vằm y ra báo thù cho người, hu hu, hu hu...”, vừa khóc vừa nói, nước mắt ròng ròng.

Trần Cận Nam thân hình run lên, vội nói “Không, không ! Ta là bộ thuộc của Trịnh vương gia, Quốc tính gia đối với ta ơn nặng như núi, chúng ta bất kể thế nào cũng không thể giết hại cốt nhục của Quốc tính gia... Thà là y vô tình, chứ ta không thể bất nghĩa. Tiểu Bảo,

ta sắp chết rồi, người không thể làm nhơ danh tiếng trung nghĩa của ta. Người... ngàn vạn lần phải nghe lời ta...”. Về mặt y vốn thoáng nét cười, nhưng lúc ấy đột nhiên tỏ ra vô cùng lo sợ, lại nói “Tiểu Bảo, người ưng thuận với ta đi, nhất định phải thả y về Đài Loan, nếu không... nếu không thì ta chết cũng không nhắm mắt”.

Vi Tiểu Bảo không biết làm sao, đành nói “Su phụ đã muốn tha thằng ác tặc ấy thì con nghe... thì con nghe lời người là được”.

Trần Cận Nam lập tức yên tâm, thở phào ra một hơi, chậm rãi nói “Tiểu Bảo, đại nghiệp phản Thanh phục Minh... của Thiên địa hội, người phải cố gắng mà làm, người Hán chúng ta đồng tâm hiệp lực, rốt lại cũng có thể khôi phục được giang sơn, chỉ tiếc là... chỉ tiếc là ta không thấy... không thấy... được nữa rồi”, giọng nói càng lúc càng nhỏ, không hít vào được nữa, lúc ấy qua đời.

Vi Tiểu Bảo ôm xác y, gào lên “Su phụ, su phụ !”, gào tới mức khản tiếng kiệt sức, nhưng Trần Cận Nam không hề lên tiếng.

Bọn Tô Thuyên này giờ đứng cạnh y, thấy Trần Cận Nam đã chết, Vi Tiểu Bảo vô cùng đau thương, ai cũng mũi lòng. Tô Thuyên khẽ vỗ vai y, dịu dàng nói “Tiểu Bảo, su phụ người qua đời rồi”.

Vi Tiểu Bảo khóc nói “Su phụ chết rồi, chết rồi”. Y trước nay không có cha, từ trong đáy lòng đã sớm lấy su phụ thay cha để bù đắp chỗ thiếu thốn về tình cảm, chỉ là chính mình cũng không tự biết mà thôi, lúc ấy su phụ

qua đời, nỗi đau đớn trong lòng như nước lụt phá vỡ đê, không sao kìm chế, té ra rớt lại mình vẫn là một thằng nhỏ cù bọ cù bắt không cha.

Tô Thuyên muốn y quên bớt nỗi đau lòng, nói “Hung thủ hại chết sư phụ ngươi, chúng ta xử trí thế nào?”.

Vi Tiểu Bảo nhảy bật lên, ngoác miệng cười lớn “Me kiếp, quân khốn kiếp. Sư phụ ta là bộ thuộc của Trịnh gia ngươi, chứ Vi Tiểu Bảo ta chưa ăn một miếng cơm, chưa tiêu một đồng bạc nào của Trịnh gia ngươi cả. Con bà thằng giặc thối tha nhà ngươi, ngươi còn thiếu ta một vạn lượng bạc chưa trả. Sư phụ muốn ta tha mạng cho ngươi, được, mạng thì tha rồi, nhưng mau đưa một vạn lượng bạc ra đây. Ngươi mà không đưa ra thì ta cắt thịt ngươi, cứ một nhát trừ đi một lượng”. Trên miệng cười mắng không ngớt, cầm chủy thủ sẵn tới trước mặt Trịnh Khắc Sảng, vung chân đá vào y túi bụi.

Trịnh Khắc Sảng trúng độc châm ít hơn Phùng Tích Phạm, lúc ấy vết thương đã bớt đau ngứa, nghe nói Trần Cận Nam tha mạng cho mình, quả thật là mừng vì được quá cả lòng mong mỏi, nhưng chủ nợ muốn đòi tiền, trong người lại không mang theo tiền bạc, liền năn nỉ “Ta... ta về tới Đài Loan, nhất định sẽ trả gấp mười, không, trả gấp một trăm lần”. Vi Tiểu Bảo đá vào đầu y một cước, cười “Thằng giặc thối tha lòng heo dạ chó, quên ơn phụ nghĩa nhà ngươi, nói năng như đánh rắm. Một vạn nhất đao ấy không cắt không xong”, rồi đưa thanh chủy thủ ra liếc lên mặt y hai cái.

Trịnh Khắc Sảng hoảng sợ hồn xiêu phách lạc, chỉ mong nàng lên tiếng nài nỉ, đột nhiên nghĩ ra “Không được, không được ! Thằng tiểu tặc này rất yêu thương A Kha, lúc này mà nàng lên tiếng nài nỉ cho mình, chỉ e y càng căm hận mình, một vạn nhát dao này e một nhát cũng không thiếu được”. Liền nói “Một trăm vạn lượng bạc ấy, nhất định ta sẽ trả. Nếu Vi Hương chủ, Vi tướng công không tin...”.

Vi Tiểu Bảo đá y một cước, quát “Tự nhiên là ta không tin ! Su phụ ta tin người, mà người hại chết người rồi”. Trong lòng không kìm được nổi bi phẫn, vung chủy thủ đâm xuống mặt y.

Trịnh Khắc Sảng kêu lên “Nếu người không tin, thì ta nhờ A Kha bảo lãnh”. Vi Tiểu Bảo nói “Bảo lãnh cũng vô dụng. Cô ta đã bảo lãnh cho người rồi, nhưng về sau người vẫn chây ra không trả”. Trịnh Khắc Sảng nói “Ta có cái để gán nợ”. Vi Tiểu Bảo nói “Được, cứ cắt cái đầu chó của người ra mà gán nợ, người trả một trăm vạn lượng bạc xong, ta sẽ trả cái đầu chó của người lại cho người”. Trịnh Khắc Sảng nói “Ta đem A Kha gán nợ cho người”.

Trong chớp mắt ấy, Vi Tiểu Bảo thấy trời xoay đất chuyển, bàn tay lỏng ra, thanh chủy thủ rơi xuống, sột một tiếng cắm xuống đất cách đầu Trịnh Khắc Sảng chỉ vài tấc. Trịnh Khắc Sảng “Ái chà” một tiếng, vội rút đầu lại nói “Ta đem A Kha gán nợ cho người thì người phải tin, lúc nào ta đưa một trăm vạn lượng bạc tới, người sẽ trả A Kha lại cho ta”. Vi Tiểu Bảo nói “Chuyện đó còn phải thương lượng”.

A Kha kêu lên “Không được, không được ! Ta là gì của người, mà người đem ta gán nợ?”, nói xong khóc òa lên.

Trịnh Khắc Sảng vội nói “Lúc này ta đang đại họa lâm đầu, mà A Kha không hề quan tâm tới ta, loại con

gái vô tình vô nghĩa ấy ta không cần. Nếu Vi Hương chủ muốn cô ta thì ta bán đứt cho người một vạn lượng bạc đấy. Chúng ta không ai thiếu ai, người cũng không cần cắt ta một vạn nhất nữa”.

Vi Tiểu Bảo nói “Trong lòng cô ta chỉ hướng về người, người có bán đứt cho ta cũng vô dụng”.

Trịnh Khắc Sảng nói “Trong bụng cô ta đã có con của người, lẽ nào còn hướng về ta nữa?”. Vi Tiểu Bảo vừa sợ vừa mừng, run lên nói “Người... người nói gì?”. Trịnh Khắc Sảng nói “Hôm trước trong Lệ Xuân viện ở Dương Châu, người và cô ta ngủ cùng giường, cô ta đã có con...”.

A Kha lớn tiếng la hoảng, nhảy bật dậy ôm mặt chạy ra biển. Song Nhi vọt theo mấy bước đuổi kịp, nắm tay nàng kéo lại. A Kha khóc nói “Người... người đã ưng thuận là không nói ra, tại sao... tại sao lại nói? Người nói năng cứ như đánh... đánh...”, tuy đang lúc căm giận xấu hổ, vẫn thấy chữ “rắm” quá bất nhã, không sao nói ra được.

Trịnh Khắc Sảng thấy Vi Tiểu Bảo thần sắc thay đổi bất định, chỉ sợ y lại trở quẻ, vội nói “Vi Hương chủ, đứa con ấy đích xác là của người. Ta và A Kha thanh thanh bạch bạch, cô ta nói phải bái đường thanh thân xong mới làm vợ chồng với ta. Người... người ngàn vạn lần đừng đa nghi”. Vi Tiểu Bảo hỏi “Chuyện chiếm tiện nghi với lão tử như thế, sao người không làm?”. Trịnh Khắc Sảng nói “Sau khi trong bụng cô ta có con của người, thường nghĩ tới người, suốt ngày từ sáng đến tối chỉ nói về người. Ta nghe mà phát chán, còn cần cô ta làm gì?”.

A Kha không ngừng giẫm chân, mặt lúc đỏ lúc trắng, tức giận nói “Chuyện gì... chuyện gì người cũng

nói ra cả”, nói như thế chính là thừa nhận lời y không phải là giả.

Vi Tiểu Bảo cả mừng, nói “Được, vậy thì lần quá trúng thối con mẹ ngươi đi”. Trịnh Khắc Sảng cũng cả mừng nói “Đa tạ, đa tạ ! Chúc hai vị bách niên hảo hợp. Phần lễ mừng này, sau này... sau này huynh đệ sẽ đưa tới bù lại”. Nói xong từ từ bò dậy.

Vi Tiểu Bảo phì một tiếng, nhổ toẹt một bãi nước bọt xuống đất, nói “Ta đời này kiếp này không muốn thấy mặt thằng giặc thối tha nhà ngươi nữa đâu”, nghĩ thầm “Mình ung thuận với sư phụ hôm nay tha mạng cho y, nhưng sau này không ngại gì sai người tới giết y trả thù cho sư phụ. Chỉ cần không phái người trong Thiên địa hội, thì người ngoài không thể đổ lên đầu sư phụ mình được”.

Ba tên vệ sĩ Trịnh phủ này giờ co rúm một bên, đến lúc thấy Vi Tiểu Bảo tha mạng cho chủ nhân, mới bước tới đỡ Trịnh Khắc Sảng lên, lại đỡ Phùng Tích Phạm đang nằm dưới đất dậy. Trịnh Khắc Sảng nhìn ra biển, trong lòng ngẩn ngừ, chiến thuyền của Thi Lang đã đi xa rồi, trên bờ biển còn hai chiếc thuyền đang đậu, chiếc của mình đã bị đại pháo của quân Thanh bắn gãy cột buồm, khó mà đi được nữa, chiếc kia thì còn nguyên vẹn, rõ ràng là của bọn Vi Tiểu Bảo, quyết không lẽ nào lại nhường cho mình. Y hạ giọng hỏi “Phùng sư phụ, chúng ta không có thuyền thì làm thế nào?”. Phùng Tích Phạm nói “Lên thuyền nhỏ rồi sẽ nói”.

Một đoàn người từ từ đi ra bờ biển, đột nhiên phía sau có một người cao giọng nói “Khoan đã ! Vi Hương chủ tha mạng cho các ngươi, chứ ta chưa tha”. Trịnh Khắc Sảng giật nảy mình, chỉ thấy một người cầm đao đuổi tới, chính

là Phong Tế Trung cao thủ của Thiên địa hội. Trịnh Khắc Sảng run lên nói “Người... người là huynh đệ Thiên địa hội, Thiên địa hội trước nay vẫn chịu sự tiết chế của Diên Bình vương phủ Đài Loan, người... người...”. Phong Tế Trung cao giọng nói “Ta thì sao? Đứng lại cho ta!”. Trịnh Khắc Sảng trong lòng khiếp sợ, chỉ đành ứng tiếng “Vâng”.

Phong Tế Trung trở lại trước mặt Vi Tiểu Bảo, nói “Vi Hương chủ, người này hại chết Tổng đà chủ, là đại cừu nhân không đội trời chung của mấy vạn huynh đệ Thiên địa hội ta, quyết không tha y được. Tổng đà chủ từng chịu ơn Quốc tính gia, không chịu giết con cháu y. Vi Hương chủ lại phụng di mệnh của Tổng đà chủ, không thể hạ thủ. Nhưng thuộc hạ thì trước nay chưa từng gặp Quốc tính gia, di mệnh của Tổng đà chủ cũng không phải nói lại với ta. Hôm nay thuộc hạ giết chết thằng ác tặc này, trả thù cho Tổng đà chủ”.

Vi Tiểu Bảo xòe bàn tay phải ra đặt lên sau vành tai, nghiêng đầu làm ra vẻ như đang lắng nghe, nói “Người nói gì? Ta đột nhiên lãng tai, không nghe thấy gì cả. Phong đại ca, người muốn làm gì thì cứ làm thôi, không cần nghe lệnh ta đâu. Tai ta có chuyện, ờ, nhất định là bị đại pháo của thằng đầy tớ Thi Lang kia làm điếc đặc rồi”. Câu nói không còn gì rõ ràng hơn, là nếu Phong Tế Trung muốn giết Trịnh Khắc Sảng thì cứ việc ra tay, y quyết không cản trở.

Thấy Phong Tế Trung có vẻ ngần ngừ, Vi Tiểu Bảo lại nói “Lúc sư phụ lâm tử chỉ dặn ta không được giết Trịnh Khắc Sảng chứ không dặn ta bảo vệ cho y suốt đời suốt kiếp. Chỉ cần không phải ta đích thân ra tay là được. Trong thiên hạ có hàng vạn vạn người,

người nào cũng có thể giết y, chuyện ấy ai mà quản được?”.

Phong Tế Trung kéo tay áo Vi Tiểu Bảo một cái, nói “Mời Vi Hương chủ bước ra đây nói chuyện”. Hai người đi ra vài mươi trượng, Phong Tế Trung dừng lại, nói “Vi Hương chủ, trước nay hoàng thượng rất ưa thích ngươi, phải không?”. Vi Tiểu Bảo rất ngạc nhiên, nói “Đúng thế. Vậy thì sao?”. Phong Tế Trung nói “Hoàng thượng muốn ngươi giết Tổng đà chủ, ngươi không chịu mà bỏ trốn đi, đủ thấy ngươi nghĩa khí sâu nặng. Anh hùng hảo hán trên giang hồ, ai cũng mười phần khâm phục”.

Vi Tiểu Bảo lắc lắc đầu, buồn bã nói “Nhưng rốt lại sự phụ đã chết rồi”. Phong Tế Trung nói “Tổng đà chủ là bị thằng tiểu tử Trịnh Khắc Sảng hại chết, có điều việc sai sử mà hoàng thượng giao cho Vi Hương chủ kể như cũng đã làm xong...”. Vi Tiểu Bảo vô cùng ngạc nhiên, hỏi “Ngươi... tại sao ngươi lại nói... nói như thế?”.

Phong Tế Trung nói “Trong lòng hoàng thượng lo sợ ba người, ba người này không trừ thì ngại vàng của hoàng thượng vẫn không yên ổn. Người thứ nhất là Ngô Tam Quế, chuyện đó không cần phải nói. Người thứ hai là Tổng đà chủ, huynh đệ Thiên địa hội rải ra trong khắp thiên hạ, chí hướng phản Thanh phục Minh trước nay chưa hề lay chuyển, hoàng thượng mười phần đau đầu. Hiện Tổng đà chủ chết rồi, trừ bỏ được một mối lo lớn của hoàng thượng...”.

Vi Tiểu Bảo nghe tới đó, trong óc đột nhiên lóe lên một tia sáng “Là ngươi, là ngươi, té ra là ngươi!”.

Hồi 45

*Vẫn có chằm sâu giăng mảnh lưới
Còn thừa trúc gậy thả cần câu*

Vi Tiểu Bảo trong Thiên địa hội làm gì nói gì, Khang Hy đều biết rõ từng chi tiết, thậm chí cả tiếng lóng trong hội cũng có thể đọc thuộc lòng trôi chảy, nhưng những việc như Vi Tiểu Bảo lấy *Tứ thập nhị chương kinh*, nhận chức Bạch long sứ trong Thần Long giáo thì Khang Hy lại hoàn toàn không biết. Vi Tiểu Bảo nghĩ kỹ lại, nhất định trong hội có gian tế, vả lại còn là người rất gần gũi với mình. Nhưng bấy nhiêu bằng hữu trong Thanh Mộc đường người nào cũng mật đồ lòng son, nghĩa khí sâu nặng, quyết không đi làm gian tế, bán đứng bạn bè, vì thế tuy trong lòng vẫn mang mối nghi ngờ rất lớn nhưng không có chút đầu mối nào để tìm hiểu, chỉ cảm thấy chuyện này mười phần cổ quái, khó có thể giải thích mà thôi.

Lúc ấy Phong Tế Trung nói như thế, Vi Tiểu Bảo lập tức hiểu ra, nghĩ thầm “Mình thật đáng chết, tại sao

không nghĩ tới người này. Hôm ấy hoàng đế muốn mình bắn phá phủ bá tước, trong Thiên địa hội chỉ có một mình y không có mặt trong phủ. Chuyện đó đã không còn gì rõ ràng hơn. Những người tới phủ bá tước quyết không có ai là gian tế, nếu không đạn pháo bắn vào thì còn gì tính mạng ? Chỉ có y đã sớm biết được, nên đi trước để tránh. Ờ, mình đúng là một đứa ngu xuẩn, nếu bây giờ y không nói ra thì mình vẫn còn chưa hay biết gì”.

Phong Tế Trung trầm mặc ít nói, dáng vẻ rất thật thà, võ công tuy cao cường nhưng cử chỉ lại như một ông già nhà quê ngu ngốc. Vì Tiểu Bảo thỉnh thoảng đoán xem ai là gian tế, chỉ nghĩ tới Tiên Lão Bản ăn nói lạnh lợi, buôn bán chợ búa, Từ Thiên Xuyên cử chỉ mau lẹ, tinh minh khôn khéo, Cao Ngạn Siêu làm việc chu đáo, tài cán lão luyện, Huyền Trinh đạo nhân tính nết nóng nảy, tham ăn thích uống, cả Phàn Cương kiến thức rộng rãi, hào sảng khảng khái cho tới Lý Lực Thế vài năm nay tuổi già sức yếu, Kỳ Thanh Bưu ăn nói chua cay khắc bạc cũng đều nghĩ tới, còn đối với Phong Tế Trung không có chút nào giống gian tế thì trước nay hoàn toàn không hề nghĩ tới.

Đột nhiên lại nghĩ “Lúc ấy Song Nhi cũng không có trong phủ bá tước, chẳng lẽ nàng... nàng cũng là gian tế, cũng không tốt với mình sao?”. Nghĩ tới chi tiết ấy bất giác trong lòng chua xót, nhưng lập tức hiểu ra “Song Nhi là Phong Tế Trung cố ý dắt đi. Y biết a hoàn này là mạng sống của mình, nếu nàng bị bắn chết, về sau sự tình lộ ra, nhất định mình sẽ cảm hận y suốt đời. Y chẳng qua chỉ là một tên gian tế của hoàng thượng, ngấm ngấm

thông báo tin tức mà thôi, Thiên địa hội mà bị tiêu diệt thì hoàng thượng không cần dùng y nữa. Nếu mình làm khó y trước mặt hoàng thượng, thì y không chống đỡ được, vì thế không dám thật sự đắc tội với mình”.

Sự suy tưởng ấy nói ra thì dài, nhưng đương thời trong lòng Vi Tiểu Bảo chỉ là linh cơ lóe lên một cái đã lập tức minh bạch, bèn nói “Phong đại ca, đa tạ ngươi đã dắt Song Nhi ra khỏi phủ bá tước, để cô ta không bị đại pháo bắn chết”.

Phong Tế Trung a một tiếng, sắc mặt lập tức thay đổi hẳn, lui lại hai bước, tay đặt lên chuôi dao, nói “Ngươi... ngươi...”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Ta và ngươi đều hiểu trong lòng không cần nói ra, chuyện gì hoàng thượng cũng đã nói cho ta nghe rồi”. Phong Tế Trung biết hoàng đế rất sùng ái y, câu này ắt không phải giả, liền hỏi “Vậy tại sao ngươi không tuân thánh chỉ?”. Câu hỏi này chính là thừa nhận tất cả chuyện kia.

Vi Tiểu Bảo mỉm cười nói “Phong đại ca, chuyện đó ngươi cần gì biết rồi mà còn cố ý hỏi? Cái đó gọi là trung nghĩa không thể lường toàn. Hoàng thượng đối đãi với ta thật là không còn chỗ nào mà nói, quả thật là hoàng ân hạo dăng, nhưng sự phụ đối với ta cũng không tệ. Bây giờ sự phụ chết rồi, ta còn có gì phải nghĩ ngợi nữa. Chỉ không rõ hoàng thượng có tha tội chết cho ta hay không thôi”.

Phong Tế Trung nói “Hiện có một cơ hội tốt để lập công chuộc tội. Mới rồi ta nói hoàng thượng quyết ý trừ diệt ba cái đình trong mắt, ngoài việc trừ diệt Ngô Tam Quế, Trần Vĩnh Hoa, người thứ ba chính là Trịnh Kinh

cát cứ Đài Loan. Chúng ta bắt con Trịnh Kinh giải về Bắc Kinh, chưa biết chừng còn ép được Trịnh Kinh phải đầu hàng. Phen này hoàng thượng vui mừng, Vi Đô thống, cho dù người mắc tội lớn tày trời, hoàng thượng cũng tha thứ thôi”.

Vi Tiểu Bảo trong lòng tức giận “Thằng gian tặc không có nghĩa khí nhà người, lại dám gọi thẳng tên sư phụ ta”. Nhưng nghĩ tới việc có thể làm lành với Khang Hy, cũng rất vui vẻ, có làm quan hay không cũng thôi, nhưng thỉnh thoảng được chuyện trò với tiểu hoàng đế thì thật vô cùng vui vẻ.

Phong Tế Trung lại nói “Vi Đô thống, chúng ta trở về Bắc Kinh, vẫn cứ đừng nói ra. Người trong Thiên địa hội biết Trần Cận Nam đã chết, có quá nửa sẽ tôn người làm Tổng đà chủ. Người nghĩa khí sâu nặng, cam tâm vứt bỏ vinh hoa phú quý, Bá tước không làm, Đô thống không làm, chỉ vì muốn cứu tính mạng của huynh đệ trong Thiên địa hội, chuyện ấy đã đồn ra khắp thiên hạ. Trong bấy nhiêu ngày giang hồ đồn đại ầm lên, chỉ bàn tán chuyện ấy, ai lại không bội phục hào khí anh hùng của Vi Đô thống?”.

Vi Tiểu Bảo rất đắc ý, hỏi “Quả thật mọi người nói thế à? Người không lừa dối đấy chứ?”. Phong Tế Trung vội nói “Không, không ... ty chúc quyết không dám lừa dối Đô thống đại nhân”. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Y tự xưng là ty chúc, không biết đã làm tới chúc quan gì?”, tuy tò mò nhưng không dám hỏi, sợ hỏi sẽ lời đuôi, câu “Chuyện gì hoàng thượng cũng đã nói cho ta nghe rồi” lại không đúng, nhưng lại xoay chuyển ý nghĩ “Nhưng không ngại gì hỏi y đã được thăng chức gì”. Bèn mỉm

cười hỏi “Người lập được công lớn ấy, hoàng thượng nhất định thăng chức cho người, bây giờ đã làm tới chức gì rồi?”. Phong Tế Trung nói “Hoàng thượng ban ơn phong cho ty chức chức Đô ty”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Té ra chỉ là chức quan võ nhỏ như hạt mè hạt đậu, so với lão tử còn thua tới mười bảy hăm tám bậc”. Trong quan chế nhà Thanh, Bá tước là quan lớn siêu phẩm, Đô thống Kiêu kỵ doanh là Tùng nhất phẩm. Võ quan người Hán cao nhất là Đề đốc hàm Tùng nhất phẩm, Tổng binh hàm Chánh nhị phẩm, trở xuống là Phó tướng, Tham tướng, Du kích rồi mới tới Đô ty. Nhưng thấy Phong Tế Trung trên mặt tuy có vẻ rất thật thà, nhưng ánh mắt vẫn không tìm được lộ ra tia đắc ý, bèn chấp tay cười nói “Chúc mừng, chúc mừng! Đây là hoàng thượng đích thân đề bạt, khác hẳn mọi người”.

Phong Tế Trung thỉnh an, nói “Từ nay còn xin nhờ đại nhân tài bồi nhiều cho”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Chúng ta là người mình, cần gì phải nói thế? Làm việc cho hoàng thượng thì bản lĩnh của người còn hơn ta nhiều”. Phong Tế Trung cười nói “Ty chức làm sao bằng được đại nhân trong muôn một? Bẩm đại nhân, hoàng thượng dặn ty chức là nếu gặp được đại nhân thì bất kể thế nào cũng phải mời bằng được đại nhân về kinh, không được kháng mệnh trái chỉ. Ty chức nghe ý tứ của hoàng thượng thì rất coi trọng đại nhân, có thể nói là mười phần nhớ nhung. Lần này lập được công lớn, bắt con trai của nghịch tặc họ Trịnh Đài Loan về kinh, hoàng thượng vui vẻ, nhất định sẽ thăng quan cho đại nhân”.

Vi Tiểu Bảo ờ một tiếng, nói “Vây thì người sẽ được thăng làm Du kích rồi”. Phong Tế Trung nói “Ty chức

chỉ muốn ra sức cho hoàng thượng, hoàng thượng gặp đại nhân rồi, trong lòng vui vẻ thì bọn nô tài chúng ta đã mừng lắm rồi, còn thăng chức hay không thì đó là ân điển của hoàng thượng”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Trước nay ta cứ cho rằng người là người thành thật, té ra là một kẻ rất biết làm quan”.

Phong Tế Trung lại nói “Đại nhân giữ chức Tổng đà chủ của Thiên địa hội, điều hết Hương chủ trong mười tám tỉnh và đầu mục quan trọng trong các nơi về một chỗ, nói là để mai táng Trần Cận Nam, lúc ấy một mẻ lưới quét sạch, cho bọn phản tặc mưu việc bất pháp, đại nghịch bất đạo không kẻ nào chạy thoát. Công lao ấy so với công lao bắn tan phủ Bá tước hôm trước còn lớn hơn gấp mười lần. Đại nhân người nghĩ xem, hôm ấy nếu người tuân chỉ giết chết Trần Cận Nam, Lý Lực Thế thì tỉnh nào cũng có bọn phản nghịch Thiên địa hội, giết một Tổng đà chủ thì họ lại lập lên một Tổng đà chủ, rốt lại cũng không giết hết được. Chỉ có đại nhân tự mình làm Tổng đà chủ, lúc ấy mới có thể nhổ cỏ tận gốc, vĩnh viễn tiêu trừ mối đại họa tâm phúc cho hoàng thượng”.

Mấy câu này khiến Vi Tiểu Bảo nghe thấy sống lưng lạnh toát, nghĩ thầm “Độc kế này quả nhiên rất lợi hại, có lẽ chưa chắc chính người nghĩ ra được, mười phần thì có tới chín phần là kế sách của tiểu hoàng đế. Mình về tới Bắc Kinh có quá nửa là sẽ được tiểu hoàng đế sẽ tha tội, nhưng nhất định sẽ lại bắt mình đi tiêu diệt Thiên địa hội. Lần này nhất định y có cách hay để đối phó với mình, không thể chạy thoát ra khỏi lòng bàn tay y nữa”. Y càng nghĩ càng khiếp sợ “Tiểu hoàng đế muốn mình

dầu hàng, muốn đánh vào mông mình, chuyện đó không hề gì, nhưng bắt mình đi làm Tổng đà chủ Thiên địa hội, giết hết tất cả huynh đệ, chuyện này thì ngàn vạn lần không làm được. Một khi làm chuyện này thì hảo hán khắp thiên hạ ai cũng chửi bới tổ tông mười tám đời của mình, sau khi chết đi còn mặt mũi nào gặp sư phụ được. Bọn vợ lớn vợ nhỏ ở đây trong lòng cũng sẽ không coi mình ra gì. Cho dù người ngoài không đáng đếm xỉa, thì Vi Tiểu Bảo lương tâm tuy không có nhiều nhưng rốt lại cũng có một chút chứ”.

Y nhìn Phong Tế Trung một cái, miệng liên tiếp ô, ô, nghĩ thầm “Nếu mình không ưng thuận, y sẽ lập tức trở mặt với mình. Nếu động thủ thì bên mình đông người, cũng chưa chắc thua y. Chỉ là thằng khốn này võ công cao cường, nếu để y giết chết vài người trong đám vợ lớn vợ nhỏ của mình thì không được. Mình không ngại gì giở trò Hàm sa xạ ảnh một phen”. Bèn trầm ngâm nói “Đi gặp hoàng thượng thì ta vốn cũng rất muốn, chỉ có điều... phải giết quá nhiều huynh đệ Thiên địa hội thì rất không có nghĩa khí, không đáng là bạn bè, phải bàn bạc cho kỹ”.

Phong Tế Trung nói “Đại nhân nói rất đúng. Nhưng có câu rất hay là Lượng nhỏ không quân tử, Không độc chẳng anh hùng”.

Vi Tiểu Bảo nói “Đúng, đúng, Không độc chẳng anh hùng... Ua, á chà, thằng tiểu tử Trịnh Khắc Sảng trốn đâu rồi?”.

Phong Tế Trung giật nảy mình, quay đầu lại nhìn. Vi Tiểu Bảo ngực nhắm đúng vào y, đưa tay đang định

ấn cơ quan phóng độc châm ra, lại thấy Song Nhi sẵn tới trước mặt, kêu lên “Tuớng công, có chuyện gì vậy?”.

Vốn nàng thấy hai người trò chuyện không thôi, nãy giờ vẫn quan tâm, đã lần bước tới gần, chợt nghe Vi Tiểu Bảo la lên “Ái chà”, lập tức tung người vọt ra. Hàm sa xạ ảnh của Vi Tiểu Bảo mà phóng ra cố nhiên sẽ đánh trúng Phong Tế Trung, nhưng cũng sẽ trúng cả vào Song Nhi, lúc ấy ngón tay đã đề lên cơ quan, nhưng không dám ấn xuống.

Phong Tế Trung vừa quay lại nhìn, thấy Trịnh Khắc Sảng và Phùng Tích Phạm vẫn đứng trên bờ biển, không có gì khác lạ, lập tức biết ngay là không hay, thân hình hụp xuống một cái, lật tay đã chụp được Song Nhi kéo nàng đứng che trước mặt mình. Với võ công của Song Nhi thì Phong Tế Trung vốn chưa chắc đã chụp một cái là bắt được, chỉ là y đột nhiên ra tay, Song Nhi không hề đề phòng, lập tức bị y nắm cứng huyết mạch môn trên cổ tay, không sao động đậy. Phong Tế Trung trầm giọng “Vi đại nhân, xin người giơ tay lên”.

Cơ hội tốt đánh lén đã mất, Song Nhi lại bị kìm chế, Vi Tiểu Bảo lập tức rơi vào thế hạ phong, gương cười hì hì nói “Phong đại ca, người nói đùa gì thế?”.

Phong Tế Trung nói “Món ám khí không hình không bóng ấy của Vi đại nhân quá lợi hại, ty chúc rất sợ sệt. Xin người giơ hai tay lên, nếu không ty chúc đành đắc tội”. Nói xong đẩy Song Nhi ra trước, mình núp phía sau nàng, cho Vi Tiểu Bảo không phát ám khí được.

Bọn Tô Thuyên, Phương Di, A Kha, Tăng Nhu thấy bên này xảy ra biến cố, nhao nhao chạy tới. Phong Tế

Trung nghĩ thầm “Thằng tiểu tử này thương yêu con a đầu này nên không dám động thủ, chứ dám dấn bà này thì không tiếc gì mạng thị, chỉ thương yêu thằng tiểu tử thôi”. Tay trái rút cương đao bên hông ra, vươn tay một cái, mũi đao đã kề vào cổ họng Vi Tiểu Bảo, quát “Mọi người không được bước tới”.

Bọn Tô Thuyên thấy Vi Tiểu Bảo đang bị nguy hiểm, lập tức dừng bước, ai cũng vừa lo sợ vừa ngạc nhiên, Phong Tế Trung rõ ràng là bằng hữu của Vi Tiểu Bảo, mới rồi còn liên thủ chống địch, mà chớp mắt một cái, một lời không hợp đã động thủ sao? Đoán là nhất định Vi Tiểu Bảo muốn thả Trịnh Khắc Sảng, nhưng Phong Tế Trung muốn giết y để trả thù cho Trần Cận Nam.

Mũi đao kề vào cổ, Vi Tiểu Bảo hơi ngửa đầu về phía sau, Phong Tế Trung lại đẩy mũi đao tới phía trước, quát “Vi đại nhân, xin người đừng động đây, trên đao không có mắt, nếu đắc tội xin đừng trách, và xin giơ tay lên”. Vi Tiểu Bảo không biết làm sao, từ từ giơ hai tay lên, cười nói “Phong đại ca, người muốn thăng quan lớn, phát tài nhiều, thì nên khách khí với ta một chút là hay”.

Phong Tế Trung nói “Thăng quan phát tài cố nhiên rất cần, nhưng trước hết phải giữ được tính mạng đã”. Đột nhiên thân hình hơi nghiêng đi đã lạng ra phía sau lưng Vi Tiểu Bảo, vươn tay rút thanh chủy thủ trong ống giày của y kề vào hậu tâm y, nói “Vi đại nhân, thanh chủy thủ này của người rất sắc bén, ty chúc đã thấy người dùng qua vài lần”.

Vi Tiểu Bảo chỉ còn cách cười gượng, cảm thấy bối tâm hơi đau, biết thanh chủy thủ đã đâm thủng áo ngoài,

tuy có tấm bảo y hộ thân nhưng không chống được thanh bảo kiếm này. Phong Tế Trung quát “Mọi người các người quay lưng lại, ném hết binh khí xuống”.

Bọn Tô Thuyền thấy tình thế như vậy chỉ còn cách theo lời quay người lại ném binh khí xuống. Phong Tế Trung thấy còn sáu huynh đệ Thiên địa hội đứng một bên, bèn gọi họ “Mọi người qua đây, ta có câu muốn nói”. Sáu người kia không rõ nguyên do, bèn bước tới gần.

Phong Tế Trung khuỷu tay phải chọt hất lên một cái, phát một tiếng đã đánh trúng huyệt Đại chùy trên lưng Vi Tiểu Bảo, thanh cương dao trong tay trái vung ra, soạt soạt, á á, phát phát, á á mấy tiếng vang lên, tất cả sáu huynh đệ Thiên địa hội đã trúng dao mất mạng. Y trong khoảnh khắc chém chết sáu người, nhất đao nào cũng chém trúng chỗ yếu hại. Dao nhanh đòn độc, quả thật ít thấy. Bọn Tô Thuyền nghe tiếng la thảm, nhất tề quay nhìn, thấy sáu người nằm ngổn ngang dưới đất, hoặc ở đầu, hoặc ở cổ, hoặc ở ngực, hoặc ở lưng, hoặc ở nách, hoặc ở hông, chỗ vết thương đều máu phun ra có vòi, các cô gái ai cũng bật tiếng la hoảng, mặt không còn sắc máu.

Nguyên là Phong Tế Trung thấy đã bị lộ mặt, nếu động thủ thì mình chỉ lẻ loi có một mình, vì thế bèn giết sáu huynh đệ Thiên địa hội trước, một là để ra oai cho Vi Tiểu Bảo và các cô gái không dám kháng cự, hai là cũng để bớt đi sáu người. Như vậy thì đối phương nhân số tuy đông nhưng cũng chỉ có một thiếu niên, bảy cô gái. Thanh dao trong tay y rút về, lại kể vào cổ Vi Tiểu Bảo, nói “Vi đại nhân, chúng ta xuống thuyền thôi”. Y chỉ muốn bắt Vi Tiểu Bảo và Trịnh Khắc Sảng hai người

về dâng cho hoàng thượng, là đã lập được kỳ công. Còn bảy cô gái thì cứ lưu lại trên đảo, để xuống thuyền khỏi phát sinh tai họa khác, mình đã thủ hạ lưu tình, không giết bảy cô gái, đó cũng là để lại chỗ lùi, để khỏi kết thù oán quá sâu với Vi Tiểu Bảo. Sau này hoàng thượng xử trí gã thiếu niên này thế nào thì là chuyện không ai đoán trước được.

Các cô gái thấy Vi Tiểu Bảo bị y khống chế trong lòng đều run sợ, không biết làm sao là tốt. Công chúa Kiến Ninh lại giận dữ lớn tiếng mắng "Người là cái gì mà dám lớn mật vô lễ như thế? Mau buông đao xuống!". Phong Tế Trung hừ một tiếng, không đếm xỉa gì tới. Y từng theo Vi Tiểu Bảo hộ tống nàng tới Vân Nam thành hôn, biết được công chúa nên không dám buông lời xúc phạm.

Công chúa thấy y không đếm xỉa gì tới, lại càng giận dữ, trên đời ngoài thái hậu, hoàng đế, Vi Tiểu Bảo và Tô Thuyên bốn người thì ai nàng cũng không coi ra gì, liền khom người nhặt một thanh đơn đao dưới đất sẵn tới chém xuống giữa đầu Phong Tế Trung.

Phong Tế Trung nghiêng người tránh qua, công chúa vù vù vù chém luôn ba đao, Phong Tế Trung lách trái lách phải tránh khỏi. Nếu đổi là một cô gái khác thì y đã sớm phi chân đá tung ra rồi. Nhưng người cầm đao chém tới lại là ngự muội của hoàng đế, là công chúa cành vàng lá ngọc, điều y muốn trong lòng chỉ là lập công thăng quan, ra sức cho hoàng gia, thì làm sao dám đắc tội với công chúa? Lúc ấy chỉ đành né tránh. Công chúa mắng "Quân nô tài khốn kiếp nhà ngươi, đứng yên không được động đây! Ta muốn chém đầu ngươi, tại sao cái

đầu thối tha của người cứ lắc tới lắc lui làm ta chém không trúng ? Ta sẽ nói với hoàng đế ca ca băm vằm người ra !”. Phong Tế Trung cả kinh, nghĩ thầm nữ nhân này nói được là làm được, thì với hoàng đế là anh em thân thiết, mình chỉ là một viên võ quan nhỏ như hạt đậu hạt mè, làm sao hơn được công chúa ? Nhưng nếu nghe lời nàng phân phó, để yên cái đầu thối tha của mình không động đây, cho cánh tay quý báu của công chúa điện hạ ngàn vàng vung dao chém xuống, thì tựa hồ có chỗ khó mà vâng lệnh.

Công chúa chửi ầm lên, đơn đao cứ trái một nhát phải một nhát chém tới tấp. Phong Tế Trung thân hình hơi nghiêng đi, nhẹ nhàng tránh qua, tuy nhát nào cũng cách y chẳng qua chỉ vài tấc nhưng thủy chung vẫn không trúng. Công chúa nổi nóng, vung đao từ hông quét ngang ra. Phong Tế Trung kêu lên “Cẩn thận!”, tung người nhảy vọt lên, nhìn thấy nhát đao ấy của nàng thu lại không được, chém thẳng vào đầu vai Vi Tiểu Bảo, y thân hình đang trên không, chân trái phóng ra đá Vi Tiểu Bảo ngã lăn xuống đất, đồng thời mượn lực nhảy ra hơn một trượng.

Song Nhi nhảy xổ tới, bế xốc Vi Tiểu Bảo lên sải chân bỏ chạy.

Phong Tế Trung cả kinh, cầm đao đuổi theo. Song Nhi võ công cao cường nhưng rốt lại sức yếu, so với Vi Tiểu Bảo còn thấp hơn nửa cái đầu, bế y nằm ngang chạy được vài trượng thì Phong Tế Trung đã đuổi sát tới. Vi Tiểu Bảo huyệt đạo sau lưng bị phong tỏa, chân tay không thể động đây, chỉ nói “Buông ta xuống để ta phóng ám khí”. Nhưng Phong Tế Trung đuổi theo rất mau, Song Nhi có muốn buông Vi Tiểu Bảo xuống để y

phóng ám khí Hàm sa xạ ảnh ra dĩ nhiên đã không kịp, trong lúc nguy hiểm dùng hết sức ném thân hình y ra.

Phong Tế Trung cả mừng, vội sấn tới vươn tay đón lấy, đột nhiên sau lưng có một tiếng rắc khê vang lên, giống như tiếng dao lửa, đá lửa chạm nhau, kế đó bình một tiếng vang rền, thân hình y bay tung lên đập mạnh xuống đất, lập tức không động đậy gì nữa.

Vi Tiểu Bảo rơi xuống bãi cát, tuy không bị thương nhưng nhất thời không bò dậy được, chỉ thấy Song Nhi trước người có một làn khói mù mịt, trong tay cầm một khẩu đoản thương, chính là lễ vật năm xưa Ngô Lục Kỳ đã tặng lúc kết nghĩa anh em với nàng. Đây là hỏa khí tinh xảo do nước La Sát chế tạo, quả thật vô cùng lợi hại. Phong Tế Trung tuy võ công trác tuyệt, nhưng tấm thân huyết nhục cũng chịu không nổi.

Song Nhi cũng hoảng sợ ngẩn ra, khẩu hỏa thương nổ một phát, chấn động khiến tay nàng tê chôn, khẩu hỏa thương rơi xuống đất.

Vi Tiểu Bảo chỉ sợ Phong Tế Trung chưa chết, sấn lên vài bước, ngực hướng thẳng vào y, ấn cơ quan ở hông, một chùm ngân châm bắn ra cắm hết vào người y. Nhưng Phong Tế Trung không hề động đậy, hỏa thương vừa bắn trúng, y đã mất mạng rồi.

Các cô gái đồng thanh reo hò xúm lại, bảy cô gái thêm Vi Tiểu Bảo, đúng là năm người mười miệng, không trừ không bớt, người một câu, ta một câu, nhao nhao hỏi han lý do. Vi Tiểu Bảo thuật lại vắn tắt.

Song Nhi và Phong Tế Trung sống cạnh nhau rất lâu, trước nay y trọng hậu chất phác, đối với mình lễ số

đầy đủ, quả thật là một ông già cực kỳ tốt bụng, nào ngờ tâm cơ sâu sắc như thế, càng nghĩ càng sợ. Nàng quay người nhất khẩu đoản thương, đột nhiên hiểu ra thâm ý của Ngô Lục Kỳ lúc kết nghĩa anh em với mình năm xưa : vị kỳ nhân võ lâm này mong mỗi về sau Vi Tiểu Bảo sẽ cưới mình làm vợ, có điều mình là một a hoàn, thân phận không xứng đáng, nhưng sau khi làm nghĩa muội của Hồng Kỳ Hương chủ Thiên địa hội thì hoàn toàn có thể làm vợ Hương chủ Thanh Mộc đường Thiên địa hội. Nàng nghĩ tới hảo ý của nghĩa huynh, lại thấy người mất sủng còn, không kìm được rơi nước mắt.

Vi Tiểu Bảo quay lại, chỉ thấy bốn người bọn Trịnh Khắc Sảng đang đi ra bờ biển, định lên thuyền nhỏ, nghĩ thầm “Nếu để y giết chết sư phụ rồi yên yên ổn ổn rồi đảo như thế thì tiện nghi cho y quá”. Lập tức cầm chủ thủ đuổi theo, kêu lên “Khoan đã !”. Trịnh Khắc Sảng dừng bước quay đầu, mặt xám như tro, nói “Vi... Vi Hương chủ, ngươi đã ưng thuận thả... thả bọn ta đi rồi mà”. Vi Tiểu Bảo cười gằn nói “Ta ưng thuận không giết ngươi, chứ chưa ưng thuận không chặt hai chân ngươi”. Phùng Tích Phạm cả giận, đã định phát tác, chỉ là vừa giơ tay lên thì toàn thân đã nhũn ra, không sao sử dụng nửa phần lực đạo. Lúc ấy Trịnh Khắc Sảng đã sợ nát gan vỡ mật, hai gối nhũn ra quỳ luôn xuống đất, nói “Vi... Vi Hương chủ, ngươi... ngươi... mà chặt hai chân ta, thì nhất định là ta không sống được đâu”.

Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói “Sống được chứ. Ngươi thiếu ta một trăm vạn lượng bạc, nói là dùng A Kha gán nợ.

Nhưng cô ta đã bán thiên địa với ta, là vợ của ta cưới hỏi đàng hoàng, trong bụng lại có con của ta, tình nguyện theo ta. Tại sao người lại đem vợ ta để gán nợ cho ta chứ? Trong thiên hạ có đạo lý nào như thế không?”.

Lúc ấy bọn Tô Thuyên, Phương Di, Tăng Nhu, công chúa đều đã đứng cạnh Vi Tiểu Bảo, đồng thanh cười nói “Lẽ nào lại thế?”.

Trịnh Khắc Sảng trong óc đã sớm mịt mờ rối loạn, nhưng cũng biết lẽ ấy không thông, nói “Vây... vậy thì làm sao?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta chặt một tay, một chân người làm vật gán nợ. Sau này người trả ta một trăm vạn lượng bạc, thì ta sẽ trả lại tay chân cho người”. Trịnh Khắc Sảng nói “Mới rồi người nói bán đứt A Kha cho người, thì một... một trăm vạn lượng bạc kể như hết nợ”. Vi Tiểu Bảo lắc đầu lia lia nói “Không được. Mới rồi ta hồ đồ nên mắc lừa người. A Kha là vợ ta, người làm sao có thể đem bán vợ ta cho ta chứ? Được! Ta bán mẹ người cho người, giá một trăm vạn lượng, lại bán cha người cho người, giá một trăm vạn lượng, lại bán bà nội người cho người, giá một trăm vạn lượng, lại bán bà ngoại người cho người, giá một trăm vạn lượng...”. Trịnh Khắc Sảng nói “Bà ngoại ta chết rồi”. Vi Tiểu Bảo nói “Người chết cũng bán. Ta bán xác của bà ngoại người cho người, người chết bớt giá còn tám phần, tính là tám mươi vạn lượng, quan tài thì biểu thôi, không lấy tiền”.

Trịnh Khắc Sảng nghe y càng nói càng nhiều, nghĩ thầm cả người chết cũng bán, nếu ông tăng tổ, ông cao tổ, bà tăng tổ, bà cao tổ của mình người nào y cũng bán thì mình không trả nổi, cho dù người chết bớt giá còn tám phần, thậm chí bảy phần sáu phần thì cũng quyết

không tiêu được, nhưng lúc ấy không dám nói không mua, chỉ đành nài nỉ “Ta... thật là ta mua không nổi”. Vì Tiểu Bảo nói “Được, người mua không nổi thì tha cho người. Nhưng hàng đã mua rồi thì không được trả lại. Người thiếu ta ba trăm tám mươi vạn lượng bạc, định trả thế nào?”.

Công chúa cười nói “Phải đấy, ba trăm tám mươi vạn lượng bạc, mau mau trả đi”.

Trịnh Khắc Sảng mặt như dưa hấu, nói “Trong người ta một ngàn lượng cũng không có, lấy đâu ra ba trăm tám mươi vạn lượng?”. Vì Tiểu Bảo nói “Thôi được! Không có tiền thì cho người trả hàng lại. Người mau mau đem cha người, mẹ người, bà nội người, bà ngoại đã chết của người trả lại cho ta, thiếu một sợi tóc cũng không được”. Trịnh Khắc Sảng nghĩ cứ lằng nhằng mãi thế này thì rốt lại không kết thúc được, nhìn nhìn A Kha, chỉ mong nàng tới để nài nỉ, nhưng nàng cứ đứng xa xa, quay lưng lại, quyết ý đứng ra ngoài cuộc. Y trong lòng cuống lên, thấy tình thế này thì Vì Tiểu Bảo nhất định sẽ chặt một tay một chân mình, bất giác đập đầu lia lịa, nói “Vi Hương chủ, ta... ta hại Trần quân sư, quả thật tội đáng muôn chết, chỉ mong người khoan hồng đại lượng, tha mạng cho tiểu nhân. Cứ tính là ta thiếu lão nhân gia người ba trăm tám mươi vạn lượng bạc, ta... ta nhất định sẽ tìm cách trả lại”.

Vì Tiểu Bảo thấy hành hạ y tới mức thảm hại như thế, nổi căm hận cũng giảm bớt, nói “Vậy người viết cho ta một tờ giấy nợ đi”. Trịnh Khắc Sảng cả mừng, vội nói “Vâng, vâng”. Rồi quay lại nói với vệ sĩ “Lấy giấy bút ra đây”. Nhưng đang ở trên đảo hoang, lấy đâu ra giấy bút?

Tên vệ sĩ ấy cũng nhanh trí, lập tức xé vạt áo trường bào của mình, nói “Ơ đây người chết rất nhiều, chúng ta cứ lấy máu viết là được”. Nói xong bèn đi kéo xác Phong Tế Trung tới. Vi Tiểu Bảo vươn tay trái ra một cái chụp cổ tay phải Trịnh Khắc Sảng, ánh bạch quang lóe lên, vung chủy thủ cắt đứt một đốt ngón trỏ của y. Trịnh Khắc Sảng lớn tiếng la thảm. Vi Tiểu Bảo nói “Dùng máu của người mà viết”.

Trịnh Khắc Sảng đau tới mức run bắn cả người, nhất thời tay chân luống cuống, Vi Tiểu Bảo nói “Người cứ thông thả viết thôi, nếu máu khô không viết được thì ta sẽ cắt đốt thứ hai”. Trịnh Khắc Sảng vội nói “Vâng, vâng”. Lẽ nào còn dám chần chừ, dùng ngón tay cụt viết lên mảnh vải áo “Thiếu ba trăm tám mươi vạn lượng bạc chẵn, Trịnh Khắc Sảng ký”. Viết xong mười ba chữ, đã đau tới mức cơ hồ ngất đi.

Vi Tiểu Bảo cười gằn nói “Uống cho người đường đường là công tử trong vương phủ, mà ngày thường không chịu tập viết, viết một tờ giấy nợ có mấy chữ mà xiên xiên xẹo xẹo, toàn là bại bút, không có chữ nào là thẳng bút”. Rồi đón lấy mảnh vải áo, đưa cho Song Nhi, nói “Cô cắt đi. Đọc xem số bạc có đúng không. Người này gian trá xảo hoạt, dùng để y viết bớt đi vài lượng”.

Song Nhi cười nói “Ba trăm tám mươi vạn lượng bạc, không thiếu đâu”, rồi cắt tờ giấy nợ viết bằng máu vào bọc.

Vi Tiểu Bảo hô hô cười rộ, nhắm đúng cầm Trịnh Khắc Sảng phóng ra một cước, quát “Cút con bà ngoại chết người đi”. Trịnh Khắc Sảng ngã lộn một vòng, lăn

nhào ra ngoài. Tên vệ sĩ vội chạy tới đỡ y lên, buộc vết thương trên ngón tay cho y. Hai tên vệ sĩ chia nhau đỡ Trịnh Khắc Sảng và Phùng Tích Phạm lên một chiếc thuyền nhỏ, chèo ra ngoài biển. Vi Tiểu Bảo cười ran không ngớt, nhưng chợt nhớ tới sự phụ chết thảm, nhin không được lại buông tiếng khóc lớn.

Chiếc thuyền nhỏ chèo ra biển được vài mươi trượng, Trịnh Khắc Sảng mới hơi định thần, nói “Chúng ta qua cướp chiếc thuyền lớn mà đi, chắc bọn trai gái chó má kia không đuổi kịp đâu”. Nhưng chèo tới gần chiếc thuyền lớn, thì thấy thuyền không có bánh lái, tất cả đồ dùng trên thuyền đều không có. Phùng Tích Phạm tức tối nói “Bọn trai gái chó má kia lấy đi hết rồi”. Nhìn thấy biển rộng mênh mông, sóng nước cuộn cuộn, trên chiếc thuyền nhỏ không có thức ăn nước uống, làm sao có thể đi xa ? Trịnh Khắc Sảng nói “Chúng ta quay lại nài nỉ thằng tiểu tặc ấy, hỏi mượn thuyền của y, nhiều lắm là viết thêm một tờ giấy nợ ba trăm tám mươi vạn lượng bạc nữa”. Phùng Tích Phạm nói “Họ cũng chỉ có một chiếc thuyền ấy, làm sao cho chúng ta mượn được ? Ta có chôn thầy trong bụng cá cũng không muốn nài nỉ thằng tiểu tặc ấy lần nữa”.

Trịnh Khắc Sảng nghe y nói rất dứt khoát, không dám trái lời, thở dài một tiếng, sai ba tên vệ sĩ chèo thuyền ra biển.

Bọn Vi Tiểu Bảo thấy chiếc thuyền nhỏ của Trịnh Khắc Sảng chèo tới thuyền lớn, phát hiện thuyền lớn không đi được mới chèo đi, đều thấy buồn cười. Tô Thuyên

thấy Vi Tiểu Bảo lúc khóc lúc cười, vẫn không quên được nỗi đau sự phụ chết, muốn gọi chuyện cho y vui vẻ, liền nói “Vi Trinh nhị công tử này gian trá cực kỳ, rõ ràng định cướp thuyền lớn của chúng ta. Tiểu Bảo, món nợ ba trăm tám mươi vạn lượng bạc này, ta thấy y thế nào cũng chối”. Vi Tiểu Bảo nói “Chắc rằng đây tớ ấy cũng không trả đâu”. Tô Thuyên cười nói “Người làm chuyện gì cũng rất tinh minh, nhưng mới rồi thằng đây tớ ấy đem vơ người bán cho người, một vạn lượng bạc kể như trả xong, người cũng không suy nghĩ gì, cứ thế ưng thuận, nhất định là người yêu thương A Kha muối tử tới mức hồ đồ rồi. Lúc ấy nếu y hỏi người lấy một trăm vạn lượng bạc, ta thấy chắc người cũng ưng thuận”. Vi Tiểu Bảo đưa tay áo lau nước mắt bật cười, nói “Kể gì y ba bảy hăm một, cứ ưng thuận rồi sẽ tính, từ từ sẽ tính nợ với y”. Phương Di nói “Về sau tại sao mới nghĩ ra là bị thua thiệt?”.

Vi Tiểu Bảo gãi gãi đầu, nói “Giết được Phong Tế Trung rồi, trong lòng ta không còn lo lắng chuyện gì nữa, đột nhiên đầu óc sáng ra”. Y vốn không hề nghi ngờ Phong Tế Trung, chỉ là trong tận đáy lòng vẫn mơ hồ cảm thấy bên cạnh mình có một tai họa lớn, song rốt lại là tai họa gì thì không sao nói ra được, chỉ là nỗi sợ sệt không có lý do, đến khi Phong Tế Trung vừa chết, lập tức như buông được gánh nặng, vô cùng khoan khoái, nghĩ thầm “Biết đâu mình đã sớm sợ thằng giặc này, chỉ là ngay cả mình cũng không tự biết mà thôi”.

Mọi người thoát khỏi mối nguy hiểm lóm, đến lúc ấy cường địch vốn có kẻ chết đã chết, kẻ chạy đã chạy, trên đảo mới được yên ổn. Người nào cũng cảm thấy đầu óc mệt mỏi chân tay rã rời. Vi Tiểu Bảo lúc ấy hai chân

như nặng ngàn cân, không chi trì được nữa, lần luôn ra bãi cát nằm nghỉ. Tô Thuyên tới xoa bóp chỗ bị Phong Tế Trung điểm huyết cho y.

Ánh chiều hắt lên, sóng nước lấp lánh, trên biển như có hàng vạn con rắn vàng đua nhau quẫy lộn, cảnh sắc vô cùng tươi đẹp. Các cô gái ai cũng ngồi xuống. Qua không bao lâu, Vi Tiểu Bảo cất tiếng ngáy trước, kế đó không các cô gái cũng lần lượt thiếp đi.

Qua hơn một giờ, Phương Di tỉnh dậy trước, vào gian nhà tranh chỗ trưởng trung quân của Vi Tiểu Bảo trước kia nấu cơm, rồi gọi mọi người dậy ăn. Trong đại đường đốt hai cây gỗ thông lớn, soi rõ cả phòng. Tám người ngồi thành một vòng, ăn cơm xong Phương Di và Song Nhi đem bát đũa ra rửa.

Vi Tiểu Bảo lần lượt nhìn vào mặt bảy người Tô Thuyên, Phương Di, công chúa, Tăng Nhu, Mộc Kiếm Bình, Song Nhi, A Kha, chỉ thấy có người diêm lệ, có người ôn nhu, có người hoạt bát, có người đoan trang, người nào cũng có chỗ hay, bất giác trong lòng vui sướng, lúc ấy kể hồng dựa biếc, trong lòng thanh thản, so với hôm trước quây phá ngũ chướng lớn với bảy người trong Lệ Xuân viện thì có một nỗi vui bình an đầy đủ khác, bèn cười nói “Năm ấy ta đặt tên cho đảo này là đảo Thông Ngật, té ra đã sớm có tiên kiến sáng suốt, biết là bảy vị tỷ muội đều phải làm vợ ta, đây là trong côi mờ mịt có ý trời, có chày cũng không thoát. Từ nay trở đi, tám người chúng ta cứ ở trên đảo Thông Ngật này, thọ sánh ngang trời, tiên phúc mãi hưởng”.

Tô Thuyên nói “Tiểu Bảo, tám chữ ấy không hay, từ nay trở đi đừng nói nữa”. Vì Tiểu Bảo lập tức hiểu ra, biết nàng không muốn nhắc tới những chuyện có liên quan tới Hồng giáo chủ, vội nói “Đúng, đúng, là ta nói bậy”. Tô Thuyên nói “Thì Lang và Trịnh Khắc Sảng trở về rồi, có quá nửa là sẽ mang quân tới trả thù, chúng ta không thể ở trên đảo này lâu được”. Mọi người đồng thanh khen phải. Phương Di nói “Thuyên tử tử, người nói chúng ta đi đâu là tốt?”. Tô Thuyên nhìn Vì Tiểu Bảo, cười nói “Chuyện đó thì cứ nghe chủ ý của Chí tôn bảo thôi”. Vì Tiểu Bảo cười nói “Cô nói ta là Chí tôn bảo à?”. Tô Thuyên cười nói “Nếu không phải Chí tôn bảo, thì làm sao ăn tất?”.

Vì Tiểu Bảo hô hô cười rộ, nói “Trong tên ta có chữ bảo, vốn chỉ là nói một đôi bảo nho nhỏ, là hai quân Đối ngũ, Bản đẳng gì đó, té ra lại là Chí tôn bảo”. Thấy các cô gái đều nhìn vào mình, y thoáng trầm ngâm rồi nói “Về Trung Nguyên thì không được rồi. Đảo Thần Long lại cách đây quá gần, cũng không hay. Tóm lại là phải tới một nơi vừa thoải mái, vừa không có người”.

Nhưng một nơi hẻo lánh không có người thì nhất định không thoải mái, nơi thoải mái nhất định phải có nhiều người. Huống hồ đối với Vì Tiểu Bảo thì thoải mái phải là đánh bạc, xem hát, nghe kể chuyện, xem trò diễn, ca hát, thức ăn ngon, quà bánh, gái đẹp, không gì không càng nhiều càng tốt. Ngoài gái đẹp bên cạnh thì không thiếu, các mục còn lại nếu không phải ở những nơi phồn hoa đệ nhất thiên hạ như Bắc Kinh, Dương Châu thì nhất định khó mà vui vẻ. Y vừa nghĩ tới bấy nhiêu chuyện phong lưu nhiệt náo, chợt thấy nhớ mẹ,

nói “Chúng ta đoàn tụ ở đây, cũng tính là mười phần vui thú, chỉ không biết mẹ ta một mình cô khổ lênh đênh, bây giờ ra sao”.

Các cô gái trước nay chưa từng nghe y nói về mẹ mình, đều nghĩ y hiếu thảo như thế, kể cũng khó có, cùng hỏi “Hiện giờ mẹ ngươi ở đâu?”. Có người thì nghĩ “Mẹ ngươi là mẹ chồng ta, phải tìm cách sum họp, hầu hạ lão nhân gia người”.

Vì Tiểu Bảo thở dài một tiếng nói “Mẹ ta trong Lệ Xuân viện ở Dương Châu”.

Các cô gái nghe thấy mấy chữ “Lệ Xuân viện ở Dương Châu”, ngoài công chúa ra, sáu người còn lại đều lập tức đỏ bừng mặt lên, có người quay mặt đi, có người cúi đầu xuống.

Công chúa nói “A, Lệ Xuân viện ở Dương Châu, ngươi có nói qua rồi. Đó là nơi vui vẻ nhất trong thiên hạ, ngươi đã ưng thuận sẽ đưa ta tới đó chơi”. Phương Di mỉm cười nói “Y nói móc ngươi đấy, đừng tin lời y. Đó là nơi rất không đàng hoàng”. Công chúa nói “Tại sao không đàng hoàng? Ngươi tới chơi rồi à? Tại sao về mặt các ngươi đều kỳ quái như thế?”. Phương Di nhin cười không trả lời. Công chúa ôm vai Mộc Kiếm Bình nói “Hảo muội tử, ngươi nói cho ta nghe đi”. Mộc Kiếm Bình đỏ mặt nói “Đó... đó là một kỹ viện”. Công chúa vẫn không hiểu, hỏi “Mẹ y làm gì trong kỹ viện? Nghe nói đó là nơi đàn ông tới chơi mà”. Phương Di cười nói “Y trước nay vẫn ăn nói bậy bạ, ngươi chỉ cần tin y nửa câu thôi cũng đủ đau đầu rồi”.

Hôm ấy trong Lệ Xuân viện, Vì Tiểu Bảo và bảy phụ nữ đắp chăn lớn cùng ngủ, ngoài con đi già Mao Đông

Châu thay vào công chúa thì sáu người còn lại lúc này đều có mặt. Công chúa tính nết hung dữ không kém gì Mao Đông Châu, chỉ là không âm hiểm tàn độc như mẹ, lại trẻ tuổi xinh đẹp hơn nhiều. Vì Tiểu Bảo thăm lấy làm may, vụ thay đổi này rất có đạo lý, nếu lúc này không phải công chúa bầu bạn vừa mình mà là mẹ nàng thì thật không biết làm sao là tốt, chưa biết chừng về sau mình cũng giống như Lão hoàng gia, lại lên núi Ngũ Đài xuất gia làm hòa thượng, nếu không làm hòa thượng không được, thì nhất định phải dắt cả bảy người vợ này theo.

Nhìn thấy sáu cô gái đáng vẻ xấu hổ, dường như người nào cũng nhớ lại tình cảnh đêm ấy, y liền nghĩ “Đêm ấy trong bóng tối, mình làm bừa một hồi, cũng không rõ là ai. A Kha và Thuyên tử tử trong bụng đang có con của mình, là hai người rồi, còn một người nữa không biết là ai, phải từ từ hỏi cho ra”. Bèn cười hê hê nói “Cho dù chúng ta vĩnh viễn ở lại trên đảo Thông Ngật này thì cũng không tích mịch đâu. Thuyên tử tử, công chúa, A Kha, trong bụng ba cô đều có con của ta, không biết còn người nào trong bụng có con chưa?”.

Câu ấy vừa buông ra, bốn người bọn Phương Di mặt càng đỏ bừng. Mộc Kiếm Bình vội nói “Ta không có, ta không có”. Tăng Nhu thấy Vi Tiểu Bảo nhìn nhìn vào mình, bèn lườm y một cái, nói “Không có!”. Vi Tiểu Bảo nói “Hảo Song Nhi, vậy thì nhất định chúng ta đã đại công cáo thành rồi”. Song Nhi nhảy bật lên, nép vào góc phòng nói “Không, không!”. Vi Tiểu Bảo nhìn Phương Di cười nói “Di tử tử, phải cô không? Lúc cô tới Lệ Xuân viện, độn gối vào bụng, giả như đang có thai, nhất định

là có tiên kiến sáng suốt". Phương Di nhin không được cười sắc lên, chĩ chiết "Phì, thái giám chết giẫm, ta không có... không có chuyện gì với người cả".

Mộc Kiếm Bình nói "Đúng đấy, bốn người sư tử, Tăng thư thư, Song Nhi muội tử và ta còn chưa bái thiên địa thành thân với người, làm sao có con được ? Tiểu Bảo người xấu chết đi, người bái thiên địa với Thuyên tử tử, công chúa và A Kha tử tử lúc nào cũng không nói cho ta biết, cũng không mời ta uống rượu mừng nữa". Theo nàng suy nghĩ, trên đời phải bái thiên địa thành thân thì mới có thể sinh con.

Mọi người nghe nàng nói rất ngây thơ, đều cười âm lên. Phương Di vừa cười vừa đưa tay ôm lưng nàng, nói "Tiểu sư muội, vậy tối nay người bái thiên địa làm vợ chồng với y đi". Mộc Kiếm Bình nói "Không được, trên đảo hoang này không có kiệu hoa. Ta thấy các cô dâu mới đều phải mặc áo quần màu đại hồng, còn phải đội phượng quan, nhưng chúng ta đều không có". Tô Thuyên cười nói "Cứ làm một ít thôi, cũng không hề gì. Bọn ta đi hái hoa, kết thành hoa quan, kẻ như là phượng quan đi".

Vi Tiểu Bảo nghe họ đùa giỡn, nhưng trong lòng vẫn rất lo lắng "Con một người nữa là ai ? Chẳng lẽ là A Kỳ ? Mình nhớ đã ôm cô ta bước tới bước lui, sau đó đặt cô ta ngồi xuống ghế, chứ không có bế lên giường. Có điều hôm ấy các ả đông quá, lúc mình mờ mờ mịt mịt đã bế cô ta lên giường cũng chưa biết chừng. Nếu trong bụng cô ta có con của mình, thì thằng đấy đó ấy sau này sẽ làm vương tử Mông Cổ. Ái chà, không xong, chẳng lẽ là con đi già ? Nếu là thì, thì chắc bọn Quy Tân Thụ đã đánh chết cả con mình rồi".

Chỉ nghe Mộc Kiếm Bình nói “Cho dù bái thiên địa ở đây, cũng phải là Phương sư tử bái trước”. Phương Di nói “Không, ngươi là quận chúa nương nương, đương nhiên là ngươi bái trước”. Mộc Kiếm Bình nói “Chúng ta là người mất nước, nói làm gì chuyện quận chúa với không quận chúa”. Phương Di mỉm cười nói “Vậy thì Song Nhi muội tử bái thiên địa với y trước đi. Người theo y đã lâu, cùng nhau ra sống vào chết, hoạn nạn chi giao, khác hẳn mọi người”. Song Nhi đỏ mặt nói “Người mà nói nữa thì ta bỏ đi đấy”, nói xong chạy ra cửa nhưng bị Phương Di ôm lại. Tô Thuyên nhìn Vi Tiểu Bảo cười nói “Tiểu Bảo, ngươi tự nói đi”.

Vi Tiểu Bảo nói “Chuyện bái thiên địa thì thông thả hãy nói. Sáng mai chúng ta phải chôn cất sư phụ đã”.

Các cô gái nghe thấy lập tức lấy lại vẻ nghiêm trang, không ngờ người này lại tôn sư trọng đạo, nói ra một câu đầy đủ lễ nghĩa như vậy.

Nào ngờ y nói câu sau lại bộc lộ bản tính “Các cô có bảy người, người nào cũng là vợ ruột của ta, mọi người không phân biệt trước sau lớn nhỏ. Từ nay trở đi cứ đến chiều thì các cô gieo xúc xắc quyết hơn thua, ai thắng thì bầu bạn với ta”. Nói xong lấy trong bọc ra hai hạt xúc xắc, thổi vào một hơi, gieo xuống lăn lông lốc trên bàn. Công chúa phì một tiếng, nói “Người thom lăm chắc? Ai thua thì mới bầu bạn với ngươi”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Đúng, đúng! Cũng như xai quyền làm lệnh vậy, ai thua thì phạt một chén rượu. Ai gieo trước nào?”.

Đêm ấy trong gian nhà thô sơ trên đảo hoang ý xuân tràn ngập, gieo xúc xắc ai thua ai thắng cũng không cần

nói rõ. Từ đó trở đi, các cô gái nhà họ Vi gieo xúc xắc thành thói quen. Vi Tiểu Bảo trước nay vẫn gieo xúc xắc đánh bạc với người ta, đánh bằng vàng bạc châu báu, trong lúc sợ được sợ mất vô cùng vui thú, nhưng y đề ra cách ấy là tự đào mồ chôn mình, từ đó trở đi biến thành tiền đặt bạc của các cô gái, bị gạt ra ngoài sông, tuy có cái phúc ôn nhu nhưng không có niềm vui đánh bạc. Nhưng hoa lúc nở lúc tàn, trăng khi tròn khi khuyết, chuyện đời vốn không thể đều như ý người.

Hôm sau mọi người ngủ đến lúc mặt trời đã lên ba con sào mới dậy. Vi Tiểu Bảo suất lãnh bảy cô gái chôn cất di thể Trần Cận Nam, nhìn thấy đất vàng lấp kín thân hình sư phụ, nhìn không được buông tiếng khóc lớn. Các cô gái nhất tề quỳ xuống làm lễ trước mộ.

Công chúa trong lòng rất không thích, nghĩ thầm ta đường đường là công chúa nhà Đại Thanh, tại sao lại phải quỳ lạy tên phản tặc nhà người? Nhưng trong lòng hiểu rõ tuy mình là cành vàng lá ngọc, nhưng trong mắt Vi Tiểu Bảo chỉ e là địa vị lại thấp nhất, thân thiết thì không bằng Song Nhi, xinh đẹp thì không bằng A Kha, võ công thì không bằng Tô Thuyên, khôn ngoan thì không bằng Phương Di, ngây thơ thiện lương thì không bằng Mộc Kiếm Bình, ôn nhu văn nhã thì không bằng Tăng Nhu, thua sút rất xa, chẳng qua chỉ ngang ngạnh hung dữ mà thôi, nếu không lạy một lạy, chỉ sợ từ nay Vi Tiểu Bảo sẽ nhìn bằng con mắt khác, giở trò ma trong xúc xắc, mỗi lúc chiều tối gieo xúc xắc cứ cho mình thường xuyên thắng lớn. Bèn lập tức nhịn nhục quỳ xuống, trong lòng khấn thầm “Phản

tặc oi phản tặc, công chúa điện hạ ta lay người một lay, nhưng người không có phúc mà hưởng, chỉ e xuống tới âm ty lại phải nếm mùi đau khổ thôi”.

Mọi người lay xong đứng lên quay lại. Phương Di đột nhiên kêu lên “Ái chà, thuyền đâu ? Thuyền đâu mất rồi ?”.

Mọi người nghe nàng la lên hoảng sợ, cùng nhìn ra biển, chỉ thấy chiếc thuyền lớn đậu trên bến không còn bóng dáng đâu nữa, ai cũng giật nảy mình, đưa mắt nhìn ra xa, chỉ thấy biển biếc không bờ nối liền với trời xanh xa xa, trên mặt biển có mấy mươi con chim trắng bay lượn lên xuống. Tô Thuyên chạy lên dốc núi, nhìn khắp quanh đảo, đông tây nam bắc đều không thấy bóng dáng chiếc thuyền. Phương Di chạy vào hang núi xem những bánh lái cánh buồm vật dưng trên thuyền cất giấu trong đó thì đúng như nàng đoán, quả nhiên không biết đã đi đường nào.

Mọi người xúm lại một chỗ, ngó mặt nhìn nhau, trong lòng không tìm được sợ sệt. Tối qua tám người nói cười đùa giỡn đến khuya mới đi ngủ, quên việc thay phiên canh gác, để bọn phu thuyền lấy trộm vật dưng trên thuyền lên thuyền giơng đi, từ nay bị hãm trên đảo, càng khó thoát thân hơn. Vì Tiểu Bảo nghĩ tới chuyện Thi Lang và Trịnh Khắc Sảng nhất định sẽ mang quân tới trả thù, tám người bọn mình làm sao chống cự ? Cho dù Tô Thuyên, công chúa, A Kha khẩn cấp sinh thêm ba đứa con thì chẳng qua cũng chỉ có mười một người.

Tô Thuyên an ủi mọi người “Chuyện đã như thế, có lo lắng cũng vô dụng. Chúng ta cứ thông thả nghĩ cách”.

Trở về trong nhà, mọi người khác miệng cùng lời chửi bọn phu thuyền, chửi hơn một giờ, cũng không ra được câu chửi nào mới lạ nữa. Tô Thuyên nói với Vi Tiểu Bảo “Trước mắt phải đề phòng quân Thanh lại tới. Tiểu Bảo, ngươi thấy nên làm thế nào?”. Vi Tiểu Bảo nói “Quân Thanh mà trở lại thì nhân số nhất định không ít, đánh thì không đánh lại rồi. Chúng ta chỉ còn cách trốn núp, chỉ mong họ tìm một lượt không thấy, cho rằng chúng ta đã cuôi thuyền rời đảo”. Tô Thuyên nói “Câu ấy rất đúng. Nhất định quân Thanh không đoán được rằng thuyền của chúng ta đã bị người ta lấy trộm”. Vi Tiểu Bảo vui vẻ trở lại, nói “Nếu ra là Thi Lang, thì sẽ không quay lại. Y đương nhiên đoán là chúng ta sẽ lập tức dưới chân bôi dầu, lẽ nào lại ngu ngốc ngẩn ra ở đây chờ y tới bắt?”.

Công chúa nói “Nếu y bám báo với hoàng đế ca ca, hoàng đế ca ca sẽ phái người tới xem, cho dù chúng ta đã trốn đi cũng dễ tìm manh mối, xem thử chúng ta đi đâu”. Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói “Thi Lang không bám báo với hoàng thượng đâu”. Công chúa trừng mắt nói “Tại sao chứ?”. Vi Tiểu Bảo nói “Nếu y bám báo, tự nhiên hoàng thượng sẽ hỏi tại sao không bắt chúng ta về. Y chỉ còn cách thừa nhận là bị đánh bại, há không phải tự chuốc khổ vào thân à?”.

Tô Thuyên cười nói “Rất đúng, rất đúng. Bản lãnh làm quan của Tiểu Bảo rất cao minh. Lừa trên không lừa dưới, là yếu quyết hàng đầu trong việc làm quan”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Nếu Thuyên tỷ tỷ mà đi làm quan thì bảo đảm sẽ thăng quan phát tài”. Tô Thuyên cười khê một tiếng, nghĩ thầm “Trò hoa dạng của bấy nhiêu

người trong Thần Long giáo chẳng lẽ lại không khác với trong quan trường bao nhiêu sao?”.

Vì Tiểu Bảo nói “Thì Lang mà nói ra, hoàng thượng trách y vô dụng, thế thì cũng thôi, nhưng nhất định sẽ phái y mang quân tới bắt. Thì Lang đoán chúng ta đã trốn chạy, làm sao còn bắt được nữa? Như thế há không phải là tự chuốc lấy sự phiền phức cho mình sao? Chẳng bằng cứ ngậm miệng phát tài thôi”.

Các cô gái nghe thấy có lý, mới bớt lo buồn.

Công chúa nói “Còn thằng tiểu tử Trịnh Khắc Sảng thì sao? Chỉ sợ nổi giận ấy y nuốt không trôi”. Nói xong nhìn A Kha một cái. Mọi người đều biết nàng có ý nói “A Kha như hoa như ngọc thế này mà y chịu buông tay, không mang quân tới cướp lại à?”.

A Kha đỏ bừng mặt, cúi đầu xuống, nói “Nếu y trở lại, ta... ta sẽ tự sát, chứ quyết không theo y đâu”, giọng nói rất kiên quyết.

Vì Tiểu Bảo cả mừng, nghĩ thầm A Kha đối với mình trước nay vốn vô tình, mình dùng đủ quỷ kế, trộm cướp lừa đảo mới cướp được vào tay, lúc ấy nghe nàng nói thế, quả thật còn mừng rõ hơn là vợ được mười chiếc thuyền lớn, không kìm lòng được bèn ôm chặt nàng, hôn vào má nàng chụt một cái, nói “Hảo A Kha, y không dám tới đâu, y còn nợ ta ba trăm tám mươi vạn lượng bạc mà. Y có gan to bằng trời, dám tới gặp chủ nợ à?”.

Công chúa nói “Ái chà, dơ dáy chưa! Y sẽ mang binh thuyền tới bắt người, cướp lại giấy nợ, lại cướp A Kha đi, lại bán cha mẹ bà nội bà ngoại của người lại cho

ngươi, tất cả bảy trăm sáu mươi vạn lượng bạc, cắt đầu ngón tay ngươi, bảo ngươi viết một tờ giấy nợ, lại mắc nợ y”.

Vi Tiểu Bảo càng nghe càng tức, nếu quả chuyện ấy mà y đối phó được thì cũng không nổi giận, nhưng nếu Trịnh Khắc Sảng làm như thế thật, theo đúng bài bản, đem cha mẹ bà nội bà ngoại của y bán lại cho y, mẹ y thì cũng thôi, nhưng cha y là ai thì trước nay y không hề biết, không biết cha là ai thì tự nhiên cũng không biết bà nội là ai, muốn đem hai người cả y cũng không biết là ai bán lại cho y, lại còn cạy thế ra giá, nói thách lên gấp đôi, thì làm sao chịu nổi? Y trong cơn giận dữ, cao giọng quát “Im ngay! Nếu thằng tiểu tử Trịnh Khắc Sảng đem quân tới đây, thì người khác ta đều không bán, chỉ đem nợ muội của hoàng đế đáng tiền nhất thiên hạ bán cho y, kèm thêm một đứa con trong bụng, ra giá một ngàn vạn lượng, thì y vẫn còn thiếu ta hai trăm bốn mươi vạn lượng bạc. Vụ làm ăn này kể ra cũng được”.

Công chúa òa một tiếng bật khóc, ôm mặt chạy đi. Mộc Kiếm Bình vội đuổi theo an ủi, nói chắc Vi Tiểu Bảo quyết không có ý ấy, chẳng qua chỉ là dọa nàng thôi, không cần lo lắng.

Vi Tiểu Bảo nổi giận một hồi, cũng bó tay không có cách nào. Mọi người chỉ đành nghe Tô Thuyên chỉ huy, tìm tới một hang đá lớn trong rừng rậm trên đảo, dọn dẹp bày biện, làm nơi ăn ở, không đặt chân tới gian bìa tranh kia một bước, chỉ mong lúc Thi Lang hoặc Trịnh Khắc Sảng trở lại, thấy trên đảo không có vết người sẽ cho rằng họ đã chạy xa rồi, không nghĩ tới chuyện lục soát nữa.

Lúc đầu mọi người còn lo lắng, thay phiên nhau ngày đêm nhìn ra biển trông chừng, nhưng qua vài tháng, dùng nói là chiến thuyền của Thanh đình hay Đài Loan, mà ngay cả thuyền đánh cá cũng không thấy một chiếc, mọi người dần dần yên tâm, đoán là Thi Lang không dám nhiều chuyện, còn Trịnh Khắc Sảng ngồi trên thuyền nhỏ chắc đã gặp bão chết đuối giữa biển rồi. Tám người trên đảo bắt cá săn thú, bắn chim hái quả, suốt ngày bận rộn vất vả, nhưng cũng thái bình vô sự. May là trên đảo chim thú không ít, dưới biển tôm cá cực nhiều, tám người đều biết võ công, đánh bắt rất dễ, nên không thiếu cái ăn.

Thu qua đông tới, khí trời ngày càng lạnh hơn. Tô Thuyên, công chúa, A Kha ba người cũng bụng ngày càng lớn. Phương Di và Song Nhi bận rộn lột da thú may áo lạnh cho tám người, quần áo cho ba đứa nhỏ cũng may dần từng cái từng cái. Lại qua nửa tháng, chợt có tuyết lớn rơi xuống. Chỉ trong vòng một ngày một đêm mà toàn đảo đã đầy tuyết trắng xóa. Tám người đã chuẩn bị trước, cá sấy thịt muối, củi củ quả khô đã chất đầy trong hang, hàng ngày trò chuyện, đề mục đều là về ba đứa nhỏ sắp chào đời.

Chiều hôm ấy tuyết ngừng rơi, gió bắc thổi mạnh, gió lạnh không ngừng lùa qua cửa gỗ ngoài hang thổi vào trong. Song Nhi cho thêm củi khô vào đốt lửa, Vi Tiểu Bảo lấy xúc xắc ra cho các cô gái gieo. Năm người gieo xong, Mộc Kiếm Bình gieo được ba điểm nhỏ nhất, thấy tối nay nàng chắc chắn phải thua. Tăng Nhu cười

nói “Là Kiếm Bình muội tử thua, ta không cần gieo nữa”, Mộc Kiếm Bình cười nói “Gieo mau đi, gieo mau đi! Biết đâu người gieo được hai điểm”, Tăng Nhu cầm xúc xúc lên, bắt chước Vi Tiểu Bảo, thổi vào mấy hạt xúc xúc trong tay một hơi, đang định gieo xuống chợt một trận gió bắc thổi tới, trong tiếng gió văng vẳng có tiếng người.

Mọi người lập tức biến sắc. Tô Thuyền vốn đã ngủ, đột nhiên ngồi dậy, tám người người nhìn nhìn ta, ta nhìn nhìn người, trong chớp mắt người nào cũng trên mặt không còn sắc máu. Mộc Kiếm Bình kêu khê một tiếng, rúc đầu vào lòng Phương Di.

Qua một lúc, trong gió truyền tới một tiếng hô rất lớn, lần này nghe thấy rất rõ ràng, tiếng hô là “Tiểu Quế tử, Tiểu Quế tử, người ở đâu ? Tiểu Huyền tử rất nhớ người!”.

Vi Tiểu Bảo nhảy bật dậy, run lên nói “Tiểu... Tiểu Huyền tử tới tìm ta”. Công chúa hỏi “Tiểu Huyền tử là ai?”, Vi Tiểu Bảo nói “Là... là...”. Chỉ có một mình y biết “Tiểu Huyền tử” chính là Khang Hy, trước nay y chưa từng nói với ai, Khang Hy lại càng không để người khác biết được, đột nhiên có người kêu lên như thế, mà thanh âm lại vang dội như thế. Y toàn thân nổi gai ốc, chỉ cảm thấy chuyện này vô cùng cổ quái, nhất định Khang Hy chết rồi, hồn y nhớ nhung mình, tìm tới đảo Thông Ngật. Trong chớp mắt không tìm được nước mắt ứa ra, từ cửa hang chạy ra ngoài kêu lên “Tiểu Huyền tử, Tiểu Huyền tử, người tới tìm ta à ? Tiểu Quế tử ở đây!”.

Chỉ nghe âm thanh kia lại kêu lên “Tiểu Quế tử, Tiểu Quế tử, người ở đâu ? Tiểu Huyền tử rất nhớ người!”.

Âm thanh rất lớn, không phải do một người hô, giống như hàng trăm hàng ngàn người cùng hô, nhưng hàng trăm hàng ngàn người cùng hô thì không thể đồng đều như thế, mà một người hô thì cho dù nội lực cao cường tới đâu cũng quyết không thể vang rền như sấm như thế, đây nhất định là hồn ma của Khang Hy rồi.

Vi Tiểu Bảo trong lòng vô cùng xốn xang, nước mắt tràn ra, nghĩ thầm Tiểu Huyền tử đối với mình nghĩa khí sâu nặng, sau khi chết rồi, hồn y còn tới tìm mình. Y ngày thường rất sợ ma, nhưng lúc ấy thì nói thế nào cũng muốn gặp hồn Tiểu Huyền tử một lần, liền sải chân chạy mau về phía chỗ phát ra tiếng gọi, kêu lên “Tiểu Huyền tử, người đừng đi, Tiểu Quế tử ở đây!”. Trên mặt đất đầy băng tuyết, trơn trượt dị thường, y liên tiếp ngã lộn nhào hai vòng, lại bò dậy chạy tiếp.

Chuyển qua sườn núi, chỉ thấy dưới bãi cát đèn lửa chi chít, la liệt như sao, mấy trăm người tay cầm đèn lồng và đuốc xếp hàng ngay ngắn. Vi Tiểu Bảo giật nảy mình, kêu lên “Ái chà!”, rồi xoay người bỏ chạy.

Trong đám đông có một người bước ra, kêu lên “Vi Đô thống, tìm ra được người rồi!”. Vi Tiểu Bảo chạy được hai bước, đã hiểu rõ ngay tình thế trước mắt, tung tích của mình đã bị phát hiện, đối phương có mấy trăm người cười thuyên tới đây, trên một hòn đảo Thông Ngật nhỏ xíu thế này quyết không sao ẩn nấp được nữa, nghe giọng nói người kia tựa hồ rất quen, lập tức dừng chân, tính ương bướng nổi lên, từ từ quay người lại.

Người kia kêu lên “Vi Đô thống, mọi người đều rất nhớ người. Tạ ơn trời đất, rốt lại cũng tìm được người

roi", trong giọng nói đầy vẻ vui mừng. Người ấy tay cầm đuốc gió cao lên, rào bước đi tới, tới gần nhìn ra thì là Vương Tiến Bảo.

Vi Tiểu Bảo gặp lại cố nhân, cũng một phen vui vẻ, nhớ lại hôm trước ở ngoài thành Bắc Kinh y phụng chỉ đem quân tróc nã, nhưng lại cố ý làm ra vẻ không nhìn thấy, liều mạng vứt bỏ tất cả tiền đồ tính mạng, thả cho mình chạy đi, thật là nghĩa khí sâu nặng, hôm nay là y dẫn đầu, cho dù hung hiểm cũng có chỗ để bàn bạc, lúc ấy mỉm cười nói "Vương tam ca, diệu kế gì đó của người hay thật, lại lừa được ta ra".

Vương Tiến Bảo ném bó đuốc xuống đất, khom người nói "Thuộc hạ quyết không dám lừa dối, quả thật không biết Đô thống đang trên đảo này". Vi Tiểu Bảo mỉm cười nói "Đây là cấm nang diệu kế của hoàng thượng trao cho phải không?". Vương Tiến Bảo nói "Hôm ấy hoàng thượng biết Đô thống trốn ra ngoài biển, liền phái thuộc hạ đem ba chiếc hải thuyền, phụng thánh chỉ đi tìm khắp từng hòn đảo nhỏ. Sau khi lên đảo thì theo thánh chỉ của hoàng thượng hô hoán như thế".

Lúc ấy Song Nhi, Tô Thuyên đều đã chạy tới đứng sau lưng Vi Tiểu Bảo, qua một lúc, Phương Di, công chúa, A Kha ba người cũng đều chạy tới. Vi Tiểu Bảo quay đầu nói với công chúa "Hoàng đế ca ca của cô bản lãnh rất giỏi, rốt lại đã tìm được chúng ta".

Vương Tiến Bảo nhận ra công chúa, liền quỳ xuống làm lễ. Công chúa nói "Hoàng thượng sai người bắt bọn ta về Bắc Kinh phải không?", Vương Tiến Bảo vội nói "Không, không phải. Hoàng thượng chỉ phái tiểu tướng

ra biển tìm Vi Đô thống, hoàn toàn không biết công chúa điện hạ cũng đang ở đây". Công chúa cúi đầu liếc cái bụng đang nhô lên của mình, trên mặt đỏ bừng.

Vương Tiến Bảo nói với Vi Tiểu Bảo "Thuộc hạ ra biển hơn bốn tháng, đã lên hơn tám mươi hòn đảo nhỏ hô hoán tìm kiếm, rốt lại tối nay đã gặp được Vi Đô thống, quả thật rất vui mừng", Vi Tiểu Bảo mỉm cười nói "Ta là người phạm tội lớn, đã sớm không còn là thượng ty của người rồi, cách xưng hô Đô thống, thuộc hạ ấy, chúng ta miễn đi thôi". Vương Tiến Bảo nói "Ý tứ của hoàng thượng thì Đô thống nghe tuyên dụ thánh chỉ rồi, tự nhiên sẽ minh bạch". Y quay người về đám đông vẫy vẫy tay, gọi "Ôn công công, mời người qua đây".

Trong đám đông có một người bước ra, mặc sắc phục thái giám, chính là thái giám trong Thượng thư phòng Ôn Hữu Phương người quen cũ của Vi Tiểu Bảo. Y bước tới gần, cao giọng nói "Có thánh chỉ".

Ôn Hữu Phương là bạn cờ bạc của Vi Tiểu Bảo lúc mới vào cung, gieo xúc xắc không biết gian lận, là một gã Dê đực, không biết đã thiếu nợ y bao nhiêu lượng bạc. Vi Tiểu Bảo sau khi đường mây nhẹ bước, mỗi lần gặp nhau, thường vẫn thưởng cho y tám chục một trăm. Vi Tiểu Bảo nghe ba tiếng "Có thánh chỉ" lập tức quỳ xuống. Ôn Hữu Phương nói "Đây là mật chỉ, người khác tránh ra".

Vương Tiến Bảo vừa nghe thấy, lập tức lui ra xa, bọn Tô Thuyền cùng lui ra. Công chúa lại nói "Thánh

chỉ của hoàng đế ca ca, ta cũng nghe được chứ?”. Ôn Hữu Phương nói “Hoàng thượng dặn đây là mật chỉ, chỉ có thể nói cho một mình Vi Tiểu Bảo nghe, nếu tiết lộ ra một chữ nửa câu thì nô tài sẽ cả nhà chết chém”. Công chúa hừ một tiếng, nói “Ghe gớm thế kia đấy! Người cũng đáng cả nhà chết chém lắm”, đoán là mình đứng đó thì nhất định y không chịu ban chỉ, chỉ đành lùi ra.

Ôn Hữu Phương lấy ra hai phong bì giấy vàng trong người, Vi Tiểu Bảo lập tức quỳ xuống, nói “Nô tài Vi Tiểu Bảo nhận chỉ”. Ôn Hữu Phương nói “Hoàng thượng có dặn, lần này bảo người cứ đứng mà nhận chỉ, không được quỳ xuống dập đầu, cũng không được tự xưng là nô tài”.

Vi Tiểu Bảo vô cùng kỳ quái, hỏi “Như thế là đạo lý gì?”. Ôn Hữu Phương nói “Hoàng thượng dặn như thế thì ta cứ nói với người như thế, còn rốt lại là đạo lý gì, thì khi người gặp hoàng thượng cứ tự mình hỏi thôi”. Vi Tiểu Bảo đành cao giọng nói “Vâng, cảm tạ ân điển của hoàng thượng”, rồi đứng lên. Ôn Hữu Phương đưa một cái phong bì giấy vàng qua cho y, nói “Người bóc ra mà xem”, Vi Tiểu Bảo hai tay đón lấy, xé phong bì, rút ra một tờ giấy vàng. Ôn Hữu Phương tay trái nhắc cao đèn lồng soi lên tờ giấy.

Vi Tiểu Bảo thấy trên giấy vẽ sáu bức tranh. Bức thứ nhất vẽ hai đứa nhỏ niu kéo đánh nhau dưới đất, chính là tình hình mình và Khang Hy đánh vật tỷ võ năm xưa. Bức thứ hai vẽ một bọn trẻ con đang bắt Ngao Bái, Ngao Bái nhảy xổ vào Khang Hy, Vi Tiểu Bảo rút dao đâm Ngao Bái. Bức thứ ba vẽ một hòa thượng nhỏ cõng một hòa thượng già trên lưng sải chân bỏ chạy,

phía sau có sáu bảy Lạt ma cầm đao đuổi theo, đó là tình hình y cứu Lão hoàng gia ở chùa Thanh Lương. Bức thứ tư vẽ ni cô áo trắng lẳng không nhảy xuống, vung kiếm hành thích Khang Hy, Vi Tiểu Bảo nhảy ra đứng chặn trước mặt y, chịu thay cho y một kiếm. Bức thứ năm vẽ Vi Tiểu Bảo trong tấm điện cung Từ Ninh đạp thái hậu giả xuống đất, đỡ thái hậu thật dưới giường ra. Bức thứ sáu vẽ Vi Tiểu Bảo và một cô gái La Sát, một vương tử Mông cổ, một Lạt ma già nhất tề giữ chặt bím tóc của một tướng quân già, nhìn trang phục của tướng quân già ấy thì chính là Bình Tây thân vương, tự nhiên là nói Vi Tiểu Bảo dùng kế triệt tiêu ba lực lượng viện trợ cho Ngô Tam Quế.

Khang Hy giỏi vẽ đàn thanh, sáu bức tranh vẽ rất sinh động, chỉ là bốn người Ngô Tam Quế, Vương tử Cát Nhĩ Đan, Lạt ma Tang Kết, công chúa Tô Phi Á thì y chưa từng gặp mặt, tướng mạo không giống, còn những nhân vật khác người nào cũng rất giống, nhất là Vi Tiểu Bảo bộ dạng ương bướng ranh mãnh lại càng giống hệt. Trên sáu bức tranh không viết một chữ nào, nhưng Vi Tiểu Bảo tự nhiên hiểu rõ, đây là sáu công lao lớn mà mình lập được. Chuyện tử võ đùa giỡn với Khang Hy vốn không thể coi là công lao gì, nhưng Khang Hy trong lòng canh cánh không quên. Còn như những công lao nổ pháo đánh tan Thần Long giáo, bắt sống thái hậu giả, bắt được Ngô Ứng Hùng so ra thì không đáng nói.

Vi Tiểu Bảo ngăn người ra nhìn, không kìm được chảy nước mắt, nghĩ thầm “Y mất bao nhiêu thời gian vẽ ra sáu bức tranh này, ghi lại công lao của mình, vậy thì trong lòng không trách mình rồi”.

Ôn Hữu Phương chờ hồi lâu, nói “Người xem kỹ chưa?”, Vi Tiểu Bảo nói “Rồi”. Ôn Hữu Phương xé phong bì màu vàng thứ hai, nói “Tuyên đọc mật chỉ của hoàng thượng”, rút ra một tờ giấy vàng, đọc :

“Tiểu Quế tử, con mẹ nó, người đi đâu thế ? Ta nhớ người lắm, thằng đầy tớ xấu xa nhà người vô tình vô nghĩa, quên lão tử rồi à?”.

Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm “Ta không quên, quả thật là không quên”. Trung Quốc từ Tam hoàng Ngũ đế trở đi, trong thánh chỉ của hoàng đế lại dùng ba chữ “Con mẹ nó”, mà hoàng đế lại tự xưng là “Lão tử”, thì xem ra đạo mật chỉ này của Khang Hy không những không tiền mà còn tụt hậu.

Ôn Hữu Phương ngừng một lúc, lại đọc tiếp :

“Người không nghe lời ta, không chịu đi giết sư phụ người, lại dắt công chúa Kiến Ninh trốn đi, con mẹ nó như thế không phải là bảo ta làm đại cử tử có lợi của người à? Có điều người công lao rất lớn, đối với ta lại rất trung thành, có tội lỗi gì, ta đều tha cho người. Ta sắp lấy vợ rồi, người không về uống rượu mừng thì lão tử quả thật rất không vui. Ta nói với người nhé, người ngoan ngoãn đầu hàng đi, lập tức trở về Bắc Kinh, ta đã xây cho người một phủ bá tước khác, so với tòa trước còn to lớn hơn...”.

Vi Tiểu Bảo trong lòng mừng rơn, cao giọng nói “Được, được, ta sẽ lập tức về uống rượu đám cưới”.

Ôn Hữu Phương đọc tiếp :

“Chúng ta phải nói trước, từ nay trở đi, nếu người còn không nghe lời thì ta không chém đầu người không

xong, đừng nói là ta lừa ngươi về Bắc Kinh rồi lại giết ngươi. Sự phụ họ Trần của ngươi chết rồi, Thiên địa hội không có liên quan gì với ngươi nữa, ngươi nên bỏ ra chút sức lực tiêu diệt Thiên địa hội cho sạch sẽ. Ta sẽ phái ngươi đi đánh Ngô Tam Quế. Công chúa Kiến Ninh cũng cho ngươi lấy làm vợ. Ngày sau phong công phong vương, thăng quan phát tài, có nhiều chuyện vui cho ngươi. Tiểu Huyền tử là bạn tốt của ngươi, lại là sự phụ của ngươi, Điều Sinh Ngư Thang, nói ra là ngựa tử khó đuổi, ngươi mau về đây cho ta!”.

Ôn Hữu Phương đọc xong mật chỉ, hỏi “Ngươi nghe rõ cả chứ?”, Vi Tiểu Bảo nói “Vâng, nghe rõ”. Ôn Hữu Phương đưa tờ mật chỉ vào chiếc đèn lồng, dí vào ngọn nến, lúc rút ra đã biến thành một mớ tro tàn. Vi Tiểu Bảo nhìn thấy đạo mật chỉ bị đốt thành tro, trong lòng muôn ngàn ý nghĩ cuộn cuộn dâng lên, ngồi xồm xuống đất, kêu kêu mớ tro.

Ôn Hữu Phương vẻ mặt rạng rỡ, thỉnh an rồi cười nói “Vi đại nhân, hoàng thượng sủng ái ngươi, đúng là không còn chỗ nào để nói. Từ nay trở đi, tiểu nhân còn nhờ ngươi đề bạt cho”.

Vi Tiểu Bảo trầm lắng đầu, nghĩ thầm “Y muốn mình tiêu diệt Thiên địa hội, chuyện này thì rất không phải với bạn bè. Nếu mình làm loại chuyện như thế, thì há không khác gì bọn Ngô Tam Quế, Phong Tế Trung, cũng trở thành đại Hán gian, quân rùa đen khốn kiếp sao? Bát com này của Tiểu Huyền tử thật không dễ ăn rồi. Lần này y tha không giết mình, nhưng lời lẽ thì rất rõ ràng, lần sau nhất định không tha nữa. Nhưng nếu mình không chịu về, thì không biết y sẽ đối phó với

mình thế nào?”. Bèn hỏi “Nếu ta không về Bắc Kinh, hoàng thượng sẽ làm gì? Bảo các người bắt ta về, hay là giết chết ta?”.

Ôn Hữu Phương trên mặt đầy vẻ kinh ngạc, nói “Vi đại nhân không phụng chỉ à? Sao... sao lại có chuyện như thế? Như vậy... như vậy không phải là... ờ, chuyện trái chỉ thì nói ra cũng không được nữa kia”.

Vi Tiểu Bảo nói “Người nói thật với ta đi, nếu ta không phụng chỉ thì sẽ thế nào?”, Ôn Hữu Phương gãi gãi đầu, nói “Hoàng thượng chỉ bảo tiểu nhân làm hai việc, một việc là đưa một đạo mật chỉ cho đại nhân, việc kia là chờ Vi đại nhân xem đạo mật chỉ thứ nhất xong thì đọc đạo mật chỉ thứ hai. Trong mật chỉ nói những gì thì tiểu nhân nửa điểm cũng không biết, những chuyện khác thì lại càng không biết”.

Vi Tiểu Bảo gật gật đầu, bước tới trước mặt Vương Tiến Bảo, nói “Vương tam ca, mật chỉ của hoàng thượng là bảo ta về kinh làm việc, nhưng mà... nhưng mà... người thấy đấy, bụng công chúa đã rất to, ta quả thật không đi được, nếu ta không phụng chỉ về kinh, hoàng thượng bảo người đối phó với ta thế nào?”, nghĩ thầm “Trước hết cứ nghe đối phương ra giá thế nào đã. Nếu nói là giết ngay không bàn thì mình sẽ đầu hàng, nếu không thì không ngại gì cứ cò kè trả giá”.

Vương Tiến Bảo nói “Hoàng thượng chỉ sai thuộc hạ tới các nơi hải đảo tìm kiếm Vi Đô thống, tìm được rồi sẽ có Ôn công công tuyên đọc mật chỉ. Còn chuyện sau đó thì tự nhiên là nhất thiết thuộc hạ đều tuân theo lệnh Vi Đô thống sai khiến”.

Vi Tiểu Bảo cả mừng, nói “Hoàng thượng không bảo người bắt ta, giết ta à?”. Vương Tiễn Bảo vội nói “Không có đâu, không có đâu, lẽ nào lại có chuyện ấy? Hoàng thượng rất coi trọng Vi Đô thống. Vi Đô thống mà tới kinh, nhất định sẽ được đại dụng, không làm Thượng thư cũng làm Đại tướng quân”, Vi Tiểu Bảo nói “Vương tam ca, không giấu gì người, hoàng thượng muốn ta về kinh mang người đi tiêu diệt Thiên địa hội. Ta là Hương chủ trong Thiên địa hội, chuyện giết hại bằng hữu như thế thì thật ngàn vạn lần không làm được”. Vương Tiễn Bảo là người rất có nghĩa khí, đối với việc của Vi Tiểu Bảo đã sớm hiểu rõ mười phần, nghe y nói thế, không kìm được liên tiếp gật đầu, nghĩ thầm vì được thăng quan phát tài mà bán đứng bạn bè thì đúng là không bằng heo chó.

Vi Tiểu Bảo lại nói “Hoàng thượng đối với ta ơn nặng như núi, nhưng sai ta đi làm chuyện này thì quả thật ta không làm được. Ta không dám về gặp mặt hoàng thượng, chỉ còn cách đợi kiếp sau làm trâu ngựa báo đáp ơn lớn của hoàng thượng thôi. Người về gặp hoàng thượng, nhờ đem chỗ khó xử của ta biện hộ giúp. Vốn là trung nghĩa không thể lường toan, trong rạp hát là phải tự sát báo chúa, tuy cắt cổ đau lắm, nhưng ta không biết làm sao, chỉ còn cách tận trung báo quốc thôi”.

Vương Tiễn Bảo so sánh trong lòng, nếu mình gặp phải chuyện khó khăn thế này cũng chỉ còn cách tự sát, đã báo đáp được ơn tri ngộ của vua mà cũng không phụ nghĩa kết giao với bạn, vội khuyên “Vi Đô thống không thể dùng hạ sách như thế, chúng ta từ từ nghĩ cách khác. Đợi thuộc hạ bẩm báo lại với hoàng thượng nỗi khổ tâm

này của Vi Đô thống đã. Trương Đề đốc, Triệu Tổng binh, Tôn Phó tướng trong mấy tháng qua đều đã lập được công lao, rất được hoàng thượng coi trọng, mọi người liều mạng bỏ hết tiền đồ không tính tới nữa, bất kể thế nào cũng phải dập đầu nài nỉ cho Vi Đô thống”.

Vi Tiểu Bảo thấy y đáng vẻ cuống quýt, trong lòng cười thầm “Muốn Vi Tiểu Bảo tự sát thì đúng là mặt trời mọc ở phía tây. Đừng nói tự sát, lão tử chỉ tự cắt một ngón tay út của mình cũng nhất định không làm. Mà nói lại, Tiểu Huyền tử muốn giết ta thì giết, muốn tha ta thì tha, tự y không biết là có bao nhiêu chủ ý, bằng vào mấy người các người dập đầu bình bình lại làm được gì à?”. Nhưng thấy y nghĩa khí sâu nặng, trong lòng cũng cảm kích, nắm tay y nói “Nếu đã như thế, thì phiền Vương tam ca tâu với hoàng thượng, nói Vi Tiểu Bảo trước sau đều khó xử, rút kiếm tự vẫn, may được người cứu nên mới không chết”.

Vương Tiến Bảo nói “Vâng, vâng!”. Nghĩ thầm Ôn thái giám đang ở bên cạnh, nhìn thấy tất cả, khi quân như thế chỉ e sẽ lộ trò lừa bịp, bất giác trên mặt có vẻ khó khăn. Vi Tiểu Bảo hô hô cười rộ, nói “Vương tam ca đừng tưởng thật, ta chỉ nói đùa thôi. Hoàng thượng biết rõ Vi Tiểu Bảo là người thế nào, tự sát thì rất sợ đau. Người cứ tâu thật lại tất cả mọi việc cho hoàng thượng thôi”. Vương Tiến Bảo lúc ấy mới yên tâm.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm nếu theo thuyền của y trở về Trung Nguyên rồi bỏ trốn, nhất định hoàng thượng sẽ giáng tội, có quá nửa sẽ chém đầu y, nếu mình lên tiếng nài nỉ thì y ỏ vào thế không thể cự tuyệt, nhưng như thế thì không khỏi quá không phải với người ta, bèn nói “Chuyện chính

chúng ta đã nói xong rồi. Vương tam ca, huynh đệ sống trên đảo hoang này, lâu lắm chưa đánh bạc, quả thật rất buồn bã, chúng ta gieo vài sòng xúc xắc nên chăng?”.

Vương Tiến Bảo cả mừng, y về khoản máu me cò bạc thì hoàn toàn không kém gì Vi Tiểu Bảo, lúc không có đối thủ thường tay trái đánh bạc với tay phải, lúc ấy luôn miệng khen hay, nôn nóng không kịp chờ, sai quân sĩ thủ hạ khiêng một tảng đá lớn bằng phẳng tới, sáu tên quân sĩ nhấc cao đèn lồng soi vào, hô yêu xướng lục, bắt đầu đánh bạc với Vi Tiểu Bảo. Không bao lâu Ôn Hữu Phương và mấy viên Tham tướng, Du kích cũng nhập bọn gieo xúc xắc, người xúm quanh tảng đá càng lúc càng đông.

Mộc Kiếm Bình nhìn thấy vô cùng nghi ngờ, khẽ hỏi Phương Di “Su tử, tại sao họ lại gieo xúc xắc, chẳng lẽ thua thì sẽ... sẽ... nhưng họ đều là đàn ông cả mà”, Phương Di hừ một tiếng, bật cười hạ giọng nói “Ai thua thì sẽ tới làm bạn với ngươi”. Mộc Kiếm Bình tuy không hiểu chuyện đời nhưng cũng biết quyết không có chuyện ấy, bèn đưa tay cù vào nách Phương Di, hai cô gái cười sặc lên.

Một trường đánh bạc kéo dài tới sáng mới tan. Trước mặt Vi Tiểu Bảo bạc trắng chất thành ba đống, một là y rất gặp may, hai là giở trò hoa dạng, đám quan binh mười người thì chín người thua sạch. Vi Tiểu Bảo vô cùng cao hứng, vừa quay đầu lại, chỉ thấy công chúa, A Kha, Mộc Kiếm Bình ba người đã dựa vào tảng đá thiếp đi, Tô Thuyên, Phương Di, Song Nhi, Tăng Nhu bốn người thì mi mắt sụp xuống, cố gắng chi trì để bồi tiếp bên cạnh, bất giác cảm thấy xấu hổ, đẩy ba đống bạc trước mặt ra một cái, nói “Vương tam ca, mấy ngàn lượng bạc này, xin ngươi thay ta

thường cho các anh em thôi. Các vị tới chỗ đảo hoang này, không có gì khoản đãi, quả thật rất áy náy”.

Dám quan binh vốn đã thua tới mức ai cũng mặt xám như tro, vừa nghe thấy thế, lập tức reo hò như sấm, cùng lên tiếng cảm tạ. Vương Tiến Bảo sai quân sĩ chèo thuyền nhỏ trở về thuyền, chở lương khô, heo dê, rượu ngon, thuốc men, cho tới các vật cần dùng như dưa bát, bàn ghế, nồi cháo, dao thái rau lên đảo. Lại sai quân sĩ xây mấy gian nhà tranh trong rừng. Người nhiều dễ làm việc, mấy trăm quân sĩ ra sức làm việc trong vòng vài hôm, trên đảo Thông Ngát mọi cái đều đã chu tất, sau đó từ biệt Vi Tiểu Bảo.

Ôn Hữu Phương lúc lên đường mới biết đảo này tên là đảo Thông Ngát, bất giác liên tiếp giẫm chân than thở, nói nếu sớm biết như thế thì nhất định phải xin Vi Tiểu Bảo nhường cho mình làm cái vài sông. Trên đảo Thông Ngát mà ngồi làm cái thì lẽ nào lại có chuyện không ăn tất?

Qua hơn mười ngày, A Kha sinh một con trai trước, hôm sau Tô Thuyên lại sinh được một con trai. Công chúa thì hơn một tháng sau mới sinh được một con gái, nàng thấy người ta sinh được con trai mà mình lại sinh con gái, trong lòng tức giận, khóc lóc suốt mấy ngày. Vi Tiểu Bảo không ngừng an ủi, nói mình chỉ thích con gái không thích con trai, lúc ấy mới lừa được nàng nín khóc bật cười.

Ba đứa nhỏ có tới bảy bà mẹ, tuy không ai có kinh nghiệm nuôi con, bảy tay tám chân, không khỏi đủ chuyện buồn cười, nhưng ba đứa nhỏ cũng đều khỏe mạnh hoạt bát. Các cô gái cung kính xin Vi Tiểu Bảo

đặt tên. Vì Tiểu Bảo cười nói “Ta mù chữ, muốn đặt tên cho con cái thì khó lắm. Thôi thế này, chúng ta tới gieo xúc xắc, gieo được nước bài gì thì đặt tên như thế”.

Lúc ấy lấy xúc xắc ra, trong miệng lầm rầm “Đổ thần Bồ tát phù hộ, ban cho ba đứa nhỏ tên hay một chút. Đứa thứ nhất!”, gieo xúc xắc xuống, một hạt ra sáu điểm, một hạt năm điểm, là nước Hồ đầu. Vì Tiểu Bảo cười nói “Tên thằng lớn không kém, gọi là Vi Hồ Đầu”. Lần thứ hai gieo được một điểm và sáu điểm, thành nước Đồng trùy yêu lục, lão nhị tên là Vi Đồng Trùy.

Gieo lần thứ ba, một hạt xúc xắc lăn ra hai điểm, hạt thứ hai xoay tròn không ngừng, rốt lại cũng ra hai điểm, thành một nước Bản đẳng. Vì Tiểu Bảo sùng sốt, hô hô cười rộ, nói “Tên của đại cô nương nhà chúng ta kỳ quái thật, tên là Vi Bản Đẳng!”. Các cô gái ai cũng kinh ngạc.

Công chúa tức giận nói “Khó nghe chết đi! Con gái đài hoàng, tại sao lại đặt tên là Bản Đẳng, mau gieo lần nữa xem”.

Vi Tiểu Bảo nói “Tên của Đổ thần Bồ tát đã ban cho, sao có thể tùy tiện sửa bừa?”, rồi bế con gái lên, hôn vào mặt nó chụt một cái, cười nói “Vi Bản Đẳng cực cung, cái tên ấy rất hay”.

Công chúa tức giận nói “Không được, không được! Nói thế nào cũng không thể gọi là Bản Đẳng. Con gái là do ta sinh ra, cái tên khó nghe như thế thì ta không cần”. Vì Tiểu Bảo nói “Hừ, con gái là do cô sinh, nhưng một mình cô mà sinh được à?”. Công chúa giật xúc xắc, nói “Để ta gieo, gieo ra thế nào thì đặt tên thế ấy”. Vì Tiểu Bảo không biết làm sao, chỉ đành theo lời nàng, nói “Được

rồi, lần này thì không được chối đấy! Nếu cũng gieo được nước Hồ dầu, Đồng trùy thì sao?”. Công chúa nói “Thì cũng như anh nó, cũng gọi là Hồ Dầu, Đồng Trùy là được”. Rồi lắc lắc xúc xắc trong tay, nói “Đổ thần Bồ tát, nếu người không ban cho con gái ta một cái tên dễ nghe, ta sẽ đập nát hai hạt xúc xắc của người”.

Vừa gieo xuống xong, hai hạt xúc xắc lăn tròn mấy vòng rồi đứng lại, chuyện thiên hạ lại vừa khéo như thế, rõ ràng lại là hai mặt hai điểm, vẫn là một nước Bản đàng. Công chúa sau lúc trợn mắt há miệng, òa một tiếng bật khóc.

Mọi người vừa kinh ngạc vừa buồn cười. Tô Thuyên cười nói “Muội tử, người dùng số ruột ! Hai hạt là một đôi tức song, hai hạt hai điểm là song song. Con gái chúng ta tên Vi Song Song, người thấy được không?”. Công chúa nín khóc bật cười, lập tức vui lên, cười nói “Hay, hay ! Tên ấy nghe rất hay, gần giống như Song Nhi muội tử”. Song Nhi cũng rất vui vẻ, bế Vi Song Song vào lòng, hôn nó một cái. Mộc Kiếm Bình cười nói “Song Nhi muội muội, người thương nó như thế, mau cho nó bú đi”, Song Nhi đỏ mặt xì một tiếng, nói “Người cho bú đi!”, rồi đưa tay cởi cúc áo nàng. Mộc Kiếm Bình vội vàng bỏ chạy. Các cô gái cười ầm lên.

Trên đảo Thông Ngật có thêm ba đứa trẻ, sinh hoạt càng thêm nhiệt náo. Từ khi Vương Tiến Bảo đưa tặng nhiều vật dụng gia đình, đồ dùng đầy đủ, không cần phải hàng ngày đánh cá đi săn, chỉ là đến lúc cần, muốn ăn cá tôm hay thịt rừng tươi mới phải động thủ. Lúc đầu mọi người cũng còn lo Khang Hy gọi mà Vi Tiểu Bảo không về, oai trời khó lường, có thể có hậu hoạn, nhưng qua vài tháng không thấy có tin tức gì, cũng dần dần quên chuyện ấy đi.

Đến mùa hè năm ấy, đột nhiên Vương Tiến Bảo lại suất lãnh mấy chiếc thuyền lớn tới tuyên đọc thánh chỉ. Lần này thánh chỉ viết bằng văn tứ lục biến ngẫu, văn chương sâu sắc. Vì Tiểu Bảo một câu cũng không hiểu, toàn nhờ Tô Thuyên giải thích.

Nguyên là Khang Hy không nói gì tới chuyện trước, nhưng phái một viên Tham tướng mang năm trăm quân đóng trên đảo bảo vệ công chúa. Ngoài ra có sáu mươi tên bộc dịch, tám nữ bộc, tám a hoàn, đủ thứ vật dùng thức ăn chở đầy ba chiếc thuyền lớn.

Vi Tiểu Bảo thăm rầu rĩ “Tiểu Huyền tử thường cho mình rất nhiều, chỉ e muốn bảo mình cứ sống suốt đời trên đảo Thông Ngật”. Tính y hiếu động, sống trên đảo mấy tháng tuy không phải lo lắng, lại có bảy người vợ như hoa như ngọc làm bạn, nhưng sống an nhàn quá lâu, quả thật cảm thấy vô vị, có lúc nhớ lại chuyện cũ, cảm thấy ở trong Lệ Xuân viện bị người ta túm bím tóc vừa đánh vừa chửi, lại còn thoải mái hơn.

Tháng mười hai năm ấy, Khang Hy sai Triệu Lương Đồng tới ban chỉ, hoàng đế lập con trai thứ Doãn Nhung làm Thái tử, đại xá cho thiên hạ, Vi Tiểu Bảo được thăng một cấp, phong làm Nhị đẳng Thông Ngật bá.

Vi Tiểu Bảo bày tiệc khoản đãi Triệu Lương Đồng, trong tiệc Triệu Lương Đồng nói về chiến sự thảo phạt Ngô Tam Quế, nói binh tướng của Ngô Tam Quế lợi hại, vương sư các nơi thất lợi. Vi Tiểu Bảo nói “Triệu nhị ca, xin người về tâu với hoàng thượng, nói ta ở đây quá thật

rất buồn chán, xin hoàng thượng phái ta đi đánh lão tiểu tử Ngô Tam Quế đi”. Triệu Lương Đống nói “Hoàng thượng đã đoán Tước gia trung quân ái quốc, biết Ngô tặc lòng hành, nhất định sẽ xin ra trận. Hoàng thượng nói Vi Tiểu Bảo muốn đi đánh Ngô Tam Quế cũng được, có điều trước hết y phải tiêu diệt Thiên địa hội cho ta đã. Nếu không thì cứ ở đảo Thông Ngật mà câu cá bắt rùa thôi”.

Vi Tiểu Bảo mi mắt đỏ hoe, suýt nữa bật khóc.

Triệu Lương Đống nói “Hoàng thượng nói, trước đây lúc Hán Quang Vũ nhà Hán còn trẻ tuổi, có một người bạn tên Nghiêm Tử Lăng. Sau khi Hán Quang Vũ làm hoàng đế, Nghiêm Tử Lăng không chịu làm quan, đi câu cá trên sông Phú Xuân. Hoàng thượng lại nói đại thần Khuông Thái công của Chu Vũ vương trước kia cũng câu cá trên sông Vị. Chu Vũ vương, Hán Quang Vũ đều là hoàng đế tốt thời cổ, đủ thấy phàm là hoàng đế tốt thì đều có một đại thần câu cá. Hoàng thượng nói, hoàng thượng muốn làm Đế Vương Ngũ Thang, nếu Vi Tước gia không bắt chim câu cá cho y, thì hoàng thượng làm sao làm được Đế Vương Ngũ Thang? Vi Tước gia, thuộc hạ là người thô lỗ, quả thật không hiểu tại sao hoàng thượng lại phái Tước gia bắt chim câu cá ở đây. Có điều hoàng thượng vô cùng anh minh, chắc trong đó ắt phải có đạo lý rất lớn”.

Vi Tiểu Bảo nói “Phải, phải!”, chỉ đành cười gượng. Y biết rõ Khang Hy chế nhạo mình, xem ra nếu mình không ưng thuận tiêu diệt Thiên địa hội thì hoàng đế sẽ bắt mình câu cá suốt đời ở đây. Năm trăm quan binh kia nói là bảo vệ công chúa nhưng thật ra là cai ngục lính ngục, giám thị nghiêm ngặt, không cho mình rời khỏi đảo một bước. Y càng nghĩ càng đau xót, buổi tiệc kết

thức sớm, sau khi uống rượu cũng không đánh bạc, trở về phòng ngồi ngắm ra rơi nước mắt.

Bảy vị phu nhân thấy Vi Tiểu Bảo khóc, đều rất kinh ngạc, xúm tới hỏi han. Y nói lại lời Khang Hy. Công chúa tức giận nói “Phải rồi ! Nếu quả thật Hoàng đế ca ca muốn thăng chức cho người thì từ Tam đẳng bá thăng làm Nhị đẳng bá là được, chứ Nhị đẳng Thông Ngật bá thì còn có đạo lý gì chứ ? Nhà Đại Thanh chúng ta chỉ có Chiêu Tín bá, Oai Nghi bá, nếu không thì là Tương Cần bá, Vĩnh An bá. Người vốn là Tam đẳng Trung Dũng bá, như thế rất hay, chứ ba chữ Thông Ngật bá rõ ràng là muốn chế nhạo người ta. Y... y... không hề nghĩ tới ta”.

Vi Tiểu Bảo nói “Thông Ngật bá cũng không sao, tên đảo Thông Ngật này là do ta đặt, cũng không thể trách hoàng thượng. Ta là đảo chủ đảo Thông Ngật, tự nhiên là Thông Ngật bá, so với Thông Bồi bá thì tốt hơn nhiều. Thuyền tử tử, cô nên nghĩ cách, chúng ta trốn về Trung Nguyên, ta... ta quả thật rất nhớ mẹ ta”.

Tô Thuyên lắc đầu nói “Chuyện ấy quả thật rất khó, phải từ từ chờ cơ hội thôi”.

Vi Tiểu Bảo cầm chén trà lên, choang một tiếng ném xuống đất vỡ nát, tức giận nói “Là cô không chịu nghĩ cách, được rồi, sắp tới ta sẽ một mình rón rén trốn đi, mọi người đừng trách ta. Ta... ta... ta thà về Lệ Xuân viện làm thằng khốn hầu trà, chứ không cần làm Thông Ngật bá con mẹ nó gì cả, thật khiến người ta buồn bực mà chết”.

Tô Thuyên cũng không tức giận, mỉm cười nói “Tiểu Bảo, người đừng sốt ruột, rồi cũng sẽ có một ngày hoàng thượng sai người đi làm việc thôi”.

Vì Tiểu Bảo cả mừng đứng lên vái dài một vái, nói “Hảo tử tử, ta xin lỗi đã không phải với cô. Nói mau đi, hoàng thượng sẽ phái ta đi làm chuyện gì? Chỉ cần không phải là đánh Thiên địa hội, thì ta... chuyện gì ta cũng làm”.

Công chúa nói “Hoàng đế ca ca muốn sai người đổ nước tiểu, rửa thùng xí thì sao?”.

Vì Tiểu Bảo tức giận nói “Ta cũng làm. Có điều hàng ngày sẽ phái cô làm thay”. Công chúa thấy y càng giận dữ, không dám nói nữa.

Mộc Kiếm Bình nói “Thuyền tử tử, người nói mau đi, Tiểu Bảo đúng là rất sốt ruột rồi đấy”.

Tô Thuyền trầm ngâm nói “Làm chuyện gì thì ta không biết, nhưng suy đoán tâm ý của hoàng đế thì rất lại sẽ có một ngày gọi người về Bắc Kinh. Y đang ép người đầu hàng, muốn người ưng thuận đi đánh Thiên địa hội. Ngày nào người còn chưa đầu hàng thì y còn làm khó người ngày ấy. Tiểu Bảo, người muốn làm anh hùng hảo hán, muốn chu toàn nghĩa khí với bạn bè, thì phải chịu khổ cực một chút. Còn muốn làm anh hùng, lại muốn nghe hát bài *Thập bát mô*, loại anh hùng như thế cũng dễ làm thôi”. Vì Tiểu Bảo nghĩ thấy cũng có lý, bèn đứng lên cười nói “Ta sẽ làm anh hùng, sẽ tự hát bài *Thập bát mô*, như thế được không?”, kế đó cất giọng hát “Sờ một cái, sờ hai cái, sờ tới cạnh đầu Thuyền tử tử...”. Rồi đưa tay sờ lên đầu Tô Thuyền, trong tiếng cười ran của mọi người, một trường sóng gió cũng tiêu tan trong cõi vô hình.

Sau đó ngày lại qua ngày, năm lại qua năm, Vi Tiểu Bảo và bảy người vợ vẫn ở trên đảo Thông Ngật. Tháng chạp hàng năm, Khang Hy theo lệ phái người tới ban thưởng, thưởng cho Vi Tiểu Bảo xúc xắc pha lê, bài cầu phi thủy, những dụng cụ đánh bạc dát vàng khảm ngọc không biết bao nhiêu mà kể. May là trên đảo Thông Ngật có tới năm trăm quan binh, Vi Tiểu Bảo cũng không thiếu đối thủ để đánh bạc.

Năm ấy Tôn Tư Khắc tới ban thưởng. Vi Tiểu Bảo thấy y đội mũ đính bảo thạch màu đỏ, mặc sắc phục võ quan nhất phẩm, biết y đã được thăng làm Đề đốc, vội chúc mừng y “Tôn tứ ca, chúc mừng ngài lại được thăng chức”.

Tôn Tư Khắc vẻ mặt rạng rỡ, hướng về y thỉnh an làm lễ, nói “Đây đều là nhờ hoàng thượng ban ơn, Vi Tước gia tài bồi đắp”.

Đến khi mở thánh chỉ ra đọc, thì vốn là triều đình đã bình định được Tam phiên, Bình Tây vương Ngô Tam Quế ở Vân Nam, Bình Nam vương Thượng Chi Tín ở Quảng Đông, Tĩnh Nam vương Cảnh Tinh Trung ở Phúc Kiến trước sau lần lượt bị đánh bại. Khang Hy luận công ban thưởng, vì Nhị đẳng Thông Ngật bá Vi Tiểu Bảo tiến cử đại tướng lập được công lớn, rất đáng khen ngợi, đặc biệt thăng làm Nhất đẳng Thông Ngật bá, cho con trưởng là Vi Hổ Đầu được tập ấm làm Vân kỵ úy. Vi Tiểu Bảo tạ ơn xong, nhận những đồ vật Khang Hy ban thưởng, trong đó có một bức bình phong bằng đá Đại Lý, tức bức bình phong đã thấy trong cung Ngũ Hoa của Ngô Tam Quế năm trước, là một trong ba bảo vật của Ngô Tam Quế. Trương Dung, Triệu Lương Đống, Vương Tiến Bảo, Tôn Tư Khắc đều có lễ vật trọng hậu.

Trong buổi tiệc tối hôm ấy, Tôn Tư Khắc kể lại tình hình bình định Ngô Tam Quế. Nguyên là Trương Dũng đại phá đại quân của Ngô Tam Quế ở một dải Cam Túc, Ninh Hạ, lập được đại công, hiện được phong là Nhất đẳng hầu gia Thiếu bảo kiêm Thái tử Thái bảo, quan tước đã cao hơn Vi Tiểu Bảo rất nhiều. Tôn Tư Khắc nói Trương hầu gia năm xưa sau khi bị Quy Tân Thu đánh một chưởng, thủy chung vẫn không thể lành hẳn, không cười ngựa được, cũng không đứng được, lúc ra trận toàn phải ngồi kiệu chỉ huy đại quân. Vi Tiểu Bảo tấm tắc khen lạ, nói “Người khiêng kiệu phải toàn là dũng sĩ mới được, nếu không Trương đại ca quát lớn xung phong, bốn tên phu kiệu lại khiêng y chạy lui lại, há lại không hỏng bét à?”, Tôn Tư Khắc nói “Đúng đấy, lúc Trương hầu gia ra trận, phía sau kiệu nhất định có dàn đao phủ thủ, nếu bọn khiêng kiệu muốn chạy lui sẽ bị đại đao chém rụng đầu ngay”.

Tôn Tư Khắc lại kể chuyện Triệu Lương Đông chiếm ải Dương Bình, lấy Hán Trung, hạ Thành Đô, đánh Côn Minh thế nào, công lao rất lớn, hoàng thượng phong y làm Dũng Lược tướng quân kiêm Tổng đốc Vân Quý, gia hàm Thượng thư bộ Binh. Vương Tiến Bảo và y cũng đều nhờ chiến công được thăng làm Đề đốc.

Vi Tiểu Bảo thấy y nói tới mức mặt mày hớn hở, mình thì không được tào ngộ như thế, bất giác u uất không vui, nhưng nghĩ tới bốn người bạn tốt này đều lập được đại công, được phong làm đại quan, lại thấy mừng thay cho họ.

Tôn Tư Khắc nói “Bốn người bọn ta thường nói mấy năm nay đánh trận đều mười phần vui vẻ, uống nước nhớ nguồn, đều là nhờ ơn tri ngộ của hoàng thượng, ơn tiền chủ của Vi Tước gia, nếu Vi Tước gia làm Bình Tây đại nguyên soái, dắt bốn người bọn ta đánh Ngô Tam Quế thì mới là thập toàn thập mỹ. Triệu nhị ca và Vương tam ca vẫn thường cãi nhau, cãi nhau cả trước mặt hoàng thượng, ngay Trương đại ca cũng không can được, hoàng thượng mấy lần nói tới Vi Tước gia, nói cãi nhau như thế là có lỗi với người, hai người bọn họ mới không cãi nhau nữa”.

Vi Tiểu Bảo mỉm cười nói “Hai người bọn họ vốn vừa gặp mặt là đã cãi nhau, tại sao làm tới đại tướng quân rồi mà tính nết vẫn không thay đổi?”, Tôn Tư Khắc nói “Chứ không phải sao, hai người chia nhau dâng tờ tâu, người nói ta không phải, ta nói người không phải. May mà hoàng thượng khoan hồng đại lượng, đều không truy cứu, nếu không chỉ e hai người đều đã bị giáng chức”.

Vi Tiểu Bảo nói “Lão tiểu tử Ngô Tam Quế thế nào rồi? Người có nắm chặt bím tóc y, đá con mẹ nó cho y mấy cước không?”. Tôn Tư Khắc lắc đầu nói “Lão tiểu tử ấy vận khí cũng rất may...”, Vi Tiểu Bảo ngạc nhiên hỏi “Y trốn thoát à?”. Tôn Tư Khắc nói “Không phải thế. Y thua trận khắp nơi, không còn mảnh đất đứng chân, thấy không chi trì nổi, lại muốn làm hoàng đế một lần trước khi chết cho thỏa mãn, lúc ấy bèn mặc hoàng bào, lên ngôi đại bảo, định đô ở Hành Châu, bọn ta nghe y làm hoàng đế bèn hy lý hoa lập đánh bừa tới, y mấy phen đại bại, vừa sợ vừa tức, đã ô hô ai tai rồi”. Vi Tiểu

Bảo nói “Té ra là thế, lão tiểu tử ấy thật cũng rất được tiện nghi”. Tôn Tư Khắc nói “Sau khi Ngô tặc chết, chư tướng bộ hạ của y tôn lập cháu nội là Ngô Thế Phan nối ngôi, lui về Côn Minh. Triệu nhị ca đánh tới Côn Minh, bắt được bọn đại tướng của Ngô tặc là Hạ Quốc Tướng, Mã Bảo đem chém. Ngô Thế Phan tự sát, thiên hạ thái bình”.

Vi Tiểu Bảo nói “Côn Minh có một quốc bảo, không biết ra sao?”, Tôn Tư Khắc nói “Quốc bảo nào ? Thuộc hạ không nghe nói tới”. Vi Tiểu Bảo nói “Đây là quốc bảo sống, tức thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Trần Viên Viên”. Tôn Tư Khắc cười nói “Té ra là Trần Viên Viên, nhưng không nghe nói bà ta hạ lạc ở đâu. Không biết là chết trong đám loạn quân hay chạy trốn rồi”. Vi Tiểu Bảo luôn miệng nói “Đáng tiếc, đáng tiếc!”, nghĩ thầm “A Kha là vợ mình, Trần Viên Viên là nhạc mẫu đại nhân hàng thật giá đúng của mình. Triệu nhị ca mà bắt được bà, biết là nhạc mẫu của mình, tự nhiên sẽ đưa tới đảo Thông Ngật, để mẹ con họ được sum họp. Mẹ con họ sum họp cũng không hề gì, mẹ vợ con rể mình sum họp mới là khác hẳn. Chuyện khác không nói, chỉ nói chuyện nghe bà đánh đàn tỳ bà, hát bài *Viên Viên khúc*, *Phương Phương ca*, quả thật không phải tầm thường. Mẹ vợ có ăn tất hay không ăn tất, thì chẳng qua là con rể thấy mẹ vợ, nước bọt nuốt vào bụng, chỉ thế mà thôi”.

Tiệc xong y vào nội đường, nói chuyện với bảy vị phụ nhân. A Kha nghe nói mẹ mình không biết tung tích ra sao, tuy từ nhỏ nàng đã bị Cửu Nạn bắt đi, không ở cạnh mẹ, nhưng tình mẹ con cũng không khỏi thương tâm.

Vi Tiểu Bảo khuyên A Kha không cần lo lắng, nói bất kể mẹ nàng tới đâu thì Bách thắng đao vương Hồ Dật Chi nhất định cũng sẽ bảo vệ bên cạnh, nửa bước không rời, nói “A Kha, Hồ đại ca võ công vô cùng cao cường, cô đã chính mắt nhìn thấy rồi đấy, muốn bảo vệ một mình mẹ cô thì dễ như trở bàn tay”. A Kha nghĩ thấy không sai, mới bớt buồn rầu.

Vi Tiểu Bảo đột nhiên đập bàn một cái, kêu lên “Ái chà, không xong!”, A Kha kinh ngạc hỏi “Cái gì, người nói là mẹ ta bị nguy hiểm à?”, Vi Tiểu Bảo nói “Hồ đại ca là anh em kết nghĩa với ta. Nếu y giữa đám binh hoang mã loạn ôm ôm ấp ấp, thân thân thiết thiết với mẹ cô, lại không phải là nhạc phụ của ta à? Vai vế này thật là một phen hồ đồ rồi”. A Kha xì một tiếng, tròng mắt nhìn y nói “Vi Hồ bá bá ấy không ai đứng dẫn thành thật bằng, người nói đàn ông trong thiên hạ đều như người, thấy nữ nhân là ôm ôm ấp ấp, thân thân thiết thiết à?”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Nào nào nào, chúng ta lại đây ôm ôm ấp ấp, thân thân thiết thiết nào!”, nói xong giơ tay ôm chầm lấy nàng.

Vi Tiểu Bảo sau khi được thăng là Nhất đẳng Thông Ngật bá, nhà bếp, người hầu, nữ tỳ trên đảo lại tăng thêm vài mươi người. Vi Hồ Đầu đang trong tã, cũng có tước phong là Vân kỵ úy. Sinh hoạt trên đảo tự nhiên cũng ăn ngon mặc đẹp, vinh hoa phú quý, chỉ có điều quá nhàn rồi buồn chán, Vi Tiểu Bảo trăm phương ngàn

kế nghĩ cách sinh sự thị phi, giở ra đủ trò kỳ quái, nên biết không làm chuyện hoang đường thì làm sao khuây khỏa cho qua đời người có hạn ? Chỉ tiếc là bảy vị phu nhân người nào cũng đứng đắn, ngày đêm cai quản rất chặt chẽ, ngay công chúa là người bảy bà bảy bầm như thế cũng không chịu làm gió góp sóng với y, vị Nhất đẳng Thông Ngật bá này bị trói buộc tay chân, chỉ đành thở dài.

Nhớ tới những trận đánh lớn nhỏ chinh phạt Ngô Tam Quế mà Tôn Tư Khắc nói, có lúc vô cùng nguy hiểm, có lúc thống khoái lâm ly, mình thì lại bị gạt ra ngoài, không thể đại hiển thân thủ, quả thật vô cùng nuôi tiếc, nếu mình ở giữa chiến trường thì nhất định không để Ngô Tam Quế chết đi như thế, mà sẽ nghĩ cách bắt sống y, nhốt vào xe tù, giải từ Hành Châu Hồ Nam tới thẳng Bắc Kinh, ai muốn nhìn y một cái thì thu năm đồng, nhổ một bãi nước bọt vào y thì thu một lượng, trẻ con giẫm một nửa, gái đẹp thì miễn phí. Bách tính thiên hạ căm hận thẳng đại Hán gian này thấu xương, Vi Tiểu Bảo mình lại không có tiền hoa sai hoa sai à ?

Ngô Tam Quế đã dẹp yên, không còn được đánh trận nữa, nhưng trên đời ngoài đánh trận còn có rất nhiều chuyện vui, chỉ cần tới chỗ đông người, tự nhiên sẽ phát sinh nhiệt náo, nói tóm lại trước hết phải rời khỏi đảo Thông Ngật, nhưng bảy người vợ, hai đứa con trai, một đứa con gái không rời khỏi mình, đúng là mười khối đá lớn buộc vào cổ, nếu muốn tất cả cùng rón rén rời khỏi đảo Thông Ngật thì quả là trên cái khó lại chồng thêm cái khó, chẳng bằng vứt bỏ cả mười người, tự mình tìm cách

bỏ trốn. Sau khi tiễn Tôn Tư Khắc về, hàng ngày y vẫn thường tính toán chuyện ấy. Có lúc ngồi trên tảng đá lớn buông câu, tưởng tượng đang ngồi trên lưng rùa giữa biển, rẽ gió phá sóng, ung dung thẳng tới Trung Nguyên, chẳng cũng vui sao?

Một hôm sắp tới Trung thu, khí trời vẫn còn nóng bức, Vi Tiểu Bảo câu một lúc, trong lòng mệt mỏi, dựa vào tảng đá mơ màng thiếp đi, đột nhiên nghe có tiếng nói “Bẩm Vi Tước gia, Hải Long vương có lời mời!”.

Vi Tiểu Bảo rất kinh ngạc, lúc ngưng thần nhìn ra, chỉ thấy dưới biển có một con rùa biển nổi lên, ngẩng cao đầu nói tiếng người “Đông Hải Long vương lão nhân gia người ở trong cung Thủy Tinh tịch mịch buồn chán, đặc sai tiểu tướng tới mời Vi Tước gia phó yến, sau khi ăn yến sẽ đánh bạc lớn. Hải Long vương đặt bạc bằng san hô, thủy tinh, ngân phiếu trên đất liền cũng dùng”. Vi Tiểu Bảo cả mừng, kêu lên “Hay quá, hay quá! Vi lẳng giềng tốt này khách khí như thế, tự nhiên là phải vâng lệnh bồi tiếp”. Con rùa lớn nói “Trong cung Thủy Tinh có một ban hát, diễn các vở *Quần anh hội*, *Định Quân sơn*, *Chung Húc giá muội*, *Bạch Thủy than* rất hay. Có tiên sinh kể chuyện chuyên kể các sách hay như *Đại Minh Anh liệt truyện*, *Thủy hử truyện*. Lại có vô số ca nữ, các tiểu điệu mới như *Thán ngũ canh*, *Thập bát mô*, *Tứ quý tương tư* không gì không biết. Bầy vị công chúa của Hải Long vương ai cũng dung mạo như hoa như nguyệt, từ lâu đã ngưỡng mộ Vi Tước gia phong lưu lạnh lợi, đều tha thiết được gặp mặt một lần”.

Vi Tiểu Bảo chỉ nghe tới mức cảm thấy ngứa ngáy, luôn miệng nói “Tốt, tốt, tốt ! Chúng ta đi ngay thôi”.

Con rùa lớn nói “Xin mời Tước gia ngồi lên lưng tiểu nhân tới cung Thủy Tinh”.

Vi Tiểu Bảo tung người nhảy lên, ngồi trên lưng con rùa lớn. Con rùa lớn rẽ sóng ra, vung vãng đi tới cung Thủy Tinh. Đông Hải Long vương đích thân ra ngoài cung nghênh tiếp, dắt tay y vào cung. Nam Hải Long vương đã ngồi chờ trong cung.

Trong lúc ăn tiệc, lại có khách khứa lục tục kéo tới, có hai con yêu tinh Trư Bát Giới và Ngưu Ma vương, bốn vị đại tướng Trương Phi, Lý Quỳ, Ngưu Cao, Trình Giảo Kim, bốn vị hoàng đế Trụ vương, Sở Bá vương, Tùy Dạng đế, vua Chính Đức nhà Minh. Bốn vị vua, bốn vị tướng, bốn vị thần ma một heo, một trâu, hai rồng, ai cũng là Dê đực hồ đồ nhất trên trời dưới đất dấy biến từ xưa đến nay.

Đến lúc thắng luôn cả đôi búa của Lý Quỳ, Lý Quỳ tinh nết cờ bạc không hay, khuôn mặt đen bóng căng lên thoảng nét đỏ, quát lớn một tiếng “Quân khốn khiếp, làm người thì phải biết cái gì nên lấy chứ. Người thắng được mẹ được bà người ta cũng không hề gì, nhưng hai thằng đây tố ăn cơm của ta mà cũng lấy đi, thì quá không có nghĩa khí”, rồi vươn tay nắm ngực Vi Tiểu Bảo, vung nắm tay to như cái vò giấm đánh tới, bình một tiếng, đánh trúng mang tai y, chỉ chấn động tới mức trong tai y ù lên ong ong.

Vi Tiểu Bảo la lớn một tiếng, hai tay giật lại, sợi giây câu tung lên, lưỡi câu móc vào giữa gáy y, giăng mạnh một cái, lưỡi câu móc vào thịt, toàn thân nhảy dựng lên.

Trong chớp mắt, Lý Quy, Trương Phi, Hải Long vương đều không thấy đâu, lập tức hiểu ra đó là một giấc mộng, nhưng lại nghe một tiếng bình bình vang lên trên biển.

(Xem tiếp tập 10)

MỤC LỤC

Hồi 41

*Ngư Dương trống động ngàn phương rộn
Đốc Kháng mưu cùng hồi đã chầy* 5

Hồi 42

*Một khi gió mây trong hít thở
Chín trùng thành khuyết giữa vì mang* 69

Hồi 43

*Lòng như cỏ biếc theo con gió,
Thân giống mây hồng cạnh mặt trời* 125

Hồi 44

*Người tới liêu minh nơi đất lạ
Việc ra sự thật chỉ đau lòng* 187

Hồi 45

*Vẫn có chằm sâu giăng mảnh lưới
Còn thừa trúc gãy thả cần câu* 255

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC
18 Nguyễn Trường Tộ - Hà Nội
ĐT: 8.294685 - Fax: 8.294781

Chịu trách nhiệm xuất bản
NGUYỄN VĂN LỮU
Chịu trách nhiệm bản thảo
NGUYỄN CỬ

Biên tập
BAN BIÊN TẬP

Bìa và trình bày
AZ Design
Sửa bản in
PHÒNG TỔNG HỢP

**NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC &
CÔNG TY VĂN HÓA PHƯƠNG NAM
PHỐI HỢP THỰC HIỆN**

Lộc Đỉnh ký - Tập 9

KIM DUNG

In 5000 cuốn, khổ 13 x 19cm tại Xí nghiệp in Công ty Văn hóa Phương Nam. Giấy chấp nhận đăng ký kế hoạch xuất bản số 767 do Cục xuất bản cấp ngày 12 - 7 - 2002 và giấy trích ngang KHXB số 266/VHGP của Nhà xuất bản Văn học ngày 16 - 7 - 2002. In xong và nộp lưu chiểu quý 3 / 2002.

ĐÃ PHÁT HÀNH

tiểu ngạo giang hồ

Trọn bộ: - *Bìa thường 8 tập*
- *Bìa cứng 4 tập*

anh hùng xạ điêu

Trọn bộ: - *Bìa thường 8 tập*
- *Bìa cứng 4 tập*

ĐÓN ĐỌC:

ỷ thiên đồ long ký

Lọc định ký 9- M

Giá: 27.000 Đ